

# Giới thiệu Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính

Bạn đang theo dõi câu chuyện ngôn tình sủng ngọt ngào qua tác phẩm *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* của tác giả Bạo Táo Địch Bàng Giải. “Nếu không thì chúng ta kết hôn đi!” Vu Đông bỗng nhiên đề nghị. “Cò...” Hạ Phong đã cho rằng hắn nghe nhầm. “Anh xem bây giờ anh cũng muốn tìm người kết hôn ý xuân hòa hợp để làm mẹ anh yên tâm mà tôi cũng muốn kết hôn, hơn nữa chúng ta cũng đang đứng trước cửa cục dân chính, đều mang sổ hộ khẩu. Quan trọng nhất là chúng ta đều mới chiatay.” Vu Đông nói, “Đây là duyên phận đó!” Cho đến khi rời khỏi cục dân chính, tay cầm giấy kết hôn Hạ Phong vẫn chưa phản ứng lại được, hắn đã kết hôn rồi sao? Ở cửa cục dân chính nhất một cô vợ? Truyện hay diễn biến ra sao, mời bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Nếu Đã Có Duyên Thì Kết Hôn Đi

Vu Đông thấy cả người không có tí sức lực nào cả, đôi mắt vừa rất vừa đau, dường như muốn ngắt xiu vì mất nước, cơ thể cô bị gì vậy? Cô dùng hết sức lực cuối cùng mờ to mắt liền thấy một chàng trai cao lớn đứng trước mặt, anh ta đứng quay lưng về phía ánh sáng, cái bóng che khuất cả người cô làm cô không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Anh ta dường như nói điều gì đó vài lần nhưng Vu Đông vẫn mơ hồ, phải mất một lúc mới nghe rõ được lời đối phương nói.

“Cô có sao không?”

Vu Đông ngơ ngác hồi lâu mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm, cô phải đang mặc đồ ngủ mới và nằm trong căn chung cư đầy xa hoa của mình chứ, tại sao lại ngồi ở địa phương xa lạ này?

Nhìn xung quanh một lát, “Cục dân chính Thân thành”, năm chữ cực to xuất hiện trước mắt làm Vu Đông phản ứng lại.

Sao có thể?

Vu Đông vội đứng lên nhưng do cơ thể quá yếu cộng thêm đứng lên quá nhanh nên trước mắt liền tối sầm, sắp muốn ngã xuống đất.

“Cô không sao chứ?” Chàng trai vội vàng giúp Vu Đông.

Vu Đông lúc này mới nhìn được rõ ràng chàng trai này, khuôn mặt đoan chính, mắt kính gọng vàng, trong mắt chứa sự quan tâm.

Hình như cô không biết người này nhưng anh ta nhìn rất quen, giống như đã gặp ở đâu rồi.

“Anh... có chút quen.” Vu Đông ngơ ngơ nói.

“Có lẽ là do nửa tiếng trước khi cô bị bạn trai bỏ tôi cũng vừa đứng lúc ở bên cạnh và cũng bị bạn gái mình bỏ và cô nhìn tôi mấy lần đó” Anh ta cười khổ nói.

“...” Bị bạn trai bỏ? Đứng trước cửa cục dân chính? Vu Đông nhìn lại bên cạnh, quả nhiên có một cái rương hành lý màu hồng nhạt, chẳng lẽ lúc này chính là mười năm trước ngày mà cô bỏ nhà chạy đến Thân thành tìm tra nam kết hôn sau đó bị quăng ư?

Ngày 7 tháng 7 năm 2007!!!

Vu Đông lấy di động ra nhìn, di động Nokia quen thuộc, ngày quen thuộc trong điện thoại chứng minh cô đoán không sai.

Cả đời Vu Đông lịch sử đen chỉ có một, đó chính là năm hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học không quan tâm lời phản đối của cha mẹ, mang theo hành lý suốt đêm chạy đến Thân thành gặp bạn trai, hẹn nhau đăng kí kết hôn ở cục dân chính.

Nghe bạn trai cũ nói lời chia tay ở trước cửa cục dân chính.

Còn cụ thể nói gì thì do lâu quá nên Vu Đông chẳng còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ đại khái ý là chính mình vừa mới tốt nghiệp liền muốn lấy một người ở Thân thành là không tốt, cha mẹ hắn không đồng ý hắn cùng cô ở bên nhau. Cuối cùng cô nhận được 10000 đồng tiền chia tay.

Sau đó thì cô ngây ngốc ngồi dưới ánh nắng chói chang khóc đến ngất đi, khi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, theo lời hộ sĩ nói thì có chàng trai đưa cô vào, còn giúp cô đưa mấy trăm đồng tiền thuốc nhưng không để lại tên họ.

Vậy nên nghĩ lại thì chắc là người này rồi.

“Cô có sao không, đầu còn nhức không? Có lẽ là bị say nắng rồi, muốn đi bệnh viện khám không?” Chàng trai thấy cô gái này không nói gì, về mặt trời

muốn sập xuống nên lo lắng hỏi.

“Anh tên gì?” Vu Đông hỏi.

“Hạ Phong.”

Hạ Phong? Thanh niên có sức ảnh hưởng lớn nhất châu Á năm 2017, bác sĩ tìm được cách chữa bệnh ung thư? Vô số đại nhân vật xếp hàng nhờ chữa bệnh? Đại thần giới y học?

“Anh là bác sĩ?” Vu Đông hỏi.

“Sao cô biết?” Hạ Phong nghi hoặc nói.

“Nhìn anh giống bác sĩ.”

“Bác sĩ cũng có khuôn mặt đặc thù ư?” Hạ Phong buồn cười nói.

“Anh nói anh mới vừa bị bỏ sao?” Vu Đông hỏi.

Hạ Phong nhìn cô gái này lúc này vừa mới đau lòng muốn chết, muốn khóc đỏ tròng thành, rồi bị phần còn bây giờ lại trở nên hung phần.

Hạ Phong gật đầu.

“Sao anh lại bị bạn gái bỏ?” Vu Đông hỏi.

“Tôi muốn kết hôn nhưng bạn gái không muốn. Tôi nói với cô ấy nếu hôm nay không đi đăng kí kết hôn thì sẽ chia tay.” Hạ Phong cười khổ nói.

“Sao anh lại kết hôn một cách gấp gáp như vậy?” Vu Đông hiếu kỳ nói.

“Mẹ tôi bị bệnh, mấy ngày sau sẽ phải mổ. Mẹ tôi muốn trước khi mổ được nhìn thấy tôi kết hôn.” Hạ Phong cười khổ.

“Vậy chẳng phải bây giờ anh không kết hôn được lại còn mất bạn gái?” Vu Đông nói.

“Đúng thế!” Quay về nên nói thế nào với mẹ bây giờ.

“Anh có nhà không?” Vu Đông đột nhiên hỏi.

“À... có!” Vì muốn kết hôn nên Hạ Phong vào nửa năm trước đã mua nhà, còn căn cứ vào sở thích của bạn gái mà trang hoàng nhà cửa.

“Nếu không thì chúng ta kết hôn đi!” Vu Đông bỗng nhiên đề nghị.

“Cô...” Hạ Phong đã cho rằng hấn nghe nhầm.

“Anh xem bây giờ anh cũng muốn tìm người kết hôn để làm mẹ anh yên tâm mà tôi cũng muốn kết hôn, hơn nữa chúng ta cũng đang đứng trước cửa cục dân chính, đều mang sổ hộ khẩu. Quan trọng nhất là chúng ta đều mới chia tay.” Vu Đông nói, “Đây là duyên phận đó!”

Cho đến khi rời khỏi cục dân chính, tay cầm giấy kết hôn Hạ Phong vẫn chưa phản ứng lại được, hấn đã kết hôn rồi sao?

Ở cửa cục dân chính nhặt một cô vợ?

Hạ Phong im lặng nhìn cô gái đang uống coca, khuôn mặt non nớt, vừa nhìn là biết mới ra trường.

“Uống coca nhiều không tốt cho sức khỏe!” Hạ Phong nhắc nhở.

“Lúc này khát nhiều quá nên giờ rất khát nước.” Vu Đông uống hơn nửa chai mới dừng lại được, “Chồng à em đói bụng, chúng ta tìm một tiệm cơm đi.”

Chồng? Hạ Phong cứng đơ.

“Rung hành lý anh mang giúp em, chẳng biết để gì mà nặng thế.” Vu Đông không chút khách khí nói.

Hạ Phong dù có chút không thích ứng kịp nhưng được dạy dỗ từ nhỏ khiến hấn biết phải giúp đỡ phái yếu, huống chi lại là vợ mình.

Hai người đến một tiệm lẩu, ăn một cái lẩu nóng cay.

Cuối cùng, Hạ Phong, mang vẻ mặt khó nói, cầm ly rượu lên, Vu Đông: “Uống lên ly rượu này, cầu mong cho cuộc sống hôn nhân sau này của chúng ta cũng rực rỡ như lẩu vậy!”

Người kỳ lạ như thế này là từ đâu đến thế!!!

Ăn uống xong Vu Đông liền kéo Hạ Phong đến một tiệm chụp ảnh cưới, vào bảo muốn chụp ảnh cưới trong hôm nay.

Nhân viên trong tiệm nói muốn chụp ảnh cưới thì cần phải hẹn trước bởi vì không có chuyên viên trang điểm và nhiếp ảnh gia rảnh.

Hạ Phong còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Vu Đông lấy một xấp tiền ra từ trong bóp, hào khí ngất trời nói: “Bây giờ chụp một bộ ở đây, tối nay trước 12 giờ phải làm xong khung rồi đưa đến nhà tôi, tiền còn dư thì tính là phí tăng ca.”

“Được, được, tôi bây giờ sẽ liên hệ chuyên viên trang điểm và nhiếp ảnh gia ngay, sẽ lấy thời gian nghỉ trưa chụp cho ngài!” Nhân viên cao hứng phấn chấn đi ngay.

Cuối cùng đơn giản chụp một bộ ảnh cưới, Hạ Phong yên lặng để lại địa chỉ rồi ngất ngốc đi ra cửa.

“Bị tác phong thô hào\* của em dọa đến à?” Vu Đông thấy người chồng mới ra lò của cô vẻ mặt kỳ lạ liền hỏi.

(\*thô hào: nhà giàu mới nổi)

“Tại sao hôm nay phải chụp hình cưới?”

“Bởi vì hôm nay là ngày chúng ta kết hôn mà? Trong nhà đương nhiên phải có hình cưới!” Vu Đông nói với vẻ hiển nhiên.

Tốt lắm, tôi chẳng biết nói gì nữa. Hạ Phong yên lặng ngậm miệng.

“Anh muốn nói gì thì nói đi, về sau chúng ta còn phải sống với nhau cả đời nên không cần khách khí đâu.”

May thật, tuy rằng vợ mới cưới của hắn có chút kỳ quái nhưng ít nhất đã tính toán cùng hắn sống cả đời.

“Anh không cần đau lòng số tiền đó, tiền đó là bạn trai cũ của em đưa, phí chia tay đó. Hừ!! Nếu anh ta không cần em thì em dùng số tiền đó cùng người khác chụp ảnh cưới cho anh ta tức chết!”

Được rồi, cô ấy chẳng những kỳ quái mà còn mang thù.

“Anh ta cho rằng em sẽ sĩ diện đem tiền đập vô mặt anh ta, mơ đi, có tiền không lấy là đồ ngốc!”

Được rồi, còn tương đối... à tương đối thực tế.

“Chúng ta về nhà.”

Hạ Phong yên lặng dẫn Vu Đông về căn nhà mới mua. Từ lúc bước vào cửa, cô vợ mới cưới của hắn không ngừng cảm thán.

“Oa chồng em ở trung tâm thành phố, con đường này rất đắt đó, mười năm sau chắc chắn nhà ở đây phải hơn mười vạn một mét vuông.”

“Oa nhà thật lớn, hơn một trăm mét vuông, có tới 2 tầng. Như vậy mười năm sau chúng ta không cần làm gì cũng có thể thành ngàn vạn phú ông!”

“Chỉ là trang hoàng có chút quê mùa, nhưng em sẽ không để ý đâu.”

“Nhưng đồ vật của bạn gái cũ của anh nhất định phải đẹp đi, em rộng lượng lắm nên anh không cần bỏ nhưng đừng cho em thấy là được, nếu không em sẽ tức giận đó.”

Người vợ hắn mới nhặt chắc không có vấn đề gì đâu ấy nhỉ?

Hạ Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng về tương lai của mình.

“Về sau em ở phòng này.” Hạ Phong mang hành lý đặt vào phòng.

Vu Đông nhìn thoáng qua liền biết đây là phòng dành cho khách, bất mãn nói: “Chúng ta không ngủ chung sao?”

Được rồi, người vợ mới cưới này cũng thật là tích cực.

“Mặc kệ, mấy người thuộc ngành kỹ thuật như anh đều dễ thẹn thùng, em cho anh ít thời gian thích ứng đó.”

Thật là cảm ơn cô!

“Em ngủ một lát, chừng nào họ đưa ảnh cưới đến thì anh cứ để đâu đó trước đi, khi em tỉnh lại em sẽ suy nghĩ xem đặt ở đâu thì thích hợp.” Nói xong Vu Đông liền đóng cửa phòng.

Vu Đông thoải mái nằm trên giường, ý nghĩ duy nhất là muốn nói cho mẹ cô ở mười năm sau là con gái mẹ đã không phải là thừa nữ\* nữa rồi, mới tốt nghiệp đã lấy được một người chất lượng tốt, tiềm lực cao.

(\*thừa nữ: người con gái lớn tuổi chưa kết hôn)

Tuổi còn trẻ đã có biệt thự cao cấp!

Không cần bị buộc đi xem mắt, thấy toàn xấu, béo, lùn, trọc!

Đúng vậy, nữ chính là một người bị buộc đi xem mắt nhiều đến ghê tởm, cuối cùng tỉnh lại thì thấy một người đàn ông có diện mạo, có giá trị con người cao nên liền đóng gói mình đưa cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Hỏa Táng Tình Yêu Đã Chết

Sáng hôm sau, Hạ Phong như ngày thường thức dậy, nằm trên giường mơ màng hai phút mới bắt đầu rời giường.

Nhưng trong nhà hôm nay có gì đó bất thường thì phải, mới sáng sớm đã có mùi khét ở đâu bay đến rồi.

Hạ Phong không kịp đeo mắt kính liền mở cửa phòng thì thấy một luồng khói từ phòng bếp bay ra. Hạ Phong tức khắc liền bị dọa, vội vàng chạy đến cửa phòng bếp, sau đó...

“Em đang làm cái gì?” Hạ Phong dùng hết phong độ của mình mới không mở miệng ra chửi.

“Dậy rồi?” Vu Đông đang đốt đồ vật trong nồi thấy Hạ Phong liền chào hỏi một cách vui vẻ.

“Em đang đốt cái gì trong nồi?” Hạ Phong lặp lại.

“Một vài tấm ảnh, vé xe, nhật ký.” Vu Đông giờ tấm ảnh lên, “Ảnh chụp cùng bạn trai cũ.”

“Sáng sớm em đốt thứ này làm gì?”

“Sáng nay em thức dậy dọn hành lý thì thấy đồng này liền tức giận, và để không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của chúng ta, vì thế em quyết định hỏa táng tình yêu đã chết của mình.” Vu Đông nói một cách đại nghĩa lãng nhiên\*.

(\*đại nghĩa lãng nhiên: chỉ người anh hùng chính khí ngút trời, giữ gìn nghĩa lớn)

“Vậy sao em lại đốt trong nồi?” Hạ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em sợ đốt giấy thì mùi khét nhiều quá nên nghĩ đến phòng bếp có máy hút khói, sau đó vào phòng bếp thì chỉ tìm thấy cái nồi xào rau nên đành trực tiếp tận dụng.” Vu Đông nói đến đó bắt đầu oán giận “Nhưng cái máy hút khói của anh cũng dở quá đi, khói vẫn còn một đồng, còn hạn bảo hành không? Nếu còn thì đổi cái khác đi.”

“...” Hiện nay trường học dạy cái gì thế, một cô gái trẻ tuổi lại suốt ngày nghĩ lung tung.

“Anh chuẩn bị nấu cơm sao, em đốt sắp xong rồi, rửa lại nồi một lần là dùng được rồi.” Vu Đông tự cho mình là thông minh nói.

“Nếu sau này chúng ta vẫn tiếp tục dùng nồi này thì chẳng phải các đĩa thức ăn đều sẽ có tàn hồn tình yêu đã chết của em sao?” Hạ Phong nhin không được châm chọc.

“Đúng nha, quả thực có chút không may mắn cho lắm, tí nữa bỏ luôn.” Nói xong Vu Đông suy nghĩ lại rồi lắc đầu nói “Không được, cái nồi này đắt tiền tí nữa mang lên mạng bán. Chụp hình đưa lên sẽ bán nhanh hơn!”

Hạ Phong cảm thấy tam quan\* của hắn đang bị khiêu chiến, không nhịn được phải chạy đi rửa mặt lấy lại bình tĩnh.

(\*tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan.)

Dọn dẹp phòng bếp xong Vu Đông đi đến phòng khách thưởng thức ảnh cưới mới chụp. Tuy ảnh cưới được chụp một cách gấp gáp nhưng cũng không tệ, hai người nhìn rất xứng đôi.

Vu Đông một mình một người nhìn ảnh cưới vui tươi hơn hờ hời lâu, lúc phục hồi tinh thần lại thì đã thấy Hạ Phong bụng trướng chiền và thịt xông khói lên bàn rồi.

“Ở nhà chỉ có vậy, em tạm thời ăn đỡ trước đi.”

Vu Đông tự nhiên đi đến bàn ăn, rồi lại tự giác nhận sữa bò từ Hạ Phong, bắt đầu ăn uống. Đối với người như Vu Đông, kĩ năng nấu nướng bằng không, thì bữa sáng như vậy ai làm được là thần rồi.

“Chồng à, anh tìm em làm vợ anh là đúng rồi ấy.”

Hạ Phong đang uống sữa bò liền bị nghẹn.

“Anh nghĩ xem, nếu không tìm một người vợ có kĩ năng nấu nướng bằng không như em thì sao có thể biểu hiện ra tài năng và sự hiền huệ của anh cơ chứ.” Vu Đông lời lẽ chính đáng nói.

“Vậy thì thực cảm ơn em!” Hạ Phong tức giận nói.

“Không có chi.”

Thực sự rất muốn nói tục làm sao giờ?!

Ăn cơm xong Vu Đông tự giác nhận việc rửa chén rồi nói:

“Sau này anh nấu cơm em rửa bát, không thể để anh làm hết một mình được, sách nói việc nhà thì hai người cần chia sẻ cho nhau.”

“Cảm ơn!” Cái gì cô cũng nói hết rồi, tôi chỉ có thể nói cảm ơn.

“Không có chi, anh mang ảnh cưới của chúng ta treo lên đây đi, trên tường đằng sau ghế sofa đó.”

Hạ Phong nhìn lên bức tường sau ghế sofa, trên đó hiện đang treo lễ vật của bạn đưa cho, một bức tranh sơn dầu quý giá, màu sắc của bức tranh còn dựa theo màu sắc của căn phòng.

Nhủ mày, Hạ Phong do dự một lát rồi nói: “Treo ở phòng khách có vẻ hơi kì, nhìn không hợp cho lắm.”

“Vậy không treo ở đó!” Vu Đông dễ dàng đồng ý “Em vốn muốn treo ở phòng ngủ nhưng sợ anh không thích!”

“Bây giờ anh liền treo.” Hạ Phong hành động ngay, tranh sơn dầu để ở phòng ngủ đi, không hợp thì không hợp, cùng lắm thì không mang người khác về nhà làm khách.

Vu Đông cười cười, cảm thấy mỹ mãn bụng mâm bỏ đi.

Hạ Phong đem bức tranh sơn dầu treo ở đầu giường sau đó nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm, hần dự tính thay quần áo đi thăm mẹ, thuận tiện nói việc bản thân đã kết hôn. Mới mặc quần áo chỉnh tề xong liền thấy Vu Đông cũng đã ăn mặc chỉnh tề.

“Em ra ngoài?” Hạ Phong hỏi.

“Ừ! Anh đi làm?”

“Không, tôi đi thăm mẹ.” Hạ Phong nghĩ nghĩ nói.

“Hôm nay tôi đi trước nói với ba mẹ, nếu ổn thì hai ngày sau làm phiền em đến bệnh viện gặp họ.”

“Phiền hay không phiền gì chứ, ba mẹ anh là ba mẹ em nên đó là việc phải làm.”

“Tốt...đi.” Hạ Phong nói một cách mát tự nhiên.

“Có điều anh đột nhiên đòi bạn gái thì ba mẹ sẽ không có ý kiến gì sao?” Vu Đông lo lắng nói.

Nhanh như vậy liền gọi ba mẹ? Cũng tốt, ít nhất mẹ hần sẽ không hoài nghi.

“Không đâu, An An, khu... Bạn gái cũ của tôi vẫn chưa gặp ba mẹ tôi.” Hạ Phong đáp.

“Vậy được, ba mẹ thích cái gì? Lát em ra ngoài liền mua.” Vu Đông thấy không có vấn đề gì nên không rồi rầm chuyện đó nữa.

Hạ Phong kinh ngạc là cô gái kỳ lạ này còn biết mua quà, tức khắc liền cảm giác tốt hơn đối với Vu Đông, cười cự tuyệt: “Em không cần mua, lát tôi mua về rồi em lấy mang đi là được.”

“Cũng đúng, dù sao chúng ta là người một nhà, anh mua hay em mua cũng giống nhau.” Vu Đông tán đồng gật đầu.

“Khu!” Hạ Phong không phải lần đầu được chứng kiến da mặt dày của Vu Đông nhưng vẫn tiếp thu không nổi, đành phải đi nhanh ra cửa.

“Đợi chút.” Vu Đông thấy Hạ Phong ra cửa liền vội vàng gọi lại.

“Sao vậy?” Hạ Phong hỏi.

“Chờ à!” Vu Đông kêu một cách thiên kiều bá mị\* “Chìa khóa cho em một bộ, nếu không em không thể vào nhà được.”

(\*thiên kiều bá mị: xinh đẹp tuyệt trần, quyến rũ)

Hạ Phong bị một câu chồng à làm đau luôn dạ dày, lấy chìa khóa dự phòng từ ngăn tủ đưa cho đối phương, suy nghĩ hồi lâu vẫn phải nói: “Vu Đông, đứng gọi tôi là chồng được không, kêu tên tôi là được rồi.”

“Sao vậy? Thấy ghê à?”

Hạ Phong mặt mày có chút không được tự nhiên nhưng vẫn im lặng tỏ vẻ cam chịu.

“Được rồi! Được rồi!”

Hạ Phong liền thở phào nhẹ nhõm.

“Những người thuộc ngành kĩ thuật như anh đúng là muộn tao\*.”

(\*muộn tao: kiểu người ngoài lạnh trong nóng hoặc không biết bày tỏ cảm xúc, ngại giao tiếp hoặc tính cách tẻ nhạt không thú vị.)

“Tôi đi đây!” Hạ Phong vội vàng đi ra ngoài, cảm giác không ở nổi trong căn nhà này nữa.

Vu Đông buồn cười nhìn Hạ Phong vội vàng ra ngoài, thấy thấy chìa khóa, về phòng lấy bóp rồi cũng ra ngoài.

Vu Đông lúc sáng dọn dẹp hành lý mới phát hiện một phần tài liệu phỏng vấn. Phần tài liệu này gọi lên hồi ức xa xăm của cô.

Kiếp trước Vu Đông làm ngành marketing, tuy thành công và kiếm được rất nhiều tiền nhưng thực tế ngành mà Vu Đông học lại là phát thanh viên.

Hơn nữa thành tích học cũng không tệ, còn được giảng viên đề cử một công việc làm dj\* ở một radio trứ danh tại Thân thành, ngày phỏng vấn là hai giờ chiều nay.

(\*dj ở đây là radio dj, phát bài hát tại các đài phát thanh và tâm sự với người nghe radio)

Kiếp trước vì khó khăn ở cục dân chính nên đã bỏ lỡ ngày phỏng vấn, từ lúc đó về sau lại không còn cơ hội tiếp xúc ngành này. Hôm nay nhìn đến phần tài liệu này Vu Đông liền nghĩ, bây giờ chồng cũng có, nhà có, hẳn là không cần giống như kiếp trước liều mạng kiếm tiền.

Trên đường đi đến radio thì đi ngang qua một tiệm cắt tóc, Vu Đông sờ mái tóc dài quá vai của mình rồi bước vào.

“Mỹ nữ muốn cắt như thế nào?” Nhà tạo mẫu tóc hỏi.

“Buổi chiều tôi phải đi phỏng vấn nên cắt tới cằm, cắt sao cho nhìn giỏi giang một chút là ổn.” Vu Đông nói ý tưởng của cô.

“Được, muốn nhuộm tóc không? Như vậy nhìn có phong cách tây hơn.”

“Nhuộm đi!”

Hai giờ chiều ở Thân thành, 39 độ C, trở nên rực rỡ hẳn Vu Đông khí phách đi vào đài phát thanh âm nhạc Thân thành.

Nhìn thấy người phỏng vấn, Vu Đông hoàn toàn không có vẻ bất an, sợ sệt của người mới mà mang thái độ bình tĩnh, thậm chí khí tràng còn mạnh hơn người phỏng vấn.

Chẳng lẽ cô gái này có quan hệ mạnh mẽ?

Người phỏng vấn thầm nghĩ trong lòng, về mặt trở nên ôn hòa, xem tư liệu xong liền nói: “Vu Đông học, thành tích của bạn cực kì tốt và giảng viên của bạn trực tiếp đề cử bạn với giám đốc của đài, chúng tôi cũng rất vừa ý bạn, nhưng phần lớn bạn học của bạn đều đi làm việc ở đài truyền hình, nên tôi có thể hỏi lý do vì sao bạn lại chọn làm việc ở radio mà không phải ở đài truyền hình không?”

Vu Đông bắt đầu nghĩ lại, không biết lúc trước chủ nhiệm lớp đã nói gì nhỉ?

À, đã nhớ ra rồi, nguyên văn câu nói của chủ nhiệm lớp là: “Về ngoài của em như vậy thì tốt nhất nên làm dj thôi, MC đài truyền hình thì không đủ đâu.”

Hừ, chị đây chỉ vì khi đó không biết trang điểm thôi chứ đâu có tệ, khi chị có tiền tìm được tạo hình sư, mỹ dung sư đỉnh cấp, mặc quần áo đẹp thì thăng nào thấy chị mà không đổ cơ chứ!

Vu Đông về mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi làm người tương đối kín tiếng, nếu đi làm ở đài truyền hình thì ra ngoài đường sẽ bị nhận ra, rất phiền phức!”

“À!” Phong độ bá khí này, lời nói có hàm ý này, vừa nghe liền biết là gia đình có bối cảnh không đơn giản rồi.

“Đối với công việc của bạn thì tôi có hai cái thích hợp.” Người phỏng vấn nói xong thì nhìn thoáng qua Vu Đông.

Vu Đông tỏ vẻ đối phương cứ tiếp tục nói.

“Một là buổi tối giờ vàng lúc 8h, cùng dự trứ danh của chúng tôi Phương Hiểu chủ trì chương trình “Âm nhạc tiên phong”, có Phương Hiểu hỗ trợ bạn có thể dễ dàng thích ứng công việc nhanh hơn, học được nhiều thứ hơn. Hai là tiết mục mới vào lúc đêm khuya, có thể một mình độc diễn.”

“Độc diễn? Chắc là do thời gian này không có đài nào có tỉ lệ nghe cao nên các anh tùy tiện tìm một tiết mục để phát phải không?” Vu Đông nhất châm kiến huyết\* nói.

(\*nhất châm kiến huyết: một câu nói chỉ được ngay chỗ trọng yếu nhất)

“Khụ!” Người nào đó bị chọc thủng ra về bình tĩnh nói: “Cả nhân tôi vẫn đề cử cái 8h.”

“Không cần, tôi tiếp tiết mục đêm khuya.”

“A?? Vì sao?”

“Tôi không có thói quen cùng người khác hợp tác.” Vu Đông khí phách lan tràn.

Cho đến khi cùng Vu Đông làm xong tất cả thủ tục, xếp tốt thời gian làm việc, thuận tiện giới thiệu người trong văn phòng xong người phỏng vấn còn đang suy nghĩ, mình rõ ràng là một lính già đã làm việc bảy năm còn bị một cô gái nhỏ hù dọa, quả nhiên là bối cảnh gia đình bồi dưỡng khí chất sao!

Vu Đông nghĩ Hạ Phong đi bệnh viện thăm mẹ sẽ không về sớm nên đã ăn cơm chiều ở ngoài luôn, về đến nhà liền thấy Hạ Phong quả thực chưa về.

Vu Đông thấy vẫn còn sớm bèn đem quần áo ra máy giặt giặt sạch. Lúc đang phơi quần áo ở ban công thì nghe tiếng mở cửa.

Hạ Phong mang theo đồ trở về.

“Anh đã về.”

Hạ Phong ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô gái đã thay đổi kiểu tóc, tóc ngắn càng làm tăng sự trẻ trung xinh đẹp, trong tay cầm, cầm... Hạ Phong mặt đỏ bừng, xoay đầu qua một bên nói:

“Khụ, em phơi quần áo?”

Vu Đông cuối cùng cũng phát hiện ra, cúi đầu nhìn xuống, trong tay cô là đồ lót 36B màu hồng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Lý Do Em Lấy Anh

Vu Đông sau khi phơi quần áo xong thì vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, bây giờ đã kết hôn liệu có nên mua đồ lót gọi cảm không nhỉ?

Hạ Phong dù không biết Vu Đông suy nghĩ gì nhưng vẫn còn đang xấu hổ, tuy nói cô ấy là vợ hần nhưng hai người mới quen biết nhau được hai ngày, nói là người xa lạ cũng không phải là không thể, chỉ là bản lĩnh tự quen thuộc của cô gái này quá cao siêu nên hần cũng quên, nếu không phải lúc này đột ngột thấy đồ lót của cô ấy thì hần cũng không nhớ là chỉ mới quen cô ấy.

Hạ Phong thay xong quần áo ở nhà đi ra thì thấy Vu Đông đang ngồi ở phòng khách lật xem đồ vật hần mới mua.

“Khăn lụa, đồng hồ.” Vu Đông lật lật nói: “Còn có thức ăn dinh dưỡng, tất cả đều là đồ ngày mai em đem theo?”

Hạ Phong thấy Vu Đông chủ động nói ra việc này, không cần chính hần mở lời nên thuận thể cam chịu gật đầu.

“Khăn lụa còn ổn, nhìn chất lượng thì giá tiền hần chỉ là mấy ngàn khối nhưng đồng hồ này ít nhất cũng bốn năm vạn, em một sinh viên nghèo mới tốt nghiệp làm gì có đủ tiền mua?”

Vu Đông cầm hộp đồng hồ nói: “Nhận xong mẹ anh nhìn thấy liền sẽ nghĩ, tiểu yêu tinh dùng tiền con trai tôi mua đồ tặng tôi.”

“...” Hạ Phong ngẹn một hồi không nhận được phải phản bác: “Mẹ tôi sẽ không nói vậy.”

“Anh không hiểu phụ nữ.” Vu Đông mang về mặt ‘lòng dạ đàn bà anh không hiểu đâu’.

“Em không phải đã nói của tôi là của em sao, phân chia rõ ràng như bây giờ là sao.” Hạ Phong nói không lại liền nhớ đến lời Vu Đông nói lúc sáng.

“Tuy rằng em rất vui mừng khi anh có suy nghĩ này” Vu Đông mang về mặt ‘lòng em đã được an ủi’, “Nhưng chuyện này hai chúng ta biết là được, đối với bên ngoài vẫn cần phải chú ý. Đặc biệt là ba mẹ hai ta, lúc nào cũng phải thể hiện ra biểu tượng luôn muốn tiêu tiền vì đối phương.”

“Em là một sinh viên vừa tốt nghiệp sao lại biết nhiều thứ kỳ kỳ lạ đến vậy.” Hạ Phong không biết nói gì nữa.

“Cái này không gọi là thứ kỳ kỳ lạ lạ, đây là đạo lý đối nhân xử thế, những người thuộc ngành kỹ thuật như anh, haiz,” Vu Đông lắc đầu tiếc hận nói: “Điều là dạng IQ cao EQ thấp, em đoán đến bây giờ anh vẫn không biết vì sao An An lại vứt bỏ anh.”

“Em biết An An?” Nghe đến tên bạn gái cũ thì Hạ Phong có chút sùng sốt.

“Buổi sáng anh nói lỡ miệng đó.”

Hạ Phong cũng không muốn cùng Vu Đông nói về bạn gái cũ nên không nói gì nữa.

“Sao vậy? Anh vẫn để ý à? Nếu không thì anh kể về chuyện tình của anh để em phân tích cho.” Vu Đông ngồi trên sofa, khoe khoang nói: “Có thấy ai rộng lượng như em chưa, cùng chồng thảo luận bạn gái cũ.”

“Em có bản lĩnh này thì nghĩ lại lý do vì sao cùng tôi kết hôn đi.” Ý của Hạ Phong là uyển chuyển nhắc nhở Vu Đông cũng giống hần đều bị vứt bỏ vào hôm qua.

“Em biết mà.” Vu Đông về mặt thản nhiên.

Hạ Phong thấy cô không để ý thì tức khắc cũng hứng thú, bình thường hần không phải là kẻ thích tò mò chuyện riêng tư của người khác nhưng không hiểu sao gặp cô gái này thì hần lại nhận không được: “Vậy em nói xem.”

“Vậy nói đến tiêu chuẩn em chọn anh đi. Anh nhớ những lời em hỏi anh trước khi đề nghị kết hôn không?” Vu Đông hỏi.

Hạ Phong nghĩ đến, nhú mày nói: “Bởi vì tôi có nhà?”

“Đó chỉ là một điểm, anh vẫn còn rất nhiều ưu điểm khác.” Vu Đông bắt đầu đếm tay, “Chiều cao thích hợp, xem anh như thế này chắc ít nhất cũng phải một mét bảy lăm. Bằng cấp cũng thích hợp, ai học y xong cũng là thạc sĩ, làm việc mấy năm lại thành tiến sĩ. Nhan sắc của anh cũng đủ, miễn cưỡng xứng với em. Khí chất anh không tệ, rất có cảm giác quý ông. Khuyết điểm duy nhất là tuổi có chút lớn nhưng em không chê đâu.”

Hạ Phong càng nghe thì mặt càng đen: “Dựa theo yêu cầu này của em thì bệnh viện tôi có một nửa đáp ứng đủ.”

Vu Đông không đồng ý lắc đầu: “Bọn họ cũng không phải là anh, em chỉ thích anh.”

Đột nhiên không phòng bị bị tỏ tình, Hạ Phong mặt liền đỏ nên quyết định chạy trốn.

“Mai mười giờ sáng chuẩn bị đi thăm ba mẹ tôi.”

Vu Đông thấy Hạ Phong bỏ trốn liền che miệng cười, thầm nghĩ người ở mười năm trước da mặt vẫn còn mỏng ghê đó.

Hôm sau.

Mùa hè dù thời tiết rất nóng nhưng lại có một ưu điểm là mỗi sáng đều rất đẹp.

Vu Đông kéo màn ra làm ánh sáng chiếu tỏa khắp cửa sổ, cô thích ý ôm chân ngồi ở cửa sổ, cảm thán nghĩ khu này xây dựng không tệ, có rất nhiều cây.

Một màu xanh um tươi tốt trải rộng khắp cả khu vực, dưới lầu là một công viên nhỏ, có rất nhiều người già dẫn theo cháu trai cháu gái tập thể dục buổi sáng, xa một chút là sông Hoàng Phủ, có rất nhiều người đang chạy bộ ở đó.

Khi Vu Đông rửa mặt xong thì Hạ Phong cũng chạy bộ trở về, còn mang theo thức ăn sáng về.

“Dậy rồi? Lại đây ăn sáng.” Hạ Phong mang thức ăn sáng để lên bàn: “Em ăn trước đi, tôi đi tắm.”

Khi Hạ Phong tắm xong ra ngoài thì thấy Vu Đông một tay cầm bánh bao, một tay cầm bánh quẩy, sau đó còn dùng bàn tay đầy dầu cầm ly sữa đậu nành lên.

Bệnh sạch sẽ của Hạ Phong phát tác, nhú mày nói: “Sao không lấy bộ đồ ăn\*?”

(\*bộ đồ ăn: đồ dùng trên bàn ăn gồm đĩa, chén cơm, chén nước chấm,..)

“Bánh có túi rồi, lấy bộ đồ ăn làm gì, tí nữa phải rửa nữa.” Nói một cách đương nhiên như vậy làm cho Hạ Phong không còn đường nào trả lời.

Nếu hẳn bây giờ vào phòng bếp lấy bộ đồ ăn thì có làm ra vẻ quá không?

Vu Đông hoàn toàn không phát hiện ai đó đang rón rẫm, cô ăn xong bánh bao liền đem bao nylon và ly sữa đậu nành bỏ vào thùng rác rồi vỗ tay nói:

“Em đi thay quần áo, anh cứ ăn từ từ đi.”

Hạ Phong gật đầu, thấy Vu Đông đi rồi thì nghĩ chắc trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài liền yên lặng vào phòng bếp lấy bộ đồ ăn ra, nhanh chóng ăn xong rồi rửa hết.

Vu Đông bởi vì bỏ trốn khỏi nhà nên không mang theo nhiều quần áo. Quần jean và váy ngắn đều loại bỏ thì chỉ còn hai cái đầm, một cái đầm hoa dài, một cái đầm màu trắng dài đến đầu gối.

Vu Đông suy đi nghĩ lại thì lấy cái màu trắng, lúc mặc nhìn có vẻ thanh thuần lại ngoan ngoãn nên chắc là người lớn sẽ thích.

Mặc xong quần áo thì trang điểm, nhìn gương mặt trong gương thì Vu Đông cảm thán da lúc tuổi trẻ thì tốt thật, không cần dùng lót nền. Nhưng để khuôn mặt nhìn tự nhiên một chút thì Vu Đông vẫn bôi một ít kem chống nắng, sau đó thì vẽ lông mày, rồi son môi màu nhạt, làm xong hết thì thấy người trong gương có tinh thần hơn hẳn.

Thấy thời gian đã đến Hạ Phong liền gõ cửa: “Xong chưa?”

Vu Đông nhìn thoáng qua gương lần cuối thì cảm thấy đã hoàn mỹ lắm rồi liền lấy cái túi nhỏ trên giường rồi mở cửa phòng.

Hạ Phong vẫn đứng trước cửa lại đột nhiên không kịp đề phòng liền bị vẻ thanh thuần, xinh đẹp này hấp dẫn, sững sốt một giây mới phản ứng lại được: “Cách trang điểm này của em là thế nào?”

“Không đẹp à?” Vu Đông nghi hoặc.

“Đẹp lắm, chỉ là khí chất không giống trước đó.” Hạ Phong giải thích.

“Tại vì đây là lần đầu tiên thấy gia trưởng. Căn cứ vào vô số phim thần tượng thì những cô gái như thế này sẽ được người lớn thích hơn.” Vu Đông vừa nói vừa đi một vòng.

Căn phòng sáng ngời, thiếu nữ váy trắng, tất cả làm Hạ Phong cảm giác hẳn đã trở về cái buổi trưa tim đập thành thịch đó. Cũng là một ngày ánh nắng tươi sáng thế này, An An, váy trắng tóc đen, ngọt ngào gọi hẳn ‘học trưởng’.

“Ánh mắt anh làm em có lý do hoài nghi anh nhìn em nhưng lại thấy được mối tình đầu.” Kiếp trước làm marketing nên luyện thành một đôi mắt siêu cấp làm cho Vu Đông vừa nhìn một cái liền thấy sự khác thường của Hạ Phong.

“Khụ khụ!” Hạ Phong mất tự nhiên ho khan.

“Nếu mối tình đầu này là An An thì em sẽ đi thay bộ quần áo khác.” Vu Đông nhìn Hạ Phong chằm chằm rồi buồn bã nói.

“Tại sao?” Hạ Phong kinh ngạc.

Vậy là đúng rồi! Vu Đông mặt không biểu tình đóng cửa phòng, nhanh chóng thay bộ đầm hoa dài lúc này. Vu Đông cao một mét năm tám nên mặc cái đầm này phải đi giày cao gót.

Trong lúc Hạ Phong buồn bực thì cửa phòng lại mở. Vu Đông thay một bộ quần áo, phong cách thay đổi hẳn, từ thiếu nữ thanh thuần váy trắng bay bay trở thành phong cách văn nghệ phục cổ.

“Còn giống bạn gái cũ của anh không?” Vu Đông nhướn mày nói.

“Tôi chưa bao giờ nói em giống!” Hạ Phong thấy mình oan đến chết.

“Lần này bỏ qua cho anh. Lần sau em còn thấy anh dùng ánh mắt xem bạn gái cũ nhìn em, em liền...” Vu Đông uy hiếp.

“Em liền làm gì?” Hạ Phong hỏi.

“Lần sau nói cho anh, đi thôi!”

Hạ Phong nhìn thời gian, thực sự có chút trễ liền lấy những món đồ đã mua chuẩn bị ra ngoài.

Vu Đông nhìn một lần, bước qua lấy khăn lụa và đồng hồ rồi nói: “Tôi hôm qua không phải chúng ta đã nói chuyện này rồi sao? Hai thứ này không thích hợp mang tặng, mang thực phẩm dinh dưỡng là được rồi.”

Tối hôm qua? Hạ Phong bắt đầu nhớ lại, tối hôm qua đã nói gì?

“Lại nói ai đi thăm bệnh lại tặng khăn lụa, chờ ba mẹ xuất viện thì tặng cũng không muộn.” Vu Đông tiếp tục giải thích.

Hạ Phong nghe xong cũng cảm thấy có lý, bởi vậy hai người mang theo thực phẩm dinh dưỡng xuống lầu.

Vì không phải giờ cao điểm nên đường không đông lắm, nửa tiếng đã đến bệnh viện. Vu Đông lại chạy đến cửa hàng bán hoa mua một bó hoa tươi.

Lúc ra khỏi cửa hàng bán hoa Vu Đông còn nói với Hạ Phong: “Phụ nữ dù bao nhiêu tuổi đều không thể chống cự nổi sức hút của hoa.”

Mua hoa thì mua hoa đi, còn phải phổ cập khoa học cho hần. Hạ Phong ở đằng sau chửi thầm.

“Bác sĩ Hạ ngài đã đến!” Vừa bước vào cửa liền có không ít y tá chào hỏi Hạ Phong.

Hạ Phong mỉm cười gật đầu suốt đường đi, rất có phong độ.

Vu Đông yên lặng nhìn suốt đường, kỹ năng tán gái rất cao, bình thường không thấy rõ đó.

“Sao vậy?” Hạ Phong nhìn Vu Đông đứng im trước cửa thang máy thì hỏi.

“Em đang đếm số đào hoa của anh.”

“Đào hoa gì? Không phải em mua hoa cắm chướng ư?” Hạ Phong nghi hoặc.

“...Người ngốc cũng là phúc đó.” Vu Đông thở dài.

“Đừng đứng ở đó mà lăm bằm lâu bầu, đi thôi!” Hạ Phong thấy thang máy đã mở liền duỗi tay chặn cửa thang máy ý bảo Vu Đông bước vào.

Vu Đông hoàn hồn, đang định bước vào thì bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó liền hô ‘đợi chút’.

Hạ Phong nhìn thấy chung quanh thang máy đều đầy người, đành phải bước ra khỏi thang máy để người khác vào trước.

“Lại có vấn đề gì nữa?” Hạ Phong dù tính tình có tốt đến mấy cũng sắp chịu hết nổi.

“Đừng có vội!” Vu Đông trừng mắt nhìn Hạ Phong: “Em mới nghĩ đến dù ba mẹ anh chưa gặp qua An An bao giờ nhưng tên, nghề nghiệp vẫn biết mà, hơn nữa tuổi em cũng không giống cô ấy.”

Có thể hay không đừng gọi An An, nghe rất giống cô nhận thức cô ấy vậy.

Hạ Phong hỏi hặn vô vàn về việc nói sai ngày hôm qua, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

“Yên tâm đi, ba mẹ tôi không phải là người thích nhiều chuyện. Cộng thêm lúc trước tôi chỉ nói An An là học muội, những điều khác đều chưa nói.”

“Nhưng em không gọi là An An, cũng không phải học muội của anh.” Vu Đông ủy khuất nói: “Em rõ ràng gọi là Đông Đông, em không muốn đổi tên.”

“...” Ai muốn đổi tên cô, còn ‘Đông Đông’ là cái quý gì!

“Họ không hỏi em không nói là được.” Hạ Phong cảm thấy phiền vô cùng, biết vậy không bằng nói thật cùng ba mẹ chứ không phải như bây giờ, kết hôn khi đầu óc không tỉnh táo.

“Được rồi, em chịu thiệt gọi là An An một lúc vậy.”

Vu Đông miễn cưỡng bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4: Nàng Dâu Mới Thấy Ba Mẹ Chồng

Thực nhanh liền đi đến cửa phòng bệnh, Hạ Phong đang định gõ cửa bước vào thì thấy mặt Vu Đông căng chặt.

"Em đang căng thẳng?" Hạ Phong cảm thấy quá sức tưởng tượng.

"Đừng nói điều vô nghĩa!" Vu Đông trợn mắt: "Nàng dâu nào thấy mẹ chồng lại không căng thẳng."

"Người khác thì tôi tin nhưng em thì tôi lại không nghĩ đến điều đó." Hạ Phong nhin không được phải bật cười, thấy mặt Vu Đông càng kém thì đành an ủi: "Yên tâm đi, ba mẹ tôi đều là người dễ dãi, không khó đâu."

Vu Đông hít sâu một hơi tỏ vẻ đã hạ quyết tâm liền ý báo Hạ Phong mở cửa.

Hạ Phong gõ cửa, sau khi nghe được thanh âm đáp lại thì mới đẩy cửa bước vào.

"Ba!" Hạ Phong về mặt quan tâm nhìn mẹ đang nằm trên giường: "Mẹ sao rồi, hôm nay cảm giác như thế nào?"

Ba mẹ Hạ căn bản không phản ứng con trai, thẳng mắt nhìn cửa.

Hạ Phong nghi hoặc, quay đầu lại thì phát hiện ra Vu Đông chưa vào, cảm giác buồn cười bước trở lại mang Vu Đông, đang tránh sau cửa, trực tiếp tiến vào: "Ba mẹ, đây là Vu Đông!"

"Vu Đông?" Đang âm thầm đánh giá Vu Đông mẹ Hạ lập tức nghi hoặc hỏi: "An An đâu? Không phải nói hôm nay mang An An đến gặp ba mẹ sao?"

Ba Hạ cũng là vẻ mặt nghi hoặc đó.

Hạ Phong nghĩ tiêu rồi, đang muốn nói chút gì để chữa lại thì Vu Đông bỗng nhiên lên tiếng.

Vu Đông tay ôm hoa cẩm chướng, khuôn mặt trang điểm vẫn tinh, có thể do đang căng thẳng nên khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: "Chào hai bác, cháu là Vu Đông, cũng gọi là An An."

"À! Cháu chính là An An sao?" Mẹ Hạ lập tức vui vẻ, phải biết đứa con trai này có bạn gái đã nhiều năm nhưng vẫn chưa gặp mặt bao giờ.

"Đây là hoa cháu tặng bác. Chúc bác sớm ngày khỏi bệnh." Vu Đông đưa hoa qua.

Mẹ Hạ mới gặp Vu Đông thì nhận thấy cô gái này có vẻ thông minh lanh lợi, lớn lên cũng xinh đẹp, ánh mắt lại sạch sẽ. Cái nhìn đầu tiên đối với Vu Đông đã không tệ, bây giờ cô gái này lại còn biết mua hoa đến thăm thì bà lập tức cười đến không thấy mắt đâu: "Tốt tốt, hoa rất đẹp. Ông mau cắm hoa lên đi."

Ba Hạ còn chưa động dậy thì Hạ Phong đã chủ động cầm hoa, rồi cầm bình hoa nói: "Để con làm cho."

Hạ Phong vừa đi thì Vu Đông càng cẩn thận, hướng hai người cười, thấy trên bàn có trái cây liền ngoan ngoãn nói: "Bác à, cháu gọt táo cho bác nhé!"

"Không cần! Không cần đâu! Cháu cứ ngồi đó là được rồi." Mẹ Hạ từ lúc Vu Đông bước vào thì chưa từng rời mắt khỏi cô. Thấy cô gái này không kiêu ngạo không lo sợ còn biết gọt táo cho mình thì càng vui vẻ.

"An An, cháu được bao nhiêu tuổi rồi?" Mẹ Hạ thấy cô gái này mặt trẻ quá liền hỏi.

"Dạ hai mươi hai ạ!"

"Hai mươi hai?" Mẹ Hạ và ba Hạ liếc nhau một cái liền nói: "Vậy cháu mới tốt nghiệp đại học phải không?"

"Vâng!" Vu Đông gật đầu.

"Vậy chẳng phải cháu vừa vào đại học liền cùng Hạ Phong hẹn hò?" Mẹ Hạ giật mình.

Ba Hạ sắc mặt lập tức không tốt, mắng: "Thằng con thói tha này!"

Vu Đông buồn bực nhìn hai người, không hiểu vì sao lúc này không khí còn tốt lắm nhưng giờ lại trầm trọng thế này.

"Ông chủi con trai làm gì?" Mẹ Hạ tức giận trừng mắt ba Hạ.

"Nó đã hai mươi tám, so với con bé lớn hơn tới sáu tuổi. Nó sao có thể xuống tay với một cô gái vừa vào đại học chứ!" Ba Hạ cả giận nói.

"Nói cái gì mà xuống tay hay không xuống tay, đó là yêu đương!"

"Như vậy cũng không được, như vậy là chơi lưu manh!"

Vu Đông vừa nghe vừa buồn cười nhưng nghĩ lại vẫn không thể để sự việc diễn ra quá phức tạp, nếu chữa không được thì khổ, vì vậy lên tiếng biện hộ: "Hai bác ơi, không phải lỗi của Hạ Phong đâu, thực tế là cháu theo đuổi anh ấy ạ!"

"Hả??" Ba mẹ Hạ vẻ mặt không thể tin được nhìn Vu Đông.

"Lúc cháu học năm nhất có một hôm bị say nắng nên ngất xỉu, là Hạ Phong đưa cháu đến bệnh viện nhưng không để lại tên họ mà bỏ đi. Cháu hỏi thật

nhiều người mới biết được là anh ấy, lúc đầu cháu chỉ muốn mời anh ấy một bữa cơm coi như là cảm ơn nhưng lúc nhìn thấy anh ấy, cháu...cháu...cháu liền nhất kiến chung tình\*." Vu Đông vừa nói cửa ngưỡng ngừng cúi đầu.

(\*nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Phụ nữ đều thích những câu chuyện lãng mạn nên mẹ Hạ nghe xong liền mặt mày hớn hờ, cảm thấy cô gái này ánh mắt tốt thật, vừa nhìn một cái liền nhìn trúng con trai mình, bởi vậy càng vừa lòng với Vu Đông.

"Hèn gì nó không chịu mang cháu về ra mắt, chỉ sợ đã biết nếu ba nó biết sẽ đánh nó đây mà!" Mẹ Hạ cười nói.

"Hừ!" Ba Hạ phôi hợp 'hừ' một tiếng.

"Chỉ là cháu mới tốt nghiệp chắc là chưa muốn kết hôn nhì." Mẹ Hạ thương tiếc nói: "Việc này không thể trách Hạ Phong được, đều là lỗi của bác muốn thấy nó kết hôn, còn nó chỉ muốn làm an lòng bác. Bác nếu biết cháu còn nhỏ như vậy thì sẽ không..."

"Bác à cháu không nhỏ đâu, cháu đã đủ tuổi kết hôn theo pháp luật rồi mà." Vu Đông bỗng nhiên trở nên ngại ngùng: "Hơn nữa mong ước của cháu là sau khi tốt nghiệp có thể kết hôn với Hạ Phong."

Ba Hạ mẹ Hạ liếc nhau một cái, lần nữa khẳng định cô gái này thật tốt, cả người đều nghĩ đến con trai ruột của mình.

"Bác à, bác cố gắng nghỉ ngơi. Hạ Phong nói chừng nào bác khỏe hẳn sẽ tổ chức hôn lễ."

"Bác có thể nhìn đến cháu thì cho dù hôm sau không tính lại cũng không còn tiếc nuối." Mẹ Hạ cảm thán.

Ba Hạ nhú mày có vẻ rất lo lắng.

Vu Đông cảm thấy trạng thái của mẹ Hạ có chút bị quan mà cuộc giải phẫu lớn thì nên có niềm tin tưởng chống đỡ mới được, vì vậy liền nghĩ nói: "Bác sẽ ổn mà, không có gì đâu, cháu còn muốn bác sau này chăm sóc em bé giúp cháu đó."

"Em bé? Cháu có thai?" Mẹ Hạ kích động nói.

"Chưa có đâu ạ!" Vu Đông e lệ: "Nhưng cũng chưa biết khi nào thì sẽ có."

"Tốt tốt tốt!" Nói liên tiếp ba tiếng 'tốt', mẹ Hạ vui vẻ nói: "Bác chăm sóc em bé giùm hai đứa, hai đứa sinh mấy thì bác chăm sóc mấy."

Ba Hạ cũng vui vẻ.

Vì vậy Hạ Phong, cầm hoa xong, trên đường về gặp đồng nghiệp nói chuyện dăm ba câu, về phòng bệnh hơi trễ liền cảm giác phong cách phòng bệnh trước sau khác biệt cực lớn.

"Em bé gì?" Hạ Phong nghi hoặc.

"Đương nhiên là cháu của mẹ!" Mẹ Hạ hiển nhiên đã coi Vu Đông là con gái của mình, con trai ruột cũng phải đứng một bên.

Gì? Hạ Phong liếc mắt nhìn Vu Đông, đang giả vờ hiền huệ trước mặt mẹ hắn, tức khắc liền nói thầm trong lòng: "Cô gái này sẽ không nói với ba mẹ mình là đang mang thai con của mình chứ!"

"Còn một việc nữa, Đông Đông đã nói với mẹ, An An chỉ là tên trên mạng của nó và nó cũng không thích con gọi nó như vậy nên con phải sửa lại cách gọi đi!" Mẹ Hạ cả giận: "Cái tên 'Đông Đông' có sao đâu, thật dễ nghe, làm sao giống tên nam chứ!"

Vu Đông ở bên cạnh nghe thì biểu tình ủy khuất gật đầu.

Hạ Phong vẻ mặt ngốc ngốc chỉ đành đáp ứng liên tục nhưng âm thầm lại trừng Vu Đông, cô thực tế đã nói gì với mẹ tôi!

"Trừng cái gì mà trừng! Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất sao có thể trừng vợ mình hả!" Ba Hạ thấy Hạ Phong ngăm trừng mắt Vu Đông thì giận sôi máu: "Con ra đây cho ba!"

Hạ Phong không hiểu sao lại bị mắng nhưng vẫn ngoan ngoãn ra ngoài.

Trong phòng thì Vu Đông vẻ mặt lo lắng nhìn ra ngoài còn mẹ Hạ thì từ ái an ủi cô 'không sao đâu'.

"Đứa con trai này, ba từ nhỏ đã dạy con như thế nào? Một cô gái nhỏ tuổi như vậy mà con cũng xuống tay được?" Ba Hạ đối với việc con trai mình trâu già vẫn gặm cỏ non thì canh cánh trong lòng.

"Con..."

"Con cái gì con, bởi vì nguyên nhân chủ yếu là Đông Đông theo đuổi con nên ba sẽ không truy cứu chuyện này." Ba Hạ nghiêm túc nói: "Nhưng về sau con phải đối xử tốt với người ta có biết chưa! Không thể vì người ta chủ động thì con không chịu quý trọng."

"À." Lượng tin tức lấy được quá lớn, vẫn nên đợi lúc chỉ có Vu Đông rồi tính sổ sau.

"Biểu tình này của con là thế nào hả, sau này nếu con đối xử với vợ mình không tốt thì ba đánh gãy chân con!"

"Ba, nói nhỏ nhỏ thôi người ta nghe thấy kìa." Hạ Phong thấy chung quanh đều là người thì lập tức ngượng ngùng.

"Nghe được thì sao, ba nói được thì làm được, họ sẽ là nhân chứng!" Ba Hạ tức giận nói.

"Vâng vâng vâng, con nghe lời ba." Vu Đông cô đã nói gì với ba mẹ tôi thế, chưa đến mười phút đã làm ba mẹ tôi phản chiến rồi.

Thấy thời gian nói chuyện đã lâu thì Hạ Phong lo mẹ Hạ mệt mỏi nên định dẫn Vu Đông rời khỏi.

Mẹ Hạ tuy hôm nay vui vẻ nhưng cơ thể cũng không khỏe nên thực sự mệt mỏi.

"Bác cố gắng nghỉ ngơi, chừng nào bác phẫu thuật xong cháu sẽ đến thăm bác nữa."

"Tốt tốt!" Mẹ Hạ mỉm cười vỗ tay.

Hai người vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì Hạ Phong liền hỏi:

"Em đã nói gì với ba mẹ tôi thế, làm cho họ thích em đến vậy."

"Nói cái gì là sao chứ. Em là người mà người gặp người thích đó!" Vu Đông kiêu ngạo nói.

"Được, được, em là người đáng yêu nhất. Ba tôi đã nói nếu tôi dám ăn hiếp em thì sẽ đánh gãy chân tôi." Hạ Phong buồn bực.

"Ha hả, bác ấy thật đáng yêu!" Vu Đông vui vẻ: "Sau này nếu anh làm em không vui thì em sẽ đi méc họ."

"Còn việc em bé là thế nào?" Hạ Phong đối với việc này còn canh cánh trong lòng.

"Việc này sao..." Vu Đông nói: "Em thấy bác ấy không lạc quan với cuộc phẫu thuật cho lắm nên mới nói không biết lúc nào chúng ta sẽ có em bé nên phải nhờ bác ấy chăm sóc phụ."

Hạ Phong nghe xong thì nghĩ đến bệnh tim của mẹ hẳn nên cũng lo lắng: "Làm em phí tâm rồi."

"Yên tâm đi, bác ấy là người tốt nên nhất định sẽ phẫu thuật thành công." Hôm nay Vu Đông mới biết bác ấy có bệnh tim, không thể lo lắng quá mức, vậy nên Hạ Phong mới bị cô lừa dối kết hôn, chắc là sợ mẹ Hạ lo lắng.

"Mong là được như em nói!" Hạ Phong cười nói: "Chỉ là sợ đến lúc đó mẹ tôi lại mong cháu."

"Vậy thì sinh." Vu Đông nói một cách không sao hết.

Hạ Phong sững sờ, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Vu Đông dưới ánh mặt trời thì không biết phải tiếp câu nói này thế nào.

Mà ở phòng bệnh thì ba mẹ Hạ cũng đang nói việc này.

"Em đã yên tâm rồi. Trước đó em cứ lo tính tình Hạ Phong nặng nề cộng thêm từ nhỏ em dạy nó phải biết cư xử tốt với phái nữ mà sau khi nó lớn lên em mới phát hiện ra như thế thì sẽ được phái nữ thích nhưng để bị người ta coi là lớp xe dục phòng." Mẹ Hạ cảm thán: "Đồng Đông không tệ lắm, cùng Hạ Phong bổ sung cho nhau."

"Ừ ừ!" Ba Hạ không điều kiện phụ họa: "Em phải khỏe lại để chăm sóc cháu đó."

"Đúng rồi, em còn phải chăm sóc cháu nữa." Vừa nhắc đến cháu thì mẹ Hạ liền vui vẻ.

"Đứa con này cũng giống anh, dầm phải vận \*\*\* chó" Ba Hạ vui mừng.

(\*vận \*\*\* chó: vận may)

"Ai là vận \*\*\* chó?" Mẹ Hạ hí hóp mắt chất vấn.

"Anh là, anh là, đứa con trai này cũng chỉ có mặt."

"Mặt giống ai?"

"Em, em"

...

Hạ Phong đưa Vu Đông về nhà xong lại quay về bệnh viện, tuy do mẹ hắn bị bệnh nên bệnh viện đã cho hắn nghỉ phép nhưng cũng có một số việc hắn phải tự mình xử lý.

Về đến bệnh viện, Hạ Phong vừa đỗ xong xe thì di động reo lên.

Hạ Phong nhíu mày nhìn dãy số nước Mỹ xa lạ nhưng nghĩ lại vẫn mở máy.

"Hạ Phong!" Giọng nói dịu dàng của một cô gái truyền đến.

"Em đến Mỹ?" Hạ Phong tạm dừng một lát nhưng cuối cùng vẫn đặt câu hỏi.

"Ừ, em đến rồi. Phòng đặt trên mạng cũng rất tốt, phía dưới lầu cũng có một bể bơi." Cô gái nghe được lời Hạ Phong nói, biết đối phương còn quan tâm mình liền vui vẻ không thôi.

"Vậy là tốt rồi!"

"Hạ Phong... Có phải anh còn giận em không?" Giọng cô gái nhút nhát sợ sệt, làm người nghe sinh lòng thương tiếc.

"Không có!"

"Chắc chắn là anh đang giận em. Anh biết là em thích anh mà, chỉ là em chưa muốn kết hôn." Cô gái nghĩ rồi hỏi: "Bác, bác có khỏe không?"

"Còn tốt."

"Vậy là tốt rồi! Cuộc phẫu thuật của bác ấy chắc chắn sẽ thành công." Cô gái nói: "Hạ Phong à, em biết lúc này là em tùy hứng\* nên anh tức giận là phải nhưng anh đáp ứng em đừng giận lâu quá được không."

(\*tùy hứng: hay thay đổi, làm theo điều mình hứng thú không nghĩ đến ai)

"An An..." Hạ Phong nhắm mắt, phảng phất đã hạ quyết tâm: "Em còn nhớ anh đã nói gì lúc trước không?"

"Câu nào?"

"Ngày anh cầu hôn em..." Hạ Phong nhắc nhở.

"Hạ Phong... anh... anh dọa em phải không..." An An nói với vẻ kinh hoàng.

"Em biết anh không dọa em." Hạ Phong gần từng chữ một: "An An, chúng ta đã chia tay."

"Hạ Phong. Hạ Phong, có phải anh vẫn còn tức giận nên mới nói vậy đúng không."

"Anh đang nghiêm túc!"

"Sao anh có thể làm vậy, chỉ vì em không đồng ý cùng anh kết hôn bây giờ liền chia tay. Kết hôn không phải là việc của hai bên sao? Anh không thể đơn phương quyết định như vậy được, huống chi anh biết rõ một năm trước em đã chuẩn bị đi du học ở Mỹ rồi, vé máy bay cũng đã đặt xong từ lâu. Hạ Phong anh không thể làm vậy với em được..."

"An An, anh..." Hạ Phong đang định nói chuyện hắn đã kết hôn.

Nhưng phía đầu dây bên kia An An đã khóc lóc nói: "Hạ Phong anh nhất định vẫn còn tức giận. Vậy nên chúng ta nên bình tĩnh một thời gian rồi lại liên lạc."

Hạ Phong có chút mờ mịt nhìn di động đã bị cắt đứt liên lạc, cuối cùng toát ra một nụ cười chua xót nơi khóe miệng.

Cô ấy đi Mỹ cũng tốt, chờ cô ấy về thì có lẽ đoạn tình cảm này cũng nhạt bớt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Anh Thiếu Tôi Một Cái Tát

Vu Đông về đến nhà thì cảm thấy khát liền mở tủ lạnh ra, tất cả đều là nước trắng, lập tức nhận không được châm chọc nói: "Không hổ là tủ lạnh nhà bác

sĩ, một chai nước ngọt cũng không có.”

Vu Đông cầm đại một chai uống mấy hớp, theo thói quen định lên mạng đặt mấy chai nước ngọt nhưng khi nhìn đến bàn phím đã dùng đến trắng bệch mới nhận ra smartphone vẫn chưa xuất hiện, vẫn còn phải đợi mấy năm nữa.

“Reng reng reng!”

Nếu di động không ở trên tay cô thì cô cũng không biết đây là tiếng vang của di động mình, màn hình biểu hiện--- Hường Hiểu Nguyệt, bạn cùng phòng thời đại học của cô, thời đi học quan hệ của hai người cũng không tệ nhưng sau đó cô ấy kết hôn, mỗi ngày không có việc gì làm chỉ toàn tú ân ái\*, làm một người độc thân nên Vu Đông tự giác phải tránh khỏi tổn thương nên sự liên hệ của hai người cũng nhạt dần, trước lúc cô trùng sinh cũng đã ba bốn năm không gặp cô ấy.

(\*tú ân ái: khoe sự hạnh phúc, yêu thương)

“Alo.” Vu Đông nhận cuộc gọi.

“Ngư Đông!!” Tiếng kêu bén nhọn của cô gái làm Vu Đông sợ đến mức xém chút ném cả di động, “Cứu mạng, cứu mạng đi!”

“Sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt là cô gái thành thị điển hình, gia cảnh ưu việt, là con gái một, EQ cao, làm việc gì cũng có người lót đường cho. Chỉ có một khuyết điểm là mỗi lần gặp sự cố gì thì phản ứng sẽ rất khoa trương, nhưng nam sinh lại thích kiểu này. Vào lúc học đại học thì Vu Đông bội phục cô ấy ở một điểm, đó là có việc gì thì đều có bạn trai cũ đến hỗ trợ.

“Cậu đang ở Thân thành phải không?”

“Ừ.” Vu Đông trả lời.

“Tốt quá! Trước đó tớ có nhận việc lồng tiếng của một bộ phim thần tượng nhưng diễn viên lồng tiếng của nữ thứ đột nhiên có chuyện nên không làm. Bởi vậy giờ cậu đến đây giúp tớ với!” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Có phát tiền lương không?”

“Phát, đương nhiên phải phát chứ!” Hường Hiểu Nguyệt lớn tiếng nói.

“Được rồi, đưa địa chỉ cho tớ.”

“Tí nữa tớ sẽ gửi qua tin nhắn cho cậu. Cậu phải lập tức đến đây đó, cứ gọi xe đi, tiền tớ trả.” Hường Hiểu Nguyệt dặn dò.

Xem ra là rất gấp gáp, hơn nữa cô hiện tại cũng cần tiền nên cô sửa soạn một hồi liền ra cửa.

Tài khoản ngân hàng cô không cần xem thì cũng đã biết ước chừng có bao nhiêu tiền bởi vì kiếp trước cô dựa vào hai ngàn đồng trong thẻ mà đứng vững được ở đây.

Nhưng đối với Vu Đông hiện tại, người của mười năm sau, thì hai ngàn đồng này còn không đủ mua một bộ quần áo. Huống chi đối với mắt thẩm mỹ của cô vào mười năm trước thì cô không dám gật đầu đồng ý.

Gọi xe chờ đi thì rất nhanh đã đến nơi. Vu Đông mang giày cao gót đi mua nước dừa hấu trước, uống được hai hớp rồi thì mới bắt đầu đi đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt.

Phòng làm việc không lớn lắm nhưng ở Thân thành, nơi mà tác đất là tác vàng, thì có một phòng thu âm năm mươi mét vuông đã là không tệ.

Phong cách trang trí rất tốt, cho dù đặt ở mười năm sau cũng không lỗi thời, chắc là do bạn trai cũ của cô ấy học ở học viện thiết kế giúp đỡ.

“Ai ai ai, bà ngoại của tớ, cuối cùng cậu cũng đến rồi!” Hường Hiểu Nguyệt trang điểm nhìn rất giỏi giang, khi thấy Vu Đông thì cứ như là thấy cứu tinh vậy.

“Đợi chút!” Vu Đông nuốt xong nước dừa hấu trong miệng thì lấy ra hóa đơn đi xe trong túi rồi nói: “Đưa tiền xe năm mươi khối trước đã!”

“Tớ còn có thể nợ cậu năm mươi khối?” Hường Hiểu Nguyệt tức giận lấy tiền ra trả rồi lại thúc giục: “Cậu đến xem kịch bản trước đi!”

Vu Đông không nhanh không chậm đi vào phòng họp. Vừa bước vào thì thấy bên trong còn có hai người, một cô gái nhỏ đáng yêu, thấy Vu Đông liền cười ngọt ngào, còn lại là một soái ca ánh mặt trời\*, nhưng không hiểu sao Vu Đông thấy anh ta rất quen.

(\*soái ca ánh mặt trời: anh chàng đẹp trai vui vẻ, hay cười, tỏa năng lượng tích cực)

“Được rồi, hiện tại nữ chính, nữ thứ cùng nam chính đều đã có đủ.” Hường Hiểu Nguyệt nói: “Bộ phim này ba người sẽ đối thoại nhiều nhất vậy nên hãy cũng nhau thảo luận trước nhé!”

Vu Đông gật đầu, tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống bắt đầu lật xem kịch bản,

Chỉ là vừa nhìn thì Vu Đông vừa cảm thấy có ai đó đang lén nhìn cô.

Vu Đông ngẩng đầu, vừa nhìn liền thấy anh chàng đẹp trai đó sừng sốt rồi cúi đầu ngay.

Không lẽ là người theo đuổi cô?

Vu Đông vừa nghĩ vừa sửa sang lại đầu tóc, chỉnh lại tư thế sao cho đẹp đẽ rồi lại tiếp tục đọc kịch bản.

Nhìn chưa được hai trang thì lại tiếp tục thấy một ánh mắt đang nhìn trộm, Vu Đông ngẩng đầu thì đối phương lại cúi đầu.

Cứ như vậy lặp lại mấy lần thì Vu Đông bắt đầu nhìn không được, nhưng nghĩ đến đối phương có thể là thích cô nhưng lại xấu hổ không dám tỏ tình nên giọng nói của Vu Đông vẫn ôn hòa: “Anh có vấn đề gì không?”

Anh chàng đẹp trai thấy Vu Đông hỏi mình thì có vẻ muốn nói lại thôi.

“Một người đàn ông sao lại ấp a ấp úng như vậy chứ, có việc gì thì cứ nói đi.” Cho dù anh tỏ lộ thì tôi cũng sẽ dịu dàng từ chối anh.

Anh chàng đẹp trai do dự một chút rồi nói: “Đồng Đồng, hai ngày nay em có khỏe không?”

Đồng Đồng?

Lúc cô còn nhỏ trong nhà nghèo nên vào mùa đông vì muốn tiết kiệm tiền mua thức ăn thì mẹ cô luôn dùng một con cá rồi đông lạnh lại để ăn từ từ với cơm. Rồi có một ngày ba cô uống say về đến nhà liền chỉ vào cô kêu ‘Ngư Đồng Ngư Đồng’ nên từ đó cô có tên là Vu Đông, tên thân mật là Ngư Đồng.

Nhưng việc này chỉ có người nhà và bạn cùng phòng của cô biết mà thôi.

Vậy anh ta là ai?

“Hôm đó anh thấy em khóc đau lòng như vậy nên không dám nói nhiều. Nhưng hôm nay gặp em thì thấy trạng thái của em cũng không tệ lắm.” Anh chàng đẹp trai cười nói.

Cô gái ngọt ngào đang đọc kịch bản thì nghe được tin tức lớn, lập tức liền dừng việc lật kịch bản.

Vu Đông đã sắp nghĩ đến, giới tính nam, ngoại hình không tệ, nhìn vẻ ngoài như mới tốt nghiệp cộng thêm biết tên thân mật của cô, hai ngày trước đó cô lại khóc trước mặt anh ta!

“Tra nam\*!!!” Vu Đông đập bàn, cuối cùng cũng nhận ra được anh ta là ai, hừ, còn không phải là mối tình đầu – tra nam mười năm không gặp ư.

(\*tra nam: người đàn ông cận bã)

Ai ai ai, mười năm không thấy xem chút nữa là nhận không ra anh ta rồi.

“Đồng Đồng, anh biết bây giờ em đang rất đau lòng nhưng sao có thể chửi anh như vậy chứ!” Phương Hoa, bạn trai cũ của Vu Đông, có vẻ không được tự nhiên nhìn thoáng qua cô gái ngọt ngào.

Từ mười năm trước chia tay về sau thì Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc dính dáng đến Phương Hoa nữa. Nhưng bây giờ vừa thấy người thì một ngọn lửa tức giận không tên liền bùng lên, cô kéo ghế dựa ra, từng bước tiến đến chỗ của Phương Hoa.

“Em, em muốn làm gì?” Phương Hoa bị khí thế của Vu Đông dọa lùi về sau một bước.

Vu Đông cười xong lại đột nhiên làm khó dễ, liền giơ tay lên cho đối phương một cái tát: “Tôi đã sớm muốn đánh anh!”

Nói thật, Vu Đông đối với cuộc tình sốt ruột này chỉ có một tiếc nuối, đó là lúc chia tay ở cục dân chính chỉ lo khóc nên quên cho tra nam một cái tát. Nhưng hôm nay nguyện vọng đó đã được viên mãn.

“Em làm gì!” Phương Hoa không kịp phòng ngừa đã bị lãnh một cái tát nên rất khó chịu.

Cô gái ngọt ngào bị diễn biến làm cho bất ngờ, hai mắt liền tỏa sáng.

“Hừ!” Vu Đông đánh người xong lại trở về chỗ ngồi cũ ngồi xuống, cầm lấy nước dưa hấu chưa uống xong lại hớp một ngụm rồi bắt đầu gọi: “Hương Hiểu Nguyệt, cậu lại đây cho tớ!”

“Sao vậy, sao vậy?” Hương Hiểu Nguyệt đang vội vàng, khó hiểu nhưng vẫn đi đến thì thấy không khí trong phòng có chút lạ liền buồn bực nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Phương Hoa vẻ mặt tức giận không nói gì.

Cô gái ngọt ngào thì im lặng, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Vu Đông hừ lạnh một tiếng hỏi: “Hương Hiểu Nguyệt, cậu có còn là bạn của tớ không?”

“Đương nhiên là bạn.”

“Cậu nói cần người giúp đỡ nên tớ không nói nhiều liên đến rồi, đã đủ tình nghĩa chưa?”

“Đủ.”

“Vậy sao cậu có thể làm vậy với tớ!” Vu Đông lạnh giọng hỏi.

“Tớ... tớ làm gì vậy?” Hương Hiểu Nguyệt vẫn chưa rõ chuyện gì.

“Cậu cho tớ hợp tác với tra nam vừa quăng mình là cố ý ghê tởm tớ sao.”

Vu Đông vừa nói xong thì Hương Hiểu Nguyệt liền choáng váng, nhìn thoáng qua Phương Hoa sắc mặt rất khó coi thì hỏi: “Hai người, hai người chia tay rồi?”

“Vu Đông, có việc gì thì chúng ta ra ngoài nói.” Phương Hoa không muốn trước mặt người ngoài nói chuyện này.

“À!” Vu Đông trào phúng liếc mắt hất.

Sắc mặt của Phương Hoa càng tệ hơn.

Hương Hiểu Nguyệt nhìn qua nhìn lại một lần, tình hình này cũng không giống cãi nhau nhưng vẫn không thể tin được: “Hai người thực sự chia tay? Chẳng phải đã nói sẽ kết hôn sao?”

“Đúng đó, tớ cũng đã mang theo sổ hộ khẩu nhưng người ta ở cửa cục dân chính nói chia tay, còn quăng cho tớ một vạn bảo là tiền chia tay.” Về mặt Vu Đông như đang nói chuyện của người khác vậy, không có một chút gì đau lòng mà chỉ có sự trào phúng.

“Tra nam!”

“Tra nam!”

Cùng với hai tiếng ‘tra nam’ vang lên thì cô gái ngọt ngào và Hương Hiểu Nguyệt cùng nhìn nhau sững sốt.

“Vu Đông!” Phương Hoa tức đến ngũ quan\* đều vụn vụn.

(\*ngũ quan: mắt, lông mày, tai, mũi và miệng)

“Sao vậy? Muốn tôi đem tiền trả lại cho anh?” Vu Đông chọc tức nói.

“Việc xảy ra không phải thế này.” Phương Hoa nhìn Hương Hiểu Nguyệt giải thích.

“Vậy nó là như thế nào?” Vu Đông trào phúng: “Nếu không anh nói một phiên bản khác đi.”

“Cô...” Phương Hoa tức giận nói: “Cô xem lại bộ dáng hiện tại của mình đi.”

“Bộ dáng hiện tại của tôi có liên quan gì đến anh không?” Vu Đông nhìn Phương Hoa cười rồi tiếp tục uống nước dưa hấu.

Một người bình tĩnh ngồi uống nước dưa hấu, một người lại đứng tức giận vô cùng, vừa nhìn liền biết cao thấp.

“Tôi không so đo cùng phụ nữ!” Vừa nói Phương Hoa vừa cầm kính râm lên rồi đập cửa bỏ đi.

Phòng họp trở nên yên tĩnh.

Vu Đông gõ gõ kịch bản trên bàn: “Sao rồi? Tớ chắc chắn sẽ không hợp tác cùng anh ta. Nếu không cậu tìm người khác đi?”

“À...” Hương Hiểu Nguyệt sững sốt một lát rồi hoàn hồn nói: “Không có vấn đề gì đâu. Cậu cứ thu âm trước đi, tớ không cần tra nam.”

“Bạn tốt!” Vu Đông vừa lòng.

Hương Hiểu Nguyệt cười nhưng bỗng nhiên nhận ra điều lạ: “Chúng ta mới không gặp một tháng nhưng sao cậu lại từ ngọc bạch ngọt\* thành ngự tỷ\*\* độc miệng thế!”

(\*ngọc bạch ngọt: ngọc nghéch, tiểu bạch, ngọt ngào)

(\*\*ngự tỳ: cô gái lạnh lùng, giỏi giang, thông minh nói chung là trái ngược với ngốc bịch ngọt)

“Cậu cứ xem như là di chứng của thất tình là được!” Vu Đông về mặt không sao cả.

Hướng Hiểu Nguyệt chửi thầm một câu rồi ra ngoài làm việc của mình, nam chính đã đi mất rồi nên phải tìm người khác, gây dựng sự nghiệp quả nhiên không phải là chuyện dễ gì.

Vu Đông nhìn thoáng qua cô gái ngọt ngào ngồi ở góc rồi nghĩ đến câu ‘tra nam’ kia liền cười hỏi: “Cô tên gì?”

“Đào Đào!” Cô gái ngọt ngào nháy đôi mắt ngập nước cười nói.

Đào Đào? Đây không phải nữ vương phim thần tượng mấy năm sau sao? Thực không ngờ đó, trước khi phẫu thuật thẩm mỹ còn đẹp hơn nhiều.

“Em gái, nghe chị sau này đừng phẫu thuật thẩm mỹ nhé!”

“Hà???”

...

Bệnh viện

Hạ Phong khám xong người bệnh cuối thì dự định viết xong bệnh án rồi về nhà.

Lúc này Thiệu Nhất Phàm mới phẫu thuật xong vừa trở lại, thấy Hạ Phong liền hỏi: “Sao cậu còn chưa đi? Ngày mai bác đã phẫu thuật rồi thì cậu nên đến nói chuyện với bác chứ.”

“Mẹ tớ có ba tớ ở bên cạnh là đủ rồi. Vậy nên ngày mai phẫu thuật thì tớ mới đến.” Hạ Phong trả lời.

“Tuy nói là phẫu thuật tim ngày mai chỉ có năm mươi phần trăm thành công nhưng giám đốc Vương đã nói tâm tình của bác ấy đã lạc quan hơn nhiều nên tình hình đã tốt hơn rồi.”

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong là bạn thời đại học, tốt nghiệp xong lại cùng nhau làm việc ở bệnh viện thành phố nên tình cảm không tệ.

“Hy vọng là vậy!” Hạ Phong vẫn có chút lo lắng.

“Phải rồi, tớ nghe nói An An đã đi Mỹ?” Quan hệ của Hạ Phong và An An thì Thiệu Nhất Phàm luôn biết, nhưng đối với chuyện An An vẫn khẳng khái đi Mỹ vào lúc này thì Thiệu Nhất Phàm vẫn thấy lạ.

“Bọn tớ chia tay rồi!” Hạ Phong cảm thấy việc này không cần phải giấu nên suy nghĩ rồi thản nhiên nói.

“Chia tay?” Thiệu Nhất Phàm bị chấn động: “Quen nhau bao nhiêu năm, cậu luôn làm mọi điều cô ấy muốn, trước đó còn mua nhà rồi trang trí nhưng sao lại chia tay rồi?”

“Tuần trước tớ cầu hôn cô ấy nhưng cô ấy từ chối.” Hạ Phong cười khổ: “Tớ nói với cô ấy là nếu không kết hôn thì chia tay, cuối cùng thì cô ấy đi Mỹ.”

“Không thể nào, ai lại như cậu chứ, cầu hôn mà cứ như uy hiếp ấy!” Thiệu Nhất Phàm không biết phải nói gì bây giờ: “Nhưng An An cũng không cần trốn đến Mỹ đi!”

Hạ Phong đóng bệnh án lại, im lặng không nói gì.

“Hai người các cậu bình tĩnh lại một thời gian cũng tốt.” Thiệu Nhất Phàm suy nghĩ nói.

“Nhất Phàm à, cậu hẳn là biết tớ không phải là người hay xúc động mà.” Hạ Phong cởi áo blouse trắng treo trên ghế rồi nói: “Tớ về trước.”

“À!” Thiệu Nhất Phàm sững sốt.

Hạ Phong chưa bao giờ là người hay xúc động, vậy nên lời nói với An An là lời đã trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng, tuy rằng kết quả không được như ý.

Nếu hỏi cuộc sống của Hạ Phong có làm quyết định xúc động nào hay không thì câu trả lời là có, nhưng chỉ có một. Đó là hôm nhận một cô vợ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6: Trêu Chọc Hằng Ngày

Lúc về đến nhà đã là buổi tối tám giờ, dù cho mùa hè ngày có dài đến thế nào thì lúc này trời cũng đã tối, khi Hạ Phong rẽ vào khu nhà vừa ngừng đầu lên thì thấy đèn nơi ban công nhà hắt.

Nhiều lúc tăng ca buổi tối trở về thì hắt luôn mong ngọn đèn này, chỉ là người đã thay đổi.

“Tôi đã về.” Lúc mở cửa bước vào thì Hạ Phong nói những lời này với cảm xúc mới mẻ.

Vu Đông đang ăn dưa hấu và xem kịch bản nghe vậy thì quay đầu lại và vẫy tay nói: “Trở về rồi? Em có mua dưa hấu, anh có muốn ăn không?”

“Không ăn đâu.” Nghe tiếng Vu Đông nên nhìn lại thì Hạ Phong sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó xem: “Sao em lại mặc như vậy?”

Vu Đông cúi đầu nhìn lại bản thân, một cái áo sơ mi nam chỉ che đủ cái hông, lộ ra đôi chân trắng nõn. Vu Đông đặc biệt bình tĩnh buông dưa hấu rồi lấy tờ giấy ăn vừa nói:

“Quần áo của em đều đã giặt hết rồi nên không có bộ nào thích hợp để mặc đi ngủ hết. Vậy nên mới lấy một cái áo sơ mi của anh, em thấy trong tủ quần áo của anh có rất nhiều loại áo sơ mi như thế này nên chắc là không sao đâu nhỉ.”

“Em... em mặc như vậy không tốt lắm.” Hạ Phong với ánh mắt trốn tránh nói.

“Tại sao không tốt?” Vu Đông khó hiểu.

“Con gái không nên mặc như vậy trước mặt con trai.”

Đôi mắt Vu Đông xoay chuyển, vừa thấy vẻ mặt xấu hổ và vẻ lúng túng không biết nên nhìn ở đâu của Hạ Phong thì nổi lên tâm tư trêu chọc.

Vì vậy Vu Đông ở trên sofa đôi kiêu ngạo sao cho quyến rũ hơn, rồi dùng bản lĩnh lòng tiếng học được ở bốn năm đại học, đôi một giọng gọi cảm hơn, liếm môi hôn đôi môi: “Chồng à, người ta muốn mặc cho anh xem đó.”

Hạ Phong cảm thấy bụng dưới căng thẳng nên sắc mặt chật vật trốn vào phòng ngủ.

Vu Đông ngã người vào sofa cười kiêu ngạo.

Nghe được tiếng cười thì Hạ Phong mới nhận ra hắt vừa bị một cô gái nhỏ chọc ghẹo, mất hết tôn nghiêm của người đàn ông nên lập tức ra khỏi phòng, trực tiếp đề lên người Vu Đông vẫn còn đang ngây ngô cười trên sofa.

“A...” Vu Đông bị Hạ Phong đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, tiếng cười liền im bật.

“Lại còn chọc tôi thì tự gánh hậu quả.” Hạ Phong ánh mắt tối lại nói.

Vu Đông chớp mắt, vào lúc Hạ Phong định đứng dậy rồi đi thì đột nhiên ôm cổ đối phương, ở bên tai hắt thổi một hơi, nhẹ giọng nói: “Vậy anh tới nha!”

Hạ Phong lập tức giật mình, tiếp tục chật vật chạy trốn lần nữa.

Vu Đông cười càng lớn, đến nỗi muốn rớt xuống đất luôn.

Da mặt mông còn dám đấu với chị, kiếp trước chị đã thêm khát bao nhiêu năm, bây giờ giấy kết hôn cùng đã có chị còn đợi ngày này thôi.

Bất chấp ở ngoài Vu Đông cười kiêu ngạo như thế nào thì Hạ Phong cũng chẳng ra ngoài nữa.

Cười một hồi thì Vu Đông cảm thấy đói bụng, lúc này cô mới nhớ ra là từ lúc trở về vẫn chỉ xem kịch bản, vẫn chưa ăn cơm chiều. Vì vậy suy nghĩ một chút rồi hướng phòng ngủ chính mà hô: “Anh ăn cơm chiều chưa? Nếu chưa thì em giúp anh gọi một phần.”

Mặt mũi Hạ Phong vẫn còn khó xem nhưng vẫn mở cửa hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Em thấy ở gần đây có một tiệm mì nên em định gọi điện đặt món.”

“Tiệm mì đó không sạch sẽ cho lắm nên em ăn ít thôi.” Hạ Phong nói.

“Nhưng em đói!” Vu Đông sờ sờ bụng tội nghiệp nói: “Nếu không thì anh làm món gì đó cho em đi, trong tủ lạnh còn thức ăn đó.”

Hạ Phong nghe vậy thì đi đến phòng bếp mở tủ lạnh ra xem, bên trong chất đầy nguyên liệu nấu ăn, còn có thức uống có gas nữa. Hạ Phong nhú mày nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, nhìn thức ăn thì thấy làm chay hay mặn cũng được, suy nghĩ một chút thì hỏi:

“Em muốn ăn gì?”

“Sao cũng được. Dù sao thì trong tủ lạnh đều là đồ em thích ăn.” Vu Đông không sao cả.

“...” Thật là thành thật đó, Hạ Phong lấy thức ăn chay, dự định làm chén mì.

“Anh nấu nấu sườn sườn thì làm luôn đường hầm đi, lâu rồi em không được ăn.” Từ phòng khách bỗng truyền đến một câu.

“...” Hạ Phong đang cầm thức ăn chay thì suy nghĩ lại đành đổi lại thành sườn sườn.

Các món ăn phối hợp vào buổi chiều thì rất lạ, hai chén mì với một đĩa sườn xào chua ngọt. Trong bữa ăn thì toàn bộ sườn đều vào bụng Vu Đông nên xem ra là rất thích ăn.

“Anh nấu ăn ngon ghê, chỉ thua mẹ em một chút thôi!” Vu Đông hí hóp nói.

“Trong sườn xào chua ngọt thì hàm lượng đường đã rất cao rồi, mà nó còn lại là món ăn mặn cộng thêm giờ đã trễ lắm rồi nên em ăn ít thôi.” Hạ Phong nhin không được phải nói.

“Yên tâm đi, em ăn xong thì đi chạy bộ hai vòng, chắc chắn sẽ không bị béo phì đâu.”

“Béo hay không là một chuyện, còn việc dạ dày không tốt khi ăn nhiều quá lại là chuyện khác. Còn nữa, thức uống có gas nên uống ít thôi, hai ngày một chai là được.”

“Bác sĩ Hạ à, chừng nào em bệnh lại tìm anh khám được không? Xin cho em ăn đi mà.” Vu Đông tội nghiệp nháy mắt.

Hạ Phong còn muốn phổ cập khoa học nữa, nhưng nhìn qua một cái thì phát hiện, cô gái này lúc này ăn cơm quá mức tự nhiên nên cái áo sơ mi, vón rộng thùng thình, đã rút khỏi vai, lộ ra bà vai trắng nõn.

Hạ Phong nhanh chóng thu tầm mắt lại, không được tự nhiên nói: “Tùy em đi, ăn xong nhớ rửa chén.”

“Tuân lệnh!”

Hạ Phong về phòng, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn uống hết cả nửa chai.

Thật là muốn mạng của người ta mà!

...

Hôm sau lại là một ngày với ánh nắng tươi sáng.

Hai người ăn xong bữa sáng thì dọn dẹp rồi đến bệnh viện vì hôm này là ngày mẹ Hạ Phong phải phẫu thuật.

Bởi vì là một cuộc phẫu thuật lớn và ba mẹ Hạ Phong quen biết khoa trường đã lâu nên bệnh viện rất coi trọng cuộc giải phẫu này. Vì thời gian phẫu thuật dài nên thời gian bắt đầu là mười giờ rưỡi sáng.

Hạ Phong, ba Hạ và Vu Đông đi theo mẹ Hạ từ giường đến ngoài phòng phẫu thuật, lúc muốn đi vào nữa thì mẹ Hạ cười với ba Hạ cười rồi nói câu ‘chờ em ra nhé’.

Ba Hạ cũng cười gật đầu.

Vừa nắm tay Vu Đông mẹ Hạ vừa vui vẻ nói: “Yên tâm đi, nhất định sẽ không sao. Chờ đến lúc bác khỏe lại thì bác sẽ tổ chức hôn lễ cho hai đứa.”

“Vâng!” Hạ Phong không nói gì nhưng Vu Đông thì gật đầu một cái thật mạnh.

Nhìn thoáng qua con trai thêm lần nữa thì mẹ Hạ đã bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Ba người bị chặn ở ngoài phòng giải phẫu. Khi đèn phòng giải phẫu sáng lên thì ba người mới ngồi xuống ghế ở hành lang.

Thời gian chờ đợi là thời gian trôi chậm nhất, không biết đã ngồi đến bao lâu nhưng chân Vu Đông đã cứng ngắc, cả người đều mỏi mệt, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Hạ Phong đang khuyen nhủ ba Hạ, người đang nhìn chăm chăm vào phòng giải phẫu, là: “Ba, cuộc phẫu thuật vẫn còn năm giờ nữa mới kết thúc nên ba muốn đến văn phòng của con nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần đâu.” Ba Hạ lắc đầu: “Ba đã hứa với mẹ con là sẽ ở đây cho đến khi bà ấy ra ngoài.”

Hạ Phong biết rõ tình cảm của ba mẹ nên không khuyen bảo nữa.

Vu Đông suy nghĩ một lát rồi đứng lên đi ra ngoài. Hạ Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua nhưng cũng không nói gì.

Một lát sau, Vu Đông mua ba chai nước về đưa cho mỗi người một chai: “Bác uống nước đi.”

Ra là Vu Đông nghĩ đến từ sáng đến giờ đã nằm tiếng mà mọi người vẫn chưa ăn gì, cộng thêm việc chắc chắn Hạ Phong và ba Hạ sẽ chẳng có tâm tình ăn uống nên cũng chỉ mua nước.

“Cảm ơn!” Hạ Phong nhận lấy.

Vu Đông yên lặng ngồi lên ghế, cảm giác mệt mỏi liền đánh úp lại liền dựa vào tường ngủ mất rồi.

Hạ Phong đứng lúc xoay người lại liền thấy, nghĩ nghĩ rồi ra ngoài tìm một y tá giúp đỡ. Chốc lát sau y tá liền mang một cái chăn lại, Hạ Phong thật cẩn thận đắp lên người Vu Đông. Thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô liền sinh vài phần thương tiếc.

Thời gian luôn trôi đi mặc kệ mọi người ghét nó đi chậm hay nhanh.

Khi đèn phòng giải phẫu tắt thì ba Hạ lập tức đứng lên, Hạ Phong phản ứng chậm một nhịp nhưng cũng bước qua.

Chốc lát sau, y tá đẩy giường ra, ba Hạ đến gần chiếc giường, nhìn mẹ Hạ thật cẩn thận, trong mắt đều là đau lòng.

“Giám đốc Vương!” Hạ Phong về mặt căng thẳng nhìn giám đốc Vương.

Giám đốc Vương cời khẩu trang, mặt đầy vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười nói: “Cửa này xem như đã qua.”

Hạ Phong lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng trước mặt giám đốc Vương kích động không biết nói gì.

“Thế nào rồi?” Vu Đông mới tỉnh lại đã nôn nóng chạy qua.

“Tốt rồi, giờ tôi rất mệt nên không cần nói lời cảm ơn đâu. Đợi mẹ cậu khỏe lại rồi mời tôi đến nhà cậu ăn cơm là được rồi.” Giám đốc Vương nói xong vỗ vỗ tay Hạ Phong liền đi.

“Bác ấy không có việc gì phải không?” Tuy từ lời nói của bác sĩ thì Vu Đông đoán ra cuộc phẫu thuật hẳn là thành công nhưng cô vẫn muốn có một lời xác nhận của Hạ Phong.

“Mẹ tôi không sao rồi!” Hạ Phong kích động ôm chặt Vu Đông vui vẻ nói: “Mẹ tôi không sao rồi! Mẹ tôi không sao rồi!”

“À...” Vu Đông sững sờ một lát rồi chậm rãi ôm lại Hạ Phong an ủi nói: “Không sao rồi, bác ấy không có việc gì rồi!”

“Đúng vậy... Thực xin lỗi.” Hạ Phong thấy được sự luống cuống\* của hẳn liền vội vàng bỏ Vu Đông ra.

(\*luống cuống: hành vi, cử chỉ sai lầm, làm mất sự lễ phép)

“Đừng phân tâm nữa, mau đi xem mẹ anh đi.” Vu Đông thấy sự xấu hổ của hẳn liền nhắc nhở nói.

Lúc này Hạ Phong mới sột ruột chạy đến phòng hồi sức.

Vu Đông buồn cười lắc đầu, lúc này mới có thời gian cử động thân thể cứng đờ. Vu Đông cầm cái chăn trên ghế rồi đến phòng y tá.

Khi Vu Đông đi trả chăn xong rồi đến phòng hồi sức thì thấy ba Hạ đã thay quần áo vô trùng đứng ở trong phòng, còn Hạ Phong thì đứng ở bên ngoài nhìn chung quanh.

“Tình cảm của hai bác thật là tốt!” Vu Đông hâm mộ nói.

“Ừ. Sự thật là tình tình của ba tôi không tốt lắm, giọng nói cực lớn nhưng lại sợ mẹ tôi nhất.” Hạ Phong có vẻ cũng rất hâm mộ tình cảm của hai người: “Từ nhỏ đến lớn thì tôi chưa từng thấy họ cãi nhau, mẹ tôi thì luôn tùy hứng nhưng mẹ đối xử với tôi tốt nhất.”

“Vậy anh nên học ba anh đi.” Vu Đông bỗng nhiên nói.

“Hả???” Hạ Phong nghe xong có chút buồn bực.

“Bởi vì em cũng rất tùy hứng đó.”

“...”

“Em đi mua thức ăn đây. Bác trai chưa ăn gì một ngày rồi nên anh bảo ba anh ra ngoài ăn đi rồi lại vào sau.” Vu Đông nói.

“Đề tôi đi mua cho.” Hạ Phong không muốn để Vu Đông làm nhiều quá.

“Không sao đâu. Anh lo chăm sóc bác đi.” Vu Đông ngăn cản nói: “Em cũng phải đi mà.”

Hạ Phong không từ chối nữa.

Vu Đông vừa đi thì Thiệu Nhất Phàm xuất hiện, đúng lúc gặp thoáng qua Vu Đông.

“Cô gái lúc này là ai thế?” Thiệu Nhất Phàm biết được mẹ Hạ Phong phẫu thuật đã thành công thì yên tâm, lúc này tâm tình tám chuyện lại nổi lên.

“Sao giờ cậu mới đến?” Hạ Phong nửa thật nửa giả oán giận.

“Tớ mới phẫu thuật xong liền chạy đến nhưng cũng không kịp.” Thiệu Nhất Phàm nhìn thoáng qua căn phòng: “Bác ấy đã khỏe chưa?”

“Đã kiểm tra xong, các mục đều biểu hiện bình thường.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiệu Nhất Phàm gạt đầu xong lại tám chuyện: “Tớ nghe y tá nói có một cô gái cùng mọi người đợi bên ngoài phòng giải phẫu một ngày, chắc là cô gái lúc này phải không. Họ hàng nhà cậu? Em họ cậu?”

“Cậu hỏi chi tiết như vậy làm gì thế?” Hạ Phong nghi hoặc.

“Còn phải hỏi nữa!” Thiệu Nhất Phàm vẻ mặt ghét bỏ nhìn Hạ Phong liếc mắt: “Anh em của cậu đã độc thân lâu quá rồi!”

“Rất dài đó! Sắp được hai tháng.” Hạ Phong châm chọc.

“Có phải là bạn bè không? Giúp hay không giúp?”

“Còn là bạn bè không? Có ai như cậu sẽ cạy góc tường\* của anh em sao? Đó là chị dâu của cậu đó.” Hạ Phong ghét bỏ nói.

(\*cạy góc tường: cướp người yêu)

“Chị dâu?” Thiệu Nhất Phàm chớp mắt, hẳn biết trước khi mẹ Hạ Phong phẫu thuật đã muốn Hạ Phong kết hôn. Không lẽ Hạ Phong, một hiếu tử, muốn làm mẹ Hạ yên tâm cộng thêm việc đã chia tay An An nên đã đi thuê một người đóng giả?

“Biểu tình của cậu là sao vậy?” Hạ Phong thấy sắc mặt của Thiệu Nhất Phàm liền biết hẳn đang náo bỗ\* nên tức giận nói.

(\*náo bỗ: tưởng tượng, suy nghĩ bay xa)

“Cậu thuê à?” Thiệu Nhất Phàm vẻ mặt đề tiện nói.

Đúng lúc này ba Hạ đứng dậy mở cửa ra ngoài.

Hạ Phong lập tức cảnh giác cao độ, cầm chặt Thiệu Nhất Phàm kéo đến một bên nói: “Nhớ rõ cô gái lúc này gọi là Vu Đông, vợ tớ, đừng có lỡ miệng biết không, sau này tớ sẽ giải thích cho cậu.”

Ba Hạ ra ngoài nhìn thấy hai người liền nói: “Nhất Phàm đã tới rồi à!”

“Chào bác ạ!”

Ba Hạ gạt đầu hỏi: “Vợ con đâu rồi?”

“Cô ấy đi mua thức ăn cho chúng ta rồi.” Hạ Phong đáp.

Ba Hạ gạt đầu rồi dặn dò: “Ăn cơm xong thì hai đứa về đi. Vu Đông đợi một ngày cùng chúng ta chắc là đã mệt rồi.”

“Được rồi, lát con đưa cô ấy về. Ba cũng nên nghỉ ngơi đó, để tối con xem mẹ cho.”

“Không cần đâu, mẹ con tỉnh lại không thấy ba lại tức giận cho coi.” Ba Hạ lắc đầu.

“Vậy ba cũng nên đến văn phòng của con ngủ một giấc đã, có chuyện gì con sẽ nhờ y tá gọi ba.” Hạ Phong đề nghị.

Ba Hạ lúc này mới gạt đầu.

Lát sau, Vu Đông mua ba hộp cơm về thì thấy ngoài hành lang có thêm một người, người này vẫn cười kỳ lạ với cô.

Tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng cô cũng không phản ứng hẳn liền đi theo ba Hạ đến phòng nghỉ ăn cơm.

“Tớ sẽ chờ lời giải thích của cậu!” Công việc ở bệnh viện lúc nào cũng nhiều nên Thiệu Nhất Phàm nói xong thì cũng trở về làm việc.

Ăn cơm xong thì Hạ Phong đưa Vu Đông về dưới nhà.

“Bác trai tuổi đã lớn nên buổi tối anh phải để bác nghỉ ngơi nhiều hơn.” Vu Đông biết Hạ Phong còn phải về bệnh viện nữa nên dặn dò.

“Biết rồi. Hôm nay cảm ơn em nhiều.” Hạ Phong nói một cách chân thành.

“Vậy thì em cũng nên cảm ơn anh!” Vu Đông cười nói.

“Cảm ơn vì điều gì?”

“Cảm ơn cái chần lờ của anh đó!”

“Chuyện nhỏ mà, em không cần để trong lòng đâu.” Hạ Phong trả lời chậm một nhịp.

“Vậy anh cũng không cần khách sáo với em vậy đâu. Ba mẹ anh cũng là ba mẹ em mà.”

Trêu chọc xong thì Vu Đông đóng cửa xe, vẫy tay với Hạ Phong rồi đi vào trong.

Không biết có phải là do trời đêm mát mẻ quá hay không nên tâm tình của Hạ Phong bỗng trở nên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 7: Nộp Thẻ Lương

Hạ Phong lại đến phòng hồi sức nhìn mẹ hần một lần nữa, kiểm tra tất cả các thiết bị theo dõi xem có bình thường không rồi mới ra ngoài.

Y tá trưởng Lưu tỷ thấy Hạ Phong cứ cách một tiếng lại đến một lần thì nhin không được nói: "Bác sĩ Hạ cứ yên tâm đi, ở đây đều có chúng tôi nhìn kĩ mà. Có tình huống bất thường gì thì chúng tôi nhất định sẽ thông báo cho, không cần phải chạy ngược chạy xuôi liên tục vậy đâu."

"Lưu tỷ, không phải tôi không yên tâm mọi người, chỉ là..."

Hạ Phong đang định giải thích thì Lưu tỷ cười nói:

"Được rồi, chúng tôi đều biết bác sĩ Hạ là người hiếu thảo mà."

Hạ Phong ngượng ngùng cười: "Vậy mọi người làm việc tốt nhé, tôi đi trước."

Lúc này Hạ Phong vừa về đến phòng trực ban thì Thiệu Nhất Phàm cũng từ phòng bệnh trở lại.

"Không phải hôm nay là ngày cậu làm việc ca sáng sao?" Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm nên kinh ngạc hỏi.

"Là tại tên nhóc Lý Nghĩa đó. Hần muốn cùng bạn gái đi xem phim nên nhờ tớ làm giúp." Thiệu Nhất Phàm nói: "Vội lại tớ là một người đàn ông độc thân, nếu về ký túc xá cũng chỉ ngủ nên mới ở đây."

Hạ Phong nghe xong cười nói: "Hồi trước lúc cậu hẹn hò thì tớ cũng phải trực ban thế cậu suốt đấy thôi."

"Chúng ta hai anh em tính toán như vậy làm gì. Lúc trước cậu cùng An An..." Thiệu Nhất Phàm vừa nhắc đến 'An An' mới nhớ ra một chuyện khác: "Đúng rồi, lúc này An An vừa mới gọi cho tớ, hỏi chuyện của mẹ cậu, tớ cùng cô ấy nói việc bác đã phẫu thuật thành công."

"Ừ."

Thiệu Nhất Phàm thấy phản ứng lạnh nhạt của Hạ Phong thì có chút không xác định nên hỏi: "Hai người thật sự chia tay rồi à?"

"Chia tay rồi." Hạ Phong nhìn thoáng qua Thiệu Nhất Phàm nói: "Về sau chuyện của tớ đừng nói với cô ấy nữa, cũng không cần thể cô ấy đưa tin cho tớ."

"Không cần phải rõ ràng như vậy chứ." Thiệu Nhất Phàm khuyên nhủ: "Nhiều năm tình cảm như vậy nói bỏ là bỏ được sao, lại nói cậu thích cô ấy nhiều thế nào tớ luôn biết mà."

Hạ Phong rũ mắt suy nghĩ một lát, biết tâm tư của hần không thể gạt được Thiệu Nhất Phàm nhưng đã đi đến bước này thì hần đã không nghĩ đến chuyện hối hận.

Hạ Phong lấy mắt kính ra, nhìn Thiệu Nhất Phàm, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: "Nhất Phàm, tớ đã kết hôn!"

"Cái... cái gì?" Với ánh mắt nghiêm túc của Hạ Phong thì Thiệu Nhất Phàm tin ngay.

Hạ Phong nói một lần từ đầu đến đuôi sự việc xảy ra vào ngày bảy tháng bảy trước cửa cục dân chính.

"Cậu không nói giỡn chứ?" Thiệu Nhất Phàm không muốn tin vào câu chuyện thái quá vừa mới được kể.

Hạ Phong mở ngăn kéo bàn công tác ra, thấy giấy kết hôn ở bên trong, do hôm đó đưa ba mẹ xem rồi tiện tay để vào đây, liền nói: "Vừa lúc nó ở đây, cậu nhìn đi."

Thiệu Nhất Phàm mở ra vừa nhìn thì thấy thời gian, địa điểm, nhân vật, dấu mộc, và cả giấy đều rất thật.

"Cậu thật sự nhất được một cô vợ?" Thiệu Nhất Phàm nhin không được nói to lên.

"Nhỏ giọng lại." Hạ Phong nhủ mầy: "Chuyện này ba mẹ tớ cũng không biết, họ còn tưởng là tớ kết hôn với An An. Cũng may là họ chưa thấy An An bao giờ nên An An là ai cũng chẳng sao."

"Nhưng cậu cũng không thể làm vậy được." Thiệu Nhất Phàm thực sự nghĩ không ra, "Cậu sao có thể tìm một cô gái lạ hoặc rồi kết hôn, cậu không sợ là kẻ lừa đảo sao?"

"Tớ có gì để lừa chứ?"

"Cậu có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, là sinh viên đại học y tài năng, là bác sĩ thanh niên ưu tú tại bệnh viện này. Cậu không biết là mấy y tá ở ngoài hạn không thể cura đồ cậu." Thiệu Nhất Phàm nói, "Vu Đông là ai? Ngoại trừ cái tên thì cậu còn biết cái gì? Bằng cấp, nghề nghiệp, quê quán?"

Hạ Phong nghĩ một lát thì nói: "Cô ấy vừa tốt nghiệp đại học."

"Tốt nghiệp trường nào? Chuyên ngành gì?" Thiệu Nhất Phàm vừa nhìn biểu tình của Hạ Phong thì biết hẳn không biết gì cả, "Cậu không biết đúng không, cậu là kẻ ngốc à!"

"Mau đi ly hôn đi, không nói giỡn đâu." Thiệu Nhất Phàm nói, "Vừa lúc bác ấy đã phẫu thuật thành công nên cậu cũng không cần lo lắng nữa."

"Tớ không giỡn." Hạ Phong nhớ đến hôm đó Vu Đông ngồi ở bậc thang trước cửa cục dân chính khóc đến ngất đi thì nói: "Tớ tin là cô ấy không phải người xấu."

"Tốt tốt, cho dù cô ấy không phải kẻ lừa đảo thì không lẽ cậu định cùng cô ấy sống cả đời này sao, đây chính là chuyện cả đời đó." Thiệu Nhất Phàm lo lắng, "Cậu không sợ cô ấy chỉ vì mới chia tay bạn trai, đang đau lòng thì thấy cậu, biết cậu có nhà, có xe, là người có tiềm lực thì cố ý ăn vạ cậu sao?"

Thiệu đồng chí à, ở một mức độ nào đó thì cậu đã biết được chân tướng rồi đó.

Hạ Phong nghĩ rồi nói: "Cho dù thật là như vậy thì tớ cũng không có mất gì mà."

"Sao không mất. Có thể là cô ấy nghĩ thông qua cậu lấy được hộ khẩu ở đây, hoặc lúc ly hôn thì lấy nhà của cậu!" Thiệu Nhất Phàm kích động.

"Cậu xem phim nhiều quá rồi!"

"Phim cái gì mà phim. Đây là trường hợp thường thấy trong xã hội và pháp luật đó."

"Vậy thì cho cô ấy." Hạ Phong nghĩ rồi nói một cách không sao hết.

"Cho cô ấy? Anh em, cậu hào phóng thế? Vậy sao cậu không cho tớ hả, tớ không có nhà ở Thân thành đâu. Vì nhà tớ nguyện ý cùng cậu kết hôn đó, cậu nghĩ sao hả?"

"Vu Đông cùng tớ kết hôn có thể làm mẹ tớ vui. Còn cậu cùng tớ kết hôn sẽ làm mẹ tớ tức chết." Hạ Phong trợn mắt nói.

"Vậy cậu nghĩ làm thế nào bây giờ?"

Hạ Phong ngẩn người, lúc này mới phát hiện từ hồi kết hôn vẫn chỉ lo lắng cuộc phẫu thuật của mẹ hẳn mà thôi, chưa từng nghĩ đến vấn đề sau này.

Lúc này nghĩ đến thì mới biết hẳn chẳng có dự định gì cả, vì vậy chậm rãi nói: "Thuận theo tự nhiên thôi!"

"Thuận theo tự nhiên?" Thiệu Nhất Phàm khó hiểu nói.

"Tớ chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Nhưng nếu đã kết hôn thì dù bắt đầu theo kiểu qua loa thì tớ cũng chẳng muốn kết thúc theo đúng kiểu đó đâu." Hạ Phong cười nói: "Tất cả cứ giao cho thời gian đi."

"Cậu... cậu đã có chút thích cô ấy rồi phải không?" Bởi vì tình cảm của ba mẹ Hạ Phong vẫn luôn tốt đẹp nên từ nhỏ Hạ Phong đối với hôn nhân rất có sự khát khao, vậy nên hẳn tuyệt đối sẽ không cùng một cô gái mà hẳn không thích tạo thành gia đình.

Hạ Phong hồi ức lại những ngày cùng Vu Đông sống chung một nhà, tuy có nhiều lúc dờ khóc dờ cười nhưng cũng không chán ghét, nhưng nói đến thích thì...

"Chắc là thích đó!" Hạ Phong có chút không chắc chắn nói.

Thịệt Nhất Phàm kinh ngạc há to miệng, chỉ vào Hạ Phong và bắt đầu nói năng lộn xộn: "Cậu... Không thể tin được, cậu so với tớ còn tra hơn nữa... Mới chia tay An An được mấy ngày thì cậu đã có mục tiêu mới, cũng không đúng... Hẳn là vừa chia tay đã có rồi..."

Hạ Phong lười phản ứng hẳn, xem thời gian thì dự định đến phòng cấp cứu nhìn thử.

Sáng hôm sau, Vu Đông kêu taxi đi bệnh viện, thuận đường nên mua cháo dưỡng dạ dày cho ba Hạ và Hạ Phong.

Tuy ca phẫu thuật của mẹ Hạ đã thành công nhưng hai ngày đầu vẫn phải ở lại phòng hồi sức để quan sát.

Đến khi trạng thái của mẹ Hạ đã ổn, được đưa về phòng bệnh bình thường thì Vu Đông cũng bắt đầu đi làm ngày đầu tiên ở đài phát thanh.

Vì là một tiết mục mới cộng thêm phát vào buổi đêm nên người nghe không nhiều, cả đêm một chiếc điện thoại gọi đến cũng không có, tin nhắn gửi đến đều là yêu cầu bài hát. Nhưng Vu Đông cũng không để ý lắm, chỉ tự nói những điều bản thân muốn nói, phát những bài hát cô thích và còn có vẻ rất thích chí nữa.

Ngày tháng buổi sáng đi thăm mẹ Hạ ở bệnh viện, buổi tối đi làm ở đài truyền hình cứ trôi qua một cách nhanh chóng, thoáng cái đã qua nửa tháng.

Hôm nay là ngày mẹ Hạ xuất viện.

Bởi vì sức khỏe của mẹ Hạ không tốt lắm và để điều dưỡng tốt hơn nên Hạ Phong đã giúp ba mẹ Hạ đặt viện điều dưỡng Hải Nam. Vì thế nên vừa xuất viện thì cũng không cần về nhà nữa, Hạ Phong đã thu xếp đủ hết cả, cùng Vu Đông đưa ba mẹ Hạ đến sân bay.

Đại sảnh chờ máy bay.

Mẹ Hạ nhìn con trai con dâu trước mặt, đặc biệt là con dâu. Trải qua nửa tháng tiếp xúc với nhau thì mẹ Hạ càng vừa lòng Vu Đông hơn. Lúc đầu nghĩ Vu Đông còn nhỏ nên sẽ không được cẩn thận, thế nhưng nửa tháng qua con dâu mỗi ngày đều tới thăm mình, mang quà cho hai người theo nhiều cách. Nhưng quan trọng nhất chưa bao giờ quên đưa cơm cho Hạ Phong.

Người biết quan tâm con trai mình thì so với người chỉ biết quan tâm mình còn làm mẹ Hạ vừa lòng hơn.

"Mẹ đã nói là ở nhà nghỉ ngơi là được, con cứ khăng khăng phải đặt viện điều dưỡng gì gì đó nữa." Mẹ Hạ oán trách, "Còn muốn mẹ đi Hải Nam ở hơn nửa năm nữa, ở nhà không phải tốt hơn sao, đi lại phí tiền."

"Mẹ à, khí hậu ở Hải Nam sẽ thích hợp nghỉ ngơi, điều dưỡng hơn." Hạ Phong khuyên nhủ.

"Hai chúng ta đã nuôi nó lâu như vậy rồi, tốn chút tiền có sao đâu?" Ba Hạ lại đối với chuyện đi này rất vừa ý, thế giới hai người đó.

"Ông thì biết cái gì, con trai chúng ta cũng đã lập gia đình rồi." Mẹ Hạ nắm tay Vu Đông rồi nói: "Đông Đông à, sau này bảo Hạ Phong đem tiền đưa cháu, trong nhà đều phải là phụ nữ giữ tiền."

"Bác à, cho dù cháu giữ tiền thì viện điều dưỡng này cũng phải đặt đó!" Vu Đông nói.

"Nghe đi, miệng này nói thật hay." Mẹ Hạ giọng nói biến đổi: "Đông Đông à, mặc dù tiệc cưới vẫn chưa làm nhưng hai đứa cũng đã đăng kí rồi, vậy chừng nào con mới sửa cách xưng hô thế!"

Vu Đông nhìn Hạ Phong một cái, Hạ Phong thì sững sờ: "Mẹ, mẹ làm người ta sửa cách xưng hô thì mẹ có chuẩn bị bao lì xì chưa thế?"

"Ai nói mẹ chưa chuẩn bị?" Nói xong thì nhìn ba Hạ một cái, ba Hạ lấy trong túi ra hai bao lì xì.

Hạ Phong lập tức xấu hổ nhìn thoáng qua Vu Đông, không còn lời nào để nói nữa.

Vu Đông chớp mắt, biết nghe lời phải mà sửa cách xưng hô, một tiếng 'ba mẹ' vừa ra đỡ mẹ Hạ mặt mày vui vẻ, ba Hạ cũng đầy vẻ từ ái.

Trên tay là hai bao lì xì to nên Vu Đông cũng vui vẻ.

Hạ Phong thấy ba người ở chung vui vẻ nên khoe miệng cũng cong cong.

Chờ đến khi có thông báo máy bay đi Hải Nam sắp cất cánh thì bốn người mới lưu luyến chia tay. Vu Đông và Hạ Phong nhìn dõi theo hai người đến lúc vào cổng an ninh mới thôi.

"Lúc này cảm ơn em!" Hạ Phong bỗng nhiên nói.

"Cảm ơn cái gì?" Vu Đông buồn bực.

Tầm mắt của Hạ Phong dừng lại ở hai bao lì xì Vu Đông đang cầm, ý gì thì không nói cũng hiểu.

"Chẳng lẽ anh muốn lấy lại? Đây là ba mẹ cho em vì sửa cách xưng hô đó." Vu Đông lập tức cầm hai bao lì xì để trước ngực, bộ dáng sợ Hạ Phong cướp đi.

"..." Trên trán ba đường đen của Hạ Phong đều phải xuất hiện, "Có thể có bao nhiêu tiền chứ, ai sẽ lấy của em "

"Vậy là được rồi." Vu Đông lập tức yên tâm, liền mang bao lì xì bỏ vào túi.

Hạ Phong ngẫm nghĩ một lát rồi nhin không được hỏi: "Bao lì xì được bao nhiêu thế?"

Vu Đông cũng chưa xem qua, lại thấy Hạ Phong hỏi nên lấy bao lì xì ra xem. Bởi vì giấy làm bao lì xì hơi cứng nên chỉ sờ thì không biết có bao nhiêu.

Lúc này mới mở ra thì bên trong không phải là tiền giấy mà là một tấm thẻ ngân hàng.

Hai người thấy tấm thẻ thì đều ngẩn người, Vu Đông mở tiếp một cái bao lì xì khác thì đó lại là một tờ giấy. Vu Đông mặt mày khó hiểu mở ra.

"Đông Đông.

Lúc đầu bác muốn khi bác xuất viện sẽ tổ chức hôn lễ cho hai đứa, nhưng sức khỏe của bác lại không tốt lắm nên chỉ có thể để sau vậy.

Chờ đến khi hai bác về thì cũng đã là nửa năm sau rồi, tuy cháu chưa nói gì nhưng nửa tháng qua thì hai bác đều biết cháu là một cô gái tốt.

Tấm thẻ ngân hàng này là hai bác chuẩn bị cho Hạ Phong lấy vợ, trong đó tổng cộng có năm mươi vạn, tất cả đều cho cháu.

Xem như là sinh lễ."

Sau đó là một chuỗi số, chắc là mật mã.

Vu Đông đọc xong lập tức ngây ngốc, tay cầm thẻ mà phát run, cô nhìn thoáng qua Hạ Phong vẫn đang ngây ngốc thì ngay lập tức đem giấy và thẻ để vào tay Hạ Phong.

"Em làm gì vậy?"

"Cái này, nhiều đây là quá nhiều..." Ở hiện tại năm mươi vạn là có thể trả góp đợt đầu một căn nhà Thân thành rồi.

"Lúc này không phải em giữ kĩ lắm sao." Thấy Vu Đông mang bộ dạng bị kinh sợ thì Hạ Phong buồn cười nói.

"Sao giống nhau được? Em đã nghĩ nhiều nhất chỉ có sáu trăm khối." Nhưng nhân gấp mấy lần thì ai chịu cho nổi chứ.

"Ha ha ha..." Hạ Phong nhin không được phải cười ra tiếng.

"Anh còn cười nữa, em lấy thiệt bây giờ."

"Vậy thì em cầm đi, ban đầu là của mẹ cho em mà." Hạ Phong không sao cả nói.

"Mẹ anh còn nói anh phải nộp cho em thẻ lương kia, có bản lĩnh anh đưa em luôn đi." Vu Đông không cam lòng yếu thế nói.

Hạ Phong chớp mắt, lấy bóp ra, móc ra một tấm thẻ: "Thẻ lương!"

"..."

Chồng tôi đột nhiên chủ động nộp thẻ lương, đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Nói Câu ‘Chào Buổi Sáng’

Đài phát thanh nơi Vu Đông làm việc không xa khu nhà lăm, ngoài cửa còn có trạm xe buýt, đi đến đó mất khoảng nửa tiếng.

Công việc làm dj ở radio có thời gian linh hoạt, hơn nữa Vu Đông chỉ có tiết mục vào đêm khuya, thời gian là từ mười hai giờ đêm đến hai giờ sáng.

Mỗi ngày Vu Đông đều ra cửa vào lúc mười một giờ đêm, ngồi xe buýt đến radio để chủ trì tiết mục, sau khi tiết mục kết thúc thì khoảng ba giờ sáng sẽ về đến nhà.

Khi Hạ Phong trực ban vào đêm thì không biết chuyện Vu Đông ở nhà, còn lúc trực ban ngày thì khi về đến nhà lại nghĩ Vu Đông đã ngủ. Hai người sống chung một nhà một thời gian dài nhưng một người không nói, một người không hỏi nên đến giờ Hạ Phong vẫn còn tưởng là Vu Đông đang tìm việc làm.

Gió đêm mang đến một sự lạnh lẽo, khi Vu Đông ra ngoài thì mặc cái áo khoác mới mua. Xe buýt xuất hiện trước cửa khu nhà rất đúng giờ.

Vu Đông cười với tài xế xe buýt rồi quẹt thẻ lên xe.

“Cô gái lại đi làm à.” Tài xế xe buýt mỗi ngày đều chờ những người khác nhau đi những đoạn đường dài, đây lại là một công việc đầy cô độc nên khi gặp khách quen đều rất thích nói chuyện phiếm.

“Đúng vậy.”

“Vẫn lên xe vào lúc hai giờ hai mươi phút ở trạm xe buýt trước cửa đài phát thanh?”

“Vâng. Hôm nay sẽ không ra trễ đâu.” Vu Đông cười, lấy cả phê mới pha đưa cho bác tài xế, “Hôm qua cảm ơn bác đã chờ cháu.”

Hôm qua Vu Đông ra trễ hai phút, cứ tưởng là đã bỏ lỡ chuyến xe. Ai ngờ lúc ra đến cổng thì thấy bác tài vẫy tay với cô. Tâm tình lúc đó của Vu Đông cũng ấm áp như cốc cà phê này vậy.

“Cà phê à, đúng lúc phòng ngừa bác buồn ngủ.” Bác tài xế cười sang sảng.

Vu Đông cũng cười rồi đi đến phía sau tìm chỗ ngồi.

Xe vào lúc ca đêm chạy thật nhanh, có lúc bác tài không thấy người đứng chờ ở trạm liền chạy qua luôn, ngẫu nhiên sẽ có vài người đi làm ca đêm lên xe.

Xe buýt chạy qua hai trạm thì có một người đàn ông trung niên mặc đồ vest, đi giày da lên xe. Người đàn ông quẹt thẻ, bước chân lao đảo, lúc đi ngang qua người Vu Đông thì mang theo một mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc, vừa nhìn thì biết là người mới từ bàn tiệc đi ra.

Người đàn ông thấy những cái ghế ở đằng sau Vu Đông còn trống nhưng còn làm nhức đầu nên đành ngồi xuống ghế bên cạnh Vu Đông.

Vu Đông lặng lẽ kéo ra cửa sổ, muốn làm bay đi mùi rượu nhưng có lẽ vì ngồi gần quá nên mùi thuốc lá trên người người đàn ông làm Vu Đông muốn chảy nước mắt. Kiên trì được vài phút thì Vu Đông có chút chịu không được nên dự định đổi vị trí ngồi.

Nhưng cô mới cử động thì thấy áo khoác bị một cái gì đó kéo lại. Khi Vu Đông quay đầu lại thì mới phát hiện người đàn ông, do quá mệt mỏi nên đã dựa vào ghế mà ngủ, cánh tay đang đè lên áo khoác của cô.

Vu Đông suy nghĩ rồi không đánh thức người đàn ông đó mà lặng lẽ cởi áo khoác ra, ngồi vào vị trí khác.

Đèn neon ngoài cửa sổ ngày một sáng hơn khi đêm xuống, nhưng đối lập với nó là những người đi đường, họ càng lúc càng mệt mỏi. Vu Đông có cảm giác như đã trở về mười năm trước, bản thân cô chỉ có bàn tay trắng bước vào xã hội, cũng giống như bao người khác không ngừng chạy ngược chạy xuôi, chạy đến một hai giờ sáng, trở thành nữ tướng quân ngàn ly không say đại sát tứ phương\* trên bàn tiệc. Sau đó khi lên được xe buýt thì ngủ ngay, rồi biết bao nhiêu lần bị bác tài gọi dậy khi đã đến trạm cuối. Cho đến khi kiểm được tiền thì lại phải uống trung dược để trị bệnh bao tử.

(\*đại sát tứ phương: giết ở bốn phía)

“Trạm tiếp theo đã đến!”

Vu Đông khi nghe được lời nhắc thì đứng lên trở lại chỗ ngồi lúc nãy rồi vỗ vai người đàn ông một cách nhẹ nhàng.

Người đàn ông mê mang mở mắt ra, thấy Vu Đông đang nhìn mình, mơ hồ hồi lâu mới phát hiện mình đang đè áo khoác của người ta nên lập tức liền đỏ mặt mà xin lỗi:

“Xin lỗi. Không hề hư quần áo của cô chứ!”

Vu Đông lấy lại áo khoác, dịu dàng nói: “Không sao đâu. Anh đến trạm nào thế? Tôi thấy anh có vẻ rất mệt nên đề ý một chút coi chừng lộ trạm đó.”

“Đường Xuyên Sa.” Người đàn ông cười nói: “Vẫn còn phải chạy hơn một nửa đường nữa cơ.”

Vu Đông gật đầu, đi đến cửa xe buýt thì dự định đi xuống, đến lúc tới trạm thì lại thấy người đàn ông đã ngủ nữa rồi nên Vu Đông lặng lẽ nói với bác tài:

“Bác tài ơi, vị tiền sinh kia xuống xe ở đường Xuyên Sa đó, chừng nào bác đến nhớ nhắc anh ấy.”

Bác tài quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi cười gật đầu.

Vu Đông không nghĩ về những kỷ ức xa xăm nữa, cười cười cầm lấy cái áo khoác đã dính đầy mùi rượu rồi bước vào cửa đài phát thanh.

“Đến rồi à!” Thời gian này còn làm việc cùng lúc với Vu Đông thì chỉ có bảo vệ cùng với người phụ trách bật điện thoại của người nghe gọi đến, Vũ ca. Vũ ca là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, tính tình rất tốt, đã làm mười mấy năm ở đài phát thanh, nghe nói lúc đầu là làm bảo vệ.

“Vũ ca, em mang cho anh thức ăn khuya đây.” Vu Đông cười mang đồ ăn vặt mua dưới lầu khu nhà để lên bàn của đối phương.

“Vẫn là em gái này tốt với anh.” Vũ ca vui vẻ nhận rồi ăn.

Vu Đông cười không nói gì, để túi xách xuống rồi sửa soạn lại một chút liền bước vào phòng phát sóng trực tiếp, chờ đến tiết mục kế bên kết thúc liền bắt đầu phát sóng.

00:00:00

“Mọi người tốt! Đây là đài phát thanh fm9666, chào mừng mọi người vào lúc đêm khuya mười hai giờ nghe đài của chúng tôi, tiết mục ‘Đêm khuya mì ảnh\*’, tôi là dj Ngư Đông.” Tiết mục chính thức bắt đầu, Vu Đông thuận thực đọc xong lời mở đầu liền bắt đầu phát bài hát.

(\*mì ảnh: ma, yêu quái,..)

“Bài hát này đưa cho những người còn đang trên đường về nhà, nguyện cho tiếng hát cùng bạn về nhà, để bạn không còn cô đơn.”

Bài hát “Về nhà” từ nền tảng vô tuyến đưa vào từng cái radio của người nghe đài này.

“Hôm nay cuối cùng đã có một người gửi tin nhắn đặt câu hỏi.” Vu Đông xử lý mấy tin nhắn yêu cầu bài hát xong thì thấy một tin nhắn có câu hỏi, “Người nghe này đã hỏi tôi vì sao tiết mục này lại gọi là ‘Đêm khuya mì ảnh’? ‘Đêm khuya mì ảnh’ là một bộ phim kinh dị thì đáng lẽ phải kể chuyện ma chứ?”

Vu Đông cười nói: “Tiết mục này của chúng tôi cùng với bộ phim ‘Đêm khuya mì ảnh’ không có quan hệ gì hết. Ý nghĩa tên tiết mục là một bóng hình xinh đẹp vào lúc nửa đêm, vậy bóng hình này là ai? Chính là dj của các bạn, Ngư Đông, một cô gái xinh đẹp...”

“Tốt, không nói nhiều nữa, đã đến giờ người nghe gọi điện thoại đến tâm sự. Bạn nào có hứng thú có thể gọi đến để nói chuyện phiếm cùng Ngư Đông, nói cái gì cũng được, dù kể chuyện ma cũng được nha!” Vu Đông thuận tay lấy bài hát mình đã chuẩn bị trước rồi nói:

“Đương nhiên mọi người cũng có thể tiếp tục yêu cầu bài hát nhưng nếu không có ai yêu cầu thì Ngư Đông sẽ phát bài hát mà mình chọn cho mọi người.”

Nói xong Vu Đông ngược mắt nhìn Vũ ca, cô nghĩ rằng Vũ ca sẽ giống như mọi lần nhún vai với cô, tỏ vẻ là không có điện thoại gọi đến, nhưng điều ngoài ý muốn đã xảy ra, điện thoại vang lên, Vũ ca ý bảo Vu Đông chú ý.

Vu Đông xoay người lại: “Bây giờ chúng ta sẽ nhận cuộc điện thoại đầu tiên của người nghe gọi đến.”

“Xin chào!”

“Chào chị Ngư Đông!” Giọng nói thanh thúy của một cô bé truyền đến, nghe giọng hẳn là học sinh.

“Nên xưng hô em gái như thế nào đây?”

“Em... em không nói tên được không?” Cô bé có chút sợ sệt, dường như đang lo lắng Vu Đông sẽ tức giận.

“Đương nhiên là được. Nhưng để nói chuyện dễ dàng thì chị gọi em là Mỹ Mỹ được không?” Vu Đông cười nói: “Mỹ Mỹ à, em là học sinh phải không?”

“Vâng, em năm nay học lớp 10.”

“Lớp mười à, vậy sao khuya thế này em còn chưa ngủ? Thất tình ư?” Vu Đông suy đoán.

Vu Đông vừa nói xong thì trong máy tính nhảy ra một đồng tin nhắn, nói Ngư Đông không có trách nhiệm, suy đoán lung tung về việc vị thành niên yêu sớm.

Vũ ca cũng nhú mồm và liên tục xoa tay.

Vu Đông nhú mồm giả vờ như không phát hiện ra.

“Không, không phải.” Giọng nói của Mỹ Mỹ như muốn khóc.

“Tốt, chị nói đùa, vậy Mỹ Mỹ có điều gì buồn phiền hả?” Dù sao cũng là người đầu tiên gọi điện thoại đến nên Vu Đông rất có kiên nhẫn.

“Em... em lại sắp chuyển trường rồi.”

“Chuyển trường? Em luyến tiếc các bạn học cũ sao?” Vu Đông suy đoán.

“Không... Không phải.” Bạn học Mỹ Mỹ đang nói bỗng nhiên khóc, “Em không muốn đi học. Em đã chuyển trường rất nhiều lần, mỗi lần đến trường

học mới thì các bạn học đều xa lánh, ăn hiếp em. Ba mẹ biết thì giúp em chuyển trường nhưng mỗi lần chuyển xong thì cũng như cũ mà thôi. Em không muốn sống cuộc sống như thế này nữa, vì sao họ đều ăn hiếp em... Ô ô...”

Thanh âm ừy khua của cô bé truyền đến radio rồi truyền đến những người nghe đang nghe đài.

“Mỹ mỹ! Mỹ mỹ!” Vu Đông kêu liên hai tiếng thì cô bé mới dừng khóc, lúc này Vu Đông mới nói:

“Mỹ Mỹ! Em biết loại người nào sẽ không bị người khác ăn hiếp không?”

“Loại nào?” Tiếng khóc nức nở thút thít của cô bé truyền đến.

“Hay cười, đừng cảm, lạc quan, hào phóng.” Vu Đông dùng giọng điệu bình tĩnh như trước tiếp tục nói: “Bị mắng thì mắng trở về, bị đánh thì đánh trở về. Nếu mắng không được thì đánh, đánh không lại thì nổi điên lên, điên không được thì chạy đến văn phòng của giáo viên. Không được khóc, không được yếu thế, không được sợ giáo viên.”

“...”

Trong máy tính xuất hiện vô số tin nhắn. Đa số đều mắng Ngu Đống dạy hư cô bé nhưng cũng có người bảo Ngu Đống nói rất đúng.

“Cho dù bị tổn thương, cho dù đau đớn về thân thể thì cũng không được khóc trước mặt người đang ăn hiếp em.” Vu Đông nói tiếp, “Em có thể làm được vậy không?”

“Em... Em ư?”

“Có thể không?”

“Em... Em sẽ thử xem!”

“Mỹ Mỹ, ngày mai em hãy mặc bộ quần áo em thích nhất rồi mỉm cười đi học. Từ ngày mai bắt đầu liền khiến mình trở thành nữ vương, cao quý, xinh đẹp, không có kẻ nào dám xâm phạm!” Vu Đông nói, “Chỉ có như vậy mới tìm được kỵ sĩ bảo vệ em.”

“Em... Em có thể làm được không?”

“Em là nữ vương!” Vu Đông thôi miễn.

“Vâng!” Cô bé ‘vâng’ một tiếng thật mạnh rồi hô: “Em là nữ vương! Em không chuyển trường.”

Sau khi điện thoại cắt đứt thì Vu Đông làm lơ tất cả tin tức mà cô không muốn thấy, bắt đầu tự phát bài hát.

Chờ đến lúc tiết mục kết thúc thì Vũ ca quả trách Vu Đông:

“Sao em có thể nói lung tung như vậy hả. Đây là phát sóng, phát sóng trực tiếp đó. Những lời nói ở đây đều được phát sóng ra ngoài, sao em có thể dạy hư mấy đứa bé được hả.”

“Em đâu có? Em đang dạy cô bé đó phản kháng bạo lực học đường mà.” Vu Đông nói, “Trạng thái tinh thần của cô bé không được tốt nên điều em đang làm là chuyện tốt.”

“Em... Anh biết lúc này là ý tốt của em. Nhưng em nghĩ lại những lời em đã nói đi, em mới làm việc nên chưa biết dư luận khủng khiếp như thế nào đâu...”

“Được rồi, tiết mục này của chúng ta đâu có nhiều người nghe. Một đồng tin tức lúc này anh thử đếm xem, nhiều nhất cũng chỉ được một trăm người!” Vu Đông cảm thấy không sao cả nói: “Nếu là người nghe nhiều thì đó là biểu hiện tiết mục của chúng ta đã nổi tiếng đó.”

“Vu Đông à...” Vũ ca còn muốn nói tiếp.

“Á, em muốn đi bắt xe buýt...” Vừa nói xong câu đó thì Vu Đông cảm túi xách liền chạy đi.

Vũ ca cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Xe buýt đến rất đúng giờ, Vu Đông lên xe thì phát hiện chỉ có một mình cô là khách.

“Bác vừa mới nghe tiết mục của cháu.” Bác tài cười nói.

“A??”

“Cháu có phải là ‘Đêm khuya mị ảnh’ Ngu Đống không?” Bác tài xé ở trạm nghỉ ngơi cuối cổ ý tìm tần số của đài phát thanh này, “Bác nghe giọng rất giống của cháu.”

“Đúng rồi!” Vu Đông cười gật đầu.

“Lúc này đoạn đó cháu nói rất đúng. Con người phải tự lập tự cường thì mới không bị người khác ăn hiếp. Ba mẹ cô bé đó chỉ biết chuyển trường, như vậy thì chỉ trị được phần ngọn mà không trị phần gốc.” Bác tài cảm thán nói.

“Có lời này của bác thì cháu yên tâm rồi. Bác là tri âm của cháu đó!”

“Ha hả, về sau bác sẽ làm người nghe trung thành của cháu!” Bác tài vui vẻ nói.

“Bác có muốn cháu ký tên không? Chờ ngày nào đó cháu nổi tiếng thì có thể bán lấy tiền đó.”

“Ha hả...”

Cả đoạn đường nói chuyện vui vẻ thì rất mau đã đến dưới lầu của khu nhà.

Hạ Phong hôm nay làm việc vào ca sáng nhưng thời gian làm việc trong bệnh viện cũng không được quy luật nên thường về nhà đều là mười một mười hai giờ đêm. Nhưng lúc này thì chắc là hẳn đã ngủ vậy nên lúc mở cửa Vu Đông làm rất nhẹ nhàng.

“Sao em lại từ bên ngoài trở về?”

Căn hộ này là hai phòng ngủ một phòng khách nhưng do phòng khách rất lớn nên Hạ Phong lấy một chỗ gần ban công làm một phòng làm việc. Lúc này Hạ Phong đang ngồi đằng sau cái bàn nhúm mây.

“Trời đã khuya như vậy anh vẫn chưa ngủ sao?” Vu Đông thấy Hạ Phong thì cũng sững sốt.

“Em đi đâu vậy?” Hạ Phong buông tài liệu trong tay xuống, giọng nói tràn đầy lo lắng. “Trời khuya như vậy em lại là một cô gái, ở bên ngoài không an toàn chút nào.”

Vu Đông vừa đổi dép lê vừa trả lời: “Em mới đi làm về. Có xe buýt đến thẳng nơi làm việc nên rất an toàn.”

“Đi làm về? Công việc gì mà làm trễ như vậy?”

Vu Đông lúc này mới nhớ ra là cô chưa bao giờ nói cho Hạ Phong nghe công việc của mình. Vì vậy cô đổ một ly nước cho mình rồi ngồi xuống đối diện Hạ Phong mà nói: “Đã quên nói cho anh biết, em học đại học ngành phát thanh. Hiện tại em đang làm dj ở một đài phát thanh, em phụ trách tiết mục lúc đêm khuya nên mới trở về vào lúc này.”

“Đài phát thanh ở trung tâm thành phố?”

“Đúng.” Vu Đông gật đầu.

“Nhưng trễ như vậy cũng không được an toàn cho lắm. Nếu không tôi để lại xe cho em chạy.” Hạ Phong nghĩ rồi nói.

“Em cũng muốn nhưng đáng tiếc là em chưa có bằng lái.” Kiếp trước Vu Đông dĩ nhiên là có nhưng kiếp này vẫn chưa đi thi làm bằng. “Yên tâm đi, em đã cùng bác tài quen thuộc nên xe buýt giờ cùng xe chuyên dùng không có gì khác nhau cả.”

Hạ Phong nhúm mây còn muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào, cuối cùng đành phải nói: “Vậy em đi học rồi thi lấy bằng lái đi, chờ đến lúc có bằng lái thì lấy xe chạy đi làm.”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Ba tôi vẫn còn một chiếc xe nên tôi lái chiếc đó là được.” Hạ Phong nói.

Vu Đông gật đầu, cảm giác có người lo lắng cho cô rất không tệ. Cô thấy Hạ Phong cúi đầu sửa sang lại tài liệu thì hiểu kì hỏi: “Ngày mai anh vẫn phải đi làm mà, sao bây giờ vẫn chưa ngủ?”

“Chiều mai tôi có một buổi thuyết trình. Trước đó mẹ tôi lại nằm viện nên chưa có sửa sang lại đầy đủ tài liệu, vậy nên chỉ có thể làm gấp vào tối nay.” Hạ Phong vừa nói vừa làm việc, “Em đi ngủ trước đi.”

“Anh đang phiên dịch sao?” Vu Đông thấy Hạ Phong đang cầm đều là tài liệu tiếng trung nhưng giấy in ra từ máy in lại là tiếng anh.

“Ừ. Mai có mấy người chuyên gia là người Mỹ nên có một số tài liệu quan trọng phải dịch thành tiếng anh.” Hạ Phong vội quá nên đầu cũng không nâng mà nói.

Vu Đông thấy trong tay Hạ Phong là hơn mười trang giấy thì chớp mắt, mở miệng hỏi: “Có cần em giúp đỡ không? Tiếng anh của em cũng không tệ lắm, hơn nữa ban ngày em có thể ngủ bù.”

Hạ Phong ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vu Đông. Vu Đông cười cười, về phòng mình lấy ra notebook rồi trực tiếp lấy năm trang giấy cuối cùng bắt đầu phiên dịch.

Hạ Phong thấy Vu Đông có vẻ xem hiểu thì không nói gì nữa, cùng lắm thì xong xuôi hết lại kiểm tra là được.

Trong tài liệu có rất nhiều từ chuyên dụng trong y học mà Vu Đông không biết nên phải quay đầu lại hỏi Hạ Phong. Hạ Phong nhìn thoáng qua rồi đưa cho Vu Đông một bản có từ thường dùng đã được đánh dấu sẵn.

Cho đến khi nắng sớm lộ diện thì hai người cuối cùng cũng phiên dịch xong tất cả tài liệu. Vu Đông lấy mấy tờ giấy đã được phiên dịch xong mà cô mới in ra đưa cho Hạ Phong rồi nói: “Anh nhìn thử xem, nếu có vấn đề gì thì em sửa lại.”

Hạ Phong nhận lấy rồi nhìn lướt qua thì phát hiện Vu Đông phiên dịch đã rất tốt. Hạ Phong ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt Vu Đông một mỏi liền cảm thấy áy náy: “Em đừng làm gì nữa, đi ngủ đi, còn lại để tôi làm được rồi.”

Vu Đông nghĩ còn lại chỉ là kiểm tra. Cô đối với khả năng làm việc của mình vẫn tin tưởng nên gật đầu nói: “Phiên bản điện tử em đã để vào máy tính của mình, anh cứ dùng trên đó là được. Em đi ngủ trước.”

“Đã khiến em vất vả rồi, còn có... Cảm ơn em nhiều!”

Đáng lẽ đã đứng lên đi vào thì Vu Đông đang lấy tay chống lên mặt bàn, mặt đối mặt với Hạ Phong, lúc này khoảng cách của hai người thật sự rất gần, chỉ cách nhau một cái bàn nhỏ.

Đúng lúc đó ánh sáng mặt trời xuyên qua ban công chiếu vào phòng, cọ qua thái dương của Hạ Phong, chiếu vào mặt của Vu Đông.

Có lẽ là bị ánh sáng làm cho hoa mắt nên Vu Đông mà xui quýt khiến để sát mặt mình lại, ở trên mũi của Hạ Phong in xuống một cái hôn rồi nói câu ‘chào buổi sáng’ xong liền bước trở về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại Hạ Phong đang hóa đá trong nắng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Làm Nũng Rất Dễ Học

Bên ngoài phòng họp của bệnh viện.

"Hạ Phong, đề nghị của cậu không tệ nên bệnh viện sẽ suy xét kỹ càng rồi mới làm quyết định." Giám đốc Thôi gật đầu khen.

"Cảm ơn giám đốc!"

"Vừa rồi có hai vị chuyên gia người Mỹ cũng tỏ vẻ hứng thú với phương án trị liệu u mới này. Bọn họ đã nói rất muốn cùng chúng ta nghiên cứu phương án này." Giám đốc Thôi cảm thấy có chung vinh dự.

"Tôi sẽ cố gắng hơn nữa."

"Ừ, người thanh niên không tồi!" Giám đốc Thôi gật đầu bước đi.

Lúc này Thiệu Nhất Phàm đang tránh ở một bên mới đi ra, học theo giám đốc Thôi nói một câu: "Người thanh niên không tồi. Giám đốc Thôi đều khen cậu như vậy thì chắc là buổi thuyết trình rất thuận lợi phải không!"

"Hôm qua cậu làm gì vậy?" Hạ Phong liếc Thiệu Nhất Phàm một cái.

"Hôm qua tớ đi hát karaoke nhưng chỗ đó quá ồn, sau đó thì tớ nhắn tin hỏi cậu có cần giúp không thì cậu bảo không cần."

Thiệu Nhất Phàm nhớ đến chuyện hôm qua Hạ Phong gọi điện thoại cho mình nhưng không được rồi gửi tin nhắn nhờ mình giúp đỡ sửa sang lại tài liệu rồi nói: "Có điều tớ thấy cậu đã làm tốt hết rồi ấy nhỉ."

"Nếu không phải có Vu Đông giúp đỡ thì có lẽ bây giờ tớ còn phải ngồi sửa sang lại đồng tài liệu đó."

"Thật sao?" Thiệu Nhất Phàm nghe nói là Vu Đông hỗ trợ lấp bắp kinh hãi: "Cô ấy còn hiểu y học?"

"Cô ấy giúp tớ dịch tất cả tài liệu luận văn thành tiếng anh." Hạ Phong giải thích.

"Lợi hại đến vậy sao? Trong đó có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp đó." Thiệu Nhất Phàm không thể tưởng tượng nói.

Hạ Phong mặc kệ hân, dự định đến văn phòng.

"Cậu đi đâu?" Thiệu Nhất Phàm chạy nhanh đuổi theo, "Tớ nghe ý của giám đốc hình như là muốn cậu đi Mỹ giao lưu một thời gian đó."

"Cũng chưa chắc đâu, danh sách đi bệnh viện Edward ở New York rất nhiều người muốn có tên trong đó, chưa chắc đến lượt tớ."

"Người khác là dựa vào bệnh viện đề cử nhưng cậu không giống họ. Cậu trực tiếp lộ mặt trước chuyên gia người Mỹ, hơn nữa vừa rồi giám đốc đã nói họ cảm thấy rất hứng thú với phương pháp trị liệu mới của cậu." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Đến lúc đó hãy nói đi." Hạ Phong buông tài liệu trên tay xuống rồi cầm lấy bệnh án nói: "Tớ đi xem người bệnh đây."

"Hôm qua cậu vừa mới sửa sang lại tài liệu cả đêm, hôm nay lại thuyết trình phương án mới hết hai tiếng đồng hồ, cậu không buồn ngủ sao?" Thiệu Nhất Phàm vừa thấy Hạ Phong muốn đi xem bệnh nhân thì lập tức kinh ngạc cảm thán nói.

"Vu Đông giúp tớ sửa sang lại tài liệu nên tớ tiết kiệm được không ít thời gian, đã ngủ được vào buổi sáng rồi, hiện tại thì tinh thần tớ vẫn còn tốt." Hạ Phong nói, "Giường bệnh số năm tình hình không tốt lắm nên tớ không yên tâm."

"Ai, cậu đang tú ân ái cho tớ xem đó hả." Thiệu Nhất Phàm khoa trương nói.

"Không được sao?" Hạ Phong không để ý đến Thiệu Nhất Phàm nữa, liền rời khỏi văn phòng.

Vu Đông tỉnh dậy đã là 6 giờ tối, đồng hồ sinh học bị loạn nên có chút đau đầu. Vu Đông ngồi trên giường ngáy ngốc hồi lâu mới hữu khí vô lực\* rời giường.

(\*hữu khí vô lực: có tinh thần mà không có sức lực)

Vu Đông đến tủ lạnh lấy nước uống lại phát hiện ra trên tủ lạnh có dán một tờ giấy.

"Tuy bây giờ là mùa hè nhưng uống nước đá vẫn không tốt cho cơ thể đâu, đặc biệt là con gái. Vậy nên tôi đã pha sẵn nước mật ong rồi để trên bàn, vừa tỉnh ngủ thì em có thể uống để giải khát, phòng bếp có cơm chiên trứng, em để vào lò viba làm nóng lại rồi ăn. PS: cảm ơn em đã giúp đỡ sửa sang lại tài liệu! --- Hạ Phong.

Vu Đông cười cười, xé tờ giấy xuống rồi đi vào phòng bếp bỏ cơm chiên trứng vào lò viba, sau đó lại đi phòng khách lấy nước mật ong.

Sau khi ăn uống xong thì Vu Đông thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên.

Vu Đông lấy di động ra vừa nhìn thì thấy biểu hiện là anh hai Vu Tùng.

Vu Đông cầm di động tự nhiên cảm thấy khó chịu. Trùng sinh đến nay đã được hơn một tháng nhưng cô vẫn chưa gọi điện thoại cho gia đình lần nào, không phải là không nhớ mà vì sợ hãi.

Trước khi Vu Đông trùng sinh, đại khái là ở hai mươi tám tuổi về sau thì gia đình cô đã bức hôn đến nóng nảy, ngay cả người luôn mặc kệ chuyện của cô là anh hai cũng bắt đầu thúc giục cô.

Thường thường đều kéo cô nói một đồng, nào là kết hôn là kết nhóm để sống, một nửa kia chính là tay trái cùng tay phải, thích hay không đều không quan trọng.

Cô nhớ rõ có một lần mình về thăm mẹ thì anh hai Vu Tùng đúng lúc đi làm về thấy cô liền mở miệng nói: "Em muốn cái gì hả? Cuối cùng thì em muốn chọn kiểu người gì đây, em cho rằng mình mới hai mươi sao? Còn chọn lựa gì nữa, đặt mình lên cao như vậy cho ai xem hả. Em cho rằng mọi người muốn quản em lắm sao, nếu em không phải em gái anh thì anh cũng lười phản ứng em đó, thật là hổ người mà. Em nhìn lại mình coi, mỗi ngày trôi qua em càng trở nên già hơn. Em không nghĩ đến việc người khác đều kết hôn mà em chưa kết hôn sao."

Sau đó người mẹ không có chủ kiến của cô nói theo: "Người trước đó không tệ mà, chỉ là hơi lùn, mới được một mét sáu sáu nhưng con cũng chỉ mới một mét năm tám cần gì yêu cầu người khác cao hơn nữa chứ, chán gió hả. Không nói người này nữa, một người khác ngoại hình cũng không tệ nhưng con lại ngại người ta tiền lương ít, một tháng ba ngàn không đủ sống nhưng con kiếm được tiền mà, sao đối chết được."

Ngay cả ba cô cuối cùng cũng nói: "Coi như là ba cầu con, đừng chọn lựa nữa, nhanh nhanh kết hôn đi được không."

Từ đó về sau thì sao? Đúng rồi, từ lúc đó về sau cô chẳng còn dám về nhà nữa, không muốn nghe những lời này, không muốn cãi nhau với gia đình. Sau đó thì cô một mình ăn Tết, nhìn Thân thành từ đông người chuyển thành thưa thớt. Ngay lúc mà hàng ngàn hàng vạn gia đình cùng nhau đoàn tụ, đón Tết thì cô lại lẻ loi một mình trốn ở khách sạn ngủ, ba mươi Tết gọi điện thoại về nhà vẫn nghe vắng...

Mấy năm đó gia đình là nơi Vu Đông muốn về nhưng lại không thể trở về.

Người thân thì rất thân nhưng mỗi lần nhìn đến nhau lại thấy khó chịu.

Ngày lễ ngày hội cũng biến thành ngày mà cô sợ nhất.

Vu Đông ngay cả quê quán cũng không dám về, bởi vì hàng xóm láng giềng đều biết nhà họ Vu có một cô gái ế, chưa kết hôn.

Chuông điện thoại tắt nhưng một lúc sau lại vang lên, Vu Đông hoàn hồn xong mới nhận điện thoại.

"Sao bây giờ mới nhận điện thoại hả!" Giọng anh hai quát lên, "Gần đây em đang làm gì, không phải là cùng bạn trai kết hôn chứ."

"Không có!"

"Không có? Không có sao em rời nhà trốn đi làm cho mẹ tức đến bệnh hả." Anh hai rống xong thì hỏi, "Bây giờ em thế nào rồi, đang làm gì?"

"Làm việc, hèn hò."

"Tìm được công việc rồi à?" Vu Tùng nói: "Bạn trai của em không phải là nhà không đồng ý nhưng trước hết phải mang về nhà xem xét đã, em vẫn còn nhỏ, không cần kết hôn gấp như vậy!"

"Anh hai?" Vu Đông đột nhiên hỏi: "Nếu em cùng bạn trai chia tay, sau đó không kết hôn thì anh có ghét em không?"

"Nói lung tung gì thế? Có phải hấn đối xử không tốt với em không, em nói cho anh, anh đi tìm hấn tính sổ."

"Không có đâu, em chỉ muốn hỏi vậy thôi."

"Không có thì tốt, bị ăn hiếp thì cứ nói cho anh biết không. Con gái ở ngoài phải chú ý an toàn, chờ đến khi mẹ hết giận thì nhớ gọi điện về nhà biết không."

"Anh hai? Anh cùng ba mẹ đều phản đối việc em kết hôn vậy thì anh cảm thấy em nên tìm bạn trai như thế nào?"

"Sao lại hỏi cái này?" Vu Tùng nói, "Mọi người không có phản đối việc em kết hôn, chỉ là bạn trai của em mọi người đều chưa gặp qua lần nào, hơn nữa đều chỉ nghe việc em toàn dùng tiền lương của mình mua quà cho hấn nhưng chưa bao giờ nghe được hấn đã làm gì cho em. Bởi vậy mọi người trong nhà mới không yên tâm, sợ em bị người ta ăn hiếp. Con gái thì phải tìm một người đối xử tốt với mình, ít nhất cũng phải xứng đôi với em gái của anh."

"Anh hai, anh sẽ luôn nghĩ như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi." Bỗng nhiên phía bên kia đầu dây truyền đến giọng nói khác, tựa hồ có người đang gọi Vu Tùng, "Không nghe em nói nữa, một thời gian sau nhớ gọi điện về nhà, Tết đến thì nhớ mang bạn trai của em về."

Sau khi cắt điện thoại thì nước mắt của Vu Đông vô cớ hạ xuống, từng giọt từng giọt, đã bao lâu rồi, anh hai đã bao lâu chưa nói chuyện với cô như vậy. Thì ra trong lòng anh hai cô đã từng là một người cần được yêu thương, trân trọng sao?

"Em bị gì vậy?" Hạ Phong về nhà thì thấy được Vu Đông một người ngồi trên ghế sofa khóc thì có chút đau lòng.

Vu Đông nhanh chóng lau khô nước mắt rồi nói: "Không có gì, vừa rồi mới gọi điện về nhà rồi bị mẹ mắng thôi."

Hạ Phong nhớ đến việc Vu Đông rời nhà trốn đi thì hiểu rõ gât đầu rồi an ủi nói: "Không sao đâu, ba mẹ sẽ không giận lâu đâu, một thời gian sau hết giận là tốt rồi."

"Ừ!" Vu Đông hỏi: "Hôm nay anh thuyết trình thuận lợi không?"

"Rất thuận lợi!" Hạ Phong cười nói: "Em đã giúp tôi một chuyện lớn đó."

Vu Đông giúp Hạ Phong phiên dịch tài liệu cả đêm thì tự nhiên biết hôm nay là thuyết trình về u, vì vậy liền nói: "Em chỉ là giúp một việc nhỏ thôi. Nhưng nếu phương án của anh thành công thì đó là tạo phúc cho rất nhiều người, cứu được rất nhiều mạng sống."

"Đây cũng là nguyện vọng của tôi nhưng không biết có thành công hay không nữa."

"Đương nhiên là có thể." Hơn nữa cũng không lâu lắm đâu, chỉ cần mười năm thôi.

"Đúng! Trước khi penicillin được phát hiện thì nhiễm trùng vẫn là một căn bệnh nan y cho nên phải có niềm tin." Hạ Phong cười nói.

Vu Đông nghe xong thì chỉ cười.

Hạ Phong thấy Vu Đông còn mặc áo ngủ thì nhắc nhở: "Đến giờ đi làm của em rồi kìa."

Vu Đông lúc này mới phản ứng lại, nhìn đồng hồ thì thấy đã mười giờ tối, lúc này cô đã ngây ngốc lâu đến vậy sao?

"A?? Không nói với anh nữa em đi thay quần áo đây."

Lúc Vu Đông thay quần áo ra ngoài thì thấy Hạ Phong đang đứng ở cửa.

"Anh muốn ra ngoài à?" Vu Đông nghi hoặc.

"Tôi đưa em đi làm!"

"Không cần đâu, xe buýt rất nhanh mà." Vu Đông cự tuyệt, "Hôm qua anh đã một đêm không ngủ rồi mà lại còn làm việc đến giờ này nữa. Mai anh còn phải trực ban cả ngày nên anh đi nghỉ ngơi đi."

Vu Đông nói xong thì mở cửa ra ngoài.

Hạ Phong ngăn người nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Vu Đông đến radio chủ trì tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' nhưng có lẽ bởi vì tâm trạng nên phát toàn các bài hát buồn bã. Trong máy tính một đồng người nghe gửi tin nhắn tỏ vẻ buổi tối còn nghe những bài hát này nên cảm thấy muốn khóc, muốn Vu Đông đổi bài khác vui vẻ hơn.

Vu Đông nghĩ nghĩ rồi phát bài 'Cung hỉ phát tài'.

Lập tức liền có một đồng người mắng đầu óc Vu Đông có vấn đề.

Vu Đông nhìn đồng tin nhắn đó tự nhiên thấy tâm trạng của cô tốt hơn chút ít.

...

Hạ Phong tắm rửa xong thì nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm tí tách tí tách, vừa nhìn ra cửa sổ thì hẳn thấy trời đã mưa.

Vu Đông lúc ra ngoài có mang dù không nhỉ?

Đồng hồ chỉ thời gian là mười hai giờ rưỡi, Hạ Phong cầm quyển sách ngồi bên cửa sổ đọc.

Bỗng nhiên có tiếng sấm bùm một cái, trời mưa càng lớn hơn nữa, Hạ Phong nhìn thời gian thì thấy đã một giờ rưỡi. Hạ Phong bỏ quyển sách đã đọc được một nửa xuống, cầm lấy chìa khóa xe ở trên bàn, đổi giày đi gara.

...

Vu Đông phát sóng trực tiếp xong thì đi ra cửa đài phát thanh, thấy trời mưa ở ngoài thì ngại ngần cả người, sao trời lại mưa rồi?

Trạm xe buýt ở đối diện, khoảng cách từ đây đến đó cỡ hai trăm mét, nếu không thì chạy đến đó?

Vu Đông tay cầm túi xách, dự định dầm mưa chạy đến trạm xe buýt thì thấy một bóng người quen thuộc đang cầm dù bước đến.

"Hạ Phong?" Vu Đông kinh ngạc nói.

Hạ Phong thấy Vu Đông đang lấy túi xách che trên đầu thì cười giúp Vu Đông bỏ xuống rồi nói: "Em dự định cứ để vậy rồi dầm mưa chạy ra?"

"A??" Vu Đông vẫn còn ở trạng thái khiếp sợ khi thấy Hạ Phong.

"Con gái sao có thể để mình chập vạt như vậy chứ?" Hạ Phong không đồng ý với hành vi của Vu Đông.

"Anh... Sao anh lại đến đây?"

"Em không cho tôi đưa em đi làm thì cũng phải cho tôi đón em về chứ!" Hạ Phong nói.

"Em đã nói là không cần rồi mà?"

"Con gái thì không cần thiết phải tỏ ra mình mạnh mẽ như vậy đâu. Mẹ tôi thường nói những cô gái biết làm nũng sẽ được nhiều người thích hơn." Hạ Phong đưa một cây dù khác cho Vu Đông, "Đi thôi, xe ở ngoài."

Vu Đông nhận dù, ngại ngốc đứng yên, đây vẫn là lần đầu tiên có người đón cô về, nói với cô không cần tỏ ra mạnh mẽ,

"Em không biết làm nũng." Vu Đông bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

Hạ Phong nghe vậy liền sững sốt, sau đó thì cười: "Không sao đâu, cái này rất dễ học."

Vu Đông nhìn cây dù trong tay cô, lại nhìn Hạ Phong đang đứng dưới mưa, cuối cùng thì đem dù bỏ vào túi xách rồi trực tiếp chạy vào dù của Hạ Phong, rồi ôm lấy cánh tay của hắn.

"Sao em không dùng dù kia?" Hạ Phong buồn bực.

"Có ai đi đón một cô gái lại mang theo hai cây dù chứ, một cây thôi thì mới lãng mạn biết không." Vu Đông kéo cánh tay của Hạ Phong rồi dựa vào gần hơn nữa, không biết là sợ mưa ướt hay là do trên người đối phương ấm áp quá.

Hạ Phong cúi đầu nhìn thì thấy vành tai của Vu Đông đỏ lên liền cười cười rồi mang Vu Đông ra ngoài.

Nếu ngày mưa mà tâm trạng của bạn lại không tốt thì hy vọng bạn sẽ luôn có một người kề bên, giúp bạn cầm dù!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Lời Âu Yếm

"Chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại các vị đang nghe chương trình 'đêm khuya mị ảnh', tôi là dj Ngự Đông." Vu Đông mang tai nghe thuần thực nói, "Bây giờ là giờ các bạn gọi điện thoại đến tâm sự, chúng ta sẽ xem thử có bạn nào muốn tâm sự, chia sẻ hay không."

Vũ ca dùng ánh mắt bảo, Vu Đông liền nhanh chóng nhận điện thoại.

"Xin chào, tôi là Ngự Đông."

"Xin chào Ngự Đông." Giọng nam mệt mỏi từ điện thoại truyền đến.

"Tôi nên gọi bạn là gì?"

"Sao cũng được." Người đàn ông không muốn lộ tên họ.

"Xem ra các bạn gọi điện thoại đến tâm sự đều muốn nặc danh nhì." Vu Đông cười cười nói, "Nhưng bạn nói đại một cái tên thì tôi cũng không đi kiểm chứng đâu, việc này bạn có biết không?"

"..."

"Được rồi, hiện tại có lẽ tâm trạng của bạn không tốt lắm, tôi sẽ gọi bạn là Tráng Tráng nhé?" Vu Đông thấy đối phương không tiếp câu đùa cô vừa nói thì biết là tâm trạng của đối phương không tốt lắm.

Hừ, về sau mấy người gọi điện đến lại muốn nặc danh thì cô sẽ đặt một tên thôi, cứ thống nhất nữ gọi là Mỹ Mỹ, nam thì gọi là Tráng Tráng, đỡ phải suy nghĩ cho mệt, Vu Đông nghĩ ngợi trong lòng.

"Sao cũng được!" Tráng Tráng trả lời.

"Vậy Tráng Tráng có chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng tôi không?" Vu Đông hỏi.

"Tôi thất tình!" Tráng Tráng bi thương nói, "Đây là lần thứ mười lăm tôi thất tình rồi!"

Trong lúc này vô số tin nhắn xuất hiện trong máy tính, tất cả đều tỏ vẻ kinh ngạc hoặc cảm thán, thảo luận chuyện mười lăm lần yêu đương.

Mấy người theo dõi chương trình vào lúc nửa đêm này cũng rất nhiều chuyện, bởi vậy mỗi lần đến đoạn gọi điện chia sẻ này đều có rất nhiều tin nhắn thảo luận nên Vu Đông làm lơ tất cả tin nhắn đó rồi nói: "Có lẽ cô gái thứ mười sáu sẽ là chân mệnh thiên nữ của bạn thì sao."

"Ngự Đông à, cô cũng là nữ giới nên tôi muốn hỏi cô nữ giới thích người đàn ông như thế nào?"

Tráng Tráng tự sa ngã nói: "Tôi hẹn hò với mỗi cô gái đều toàn tâm toàn ý, đều hướng đến việc kết hôn vậy mà họ đều bỏ tôi. Tôi có chỗ nào không tốt chứ?"

"À, vấn đề này không biết nên trả lời thế nào nữa." Vu Đông nghĩ nghĩ rồi nói, "Bạn kể ưu điểm của mình ra trước đi rồi tôi sẽ phân tích cho bạn được không."

"Tôi cảm thấy mình thiện lương, sẵn sàng, biết làm việc nhà, yêu vợ, chuyên nhất..."

Chuyên nhất còn hẹn hò với mười lăm người...

Ý nghĩ của Vu Đông và người nghe radio đều nhất trí, lúc Tráng Tráng nói đến đó thì tin nhắn trong máy tính đều là câu này.

"Những ưu điểm đó đều rất tốt." Vu Đông nói.

"Vậy tại sao họ đều bỏ rơi tôi?" Tráng Tráng bi phẫn.

"Ừm... Tôi sẽ lấy thân phận nữ giới hỏi bạn vài vấn đề." Vu Đông sửa sang lại suy nghĩ của cô rồi nói: "Chiều cao, cân nặng, tuổi, bằng cấp, công việc của bạn là gì?"

"1m65, 70kg, tốt nghiệp đại học, 20 tuổi, hiện tại đang làm marketing bất động sản."

"Bạn có thể nói tiền lương một năm của mình là bao nhiêu không?"

"Cộng cả tiền thưởng, trợ cấp thì một năm có khoảng năm vạn. Tôi rất tiết kiệm nên một năm có thể để dành được ba vạn."

"Ừm... Bạn hẹn hò không cần tiêu tiền sao?" Vu Đông đỏ mặt hỏi lạnh.

"Có chứ, tiền vé xem phim và bắp rang là tôi trả. Nhưng họ xem phim cùng tôi một lần xong đều nói không hợp nhau, bởi vậy tôi cũng chỉ tốn tiền mười lăm vé xem phim thôi."

Ngay tức thì, tin nhắn trong máy tính xuất hiện ào ào, có người nói 'huynh đệ này thật tài năng đó', cũng có người nói 'người xấu xí lại thích làm trò', vân vân...

Vu Đông gãi đầu, do dự một lát nhưng vẫn nói một cách thâm thúy: "Tráng Tráng à, nếu bạn còn tiếp tục như vậy thì tôi sợ là người thứ mười sáu cũng không nhận được bỏ bạn mà đi đó."

"Tại sao chứ? Chê tôi không có tiền hay là chê tôi lùn?" Tráng Tráng kích động nói.

"Đều có!"

Vu Đông vừa nói xong thì lập tức có một đồng tin nhắn khen Vu Đông, như là "Người dẫn chương trình là dũng sĩ đó!" "Người dẫn chương trình là lực sĩ nha!" "Người dẫn chương trình ngày mai sẽ bị trừ tiền lương rồi!" "Cuối cùng đã có một người dẫn chương trình dám nói thật!" "Người dẫn chương trình hãy nói cho hần là hần còn keo kiệt nữa." vân vân...

"..." Tráng Tráng lúc đầu tâm trạng không được tốt cho lắm nên muốn gọi điện thoại chia sẻ, hần nghĩ rằng ở kênh công khai như vậy thì người dẫn chương trình làm thế nào cũng phải an ủi mình, ai ngờ hần lại gặp một người dẫn chương trình không đi theo kịch bản.

"Bạn nghĩ thử xem bạn đã không cao rồi còn nặng nữa, một năm chỉ kiếm được năm vạn mà đã phải để dành hết ba vạn, hẹn hò với mười lăm cô gái còn dám nói là mình chuyên nhất..."

"Jack Ma cũng không cao mà!"

"Jack Ma là tỷ phú còn bạn là gì?" Vu Đông phảng phất đã trở về kiếp trước, lúc đối đối tượng xem mắt của cô, nhưng lúc đang nói hăng say thì bỗng nhiên cô thấy Vũ ca xua tay với mình. Lúc này Vu Đông mới phản ứng lại, cô hiện tại đang phát sóng trực tiếp, vậy nên cô chuyển lời nói của mình ngay tức thì:

"Nhưng bạn vẫn còn trẻ mà, người đàn ông mới hai mươi tuổi kết hôn sớm quá làm gì chứ, lúc này phải đi phát triển sự nghiệp của mình biết không, marketing bất động sản là một công việc rất có tiềm lực đó. Từ giờ trở đi bạn phải cố gắng trở thành nhân viên marketing tốt nhất trong công ty sau đó tranh thủ trong vòng mười năm trở thành ông chủ của một công ty địa ốc. Đến lúc đó bạn nhận công nhân chỉ chọn mỹ nữ, tôi cam đoan lúc đó bạn gái bạn không chỉ muốn cùng bạn đi xem phim thôi đâu. Còn tiền thì không phải để đó để dành biết không, tiền là thứ mình làm ra chứ không phải là thứ để dành ra được! Bạn không thấy người bình thường mới để dành tiền còn ông chủ đều đi vay tiền hay sao!"

"..."

"..."

Văn phòng khoa u của bệnh viện, một tràng tiếng cười đột ngột vang vọng khắp phòng.

Thiệu Nhất Phàm một bên xoa nước mắt chảy ra lúc cười một bên nói: "Ôi, tớ thích người dẫn chương trình này quá, nữ trung hào kiệt\* đó!"

(\*nữ trung hào kiệt: người phụ nữ có tài năng xuất chúng trong nữ giới)

"..." Biểu tình của Hạ Phong cũng đặc sắc vô cùng.

"Tớ luôn không hiểu sao gần đây cậu cứ nghe đài suốt vào buổi tối thì ra là vậy, rất hài hước đó, về sau tớ cũng nghe." Thiệu Nhất Phàm cười nói, "Tiết mục kỳ này đủ để tớ cười suốt tuần rồi."

"Cậu cười đủ chưa?" Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm cười đến mất hình tượng thì nhận không được nói.

"Không đủ, nhớ đến thì liền muốn cười rồi, người dẫn chương trình này rất có cá tính đó." Thiệu Nhất Phàm nói, "Hiện nay người dẫn chương trình TV hay radio đều giả dối không à, tớ thích kiểu người nói thật thế này cơ!"

Hạ Phong không nói gì.

"Nhưng người dẫn chương trình này sẽ không bị đài phát thanh đuổi việc chứ." Thiệu Nhất Phàm nói, "Hơn nữa tên của người dẫn chương trình cũng rất quen tai đó, Ngư Đông Ngư Đông, tên rất giống tên của người vợ mới nhất của cậu đấy!"

Hạ Phong mặt không biểu tình nhìn đối phương liếc mắt một cái.

"Không thể nào?" Thiệu Nhất Phàm về mặt ngốc ngốc nói, "Thật là vợ cậu đó hả?"

"Cậu nói thử xem?" Bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Vu Đông nên Hạ Phong luôn mở radio vào mười hai giờ đêm để xem coi Vu Đông có bình an đến được đài phát thanh hay không, rồi lại gửi tin nhắn vào lúc ba giờ để xác định Vu Đông về nhà chưa.

"Khụ, không có gì đâu, có lẽ lời nói của Vu Đông hôm nay sẽ bồi dưỡng một ông trùm địa ốc vào mười năm sau thì sao." Thiệu Nhất Phàm nói.

Vì vậy mười năm sau, khi Tráng Tráng vừa béo vừa lùn một bên kéo mỡ nữ một bên khẳng khẳng tặng Vu Đông một đồng biệt thự thì Thiệu Nhất Phàm còn đang cảm thán chính mình tiên đoán như thần.

@@

Hôm sau, Vu Đông ngủ đến hai giờ trưa mới thức dậy rồi không tỉnh táo bước vào phòng bếp, vừa nhắm mắt vừa duỗi tay lấy nước trong tủ lạnh.

Hạ Phong đứng một bên nhìn thật lâu rồi lắc đầu, kéo Vu Đông đang mơ hồ trở lại phòng khách rồi đưa cho cô một ly nước mật ong.

Vu Đông uống nước xong thì tỉnh táo hơn nhiều, cô thấy Hạ Phong thì kinh ngạc nói: "Hôm nay anh không đi làm à?"

"Hôm nay được nghỉ!" Hạ Phong thấy Vu Đông uống hết cả ly thì lại rót thêm cho cô nữa ly rồi nói: "Sau này đừng ngủ lâu như vậy nữa, em ngủ càng lâu thì đại não ngủ đông sẽ càng dài, lúc đó phản ứng sẽ rất chậm."

"Nhưng em buồn ngủ!" Vu Đông chưa tỉnh ngủ lắm nên thanh âm còn mang theo giọng mũi, đầu tóc rối tung cộng thêm biểu tình ủy khuất có vẻ đáng yêu cực kì.

"Em phải học không chế bản thân chứ!"

"Nhưng em không chế không được, anh có ghét bỏ em không?"

"Tôi chỉ lo lắng cho sức khỏe của em thôi. Thời gian dài làm việc và nghỉ ngơi hỗn loạn sẽ không tốt cho cơ thể." Hạ Phong lắc đầu nói.

"Chỉ cần anh không chê em là được rồi!" Vu Đông hí hóp mắt cười rộ lên nói.

Hạ Phong cười cười, cuối cùng cũng không nhịn được duỗi tay xoa đầu Vu Đông.

"Phản ứng đã chậm chạp mà anh còn xoa nữa, mai mốt mà em trở nên ngốc thì anh phải nuôi em đó!" Vu Đông bắt mồm.

"Được đó, tôi nuôi em!"

Vu Đông chớp mắt, bay mất con buồn ngủ luôn.

"Đói bụng rồi phải không, em muốn ăn gì?" Hạ Phong hỏi.

"Thịt thăn chua ngọt!" Vu Đông trả lời.

"Em rất thích mấy món chua chua ngọt ngọt sao?" Lần trước là sườn xào chua ngọt còn bây giờ lại là thịt thăn chua ngọt.

"Rất khó làm hả? Vậy xào rau cải xanh là được rồi."

"Không đâu, tôi làm được, em đi rửa mặt trước đi." Nói xong Hạ Phong đứng dậy vào phòng bếp.

Vu Đông ngồi trước bàn sừng sốt một hồi sau đó liền ngáy ngốc cười. Cô sờ sờ mặt mình, sau đó sờ được một cục ghèn, cô lập tức cảm thấy không ổn nên điên cuồng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khi Vu Đông vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong trở lại phòng khách thì điện thoại của Hạ Phong reo lên.

"Vu Đông, em lấy giúp tôi cái điện thoại." Thanh âm của Hạ Phong từ trong bếp truyền ra.

Vu Đông ừ một tiếng rồi cầm di động của Hạ Phong đến phòng bếp nói: "Là bác gọi đến!"

"Mẹ tôi?" Hạ Phong đang xào rau thì nói, "Em giúp tôi nghe đi."

Vu Đông hơi cụp mắt xuống rồi cầm điện thoại về phòng khách: "Mẹ."

"Đông Đông sao, hôm nay hai đứa không đi làm à?" Giọng nói rộng rãi của mẹ Hạ từ đầu bên kia truyền đến.

"Vâng, hôm nay bọn con đều được nghỉ."

"Ồi, mẹ không có làm phiền hai đứa hẹn hò chứ!"

"Không có đâu, tụi con đang nấu cơm ở nhà."

"Nấu cơm? Hạ Phong đang trong bếp à?" Mẹ Hạ suy đoán.

"Vâng, mẹ muốn nói gì với anh không?" Vu Đông lại vào phòng bếp đưa điện thoại cho Hạ Phong.

Đúng lúc Hạ Phong vừa tắt bếp, hần dưng ý bảo Vu Đông mang đồ ăn ra ngoài, sau đó cầm điện thoại nói chuyện với mẹ Hạ.

"Con trai à, con cùng Vu Đông nấu cơm hả?" Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Phong nhìn thoáng qua Vu Đông, người chỉ bung đồ ăn ra ngoài cũng bị nóng, rồi nói: "Tụi con cùng làm."

"Ừ vậy mới được chứ, việc nhà thì hai người cùng nhau làm." Mẹ Hạ nói.

"Mẹ à, lời nói của mẹ không có lập trường gì hết." Từ nhỏ đến lớn Hạ Phong chưa bao giờ thấy mẹ hần làm việc nhà.

"Sao có thể nói vậy chứ?" Mẹ Hạ nói, "Ba con có thể cưới mẹ là phúc khí tám đời của ông rồi, còn dám bắt mẹ làm việc nhà nữa hả, hơn nữa người phụ nữ là để sủng ái đó."

"Tốt, về sau con sẽ học tập ba là được." Hạ Phong cười nói.

"Đúng rồi, con làm mẹ suốt nữa quên mất, mẹ gọi điện thoại đến là muốn hỏi khi nào chúng ta mới đi gặp ba mẹ của Đông Đông vậy. Con nghĩ thử xem hai đứa đã đăng kí kết hôn rồi mà hai nhà vẫn chưa gặp mặt nữa." Mẹ Hạ nói, "Con phải cùng nhà họ hẹn ngày trước đi nhé, nhân tiện hỏi luôn nhà họ thích gì để mẹ với ba chuẩn bị trước. Đừng có để đến lúc Vu Đông lớn bụng rồi mà hai nhà còn chưa gặp mặt biết không, như vậy rất kỳ cục đó."

"..." Hạ Phong nhìn nhìn Vu Đông rồi đi đến ban công nói: "Chuyện này con đã biết rồi, lát nữa con sẽ thương lượng với Vu Đông sau, mẹ cứ lo nghỉ ngơi đi."

"Hơn nữa con với Vu Đông cũng chưa muốn có con đâu." Hạ Phong nói xong thì có chút chột dạ liền nhìn thoáng vào trong nhà.

"A?" Mẹ Hạ hiển nhiên có chút thất vọng, "Được rồi, Đông Đông vẫn còn nhỏ nên không gặp được nhưng việc thấy ba mẹ Vu Đông thì đừng quên đó."

Hạ Phong đồng ý xong thì tắt điện thoại. Lúc này Vu Đông đã mang đồ ăn, dọn chén đĩa xong hết và đang chờ hần.

"Sao em không ăn trước đi?"

"Cơm còn nóng mà, để đó nguội bớt trước đã." Vu Đông đẩy một đĩa dưa hami vừa mới cắt xong qua rồi lấy lòng nói, "Ăn thử dưa hami em vừa cắt xem."

Hạ Phong hứng thú búng búng ăn một miếng rồi nói: "Không tệ, có thể so với tiêu chuẩn của đầu bếp năm sao."

Đầu bếp khách sạn năm sao dùng dưa hami cũng là dưa mọc trong đất thôi? Có gì khác nhau chứ?

"Đừng cho là em không hiểu anh đang châm chọc em nhé!" Vu Đông không vui nói.

"Đừng giận mà!" Hạ Phong cười nói, "Cho dù khả năng nấu nướng không bằng nhưng họ cũng không cắt dưa đẹp bằng em."

Mẹ à, con rở mẹ thật là biết nói lời âu yếm đó!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 11: Vợ Cậu Muốn Tán Tỉnh Cậu Đây!

Vu Đông lồng tiếng xong màn cuối cùng thì cảm kích bản đi ra khỏi phòng thu âm, đúng lúc thấy Hường Hiểu Nguyệt không màng hình tượng ăn tào thì tức giận nói: "Hôm nay sao cậu không bày ra hình tượng bà chủ vậy?"

"Người khác đều đi hết rồi, toàn bộ nơi này chỉ còn có cậu với tớ còn trang cái gì chứ. Lúc học đại học tớ mặc quần lót cậu đều thấy cả!" Hường Hiểu Nguyệt đưa cho Vu Đông một trái táo.

Vu Đông nhìn quả táo cực to trước mặt thì cảm thấy muốn gặm xong nó cũng đủ mệt, vì vậy lắc đầu từ chối rồi ngồi vào ghế sofa bắt đầu kê khổ: "Tớ nói cậu nhè, về sau tiếp phim chọn cái nào hay hay một chút, cậu nhìn thử xem, phim truyền hình này cầu huyết\* thấy sợ luôn ấy. Lúc tớ lồng tiếng không nhận được muốn ới luôn!"

(\*cầu huyết: tình tiết máu chó, ví dụ như ung thư máu, tai nạn mất trí nhớ, anh em không cùng huyết thống, v.v)

"Ha ha, giờ cậu đã biết lý do vì sao tớ không tự mình lồng tiếng rồi đó." Hường Hiểu Nguyệt vui sướng khi người gặp họa nói.

"Lần sau mà cậu còn bắt tớ lồng tiếng loại phim này thì phải thêm tiền lương đó." Vu Đông nửa thật nửa giả nói.

"Thật là có một bộ đó, hình như gọi là 'bảo bối cực cung của ca ca'. Nếu cậu đồng ý lồng tiếng nữ chính thì tiền lương tớ sẽ tăng gấp đôi cho cậu!"

"Lăn!" Vừa nghe tên liền muốn ới rồi.

Hường Hiểu Nguyệt cười một trận, gặm xong miếng táo cuối cùng thì nói: "Bây giờ vẫn còn sớm nên chúng ta đi mua sắm nhé!"

Vu Đông nhìn đồng hồ thì thấy lúc này mới ba giờ chiều, thật sự là còn sớm nên sáng khoái đồng ý.

Hường Hiểu Nguyệt chạy chiếc BMW màu đỏ của cô ấy khắp các con đường lớn, dù đi ngang qua các trung tâm mua sắm cũng không dừng lại, Vu Đông nhìn không được hỏi: "Đại tiểu thư à, cậu định đi đâu vậy?"

"Tớ đưa cậu đến một phòng làm việc tư nhân." Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa nói, "Bây giờ quần áo trong trung tâm mua sắm nếu mua về mặc thì đều bị đụng hàng không à, làm sao mặc được chứ!"

"Được rồi, tớ theo cậu được thêm kiến thức đó." Mất thẩm mỹ của Hường Hiểu Nguyệt rất tốt nên Vu Đông cũng yên tâm.

"Đến nơi thì cậu cũng chọn hai bộ đi, tháng sau mặc vào lễ đính hôn của Hân Hân luôn."

"Hân Hân?" Vu Đông sững sốt một lát, cố gắng nhớ lại rồi mới hỏi với vẻ không chắc chắn: "Nhậm Hân Hân?"

"Đúng đó? Sao cậu lại kinh ngạc như vậy? Không lẽ cậu ấy không gọi điện thoại mời cậu sao?" Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc.

Có mời không? Chắc là có mời nhưng kiếp trước vào lúc đó cô đang đau lòng việc chia tay với Phương Hoa nên lễ đính hôn cũng không đến, sau đó, chắc là hai năm sau thì nghe nói Nhậm Hân Hân mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát.

Tính ra đã bảy tám năm không nghe người ta nhắc đến cái tên này.

"Nghĩ cái gì vậy chứ? Tớ đang hỏi cậu đây."

Vu Đông lấy lại tinh thần thì cười nói: "Không có gì. Tớ chỉ là suy nghĩ, tội mình ba người, tớ yêu đương lâu nhất nhưng cuối cùng tốt nghiệp thì chia tay, cậu đối vô số bạn trai cuối cùng chỉ còn lại bạn trai cũ mà Hân Hân chưa bao giờ yêu đương lại là người kết hôn sớm nhất trong chúng ta."

"Cái gì mà vô số bạn trai chứ? Cậu quá khoa trương rồi đó."

"Vậy cậu nói thử xem là mấy người?"

"Tớ chưa có đếm thử bao giờ." Hường Hiểu Nguyệt suy nghĩ một hồi thì phát hiện mình cũng chẳng nhớ rõ là bao nhiêu nữa.

"Không đếm được đúng không?" Vu Đông cười lạnh nói.

"Nhưng cũng không thể nói Hân Hân chưa bao giờ yêu đương được." Hường Hiểu Nguyệt nói, "Người ta có vị hôn phu kiêm thanh mai trúc mã đó."

"Bốn năm chưa một lần đến thăm Hân Hân cũng tính à?" Vu Đông châm chọc nói.

"Cũng đúng, lúc đi học chúng ta cũng ít nói đến việc này nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng. Chỉ cần chờ đến tháng sau là có thể thấy rồi." Hường Hiểu Nguyệt nhìn về phía trước, phát hiện đã đến nơi thì chậm tốc độ lại rồi ngừng xe.

"Đến rồi?" Vu Đông tò mò nhìn xung quanh, phát hiện đây là một khu biệt thự tương đối yên tĩnh.

"Người thiết kế nơi này ở trong nước cũng có danh tiếng nên ngẫu nhiên tới đây cũng có thể gặp mấy minh tinh hạng ba." Hường Hiểu Nguyệt mang theo Vu Đông đi đến một đồng biệt thự màu đỏ.

Vu Đông vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh bốn phía, nhất là vườn ở ngoài biệt thự xây dựng rất tinh xảo.

"Dựa vào!" Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên mắng, "Thế giới này thật là nhỏ quá!"

"Sao vậy?" Vu Đông nghi hoặc quay đầu lại thì phát hiện ra hai người đã đến cửa biệt thự, bên trong biệt thự có vài người khách, trong đó có cả bạn trai cũ của Vu Đông, Phương Hoa.

"Bữa khác chúng ta lại đến đi!" Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

"Đã đến rồi còn đi đâu nữa?" Vu Đông không sao cả bước vào, Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy cũng vào theo.

"Vu Đông?" Người thứ nhất phát hiện Vu Đông không phải là Phương Hoa mà là một thanh niên khác, nhưng Vu Đông thì không nhớ ra người này.

Phương Hoa nghe được tiếng của Lôi Chấn thì quay đầu lại, khi thấy Vu Đông thì nhũn mảy, sắc mặt trở nên khó coi.

"Anh bị táo bón à, mặt mũi khó coi thế?" Tôi còn chưa biến sắc đâu nhé nên đừng có dùng khuôn mặt khó coi đó.

"Phụt!"

"Phốc!"

Lôi Chấn và Hường Hiểu Nguyệt không hẹn mà cùng lúc cười ra tiếng.

"Cô..." Phương Hoa mặt đỏ lên, lấy tay chỉ vào Vu Đông nói không thành tiếng.

"Mấy ngày không gặp mà tư thế chữ đồng của mấy bà tám anh cũng học xong rồi?" Vu Đông khen ngợi nói.

"Ha ha!!" Hường Hiểu Nguyệt vừa cười vừa vỗ vai Vu Đông, còn Lôi Chấn thì đứng xấu hổ ở một bên, vẻ mặt muốn cười mà không dám.

"Vu Đông, cô không nên quá đáng như vậy!"

Vu Đông thực tế không quan tâm Phương Hoa, cô nhìn Hường Hiểu Nguyệt cười đến mất hình tượng như vậy thì liếc mắt với vẻ ghét bỏ rồi nói: "Cậu ăn gì mà lực tay lớn thế hả?"

Phương Hoa thấy Vu Đông không quan tâm mình nói gì thì càng tức giận hơn, đang định mở miệng nói gì thì bị Lôi Chấn giữ tay lại rồi khuyên nhủ: "Đừng đứng ở đây cãi nhau, Na tỷ đang thử đồ ở trong đó!"

Phương Hoa lại nhìn lại nhẫn cuối cùng cũng không bùng nổ.

"Hai người cũng đến đây mua quần áo à?" Lôi Chấn cười hỏi.

"Đúng vậy!" Hường Hiểu Nguyệt hiển nhiên là nhận thức Lôi Chấn: "Nghe nói cậu vào làm trong đài truyền hình rồi?"

"May mắn thôi!" Lôi Chấn khiêm tốn nói rồi nhìn về phía Vu Đông mà khen tặng: "Không thấy một thời gian mà giờ Vu Đông đã trở nên xinh đẹp rồi."

Vu Đông nghe vậy thì sùng sốt, suy nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra người này là ai, chắc là bạn bè của tra nam vì vậy thuận miệng châm chọc: "Được như thế này còn phải cảm ơn người đứng kế bên cậu đó. Không cần mua quà cho anh ta nên tiền để dành xuống đủ để mua đồ trang điểm cho mình."

"Cô có ý gì hả? Tôi dùng tiền của cô hồi nào?" Phương Hoa cả giận nói, "Cô mua quà cho tôi nhưng lúc tôi chia tay cũng trả tiền cho cô rồi mà!"

"À? Không lẽ một vạn khối đó không phải là tiền chia tay hả?" Vu Đông hiểu ra nói.

"Cô..." Cho dù là dùng tiền của bạn gái hay tiền chia tay thì đều mang tiếng xấu hết.

Lôi Chấn cuối cùng đã nhìn ra, Vu Đông đã luyện thành thần công nên giờ Phương Hoa chẳng còn là đối thủ của cô nữa, vì vậy Lôi Chấn đành phải kéo người đang chuẩn bị bùng nổ này sang một bên rồi hướng hai người kia nói: "Bọn tôi qua bên kia ngồi đây, hai người cứ chọn quần áo đi."

"Ha ha! Cậu xem bộ dáng ngốc nghếch của anh ta đi!" Hường Hiểu Nguyệt mừng rỡ nói.

Thấy mấy người đã nói chuyện xong nên nhân viên cửa hàng đi lên lễ phép hỏi hai người cần mua quần áo kiểu gì.

"Hàng mới ra ở đâu vậy?" Hường Hiểu Nguyệt quen cửa quen nẻo nói.

"Xin đi theo tôi!" Cô nhân viên cửa hàng xinh đẹp mang theo hai người vào phòng trưng bày rồi nói: "Tất cả ở đây đều là hàng mới do nhà thiết kế của chúng tôi làm ra, nếu thích có thể vào thử đồ, nếu hai vị có yêu cầu sửa chữa gì thì nói với chúng tôi là được."

Hai người gạt đầu, nhân viên cửa hàng thấy vậy thì lui sang một bên, những phòng làm việc giống thế này đều cư xử như vậy, họ sẽ không đẩy mạnh tiêu thụ, ba hoa chích chòe với khách hàng mà họ sẽ làm khách hàng tự do lựa chọn, chỉ khi nào khách hàng cần thì họ mới trợ giúp.

Hương Hiểu Nguyệt nhanh chóng chọn được ba bộ quần áo, Vu Đông cũng chọn được hai bộ nên hai người vào phòng thay đồ để thử, đúng lúc đi ngang qua một người đẹp ngọt ngào.

"Đó là mc buổi tối của đài truyền hình, Lý Ân Na." Hương Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

"Cô gái lúc này?" Vu Đông gạt đầu: "Hèn gì rất có khí chất."

"Cậu ngốc à!" Hương Hiểu Nguyệt nói: "Phương Hoa và cô ấy làm việc chung ở đài truyền hình, lúc trước tớ lại nghe được tin cộng sự của Lý Ân Na hút ma túy nên bị bắt, rồi có vẻ như đài truyền hình muốn dùng người mới."

"Ý cậu là cô ấy sẽ chọn Phương Hoa làm cộng sự?" Vu Đông nói: "Phương Hoa với vẻ mặt ngốc nghếch đó thì dù có làm mc dự báo thời tiết cũng sẽ có người chê hèn không đủ IQ đó."

"Cậu độc miệng thật đấy!" Hương Hiểu Nguyệt vì tra nam bị ai một giây.

"Thử quần áo đi!" Cô cũng không thể nói cô trùng sinh về nên biết được Phương Hoa không hề được làm mc chương trình buổi tối.

Vu Đông thử hai bộ thì chọn được một bộ đầm có màu xanh nhạt dần, mặc vào nhìn tươi mát sạch sẽ, làm người khác nhìn vào thấy trước mắt sáng ngời.

"Cái đầm này rất thích hợp với cô đó!"

Vu Đông ngẩng đầu lên thì thấy Lý Ân Na đang nói chuyện với cô, vì vậy cô gạt đầu lễ phép rồi khách sáo nói: "Cảm ơn, bộ của cô cũng rất đẹp."

Phương Hoa há hốc mồm nhìn Vu Đông, trước kia chưa bao giờ phát hiện Vu Đông cũng rất xinh đẹp.

"Rất thích hợp với cậu đó!" Lôi Chấn khen.

Vu Đông cười cười không nói gì làm Phương Hoa có chút hụt hẫng nhưng cũng không dám nói gì, hèn sợ Vu Đông không bận tâm gì đến Na tỷ mà châm chọc hèn.

"Ngư Đông, cậu thấy bộ t-shirt đang mặc đẹp hơn hay bộ hoa hồng này đẹp hơn!" Hương Hiểu Nguyệt vén rèm qua, tay cầm một bộ đầm rồi so sánh.

"Hoa hồng đi!" Vu Đông nói.

"Có tục tằn quá không?" Hương Hiểu Nguyệt hỏi do dự nói, trên váy có tầng lớn hoa hồng nhìn rất thích nhưng lại sợ không hợp.

"Không đâu!" Vu Đông nói, "Cậu đẹp theo kiểu điểm lệ mà, đúng lúc áp được cái váy này."

"Được rồi, để tớ thử lại xem sao." Mất thẩm mỹ lúc trước của Vu Đông thì Hương Hiểu Nguyệt hoàn toàn không chấp nhận nhưng gần đây mất thẩm mỹ của Vu Đông khá hơn nhiều nên Hương Hiểu Nguyệt tạm thử một lần xem sao.

Lúc rèm được kéo qua lần nữa thì Hương Hiểu Nguyệt giống như phóng điện khắp người vậy, trên váy là hoa hồng to, nhìn qua có sự nhiệt tình và xinh đẹp.

Hai thanh niên thấy trước mặt mình sáng ngời, còn Lý Ân Na cũng nhin không được khen tặng: "Mặc cái này xinh đẹp hơn nhiều đó."

Hương Hiểu Nguyệt cũng rất vừa ý nên nói với Vu Đông: "Váy tớ mua cái này!"

Nhân viên cửa hàng rất có ánh mắt nên đến hỏi: "Ngài mặc luôn hay bỏ bao?"

"Mặc luôn." Hương Hiểu Nguyệt nói xong thì hỏi Vu Đông: "Cậu mua cái này phải không?"

Vu Đông gạt đầu rồi nói: "Thanh toán giùm tớ luôn đi, có gì trừ vào tiền lương."

Hương Hiểu Nguyệt lấy thẻ ra rồi đưa cho nhân viên cửa hàng.

"Cũng thanh toán cho tôi, lúc này quần áo thử qua đều bỏ bao nhé!" Lý Ân Na cũng đưa thẻ cho nhân viên cửa hàng rồi nói với Phương Hoa và Lôi Chấn: "Cửa hàng này không tồi, cảm ơn hai người đã giới thiệu."

"Không có gì! Tiện đường mà." Phương Hoa vội vàng tiếp lời.

Lôi Chấn cười gạt đầu phụ họa.

Hương Hiểu Nguyệt đang xem trang sức thấy vậy thì lặng lẽ nói: "Xem đi, tớ nói đúng rồi, đang nịnh bợ người ta đó!"

Vu Đông lúc này tuy không cho Phương Hoa chút mặt mũi nào nhưng chuyện liên quan đến công việc của đối phương thì không hề nhúng tay, cô chỉ cười cười rồi cầm một đôi hoa tai mang thử: "Đẹp không?"

"Đẹp!" Hương Hiểu Nguyệt lùi ra một khoảng để quan sát rồi mới bình luận, "Thêm một cái dây chuyền nữa là hoàn mỹ rồi."

"Không thích cái nào cả nên mua đôi hoa tai này trước đi." Vu Đông này giờ nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thích đôi hoa tai.

Nhân viên cửa hàng tính tiền xong, đóng gói bỏ bao giúp ba người, Lý Ân Na nhận xong thì gật đầu với hai người rồi rời tiệm.

Lôi Chấn cười cười cũng đi theo, Phương Hoa thì nhìn Vu Đông một cái, có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Vu Đông lại thanh toán tiền đôi hoa tai xong thì hai người mới đi đến bãi đỗ xe.

Hai người dự định cùng đi ăn cơm chiều với nhau, ai ngờ xe chạy được nửa đường thì Hương Hiểu Nguyệt bị 'mẫu thân đại nhân' triệu hoán, nên đành phải để Vu Đông lại bên đường.

Vu Đông cầm túi nhìn xung quanh thì phát hiện nơi này rất gần bệnh viện mà Hạ Phong làm việc, cô lại nghĩ gần đây Hạ Phong đều làm vào ca sáng, lúc cô đi làm thì Hạ Phong mới về nhà, lúc cô thức dậy thì Hạ Phong lại đi làm nên tính đi tính lại hai người đã không gặp mấy ngày.

Vu Đông đến gần bệnh viện thì lấy di động ra, lúc đầu cô muốn gọi điện thoại nhưng lại sợ Hạ Phong đang bận rộn nên đành phải gửi tin nhắn:

"Anh có bận không?"

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Hạ Phong gửi tin nhắn lại nên Vu Đông nghĩ chắc đang bận. Cô xem xét chung quanh một lát thì đi đến tiệm trà gọi một ly nước trái cây rồi đợi Hạ Phong trả lời tin nhắn.

Khoảng hai mươi phút sau thì Hạ Phong mới gửi tin nhắn đến:

"Tôi mới làm việc xong."

"Anh muốn ăn cơm chiều với em không? Em đang ở ngoài bệnh viện của anh đó..." Vu Đông nhìn xung quanh thì thấy ở đường đối diện có một tiệm cơm tây nên đánh tiếp chữ: "Ăn bò bít tết ở tiệm cơm tây."

"Em ăn đi tại bệnh viện hay có việc đột xuất lắm, tôi sợ mới ăn được một nửa thì đã phải chạy về bệnh viện rồi." Trong lúc đang làm việc thì Hạ Phong rất ít khi rời bệnh viện.

Vu Đông hút hai hóp nước trái cây, suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra tiếp tục gửi tin nhắn: "Được rồi, thật ra em quên mang tiền!"

"Đợi tôi!" Lần này trả lời rất nhanh.

Vu Đông cười một cách gian trá rồi mang theo túi xách đi đến tiệm cơm tây đối diện.

Bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong cởi áo blouse trắng ra, có vẻ như muốn ra ngoài thì kinh ngạc nói: "Cậu về à?"

"Vu Đông ở tiệm cơm tây gần đây ăn cơm nhưng quên mang tiền. Tớ đi ra tính tiền giúp cô ấy." Hạ Phong giải thích.

"À."

Đột nhiên có một cô y tá chạy đến gõ cửa văn phòng nói: "Bác sĩ Hạ, khoa trưởng tìm ngài có việc!"

"Được, tôi qua ngay." Hạ Phong đáp ứng xong thì lập tức rời rầm chuyện của Vu Đông.

"Khoa trưởng tìm cậu? Chắc là nói chuyện đi giao lưu ở bệnh viện Edward rồi, tớ nghe nói trong hai ngày này bệnh viện sẽ lập danh sách người được chọn." Thiệu Nhất Phàm có vẻ như còn kích động hơn cả Hạ Phong nữa, "Cậu còn thất thần ở đó làm gì? Mau mau đi đến văn phòng của khoa trưởng đi!"

"Tớ phải gọi điện thoại cho Vu Đông trước đã!"

"Gọi điện thoại làm gì, đưa tiền thôi đúng không? Tớ thay cậu đi là được rồi." Thiệu Nhất Phàm trợn ghê nói.

Vì vậy Vu Đông, lòng đang tràn đầy sự vui mừng, chờ được Thiệu Nhất Phàm, bộ dáng như hoa khổng tước.

Thiệu Nhất Phàm mỗi lần nhìn thấy Vu Đông đều cảm thấy cô gái này ngày càng xinh đẹp hơn. Hôm nay Vu Đông lại ăn mặc một cách tươi đẹp và thoát tục làm cho hắn không thể không cảm thán sự may mắn của Hạ Phong, không những nhận được một cô vợ dịu dàng, hiểu thảo mà còn có khí chất tốt

đẹp.

"Chắc cô biết tôi, chúng ta đã gặp nhau rồi. Tôi là đồng nghiệp kiêm bạn thân của Hạ Phong, tôi là Thiệu Nhất Phàm."

Vu Đông đã gặp Thiệu Nhất Phàm rồi, dù sao thì lúc mẹ Hạ nằm bệnh viện thì ngày nào cô cũng đi thăm, nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện với anh ta cả.

"Hạ Phong đâu rồi?"

"Hạ Phong có việc bận nên nhờ tôi đến giúp cô thanh toán." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Bệnh nhân?"

"Không phải, do đúng lúc khoa trưởng có việc tìm cậu ta thôi." Thiệu Nhất Phàm nói, "Tôi thấy cậu ấy lo lắng cho cô nên mới xung phong giúp cậu ta. Cô ăn xong chưa? Hết bao nhiêu tiền để tôi thanh toán?"

Vu Đông chớp mắt, khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh, im lặng không nói gì.

"Chị có gọi món gì không?" Người phục vụ bỗng nhiên bước đến hỏi.

"Không cần đâu, tính tiền món tráng miệng này là được." Vu Đông nói xong thì đưa cho người phục vụ một tờ tiền trăm ngàn.

Thiệu Nhất Phàm chớp mắt rồi nhìn tờ tiền trên mâm của người phục vụ liền ngây ngốc hỏi: "Cô... cô có mang tiền mà?"

"Bác sĩ Thiệu à, lần sau tôi có hẹn chồng mình đi ăn thì chuyện tính tiền như thế này anh không cần nhiệt tình như vậy nữa nhé!"

Hạ Phong à... Vợ cậu đang muốn tán tỉnh cậu đó, cậu có biết không thế?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 12: Thơ Tình

Lúc Thiệu Nhất Phàm quay về bệnh viện thì cảm thấy cô vợ mới nhặt được của Hạ Phong thật không bình thường. Đạo hạnh của hắn cao thâm như vậy mà vẫn chưa rõ kịch bản của cô ấy là gì nữa. Vậy nên Hạ Phong thế nào cũng sẽ bị trói chặt chẽ mà thôi, ai, thật là lo lắng cho người huynh đệ này.

"Cậu lác đầu làm gì thế? Có gặp được Vu Đông không?" Hạ Phong từ phòng khoa trưởng trở về thì thấy Thiệu Nhất Phàm đang ngồi rung đùi đắc ý nên hỏi.

"Có gặp." Thiệu Nhất Phàm mang về mặt muốn nói lại thôi nhìn Hạ Phong.

"Biểu cảm này của cậu là sao hả?" Hạ Phong tức giận nói.

"Tôi muốn xem cậu nhiều một chút!"

"Cậu bệnh rồi hả?" Hạ Phong bị Thiệu Nhất Phàm nhìn chăm chú đến mức cả người không được tự nhiên, "Vu Đông có nói gì không, cậu có giúp tôi giải thích chưa đó?"

"Cậu để ý cái nhìn của cô ấy đến vậy à?" Thiệu Nhất Phàm đột nhiên hỏi.

"Cậu mới đi ra ngoài có một chuyến mà quảng luôn não rồi hả, nói một đàng suy nghĩ một nẻo." Hạ Phong không kiên nhẫn nói.

"Rất có thể là vậy." Thiệu Nhất Phàm nhớ đến lúc Vu Đông tính tiền với ánh mắt coi rẻ hắn thì cảm thấy IQ của hắn không đủ để đấu với đối phương.

"Kệ cậu, tôi tự gọi điện thoại hỏi là được!" Hạ Phong nói xong liền lấy di động ra.

"Tôi đã gặp người ta và cũng đã giúp cậu giải thích rồi." Thiệu Nhất Phàm nói xong câu đó trước khi Hạ Phong kịp gọi điện thoại, "Hạ Phong à, tôi mới phát hiện ra là cậu và Vu Đông cũng rất xứng đôi đó."

"Không phải cậu đang chờ bọn tôi chia tay sao?" Hạ Phong kinh ngạc nói, "Sao cậu mới ra ngoài có một chuyến mà giống như đã ngộ đạo rồi vậy?"

Ngộ đạo cái rắm á, tớ chỉ biết được gương mặt thật của vợ cậu thôi, với điểm đạo hạnh tí tẹo ấy của cậu thì thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của cô ấy đâu.

“Đúng rồi, khoa trưởng tìm cậu về việc đi nước Mỹ giao lưu phải không?” Thiệu Nhất Phàm nói sang chuyện khác.

Hạ Phong gật đầu nói: “Khoa trưởng nói hai vị chuyên gia nước Mỹ lần trước rất hứng thú với phương án trị liệu u mới của tớ nên muốn mời tớ đi nước Mỹ giao lưu.”

“Cao thủ nha!” Thiệu Nhất Phàm khen, “Người khác đều phải đâm nhau cho đầu roi máu chảy mới có thể chen vào còn cậu thì được mời, khác biệt rõ rệt về cấp bậc luôn.”

“Cậu nói nhỏ thôi. Muốn kéo hận thù cho tớ đó hả!” Hạ Phong trừng mắt nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Cậu lo lắng làm gì. Cậu đã là thiên tài thì phải chuẩn bị tâm lý sẵn để gánh vác sự ghen ghét của đám người trần chứ.” Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong muốn tức giận thì nhanh chân cầu xin sự tha thứ, “Được, được rồi, tớ không nói là được chứ gì. Vậy tháng sau là cậu phải đi Mỹ rồi?”

“Ừ!” Hạ Phong gật đầu nói, “Không còn bao nhiêu ngày nữa đâu. Vẫn còn tài liệu phải chuẩn bị nên cậu phải giúp tớ đó.”

Chờ đến lúc Hạ Phong về đến nhà thì trời đã rạng sáng. Trong phòng trống rỗng, chỉ có cái đèn trên bàn sách là còn sáng.

Đây là thói quen của Vu Đông. Vu Đông thích bật đèn ở trong phòng khách cho dù là không có người ở nhà.

Hạ Phong đổi dép lê, lấy di động ra, mở chức năng radio rồi thuận thực chọn kênh của Vu Đông. Thông qua sóng điện truyền lại mà nghe được giọng nói của Vu Đông.

“Mọi người tốt, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là chương trình ‘Đêm khuya mị ảnh’, tôi là dj Ngư Đông.” Vu Đông thuận thực nói lời dạo đầu rồi cầm một bức thư lên nói: “Ngư Đông tôi đã dẫn chương trình ‘Đêm khuya mị ảnh’ được một thời gian. Tuy tôi luôn tự nhận mình dẫn chương trình cũng tốt, đáng giá để thưởng thức nhưng chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ nhận được thư nhanh như vậy. Lúc nhân viên làm việc đưa bức thư này cho tôi thì làm tôi có chút hoảng sợ.”

“Giờ chúng ta sẽ xem thư người nghe này viết gì cho Ngư Đông nhé!” Vu Đông mở phong thư ra thì thấy đầu tiên là một tờ tiền trăm nguyên sau đó mới là lá thư.

Biểu cảm của Vu Đông lúc này có chút vi diệu và còn có chút lúng túng nữa: “Là tôi tự mình đa tình rồi. Bức thư này là thư tình của Frank, một người bạn đến từ nước Pháp, gửi cho một cô gái Trung Quốc mà bạn ấy yêu mến. Trong thư nói Frank và cô gái này đã làm bạn qua thư được mười mấy năm và vì muốn theo đuổi cô ấy nên Frank đã xin học đại học ở Trung Quốc. Hiện tại Frank đang học tiếng Trung ở trường ngôn ngữ học.”

“Bức thư này của Frank có lẽ đều được dịch bằng google dịch\*, dù vậy tôi cũng có thể hiểu được đại khái ý chính.” Vu Đông trêu chọc nói, “Nhưng tôi còn muốn nhắc nhở anh bạn này một việc. Đó là đài phát thanh của chúng tôi đọc thư miễn phí nên không cần để một tờ tiền trăm nguyên vào đâu.”

(\*nguyên văn là Baidu – một trang tìm kiếm của TQ tương tự như Google)

Vu Đông vừa nói xong thì máy tính vang lên vô số tiếng leng keng, tin nhắn xuất hiện ào ào.

‘Người bạn nước ngoài này thật am hiểu tình hình trong nước của chúng ta nha!’, ‘Xem ra thủ tục đưa phong bì của nước ta đã nổi tiếng đến thế giới rồi!’, ‘Người dẫn chương trình mau đọc thư tình đi, nghe nói đàn ông Pháp rất lãng mạn đó.’

Vu Đông vẫn như thường ngày làm lơ tất cả tin nhắn rồi nói một cách trêu ghẹo: “Một trăm đồng tiền này tôi sẽ giúp bạn quyên góp cho hội chữ thập đỏ vào ngày mai. Vậy nên tôi đại diện cho các bạn nhỏ ở vùng núi cảm ơn bạn rất nhiều.”

“Bây giờ chúng ta sẽ đọc bức thư này. Đây là bài thơ tình của một nhà thơ trứ danh nước Pháp Paul Éluard có tên là ‘Tôi chỉ muốn yêu em’.

“Je n’ai envie que de t’aimer

Un orage emplit la vallée

Un poisson la rivière

Je t’ai faite à la taille de ma solitude.

Le monde entier pour se cacher

Des jours des nuits pour se comprendre

Que ce que je pense de toi

Et d’un monde à ton image

Et des jours et des nuits réglés par tes paupières”

“Tôi chỉ muốn yêu em

Một con bão tràn vào thung lũng

Một con cá trong dòng sông

Tôi và em mang cùng một nỗi cô đơn

Toàn thế giới là nơi chúng ta trốn tránh

Ngày ngày đêm đêm đã làm chúng ta hiểu nhau

Đôi mắt của em không nhìn về cái gì khác cả

Chỉ nhìn tôi người đang nghĩ về em

Chỉ nhìn đến thế giới trong trí tưởng tượng của em

Và mắt của em không chế ngày và đêm”

(Editor: Bài thơ được trợ giúp từ google dịch vì mình không tìm được bản dịch thơ tiếng việt nào cả. Ai biết tiếng Pháp hoặc có hiểu biết về thơ nếu thấy sai sót gì xin báo lại với mình. Cảm ơn rất nhiều.)

Trước khi Vu Đông trùng sinh thì có một thời mê phim điện ảnh của Pháp nên có học tiếng Pháp một thời gian. Học không lâu lắm nhưng lúc đó có học thuộc vài bài thơ tình Pháp, trong đó có bài thơ này.

Vì vậy khi Vu Đông tự nhiên đọc bài thơ bằng tiếng Pháp thì đã làm chấn kinh vô số người đang nghe tiết mục ‘Đêm khuya mị ảnh’. Cho dù nhiều người nghe không hiểu ý của bài thơ nhưng cũng bị thanh âm của Vu Đông làm cho ngây ngất.

Khi bài thơ được đọc bằng tiếng Trung thì kênh tin nhắn lại một lần nữa bị nổ tung.

‘Người dẫn chương trình thật là trâu bò, biết đọc tiếng Pháp luôn đấy!’, ‘Bây giờ làm người dẫn chương trình trên radio còn phải biết nhiều ngôn ngữ nữa ư?’, ‘Giọng nói này nghe hay thật đó!’

‘Bài thơ tình này hay quá đi, tôi cũng muốn có một người theo đuổi như vậy!’, ‘Người dẫn chương trình ơi, bảo người bạn ngoại quốc này đừng nhiệt tình quá, cô gái của chúng ta sẽ bị anh ta dọa đến chạy mất đồ, nói anh ta phải tỉnh tã một chút.’

Vu Đông cười nói: “Thơ tình đã đọc xong rồi. Tôi nghĩ cô gái, người được Frank yêu thầm, nếu đang nghe chương trình này thì đã biết được tình cảm của Frank rồi. Người con trai đáng yêu như vậy thì đừng bỏ qua nha.”

...

“Chương trình hôm nay hình như đều quay chung quanh chủ đề ‘tình yêu’ ấy nhỉ. Vậy thì vào lúc cuối chương trình Ngự Đông sẽ đọc cho mọi người một câu mà Ngự Đông rất thích.” Vu Đông nói.

“Tôi đang đợi một người có thể đặt dấu chấm hết cho nỗi cô đơn của tôi, một người có thể cùng tôi nghe hết tất cả các bài tình ca bị thương nhưng lại không làm tôi khóc.”

“Nếu bạn gặp được một người như vậy thì đừng buông tay nhé! Tôi nghĩ người đó chính là người bạn yêu!” Vu Đông cười nói xong câu đó thì nói tiếp: “Được rồi, chương trình ‘Đêm khuya mị ảnh’ đã đến lúc kết thúc, hẹn gặp mọi người vào ngày mai.”

Hạ Phong cầm một ly nước mật ong, lẳng lặng ngồi ở ghế sofa nghe Vu Đông đọc thơ tình. Dù biết bài thơ tình này là Vu Đông thay người gửi đọc cho cô gái anh ta yêu thầm nhưng Hạ Phong vẫn nghe đến mê mẩn.

Ly nước mật ong trong tay phảng phất như đã biến thành rượu, làm say mê tâm hồn người ta.

@@

“Ồ. Anh mới đi làm về à?” Vu Đông bước vào cửa thì thấy Hạ Phong đang ngồi trên ghế sofa nên ngạc nhiên hỏi.

Hạ Phong nhìn chăm chú vào Vu Đông thì thấy Vu Đông mặc một bộ quần áo mà hắn chưa thấy qua liền hỏi: “Em mua quần áo mới?”

“Anh phát hiện ra rồi à?” Vu Đông đổi dép lê rồi nói: “Vì mua bộ quần áo này mà em tiêu hết tiền trong túi rồi. Vậy nên lúc ăn cơm mới phải nhờ anh giúp đỡ ấy.”

“Chuyện hôm nay thật xin lỗi em, tôi không thể tự mình qua được.” Nghe xong lời Vu Đông nói thì Hạ Phong nhớ đến chuyện cơm chiều lúc nãy.

“Việc nhỏ thôi mà, không sao đâu.” Vu Đông cười nói, “Bác sĩ Thiệu nói khoa trường tìm anh có việc nên chuyện đó quan trọng hơn.”

“Là chuyện đi Mỹ giao lưu.” Hạ Phong giải thích, “Mỗi năm bệnh viện của tôi đều có vài vị trí đi bệnh viện Edward ở Mỹ để giao lưu. Vốn là không có tôi nhưng nhờ lần trước em giúp tôi phiên dịch tài liệu và chuyên gia nước Mỹ ấn tượng với phương pháp trị liệu mới nên tôi mới có một vị trí.”

“Phiên dịch là nhờ em nhưng chủ yếu là do luận văn của anh xuất sắc.” Vu Đông hiểu rất rõ giá trị của cô.

“Nhưng cũng phải cảm ơn em.” Hạ Phong nghiêm túc nói.

Vu Đông đảo mắt rồi nói: “Vậy anh đi Mỹ thì mua đồ giúp em với.”

“Đương nhiên là được!” Hạ Phong không thêm suy nghĩ liền đồng ý, “Em muốn mua gì?”

“Rất nhiều đó. Nào là nước nê, nhũ tương, mặt nạ, son môi, nước hoa...” Vu Đông đọc đọc thì phát hiện ra rất nhiều thứ cần phải mua vì vậy dứt khoát nói: “Em đưa một danh sách cho anh.”

“Được!” Hạ Phong cười sùng ái.

Vu Đông có chút mệt mỏi nên nhin không được ngáp một cái.

“Đã trễ rồi. Chúng ta đi ngủ đi.” Hạ Phong nói.

“Ừ! Ngủ ngon!” Vu Đông mơ mơ màng màng đứng lên.

“Ngủ ngon!”

Thực tế là lúc Hạ Phong từ bệnh viện trở về thì đã mệt mỏi nhưng ngay cả hắn cũng không hiểu vì sao bản thân vẫn ngồi trên ghế sofa nghe Vu Đông phát thanh.

Hạ Phong nhớ đến lời cuối cùng Vu Đông nói trong chương trình thì không khỏi suy nghĩ, hắn và Vu Đông có thể là hai người như vậy hay không?

Vu Đông tựa như một bí mật vậy. Trên người cô ấy không có sự ngây thơ vô tri của người mới bước vào xã hội, ngược lại còn mang theo sự ung dung, thông minh.

Buổi trưa hôm sau, nhà ăn của bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong đang cùng nhau ăn cơm, như thường ngày nói chuyện mấy câu về người bệnh xong thì Thiệu Nhất Phàm nói sang chuyện khác: “Hôm qua tớ có nghe Vu Đông phát thanh, Vu Đông rất đa tài đa nghệ đó nha. Lần trước giúp cậu phiên dịch tài liệu thành tiếng anh, còn lần này lại đọc thơ bằng tiếng Pháp nữa.”

“Cậu vào nửa đêm không lo ngủ lại lo nghe vợ tớ phát thanh làm gì?”

“Hừ, cậu nói lời này làm tớ nhin không được nghĩ mình là lão Vương hàng xóm\* đó!” Thiệu Nhất Phàm đang muốn kể lể thì bỗng nhiên phát hiện ra cái gì nên nói: “Khoan đã, vợ cậu? Cái xưng hô này...”

(\*lão Vương hàng xóm: một nhân vật hư cấu có thân phận là người tình của vợ bạn hoặc cha của đứa con bạn)

“Tớ xưng hô sao hả?” Hạ Phong thản nhiên.

“Ai... Tớ cứ tưởng cậu sẽ kiên trì được một thời gian, ai ngờ cậu đã rơi vào lưới tình rồi.” Thiệu Nhất Phàm lắc đầu thở dài.

“Cái thái độ cổ quái này của cậu là sao hả?”

“Không có gì đâu.” Thiệu Nhất Phàm có chút u sầu nói, “Cậu nói thử coi, tớ đã cô đơn lâu như vậy rồi, không biết chừng nào chân mệnh thiên nữ của tớ mới xuất hiện nữa.”

Tớ không muốn ăn cầu lương\* đâu!

(\*cầu lương = thức ăn cho chó: người độc thân = độc thân cầu, người độc thân khi nhìn thấy người khác tú ân ái thì gọi là bị cho ăn cầu lương)

“Không phải cậu đã nói với tớ một nửa y tá trong bệnh viện này đều thầm mến cậu à?”

“Tớ là người có nguyên tắc.” Thiệu Nhất Phàm lắc đầu nói, “Tớ sẽ không xuống tay với người gần đâu. Nếu như chia tay sẽ rất xấu hổ đó.”

“Reng reng reng...”

Hạ Phong cầm di động lên thì thấy là Vu Đông gọi đến vì vậy nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Hạ Phong, anh đang ở bệnh viện phải không?”

“Ừ.”

“Em có một người bạn không được khỏe và đang rất đau nên anh có thể tìm một chỗ cho cô ấy nghỉ ngơi một lát được không?”

“Em ở đâu?” Hạ Phong đứng lên.

“Phòng khám bệnh!”

“Chờ tôi đến!” Hạ Phong vừa nói vừa bước ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế? Mới ăn được có một nửa.” Thiệu Nhất Phàm ở đằng sau quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Tìm Bạn Gái Thật Là Khó Khăn

Lúc Vu Đông thức dậy thì Hạ Phong đã đi bệnh viện từ sớm. Mỗi lần như vậy thì Vu Đông đều không thể không cảm thấy sự khác biệt giữa người với người. Vì sao có người ngủ ít như vậy lại làm việc được lâu như vậy cơ chứ, thật sự là không khoa học mà!

Vu Đông nghĩ đến việc cô còn phải đến phòng thu âm của Hường Hiểu Nguyệt thì nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi ra khỏi nhà. Trên đường đi ra khỏi khu nhà Vu Đông còn thuận tay mua hai cái bánh bao, coi như là bữa trưa.

Bởi vì mới lòng tiếng xong một bộ phim truyền hình nên phòng thu âm có vẻ rất yên tĩnh, nhưng Hường Hiểu Nguyệt chắc phải ở đây chứ?

Vu Đông nghĩ hoặc nhìn bàn lễ tân và căn phòng khách trống rỗng.

"Hiểu Nguyệt?" Vu Đông hướng về bên trong kêu.

"Người đâu?" Vu Đông lấy di động ra gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt thì tiếng chuông quen thuộc từ phòng họp truyền ra.

Vu Đông bước đến gần phòng họp, đẩy cửa ra thì thấy Hường Hiểu Nguyệt nằm dựa vào bàn họp có vẻ đang rất đau đớn.

"Hiểu Nguyệt, cậu sao vậy?" Vu Đông hoảng loạn chạy đến.

"Tớ... đau quá!" Hường Hiểu Nguyệt hữu khí vô lực nói.

"Đau ở đâu?"

"Bụng!" Hường Hiểu Nguyệt đau đến mức không nói ra lời.

"Tớ đưa cậu đi bệnh viện!" Vu Đông đỡ Hường Hiểu Nguyệt ra ngoài gọi xe rồi chạy thẳng đến bệnh viện thành phố.

Đến được bệnh viện thì Vu Đông ngạc nhiên đến trợn mắt. Bệnh viện thực sự chưa bao giờ có ngày nghỉ bởi vì mỗi ngày đều đông người đến hết chỗ.

Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt đau đớn đến mức mặt đều trắng bệch thì lo lắng bạn tốt nên đành phải gọi điện thoại cho Hạ Phong.

"Cậu còn quen người trong bệnh viện nữa à!" Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông cúp điện thoại thì hỏi.

"Cậu đã đau đến vậy rồi còn hỏi gì nữa." Vu Đông tức giận nói.

"Tớ nghĩ hẳn là bệnh viêm ruột thừa." Hường Hiểu Nguyệt bắt lấy tay của Vu Đông rồi nói: "Nếu có mổ thì nhớ nói bác sĩ giùm tớ là đừng để lại sẹo nhé!"

"Câm miệng!" Vu Đông cá giận nói.

"Đông Đông, cậu đối xử với tớ không còn tốt như trước nữa!" Hường Hiểu Nguyệt nói một cách đáng thương.

"Cậu..."

Vu Đông đang muốn nói chuyện thì đúng lúc đó Hạ Phong đi đến phòng khám bệnh. Hạ Phong thấy Vu Đông từ xa thì hô: "Vu Đông!"

"Hạ Phong!" Vu Đông vẫy tay với Hạ Phong.

Hạ Phong vừa chạy đến thì thấy bên cạnh Vu Đông là một cô gái có diện mạo diễm lệ đang đau đến mức môi trắng cả ra liền quan tâm hỏi:

"Cô đau ở đâu?"

"Ở đây!" Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào bụng mình.

Hạ Phong đề vào bụng Hường Hiểu Nguyệt rồi hỏi: "Ở đây thì sao? Đau không?"

"Không đau!" Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu nói: "Nhưng hình như lúc trước chỗ đó cũng đau, còn giờ thì không đau nữa."

Hạ Phong đứng lên nhìn về phía Vu Đông rồi nói: "Đừng lo quá, chắc là viêm ruột thừa cấp tính!"

"Anh đẹp trai, có thể không mổ được không?" Hường Hiểu Nguyệt lúc này vẫn còn nhớ đến chuyện mổ sẽ để lại sẹo.

"Câm miệng! Mạng quan trọng hơn hay sẹo quan trọng hơn?" Vu Đông tức giận nói.

"Sẹo!"

"Vậy thì để lại sẹo cho cậu!"

Hình như là bị Vu Đông làm cho rối mắt rồi! Hường Hiểu Nguyệt thấy bụng mình càng đau hơn.

"Ha ha... Không mổ thì không được đâu. Nhưng tôi có thể nói với bác sĩ cố gắng không để lại sẹo!" Sau đó Hạ Phong quay sang hỏi Vu Đông, "Em đăng kí chưa?"

"Vẫn chưa." Lúc này quá mức hoảng loạn nên chưa kịp làm gì cả.

"Không sao đâu. Đưa bảo hiểm y tế với thẻ căn cước đây để tôi làm cho." Hạ Phong nói.

"Em đi gấp quá nên chỉ mang theo thẻ căn cước!" Vu Đông lật tung túi của Hường Hiểu Nguyệt lên, may là lúc chạy đi còn cầm theo.

"Đứng ở đây chờ một lát, tôi gọi y tá đến đây đưa hai người đi!"

Hạ Phong mới vừa đi thì một y tá đã đẩy xe lăn lại rồi trực tiếp đẩy Hường Hiểu Nguyệt vào một phòng bệnh hai người. Y tá còn treo một bình nước nói là để giảm đau.

Lúc này Hạ Phong làm xong xuôi các thủ tục liền trở lại rồi đưa thẻ căn cước cho Vu Đông: "Thủ tục nhập viện tôi đã làm xong rồi, một lát nữa bác sĩ sẽ đến. Bên kia tôi còn có việc nên đi trước nhé!"

"Được rồi, anh cứ đi lo việc của mình đi!" Vu Đông vội vàng nói.

"Có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi!" Hạ Phong cười nói, sau đó gật đầu với Hường Hiểu Nguyệt, "Tôi đã nói với bác sĩ rồi, sẽ không để lại sẹo đâu. Cứ yên tâm đi."

"Cám ơn nha anh đẹp trai!" Hường Hiểu Nguyệt hướng về bóng của Hạ Phong rồi hô lên.

"Cậu lớn tiếng vậy, không đau à?" Vu Đông tức giận nói.

"Tớ khá hơn nhiều rồi!" Người có tinh thần thì tự nhiên bắt đầu nhiều chuyện, "Anh chàng đẹp trai này là ai vậy? Đẹp trai, là bác sĩ, phong cách quý ông, giọng nói lại cực kì dịu dàng nữa!"

"Cậu muốn làm gì?" Vu Đông hỏi.

"Đừng vô nghĩa. Chị đây còn độc thân đấy, người tốt đẹp như thế sao có thể buông tha chứ!" Hường Hiểu Nguyệt nói, "Giới thiệu cho tớ với!"

"Cậu cũng nói là tốt thì sao tớ có thể để lại cho cậu được." Vu Đông nói.

"Mục tiêu của cậu?" Hường Hiểu Nguyệt không chút nào nhụt chí nói, "Vậy tớ sẽ không tranh với cậu đâu. Chừng nào cậu thành công thì bảo anh ta giới thiệu đồng nghiệp cho tớ là được."

"..."

Lúc này một người bác sĩ chừng năm mươi tuổi đi đến, xem xét tình huống của Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: "Tình huống của cô không nghiêm trọng lắm. Hiện tại phòng giải phẫu chưa có, chừng nào trống thì tôi sẽ mổ cho cô. Yên tâm đi, Hạ Phong đã nói với tôi rồi, sẽ không để lại sẹo đâu!"

"Cám ơn bác sĩ!" Vu Đông nói lời cảm ơn.

Mổ ruột thừa chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ nên chưa đến một tiếng thì đã kết thúc.

Khi cuộc giải phẫu kết thúc thì Hạ Phong có đến xem qua một lần, xác định Hường Hiểu Nguyệt không có việc gì thì mới rời đi.

Vu Đông chờ đến lúc ba mẹ Hường Hiểu Nguyệt đến mới rời khỏi bệnh viện. Nhưng trước khi rời bệnh viện thì Vu Đông đến khoa u một chuyến, đáng tiếc là y tá báo Hạ Phong đang làm phẫu thuật rồi.

...

Hạ Phong phẫu thuật xong, lấy đi động ra xem thì thấy có tin nhắn. Tin nhắn là của Vu Đông, trong đó nói là đã về đến nhà.

Hạ Phong cười cười, trả lời một câu đã biết.

"Hôm nay tớ muốn mệt chết luôn rồi!" Thiệu Nhất Phàm nằm xoài trên ghế nói, "Cậu nói thử xem, lúc trước không hiểu thế nào tớ lại chọn làm bác sĩ để làm gì vậy trời!"

"Hiện tại cậu cũng có thể không làm được mà!" Hạ Phong nhướn mày nói.

"Như vậy rất lỗ vốn đó, tớ học y phải hơn tám năm" Thiệu Nhất Phàm chưa xót nói, "Cực cực khổ khổ mới được như bây giờ."

"Vậy thì cậu còn phải tiếp tục. Cậu xem giám đốc của chúng ta đi, làm nghề này đã được ba mươi năm, nên cậu tự nghĩ xem có đáng hay không thôi!"

"Trời ạ!"

"Đừng hết nữa, lo ăn cơm đi!" Hạ Phong đánh Thiệu Nhất Phàm một cái.

Hai người đến nhà ăn của bệnh viện. Dù đã qua thời gian ăn cơm nhưng do tính chất công việc nên nhà ăn của bệnh viện có một quầy hàng cung cấp thức ăn 24/24, chỉ là thức ăn không được đa dạng cho lắm.

"Giám đốc Vương!" Hạ Phong gặp được giám đốc Vương của khoa ngoại thì lễ phép chào hỏi. Hôm nay người giải phẫu cho bạn của Vu Đông là ông ấy.

"Hạ Phong, Nhất Phàm. Hai cậu giờ này mới ăn cơm à." Giám đốc Vương cười nói.

"Đúng vậy! Mới giải phẫu xong." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Vậy thì nhanh chóng ăn cơm đi." Giám đốc Vương nói xong thì muốn rời khỏi nhưng bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó liền nói với Hạ Phong: "Cô gái hôm nay bị viêm ruột thừa đó hình như đặc biệt thích ăn cay nên nhớ bảo cô ấy chú ý nhé, đừng ăn cay quá!"

"Vâng!" Hạ Phong nói, "Đã làm giám đốc lo lắng rồi."

"Không sao, không sao. Bác sĩ như chúng ta tìm một người bạn gái rất khó khăn nên phải quan tâm nhiều đến cô ấy biết không, huống chi cô gái này còn xinh đẹp như vậy!" Giám đốc Vương nói xong thì vui vẻ bỏ đi.

"Bạn gái gì? Vu Đông bị bệnh sao?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Không phải, là bạn của Vu Đông!"

"Rất xinh đẹp à?" Thiệu Nhất Phàm chú ý chỉ có chỗ này, "Đúng rồi, Vu Đông học ngành phát thanh mà ngành này thì toàn là người đẹp. Có độc thân không? Nếu có thì mai mối cho tớ với."

"..." Câu trả lời của Hạ Phong là trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Buổi tối Vu Đông lại ngồi xe buýt đi làm.

Bác tài xế thấy Vu Đông thì nhiệt tình nói: "Bây giờ mỗi lần bác làm việc đều nghe tiết mục của cháu."

"Thật sao! Bác thấy hay không?"

"Hay, hay lắm. Bác đã đề cử tiết mục của cháu cho các đồng nghiệp của mình rồi. Họ đều nói giọng của cháu nghe rất hay."

"Vậy bác thay cháu cảm ơn họ với!" Vu Đông cười cười.

Cho dù lúc bắt đầu không hề hy vọng người khác thích tiết mục của mình nhưng một khi người khác tỏ ý yêu thích thì bạn vẫn sẽ rất vui vẻ.

Vu Đông mang theo thức ăn khuya đến phòng bật điện thoại.

"Ngày nào em cũng mang thức ăn khuya đến làm anh rất ngại đó!" Vũ ca vui vẻ nói.

"VẬY anh mỗi ngày giúp em bật điện thoại cũng làm em rất ngại đó!" Vu Đông ra vẻ khó xử nói.

"Ha ha, em thật là biết nói chuyện đó!" Vũ ca cười nói, "Có thứ này cho em xem nè!"

Vu Đông nhận tờ giấy mà Vũ ca đưa qua. Trên đó là tỉ lệ nghe đài vào các giờ, Vu Đông nhìn nhìn thì thấy tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' cũng ở đó.

"Đứng nhất vào cùng thời điểm?" Vu Đông khiếp sợ nói.

"Tuy tỉ lệ nghe đài không cao cho lắm nhưng đứng nhất trong các tiết mục cùng thời điểm phát sóng đã là rất tốt. Dù sao cũng là tiết mục vào lúc đêm khuya." Vũ ca vui như chính mình đạt được hạng nhất.

Vu Đông cũng rất vui vẻ nên người nghe đài 'Đêm khuya mị ảnh' phát hiện những bài hát hôm nay đều rất nhẹ nhàng.

"Được rồi, đã đến cuối chương trình rồi nên chúng ta sẽ nhận một cuộc gọi của người nghe nữa!" Vu Đông vừa dứt lời thì Vũ ca liền nhận điện thoại.

"Xin chào, tôi là Ngư Đồng!"

"Xin chào Ngư Đồng, tôi là Tráng Tráng!"

Được rồi, từ lúc những người nghe trước đó đều muốn ẩn danh cộng thêm cô đều gọi họ là Tráng Tráng, Mỹ Mỹ nên sau đó người nghe gọi đến đều tự động xưng mình là Tráng Tráng, Mỹ Mỹ luôn.

"Tráng Tráng à, bạn có câu chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng tôi không?"

"Tôi không có câu chuyện gì hết, tôi chỉ muốn tìm một người để nói chuyện!"

Vu Đông nhăn mày nhưng vẫn tiếp tục hỏi: "Vậy bạn muốn nói gì?"

"Tôi cũng không biết mình muốn nói gì. Tôi chỉ cảm thấy thành phố này lớn như vậy nhưng lại không có một người nguyện ý nói chuyện với tôi." Tráng Tráng nói.

Vu Đông nhớ đến trước khi trùng sinh cô có xem một bộ phim điện ảnh nên hỏi thử: "Bạn đang ở trên sân thượng sao?"

"Sao cô biết?" Tráng Tráng kinh dị nói.

"Hiện tại bạn có muốn nhảy lầu không?" Vu Đông cố gắng làm cho thanh âm của mình có vẻ bằng phẳng.

"Tôi đâu có ngốc, nhảy lầu làm gì cơ chứ!" Tráng Tráng nói.

"Vậy thì tốt rồi!" Vu Đông cười nói, "Lúc này nói chuyện với bạn làm tôi nhớ đến một câu chuyện. Nội dung câu chuyện là một người đàn ông sống một mình ở thành phố lớn. Mỗi ngày làm việc xong về đến nhà anh ta đều cảm thấy rất cô đơn, anh ta chỉ có thể nói chuyện cùng chú chó của mình. Bởi vậy sau một thời gian thì anh ta bị bệnh trầm cảm nên anh ta bắt đầu gọi điện thoại nói chuyện phiếm với người dẫn chương trình radio. Người dẫn chương trình nói với anh ta là anh phải bước ra một bước vì cuộc sống của mình. Vì vậy anh ta từ sân thượng bước ra ngoài."

"..." Phía bên kia điện thoại lâm vào sự yên tĩnh.

Khu tin nhắn bỗng chốc trở nên ảm ỉ, tất cả đều sôi nổi khiến trách Vu Đông nửa đêm lại đi kể chuyện kinh dị.

"Ngư Đồng ơi, vừa nghe được cô nói vậy thì tự nhiên tôi cảm giác mình không phải là người thảm nhất. Thì ra còn có người yếu ớt hơn cả tôi nữa." Tráng Tráng phảng phất như đã thông suốt nên nói, "Cô yên tâm đi, tôi sẽ không bước ra sân thượng, tôi còn phải về nhà!"

"Chúc bạn may mắn!" Vu Đông cúp điện thoại rồi nói lời kết thúc chương trình, "Mọi người còn nhớ hôm qua tôi đã nói gì không? Nếu cuộc sống làm chúng ta cảm thấy cô đơn thì bạn phải nhớ rằng có một người vẫn đang chờ đợi bạn. Khi hai người gặp nhau thì sẽ sưởi ấm cho nhau, khiến bạn không còn cô đơn nữa."

Phát sóng trực tiếp xong thì Vu Đông bước ra khỏi đài phát thanh.

Hạ Phong lẳng lặng đứng trước cổng, chờ Vu Đông đi đến trước mặt mình thì cười đưa cho cô một ly trà sữa.

"Sao anh lại đến đây?" Vu Đông thấy Hạ Phong thì có chút kinh ngạc.

"Tôi vừa tan ca, thuận đường nên đến đây!" Hạ Phong không nói việc hắn dừng xe trước cổng đài phát thanh rồi lẳng lặng nghe Vu Đông phát sóng trực

tiếp hai tiếng đồng hồ.

"Anh làm việc lâu như vậy rồi thì phải về nhà nghỉ ngơi sớm chứ!" Vu Đông đau lòng nói.

"Mai tôi không đi làm!" Hạ Phong nói.

Vu Đông nghe vậy thì sắc mặt tốt hơn một ít nhưng vẫn nói: "Không có lần sau nữa đâu nhé. Mấy bữa nay anh đâu có ngủ được bao nhiêu tiếng."

Hạ Phong bỗng nhiên nở nụ cười.

"Anh cười cái gì thế?"

"Tôi nhớ đến lời giám đốc Vương nói." Hạ Phong cười nói, "Giám đốc Vương nói bác sĩ như chúng tôi tìm bạn gái rất khó khăn nên phải biết quan tâm đối phương nhiều hơn."

"Cho nên anh đến đón em?"

"Thuận đường đến đón em thôi, nhưng đặc biệt mua trà sữa nóng dành cho em."

Cho dù đi xa đến đâu thì chúng ta luôn luôn nhớ đến nhà của mình, bởi vì ở đó luôn có người đang nhớ đến chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 14: Không Cần Anh Theo Đuổi

Vu Đông mặc một bộ trang phục chính thức\* đứng trước đài truyền hình thành phố gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt: "Tớ đã đến nơi rồi nên cậu đừng có hồi nữa!"

(\*trang phục chính thức: bộ quần áo mặc vào những dịp quan trọng hoặc khi cần có sự nghiêm túc. Nó có thể là âu phục hoặc trang phục truyền thống.)

"Đồng Đồng có lên! Tớ tin tưởng vào cậu." Hường Hiểu Nguyệt hô lên.

"Đã biết!" Vu Đông bắt đầu dĩ cú điện thoại.

Cố lên cái gì chứ. Kịp trước chị đây ký một đồng hợp đồng, nói số lượng ra thì đủ hù chết cậu luôn đấy. Một cái hợp đồng lồng tiếng phim điện ảnh thôi, làm sao có thể làm tớ lo lắng được.

Vu Đông xoa xoa huyệt thái dương đang đau đớn vì không ngủ đủ giấc rồi chậm rãi đi vào đài truyền hình.

Nguyên nhân của việc này là do sáng hôm nay Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại liên tục cho Vu Đông. Hường Hiểu Nguyệt nói trước đó cô đã dùng sức lực của trâu bò nên mới tranh thủ được một cơ hội đàm phán về quyền lồng tiếng bản Trung cho điện ảnh Hollywood.

Nhưng đạo diễn nổi tiếng ở quốc tế thì rất bận nên Hường Hiểu Nguyệt đã hẹn với trợ lý của đối phương vào lúc 11 giờ sáng hôm nay, đồng ý họ đến đài truyền hình để tuyên truyền cũng như đàm phán.

Chỉ là điều bất hạnh đã xảy ra, Hường Hiểu Nguyệt phải vào bệnh viện vì viêm ruột thừa nhưng hôm nay vẫn chưa thể cắt chỉ. Vì vậy Hường Hiểu Nguyệt lo lắng và vội vàng gọi điện thoại cho Vu Đông, bảo Vu Đông nhất định phải đi.

"Xin hỏi có phải là người của phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt không?" Một người đàn ông trung niên nói chuyện có giọng Quảng Đông hỏi.

"Xin chào." Vu Đông, đang ngồi trong phòng nghỉ chờ đợi, lễ phép đứng lên vươn tay ra, "Ngài là Jack sao?"

"Đúng vậy, xin lỗi vì đã làm ngài đợi lâu." Trợ lý của đạo diễn Steven Spielberg nói như một quý ông. "Đạo diễn Steven Spielberg vừa mới phỏng vấn xong và hiện tại đang uống cà phê trong quán của đài truyền hình. Ngài có thể nói chuyện về việc hợp tác với đạo diễn vào lúc này."

Vu Đông gật đầu rồi cầm tư liệu đi theo trợ lý Jack ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đi đến quán cà phê ở tầng năm của đài truyền hình. Jack giới thiệu Vu Đông cho đạo diễn Steven Spielberg.

"Hello, director steven, i am yu dong from xiaoyue studio, you call me Fish." Vu Đông dùng tiếng anh lưu loát kiểu Mỹ nói.

(Xin chào đạo diễn Steven Spielberg, tôi là Vu Đông, người đến từ phòng làm việc Hướng Hiểu Nguyệt, ngài có thể gọi tôi là Fish.)

“Nice to meet you.” Đạo diễn Steven Spielberg đứng lên bắt tay với Vu Đông.

(Rất vui được gặp bạn.)

“It's a pleasure for you to give us this ce, a me show you the siy of our pany.” Vu Đông lấy ra tư liệu đã được chuẩn bị tốt rồi đặt lên bàn và nói, “Your movie is mainly expressed.....If you let our pany dub your movie, i believe it will be a wonderful cooperation”

(Rất vinh hạnh vì ngài đã cho chúng tôi cơ hội này và để cho ngài biết thành ý hợp tác của phòng làm việc của chúng tôi thì tôi sẽ nói về bộ phim điện ảnh này. Bộ phim điện ảnh này ngài muốn thể hiện... Nếu ngài để cho phòng làm việc của chúng tôi vì ngài lồng tiếng thì tôi nghĩ đây sẽ là một cuộc hợp tác tuyệt vời.)

“You've seen my movies!” Đạo diễn Steven Spielberg kinh ngạc nói.

(Bạn đã xem bộ phim của tôi!)

“Yeah, and i love this movie!” Vu Đông cười nói.

(Phải, và tôi yêu bộ phim này!)

“You know it! You know me, Miss Fish!” Những lời Vu Đông nói lúc này chính là nội dung mà đạo diễn Steven Spielberg muốn truyền đạt cho mọi người.

(Bạn hiểu nó! Bạn hiểu tôi.)

“Give it to me, I'll make it perfect.” Bộ phim này kiếp trước Vu Đông đã xem qua, hơn nữa bởi vì tình tiết xuất sắc nên Vu Đông đã lên Douban xem rất nhiều bình luận của fan điện ảnh, và tự nhiên cũng đã xem qua ý tưởng muốn truyền đạt của đạo diễn Steven Spielberg.

(Hãy đưa nó cho tôi, tôi sẽ làm cho nó trở nên hoàn hảo.)

“Happy cooperation!” Đạo diễn Steven Spielberg cười rồi vươn tay ra.

(Hợp tác vui vẻ!)

“Happy cooperation!” Đến lúc này thì coi như lần hợp tác này đã đàm phán thành công.

Hai người vừa ký hợp đồng xong thì Jack đi đến, nhắc nhở đạo diễn Steven Spielberg đã đến lúc ghi hình tiết mục.

“I like you, miss Fish” Đạo diễn Steven Spielberg đứng lên nói lời chào tạm biệt với Vu Đông, “Your name is very cute, and you are amazing.”

(Tôi thích bạn – Tên của bạn rất dễ thương và bạn thật tuyệt vời.)

“Thank you!”

(Cám ơn!)

Vu Đông lễ phép đứng lên nhìn đạo diễn Steven Spielberg rồi đi rồi mới cầm lấy bản hợp đồng mới ký xoay chuyển trên tay, cười tự tin và đắc ý.

Đây là động tác chúc mừng của Vu Đông mỗi khi ký thành công một hợp đồng nào đó!

“Lúc này thật là xuất sắc đó!” Bỗng nhiên có một giọng nam dễ nghe vang lên.

Vu Đông nghi hoặc xoay người lại, sắc mặt cô lập tức thay đổi, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, ở đâu cũng có thể gặp cả!

Phương Hoa và Lôi Chấn vào quán cà phê sau Vu Đông chỉ một lát, hai người ngồi bàn kế bên Vu Đông nhưng bởi vì cô chưa từng quay đầu lại nên cô không hề phát hiện sự tồn tại của họ.

Nhưng hai người này lại chứng kiến từ đầu đến đuôi tư thế oai hùng của Vu Đông khi đàm phán. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi mà cô đã có thể lấy được một hợp đồng mà nhiều phòng làm việc tha thiết ước mơ.

Mới chia tay chỉ hơn một tháng mà Vu Đông đã thay đổi đến mức Phương Hoa sắp không nhận ra được. Từ một cô gái thấy hần là mặt đỏ lên, chỉ cần thấy hần cười một cái là có thể vui vẻ cả ngày lại biến thành một người cường đại, tự tin đường hoàng, khí chất ưu nhã?

Lôi Chấn tuy cũng kinh ngạc vì sự thay đổi của Vu Đông nhưng dù sao cũng chỉ là quen biết sơ qua nên chỉ nghĩ là đã nhận thức được một mặt khác của Vu Đông. Vì vậy Lôi Chấn nhin không được khen thành tiếng.

“Hai người sao lại ở đây?” Vu Đông mang vẻ ghét bỏ nói.

Phuong Hoa cảm giác được vẻ ghét bỏ trong lời nói của Vu Đông nên sắc mặt có vẻ khó coi nhưng vẫn im lặng không nói gì.

“Bọn tớ ở chỗ này làm việc!” Lôi Chấn cũng không tức giận mà cười trả lời.

“À!” Vu Đông bừng tỉnh, “Thì ra hai người ở đài truyền hình làm việc!”

“Phát âm của cậu rất tốt đó, cậu luyện tập như thế nào vậy?” Lôi Chấn hỏi.

“Xem phim Mỹ đó!” Dù sao cũng không thể nói là chị đây đã từng đi làm việc ở Mỹ trong hai năm.

Nói dối, cô lúc trước chỉ toàn xem phim Hàn Quốc thôi! Phuong Hoa nói thầm trong lòng.

“Vậy ư? Tớ cũng rất thích xem phim Mỹ, cậu thích bộ phim nào nhất?” Lôi Chấn mắt sáng lên nói.

Anh bạn này, đừng thể hiện như hai chúng ta quen lắm có được không? Ngay cả tên của anh tôi còn chưa nhớ ra nữa!

Trong lúc Vu Đông đang suy nghĩ nên lấy lý do gì để đi khỏi đây thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Vu Đông?” Một người phụ nữ trung niên có vẻ mập mạp đứng ở cửa quán cà phê nhìn Vu Đông với vẻ mặt không thể tin tưởng.

“Cô chủ nhiệm?” Vu Đông cũng rất ngạc nhiên. Cô không tưởng được là mình sẽ gặp được cô chủ nhiệm, người mà cô đã không gặp nhiều năm tại đây.

Cô chủ nhiệm lớp của Vu Đông tên là Lâm Lâm, chính là người phụ nữ trung niên có vẻ mập mạp này. Công việc hiện tại của Vu Đông cũng là do cô ấy đề cử. Lúc trước khi trùng sinh thì Vu Đông không hề đi làm việc ở đài phát thanh nhưng cô chủ nhiệm cũng không trách cô, hơn nữa còn tâm sự, chia sẻ với cô. Khi Vu Đông mới đi làm không có tiền thì cô chủ nhiệm chính là người thường xuyên tìm một vài công việc lồng tiếng cho Vu Đông, để cô có tiền đóng tiền nhà.

Vì vậy việc gặp được cô chủ nhiệm, người mà cô đã không gặp trong mười năm khiến cho Vu Đông rất vui vẻ.

“Thật là em sao!” Cô chủ nhiệm mang vẻ mặt không thể tin được nói, “Lúc này cô cũng không dám gọi em. Sao mới không gặp một tháng mà em đã từ chim sẻ biến thành phượng hoàng\* rồi?”

(\*chim sẻ biến thành phượng hoàng: từ xấu xí, bình thường trở nên xinh đẹp)

“Sao lại nói là chim sẻ biến thành phượng hoàng chứ, em bắt đầu đã là phượng hoàng rồi, có thể nói là dục hóa trùng sinh\*.” Vu Đông hớn hờ cười nói.

(\*dục hóa trùng sinh: trải qua nhiều thử thách cuối cùng có thể có được một cuộc sống mới. Là thành ngữ xuất phát từ truyền thuyết phượng hoàng bị lửa thiêu đốt trong 500 năm, trở thành tro tàn sau đó trùng sinh.)

“Vậy sao em không trùng sinh sớm một chút chứ. Lúc trước đài truyền hình muốn tìm một người dẫn chương trình xinh đẹp thì cô đã có thể đề cử em.” Cô chủ nhiệm oán trách nói.

“Nhưng người ta thích radio hơn mà.” Vu Đông chớp mắt.

“Ha hã, em thích là tốt rồi!” Cô chủ nhiệm cười cười không nói vấn đề này nữa, “Sao em lại đến đài truyền hình?”

“Em giúp Hường Hiểu Nguyệt nói chuyện hợp tác!” Vu Đông cười nói, “Cô biết chuyện Hường Hiểu Nguyệt mở một phòng làm việc lồng tiếng không?”

“Cô biết. Mà sao em ấy không đến?”

“Cậu ấy bị viêm ruột thừa nên nằm viện rồi!” Vu Đông nói.

“Ha hã... Vậy em ấy phải chịu đau rồi.” Cô chủ nhiệm biết Hường Hiểu Nguyệt là một cô gái được nuông chiều từ nhỏ.

“Cô Lâm, sao cô cũng ở đài truyền hình?” Vu Đông hỏi.

“Đài truyền hình mời cô đến làm huấn luyện.” Cô chủ nhiệm lắc đầu nói, “Hiện nay đài truyền hình tìm người điều chỉ tìm kiểu xinh đẹp nhưng tiếng phổ thông lại nói không rõ.”

“Ha hã, chúng ta đừng nói điều này nữa, cô làm việc xong chưa? Em mời cô đi ăn cơm nhé, cho Hiểu Nguyệt trả tiền.” Vu Đông cười nói.

“Được, bây giờ chúng ta đi.” Cô chủ nhiệm nói xong lại nói với Lôi Chấn và Phuong Hoa, “Hai em có đi không?”

Hai người còn chưa trả lời thì Vu Đông đã không vui.

“Cô Lâm ơi, nếu hai người họ đi thì em không đi đâu.”

“Sao vậy?” Cô chủ nhiệm ngạc nhiên, “Đang giận Phương Hoa à?”

“Bọn em chia tay rồi!” Vu Đông dứt khoát nói, “Tính cách của em thì cô biết đó, nếu chia tay thì sẽ thành kẻ thù. Nếu cô dẫn theo hắn thì có lẽ em sẽ quăng nguyên chén canh vào mặt hắn đó.”

“A?” Không phải đã nói sắp kết hôn sao? Tình huống gì vậy? Cô chủ nhiệm mờ mịt.

“Vu Đông!” Phương Hoa xấu hổ đến mức giận dữ hét.

“Sao hả?” Vu Đông lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Cô...”

Lôi Chấn thấy tình huống ngày càng xấu hổ thì giữ chặt Phương Hoa rồi nói với cô chủ nhiệm: “Cô Lâm, bọn em tí nữa còn phải sửa sang lại tài liệu nên không đi ăn cơm được đâu ạ.”

Cô Lâm thấy không khí có chút kỳ cục nên nhanh chóng kéo Vu Đông đi.

“Bạn gái cũ của cậu rất có cá tính đó? Không biết đã bước đến từ lúc nào, Lý Ân Na nói, “Nhưng với tính cách của cô ấy thì cậu cũng giữ không được. Vậy nên bị đá cũng chẳng sao đâu, dù gì đó cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

“Là tôi đá cô ấy.” Phương Hoa giận dữ nói.

“Thật sao?” Lý Ân Na rõ ràng là không tin nên cầm cà phê bỏ đi.

“Cô ấy không tin sao?” Phương Hoa hỏi Lôi Chấn.

“Tớ tin cậu.” Lôi Chấn an ủi nói.

“Ừ.” Cuối cùng cũng có người tin hắn.

“Nhưng dù sao cậu cũng là nam, nói ra ngoài là cậu đá bạn gái mình thì cũng không tốt cho lắm.” Lôi Chấn nhún vai.

“...” Càng nghe càng hoảng!!!

Ăn cơm trưa với cô Lâm xong thì Vu Đông cầm cái hộp đồng mới kí đi đến bệnh viện.

Vào phòng bệnh xong thì trực tiếp quăng hộp đồng lên người Hường Hiểu Nguyệt.

Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc mở ra, thấy chữ kí xong thì bỗng nhiên hét lên: “A!! Ai da!”

“Gọi cái gì vậy? Không sợ miệng vết thương vỡ ra à?” Y tá bước vào nói.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sẽ nói cô ấy.” Vu Đông liên tục nói xin lỗi mới tiễn y tá đi được.

Hường Hiểu Nguyệt che lại chỗ mới mổ, kích động nói: “Cậu thật sự thành công? Sao cậu làm được vậy hả?”

“Tớ đã bảo là đừng lo lắng mà. Tớ đã ra tay thì sẽ thành công.” Vu Đông cầm quả quýt ở đầu giường lên ăn.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ là sẽ thành công. Cứ như là quả từ bầu trời rớt xuống vậy đó.” Hường Hiểu Nguyệt kích động nói, “Chúng ta nếu làm tốt chuyện này thì coi như phòng làm việc của chúng ta đã có thể đứng vững ở lĩnh vực lòng tiếng.”

“Hộp đồng đã lấy được nhưng diễn viên lòng tiếng thì phải chọn lựa kĩ càng.” Vu Đông nói.

“Sợ gì chứ, trường học của chúng ta có rất nhiều giáo viên, ai cũng là trâu bò hết.” Hường Hiểu Nguyệt đã sớm nghĩ xong phương pháp, chỉ cần hộp đồng kí xong thì không sợ không tìm thấy người.

Vu Đông cười hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Ngày mai có thể cắt chỉ rồi!” Hường Hiểu Nguyệt ưu sầu nói, “Hè năm nay không đi biển được rồi, đáng tiếc cái bikini tớ mới mua.”

Thời gian qua thật nhanh, Hường Hiểu Nguyệt khỏi hẳn rồi xuất viện. Cuối cùng cũng đến gần ngày Hạ Phong đi giao lưu ở Mỹ.

Máy bay vào lúc 9 giờ sáng, không tính là sớm nhưng đối với người như Vu Đông, phải làm việc đến 2 giờ sáng, 3 giờ sáng mới được đi ngủ thì 9 giờ sáng là một thời gian rất khó dậy.

6 giờ rưỡi sáng, Hạ Phong kéo vali, để lại một trang giấy trên tủ lạnh rồi ra khỏi nhà.

Lần này đi nước Mỹ giao lưu có năm người. Trừ Hạ Phong thì mấy người họ đều có bạn bè, người thân đến đưa tiễn.

Hạ Phong một người ngồi trên ghế, cười không nói gì.

Nhìn đồng hồ thì thấy đã sắp đến giờ vào cổng an ninh. Lập tức tiếng thông báo vang lên.

Mọi người sôi nổi từ biệt nhau, Hạ Phong cũng kéo vali dự định đi vào cổng an ninh.

“Hạ Phong!”

Hạ Phong dừng lại, xoay người lại với vẻ không thể tin được liền thấy Vu Đông thở hổn hển đứng cách hán mười mét.

Hạ Phong chớp mắt, bỏ vali ra rồi bước đến.

“Sao em lại đến đây?”

“Anh... Anh. Lúc anh đi sao không gọi em?” Lúc Vu Đông dậy đã gần 8 giờ, gọi xe rồi chạy đến sân bay, một đường đi đến đây cứ như là bay vậy.

“Tôi đã nói là không cần đưa mà?” Hạ Phong thấy Vu Đông đầu đầy mồ hôi thì trách cứ nói.

“Ai muốn đưa anh chứ!” Vu Đông tức giận nói, “Danh sách đồ cần mua em chưa đưa cho anh nên mới phải chạy đến đây đó.

Hạ Phong cũng không vạch trần lời nói của Vu Đông, chỉ cười không nói gì, về mặt dịu dàng nhìn chăm chú vào cô.

“Đây... Danh sách, phải mua đủ hết nhé, không cho thiếu thứ gì đâu.” Vu Đông đưa một tờ giấy qua.

“Tôi phải ở đó đến ba tháng nên chắc chắn sẽ mua đủ.” Hạ Phong nhận tờ giấy rồi gấp lại, bỏ vào bóp tiền của hán.

“Các vị hành khách xin chú ý, chuyến bay New York ua087 sắp cất cánh, mong mọi người nhanh chóng xử lý thủ tục...”

Vu Đông nghe được thông báo thì nói với Hạ Phong: “Anh vào đi, tới Mỹ thì nhớ gọi điện thoại cho em”

“Em cũng vậy. Buổi tối mỗi ngày lúc làm việc xong nhớ nhắn tin cho tôi. Em có một mình nửa đêm về nhà tôi không yên tâm lắm”

“Thật phiền phức!” Vu Đông nói một đặng nghĩ một nẻo.

“Ít ăn mấy thứ không tốt cho sức khỏe!” Hạ Phong tiếp tục dằn dò.

“Được rồi, được rồi, bên Mỹ đều là thức ăn không tốt cho sức khỏe đó, anh lo cho mình trước đi!” Vu Đông ngượng ngùng một lát rồi bỗng nhiên hung lên nói, “Anh... Bây giờ anh đã kết hôn rồi nên không được theo đuổi người khác biết không!”

Hạ Phong kinh ngạc xong thì nhin không được cười ra tiếng.

“Anh còn cười!” Vu Đông trừng hán.

“Vợ tôi tôi còn chưa theo đuổi được nữa nên sẽ không có thời gian theo đuổi người khác đâu.”

Hạ Phong nói xong thì mặt Vu Đông lập tức đỏ lên.

“Tôi đi đây!”

Hạ Phong kéo vali đứng ở cửa đăng ký vẫy tay với Vu Đông.

Vu Đông đứng tại chỗ, che lại hai má đang đỏ bừng rồi lẩm bẩm nói: “Em đâu cần anh theo đuổi!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Cô Hủy Hôn Lễ Của Bạn Học

Trải qua mười mấy giờ trên máy bay cuối cùng cũng đến nơi, Hạ Phong và đồng nghiệp đang chờ hành lý ở sân bay.

Mọi người đều sôi nổi khởi động điện thoại, gọi điện thoại về nhà báo bình an.

Hạ Phong nghĩ nghĩ cũng lấy điện thoại ra gọi. Bây giờ ở trong nước khoảng 10 giờ, cô ấy hẳn là đang chuẩn bị đi làm.

“Alo?” Từ điện thoại truyền ra giọng nói của Vu Đông, “Anh đến nơi rồi sao!”

Không biết Vu Đông có biết chuyện này không, giọng nói của cô truyền qua điện thoại rất êm tai, Hạ Phong không tự giác được mà trở nên dịu dàng: “Ừ. Em sắp đi làm rồi phải không!”

“Ừ.” Lúc này Vu Đông đang đứng trên ban công. Nhà chỉ có một người nên không khí có chút cô độc. Bởi vậy từ góc độ này nhìn ra ngoài làm Vu Đông có cảm giác bản thân cô đã trở lại những ngày tháng trước khi trùng sinh, chỉ có một mình, cô đơn, trống vắng.

Cũng giống như lúc này vậy, khi thành phố ồn ào, sôi động, náo nhiệt thì chỉ có mình cô ở trong phòng, nhìn về ánh đèn ở phía xa.

“Em sao vậy?” Hạ Phong cảm giác giọng nói của Vu Đông có vẻ cô đơn nên hỏi.

“Không có gì?” Vu Đông ngẩng đầu nhìn lên trời, xem những ngôi sao lấp lánh đó. Nhưng Thân thành vào mười năm trước ít sao đến vậy à?

“Em chỉ cảm thấy nhà lớn quá nên có chút không thích ứng kịp mà thôi!” Vu Đông nói.

Hạ Phong sùng sốt. Nhà rất lớn? Là bởi vì hẳn không ở đó sao? Vu Đông... đang nói nhớ hẳn sao?

“Anh ngồi máy bay đã một ngày rồi nên chắc cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi nhé. Em đi làm đây!” Vu Đông nói.

“Được rồi, nhưng em phải nhớ làm việc xong gửi tin nhắn cho tôi.” Hạ Phong dặn dò.

“Được.”

Vu Đông cúp điện thoại, ngơ ngác suy nghĩ đủ điều. Một người với hai người khác nhau chỗ nào, có phải hay không bắt đầu từ việc tan ca có người nhớ thương?

“Nói chuyện với bạn gái xong?” Đồng nghiệp khoa ngoại Lý Khởi Quang hỏi.

“A?” Hạ Phong sùng sốt một lát xong cười gât đầu.

“Tôi cũng mới nói chuyện với bạn gái xong. Cô ấy chưa nói chuyện với tôi được mấy câu thì đã dặn tôi phải đi cửa hàng miễn thuế mua đồ giúp cô ấy.” Lý Khởi Quang oán giận nói.

Hạ Phong cười cười không nói gì.

“Đúng rồi, cậu có cần mua đồ giúp bạn gái mình không? Một lát chúng ta đi cửa hàng miễn thuế nhìn thử?” Lý Khởi Quang nói.

“Sớm như vậy sao? Lúc chúng ta sắp về nước mua cũng được mà?” Hạ Phong nói.

“Không được đâu! Bạn gái tôi nói mặt nạ dùng hết rồi nên muốn tôi mua rồi gửi về, người ta còn phải sử dụng đó!” Lý Khởi Quang bắt đầu đi nói, “Cậu nói thử xem, tính luôn phí vận chuyển thì có khác gì giá mua trong nước chứ!”

Hạ Phong nghe xong thì suy nghĩ, ba tháng sau hẳn mới về nước nhưng không biết Vu Đông có cần dùng gấp không?

“Vậy lát nữa chúng ta cùng đi!” Hạ Phong nói.

Vì vậy hai người nhờ ba đồng nghiệp khác giữ giùm mình hành lý rồi cùng nhau đi cửa hàng miễn thuế.

Lý Khởi Quang thuần thực cầm ra danh sách những thứ cần mua của bạn gái, cầm rô theo rồi đi đến quầy mỹ phẩm dưỡng da.

Hạ Phong thấy thì cười, xem ra nữ giới đều thích đưa cho bạn trai mình danh sách mua đồ.

Hạ Phong mở bóp tiền ra, lấy danh sách rồi mở ra. Vừa mở ra thì thấy dòng đầu tiên viết: ‘Mỗi một sản phẩm được liệt kê phía dưới thì mỗi ngày đều phải mua, mỗi lần mua thì hãy nhớ đến em một lần!’

A...

Hạ Phong nhìn tờ giấy trắng ghi một đồng sản phẩm. Mỗi lần mua một cái mặt nạ thì cửa hàng nào sẽ bán cho hẳn, thật là...

...

Hôm nay là tiệc đính hôn của Nhậm Hân Hân, bạn thân của Vu Đông thời đại học. Trước khi trùng sinh Vu Đông đã bỏ lỡ nên lần này cô sẽ tham dự và ăn mặc thật đẹp để, không khiến mình để lại tiếc nuối nữa.

“Cậu ra chưa? Tớ sắp đến cửa khu nhà cậu rồi đó.” Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại đến hỏi thúc Vu Đông.

“Được rồi, tớ ra ngay đây!”

Hôm nay là ngày cuối tuần nên khu vực Vu Đông sống rất đông vui và nhộn nhịp. Vu Đông ăn mặc đẹp để, mang giày cao gót ưu nhã đi ra khỏi khu nhà thì nhận được rất nhiều ánh mắt thương thức, dù sao thì nhìn những thứ tốt đẹp luôn làm người ta vui vẻ.

“Wow~” Hường Hiểu Nguyệt ngồi trong xe nhìn thấy Vu Đông từ đằng xa đi đến thì nhin không được phải khen ngợi, “Mặc rất đẹp đó! Cậu xem bảo vệ khu nhà của cậu kia, đôi mắt của anh ta vẫn còn đang nhìn cậu đấy!”

Vu Đông mở cửa xe bước vào ngồi rồi nói: “Tớ phải đi cùng với Hường mỹ nhân mà, không trang điểm xinh đẹp rồi làm mất mặt cậu thì sao!”

“Chuyện đó là hiển nhiên!” Hường Hiểu Nguyệt đắc ý nói: “Chúng ta là ba đóa kim hoa của ngành phát thanh niên cấp 04, hôm nay chúng ta sẽ làm chấn động toàn trường.”

Chỉ chốc lát sau xe đã chạy đến nơi.

Một tiệm rượu xa hoa ở vùng ngoại thành của Thân thành.

“Trước kia không phát hiện nhà của Hân Hân giàu như vậy đó!” Nhìn quen các loại hình sang trọng trong thành phố nhưng Hường Hiểu Nguyệt cũng phải kinh ngạc và cảm thán với quy cách và sự sắp xếp của tiệm rượu này.

“Giàu là vị hôn phu của cậu ấy!” Vu Đông nhìn bức ảnh của Nhậm Hân Hân và vị hôn phu. Trong ảnh chụp là một người đàn ông đường hoàng tùy ý, là vị hôn phu của Nhậm Hân Hân, trước khi trùng sinh Vu Đông có gặp mặt vài lần.

“Nhìn không tệ.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn bức ảnh nói.

“Ồ đâu không tệ?”

“Bề ngoài!”

“Cậu không thấy anh ta có vẻ ngoài của tra nam sao?” Vu Đông giọng điệu kì lạ nói.

“Cậu đừng có rửa anh ta!” Hường Hiểu Nguyệt nhủ mảy nói, “Đó là vị hôn phu của Hân Hân đó!”

Mất Vu Đông tối lại, cô không khỏi nhớ đến những buổi tiệc rượu ít ỏi mà mình đã tham dự trước khi trùng sinh, lần nào cô cũng có thể nhìn thấy anh ta cùng những cô bạn gái khác nhau tham dự, có lần anh ta nhận ra cô là bạn học của Hân Hân còn cười nâng ly với cô.

“Chúng ta đi tìm Hân Hân đi!” Vu Đông nhìn hoa hồng trắng che kín sân thì vô cớ cảm thấy có chút châm chọc.

Trên đời này có bao nhiêu hạnh phúc là khoe ra cho người khác hâm mộ? Cũng như có một loại cuộc sống là bạn bè của người khác vậy.

Hai người đi xuyên qua những bụi hoa hồng và chùm bong bóng nhiều màu, ngẫu nhiên có làn gió thổi đến làm bay lán váy và sợi tóc.

“Hai người đẹp kia là ai thế?” Một người đàn ông đang uống rượu đối diện Lục Hiên hỏi.

Lục Hiên quay đầu lại xem, nheo mắt nói: “Không quen, chắc là bạn học của Nhậm Hân Hân!”

“Có bối cảnh gì không?” Người đàn ông hỏi.

“Có thể có bối cảnh gì chứ, đều là sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi!”

“Ellen, hai chúng ta qua làm quen?” Người đàn ông quay đầu nói với một người bạn khác của mình.

Ellen tự nhiên cũng thấy Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt, tuy hẳn không có hứng thú tình cờ gặp gỡ người đẹp nhưng cũng không muốn làm mất hứng thú của bạn nên nhướng mày cười nói: “Tùy cậu!”

Vì vậy hai người bỏ lại Lục Hiên rồi bước chậm đến gặp Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt.

“Hai người đẹp!” Người đàn ông đứng trước hai người ba bước xa rồi cười một cách quý ông nói: “Tôi là Lâm Huy Viễn, tổng giám bộ thị trường của tập đoàn Huy Viễn.”

“Tập đoàn Huy Viễn? Anh gọi là Lâm Huy Viễn? Anh là ông chủ của tập đoàn Huy Viễn?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc nói.

Lâm Huy Viễn cười nhạt không nói, có nhiều thân phận không cần hẳn nói người ta cũng có thể đoán được.

“Anh bạn này không phải ông chủ, là người thừa kế mà thôi. Nếu không phải vì ba anh thì với đức hạnh này không thể nào làm tổng giám được đâu.” Từ lúc đối phương đến gần thì Vu Đông đã biết họ muốn làm gì.

Ellen kinh ngạc nhướn mày.

“Cô gái xinh đẹp này, tôi có đức hạnh gì hả?” Lâm Huy Viễn không vui vẻ nói.

“Tôi mới gặp Tần Viên Viên Tần tiểu thư ở ngoài cửa.” Vu Đông cười nói, “Nếu anh lại tiếp tục nói chuyện với tôi thì tôi sợ việc hợp tác làng du lịch với Tần thị sẽ thất bại đó.”

Sắc mặt Lâm Huy Viễn lập tức trở nên khó coi.

Ellen cũng sững sốt.

“Chúng ta đi thôi!” Vu Đông thấy như vậy là đủ thì kéo Hường Hiểu Nguyệt rời đi.

“Cậu vừa mới nói câu đó là có ý gì? Tần Viên Viên là ai?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tần Viên Viên là vị hôn thê của anh ta!”

“Dựa vào! Có vị hôn thê còn đi tán tỉnh người khác, còn tra hơn tớ nữa?”

“Cậu cuối cùng cũng chịu thừa nhận mình tra rồi à?” Vu Đông nhướn mày.

Bên này Lục Hiền thấy Lâm Huy Viễn mang một khuôn mặt đen thui trở về thì nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Người đẹp có gai!” Ellen cười nói.

Lục Hiền nhướn mày, thật không nghĩ đến bạn bè của Nhậm Hân Hân lại lợi hại đến vậy.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đi đến trước cửa phòng hóa trang, Hường Hiểu Nguyệt kích động quá nên trực tiếp đẩy cửa ra rồi hô to: “Hân Hân bọn tớ tới rồi nè!”

Nhậm Hân Hân hoảng sợ, mắt hồng hồng đối diện với Hường Hiểu Nguyệt.

Vu Đông thấy biểu tình của Nhậm Hân Hân thì sắc mặt lập tức tối lại, ra là vậy!

“Cậu bị sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt nhíu mày nói.

“Không, không có gì?” Nhậm Hân Hân mau chóng lau nước mắt rồi cười nói: “Hai cậu đến rồi, hôm nay thật xinh đẹp đó nha!”

“Đừng nói sang chuyện khác, thực sự là có chuyện gì xảy ra vậy?” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói.

“Không có việc gì đâu! Tại lúc nãy mẹ tớ đến nói chút chuyện nên tớ nhịn không được khóc thôi...” Nhậm Hân Hân nói.

“À... Di ấy chắc là nhớ mong cậu thôi.” Hường Hiểu Nguyệt tự cho là đã biết chân tướng nên an ủi nói, “Nhưng không sao đâu, mới đính hôn thôi mà, cùng lắm thì kết hôn trễ một chút!”

“Ừ!” Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

“Cậu khóc vì mới nói chuyện với di ấy? Thật sao?” Vu Đông bước qua cầm một quả quýt rồi lột vỏ ăn, một bên thử nói: “Hôm qua tớ gặp Lục Hiền ở quán bar, bên người anh ta có mấy người đẹp!”

“Cái gì?” Hường Hiểu Nguyệt khiếp sợ nói.

“Nhưng... có thể là party độc thân!” Nhậm Hân Hân đau lòng nói.

“Sau đó còn đi khách sạn.” Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân rồi lặng lẽ nói thêm một câu: “3p!”

“Gi!!!” Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được nhìn Vu Đông: “Sao cậu không đi lên xử lý hân!”

“Hôm qua tớ đâu biết hân là vị hôn phu của Hân Hân?” Vu Đông vô tội nói.

Nhậm Hân Hân cắn môi, cuối cùng cũng không nhịn được, nước mắt chảy như suối!

Hường Hiểu Nguyệt nhìn đến thì khó thở. Từ lúc mới quen biết đến nay, Hân Hân đều là một cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ bị người khác ăn hiếp đến vậy, mà với tính cách của Hân Hân thì cho dù có bị ăn hiếp cũng không biết phản kháng.

“Không kết hôn!” Hường Hiểu Nguyệt giậm dừ nói, “Cho tra nam đi chết đi!”

“Không... Không được!” Nhậm Hân Hân vừa khóc vừa nói, “Mẹ tớ sẽ không đồng ý!”

“Mẹ cậu? Tại sao mẹ cậu không đồng ý?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tớ, tớ có thai với Lục Hiên!”

“...” Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt hai mặt nhìn nhau, Vu Đông chỉ là khiếp sợ, còn Hường Hiểu Nguyệt đã bạo phát!

“Cậu đã mang thai mà hân còn làm thế!”

“Hôm đó, mẹ bảo tớ đưa đồ cho Lục Hiên. Lúc tớ đến chung cư thì phát hiện Lục Hiên uống say. Sau đó...” Nhậm Hân Hân khóc nói, “Lục Hiên vừa tỉnh dậy đã bảo tớ quyến rũ hân, nói tớ dùng hết thủ đoạn muốn vào nhà họ!”

“Tên khốn!” Hường Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn lao ra ngoài đánh cho Lục Hiên một trận.

“Sau đó cậu mang thai? Cậu nói cho mẹ cậu rồi mẹ cậu nói chuyện với mẹ Lục Hiên? Rồi hiện tại là cục diện như thế này?” Dựa theo tính cách của Nhậm Hân Hân thì phỏng đoán ra những thứ này dễ như trò bàn tay.

Nhậm Hân Hân gật đầu nói: “Hai nhà là hàng xóm, mẹ Lục Hiên vẫn luôn rất thích tớ chỉ là sau đó ba Lục Hiên làm buôn bán lớn rồi trở nên giàu có. Tuy mẹ Lục Hiên vẫn thích tớ nhưng quan hệ của tớ... và Lục Hiên không được như trước nữa, tớ cũng không biết vì sao nhưng Lục Hiên luôn bảo tớ nhìn trúng tiền nhà họ. Nhưng tớ không có mà, nhà tớ tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng không kém...”

“Hân lúc này mới vào đây nói chuyện với tớ, hân bảo tớ sinh con xong thì ngoan ngoãn ở nhà. Hân nói hân cưới tớ vào chi để hầu hạ mẹ hân!” Nhậm Hân Hân nhớ đến ánh mắt của Lục Hiên lúc đó thì sợ hãi đến phát run, “Hiệu Nguyệt, Đông Đông, tớ không muốn kết hôn, tớ không muốn kết hôn như vậy đâu!”

“Vậy không kết!” Hường Hiểu Nguyệt ôm Nhậm Hân Hân nói.

Nếu việc này phát triển theo hướng tệ nhất thì việc Nhậm Hân Hân tự sát vào hai năm sau đã có nguyên nhân.

“Cốc cốc!!”

“Nhậm tiểu thư, nghi thức sắp bắt đầu rồi!” Nhân viên làm việc thúc giục nói.

“Hân Hân, tớ mang cậu đi!”

Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân lập tức trở nên lo lắng sợ hãi thì nói: “Nếu cậu không muốn đính hôn, không nghĩ trở thành một người không từ thủ đoạn trong mắt Lục Hiên thì cậu phải ra ngoài từ chối hân!”

“Tớ...” Nhậm Hân Hân trở nên nhút nhát.

“Hân Hân, đến lúc này rồi thì cậu phải tự quyết định cho mình thôi!” Vu Đông nói.

...

Hai người đưa Nhậm Hân Hân đến hội trường cũng là lúc buổi lễ bắt đầu. Lục Hiên mặc một bộ tây trang quý giá đứng trên bục như một vị quý ông.

MC thấy Nhậm Hân Hân thì cầm micro lớn tiếng nói: “Nữ chính của chúng ta cuối cùng đã đến!”

Lập tức khách khứa chung quanh đều vỗ tay.

Nhậm Hân Hân hít sâu một hơi rồi bước lên bục, đứng đối diện với Lục Hiên.

MC nói: “Đúng là trai tài gái sắc! Chúng ta bây giờ sẽ nghe câu chuyện tình yêu của hai người họ. Vậy hai người ai sẽ kể trước đây?”

“Tôi nói trước!” Nhậm Hân Hân bỗng nhiên nói.

Toàn trường lập tức bộc phát ra những tràng tiếng cười đầy thiện ý, khóe miệng Lục Hiên cong lên, lưng đưa về phía mọi người nhìn Nhậm Hân Hân một cách trào phúng.

Nhậm Hân Hân nhìn thấy vẻ mặt này thì liền chết tâm, cầm micro lên gần từng chữ một với Lục Hiên: “Lục Hiên, chúng ta đã quen biết nhau được hai mươi năm. Từ lúc tôi ghi nhớ được thì chúng ta đã chơi chung với nhau rồi. Nhưng hôm nay...”

Lục Hiên càng nghe lời Nhậm Hân Hân nói thì trong mắt toát ra sự trào phúng càng đậm hơn.

“Chúng ta chia tay đi!” Nói xong câu đó thì Nhậm Hân Hân vừa cười vừa khóc.

“Xôn xao!” Cả hội trường lập tức trở nên hỗn loạn.

“Cô!” Lục Hiên cầm lấy tay Nhậm Hân Hân, nhủu mày nói: “Cô có ý?”

Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt vội vã chạy lên, một người giữ chặt Nhậm Hân Hân, một người chặn Lục Hiên lại.

Vu Đông nhìn Lục Hiên xấu hổ đến mức giận dữ thì nói: “Lục tiên sinh, lần đầu tiên bị đá đúng không, nhưng anh phải nhớ bảo trì phong độ nhé!”

Nói xong thì ba người nghênh ngang rồi đi còn tin tức người thừa kế của Lục thị bị vị hôn thê vứt bỏ trước mặt mọi người thì náo nhiệt suốt mấy ngày.

Vì vậy khi Hạ Phong gửi tin nhắn hỏi Vu Đông mấy ngày nay đang làm gì thì Vu Đông trả lời:

“Em chế tạo tin nóng!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16: Sủng Ái

Hạ Phong nhìn tin nhắn của Vu Đông thì cười, xem ra đôi phương không có vấn đề gì.

“Hạ Phong, ở ngoài có một người đẹp tìm cậu kia!” Bệnh viện cho các bác sĩ đến giao lưu thuê hai căn chung cư, vừa đủ nam nữ mỗi bên một căn.

Hạ Phong, Ngô Khải Quang và một đồng nghiệp nam khác ở cùng nhau. Bởi vì chỉ đến đây để giao lưu học hỏi nên họ mới có được một buổi cuối tuần rảnh rỗi. Lúc này Ngô Khải Quang cầm theo hộp cơm nói với Hạ Phong

Người đẹp? Hạ Phong hơi nghi hoặc nhưng vẫn ra ngoài.

“Hạ Phong?” An An mặc một cái đầm đen hồng xen kẽ, tóc uốn cong càng làm tăng vẻ gợi cảm và quyến rũ. An An mang nụ cười ngọt ngào nhìn chăm chú vào Hạ Phong.

“An An?” Hạ Phong kinh ngạc nói, “Sao em lại đến đây?”

“Em còn chưa nói anh đó!” An An không vui lắm nữa, “Anh đến New York cũng không nói với em, làm em phải hỏi thăm xung quanh mới biết.”

Thật sự thì An An đã sớm biết Hạ Phong muốn đến New York rồi nhưng cô đang chờ Hạ Phong chủ động đến tìm mình. Ai ngờ, một tuần trôi qua, Hạ Phong vẫn chẳng đến và dường như cũng không có dự tính này.

An An vì quá hoảng hốt nên mới đến đây.

Hạ Phong không biết nên nói gì nữa, dù sao thì hai người đã chia tay.

“Áy náy rồi đúng không!” An An giả vờ giận dỗi nói, “Anh mời em ăn cơm thì em sẽ tha thứ cho anh!”

Hạ Phong biết An An đang làm dịu không khí nên suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Được!”

Lập tức An An cười vui vẻ hơn.

Hai người đi đến trung tâm mua sắm gần đó ăn bò bít tết, An An thuận thực cầm lấy thực đơn rồi cười nói: “Em giúp anh gọi nhé, bò bít tết và điểm tâm ngọt ở cửa hàng này không tệ đâu!”

Hạ Phong không thích ăn bò bít tết cho lắm nên cũng thuận theo gật đầu với vẻ im ắng.

Chỉ chốc lát sau đồ ăn đã làm xong và được đặt lên bàn, Hạ Phong nhanh chóng cắt xong phần bò bít tết của mình, lúc này An An ngồi đối diện ảo não nói: “Bò bít tết tuy ăn rất ngon nhưng khó cắt quá đi!”

Hạ Phong ngẩn người, ngẩng đầu liền thấy phần bò bít tết của An An mới cắt được một miếng nhỏ vì vậy đem phần bò bít tết của mình đổi qua rồi nói: “Anh đổi với em!”

“Cám ơn anh nha Hạ Phong!” An An vui vẻ nói, “Không hổ danh là người cầm dao phẫu thuật đó, ngay cả cắt bỏ bớt tết cũng lợi hại đến vậy!”

Hạ Phong lễ phép cười không nói gì.

“Anh biết không Hạ Phong? Đây là lần đầu tiên em ăn bỏ bớt tết sau khi đến nước Mỹ đó.” An An bỗng nhiên nói.

“Tại sao?” Hạ Phong biết An An rất thích ăn bỏ bớt tết nên hỏi với vẻ không thể tin được.

“Bởi vì ở đây không có người cắt bỏ bớt tết cho em.”

Hạ Phong đang cắt bỏ bớt tết thì tay hơi ngừng lại, sau đó như bình thường tiếp tục cắt, phảng phất như chưa nghe An An nói gì.

“Đừng rồi, bác phẫu thuật xong đã ổn chưa? Khôi phục có tốt không?” An An thấy Hạ Phong không trả lời thì đổi đề tài ngay.

“Mẹ anh đang dưỡng bệnh ở Hải Nam với ba anh, đang khôi phục rất tốt!” Hạ Phong trả lời.

“Lúc trước nghe anh kể chuyện của ba mẹ anh làm em rất hâm mộ. Vậy nên lúc em về nước nhất định sẽ đến thăm hai bác. Mẹ anh rất thích Leonardo đúng không? Em nhờ bạn bè ký tên giùm cho.” An An nói.

Hạ Phong nghe vậy thì dừng động tác lại, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn chăm chú vào An An. Hắn phát hiện ra An An dù chỉ mới đến Mỹ có hai tháng nhưng đã thay đổi rất nhiều, hình như càng lúc càng xinh đẹp. Nhưng cũng không còn như lúc hắn mới quen nữa.

“An An, chúng ta đã chia tay!” Hạ Phong bỏ dao nĩa xuống rồi bình tĩnh nói.

“Anh đừng đùa kiểu này được không!” An An bất an nói.

“Em biết là anh không nói đùa mà!” Hạ Phong muốn nói rõ ràng mọi chuyện.

“Nhưng em không đồng ý. Chia tay không phải là chuyện một mình anh quyết định!” Bởi vì đang ở trong tiệm cơm tây nên An An cố gắng nhẹ giọng lại.

Hạ Phong không biết cãi nhau với nữ giới. Hơn nữa hai người quen nhau bao năm chỉ có một lần cãi nhau là vào lúc Hạ Phong cầm nhẫn cầu hôn với An An rồi bị từ chối, sau đó nói câu ‘nếu không kết hôn thì chia tay’.

“Anh đã kết hôn rồi!” Hạ Phong nói.

“Không có khả năng.” An An hoàn toàn không tin.

“Em biết là anh sẽ không nói dối những chuyện như thế này.” Hạ Phong bình tĩnh nói.

“Nhưng em cũng đồng dạng biết anh sẽ không tùy tiện cùng người khác kết hôn.” An An chắc chắn nói, “Anh hâm mộ tình cảm của hai bác bao nhiêu em đều biết. Anh luôn nói với em không biết bao nhiêu lần là ‘hy vọng hôn nhân là sự gắn kết giữa hai người yêu nhau, muốn được ở bên nhau chứ không phải là sự tùy tiện chọn lựa sau đó bắt buộc đi kết thành một gia đình’.”

Những lời An An nói gọi lên những hồi ức của Hạ Phong, những hồi ức đó hẳn là tốt đẹp nhưng bây giờ nó mang lại chỉ còn là sự tiếc nuối. Hạ Phong nhẹ nhàng nói: “Anh nhớ rõ ràng, những lời này anh đã nói khi cầu hôn em lần đầu tiên.”

Sắc mặt của An An trở nên trắng bệch.

“Em từ chối anh!” Hạ Phong cười với vẻ tiếc nuối, “Có lẽ em cũng không yêu anh như anh nghĩ.”

“Không phải như vậy!” An An sốt ruột giải thích, “Lúc đó em mới hai mươi hai tuổi, mới tốt nghiệp đại học, em không muốn kết hôn sớm như vậy. Em muốn thành lập sự nghiệp của mình trước.”

“Không nói chuyện đó nữa. Ăn cơm đi.” Hạ Phong lắc đầu nói. Cho dù nguyên nhân là gì thì đến bây giờ nó đã không quan trọng.

Ăn cơm xong thì Hạ Phong đưa An An đi bắt xe, khi đi ngang qua một cửa hàng thì Hạ Phong vừa nhìn thoáng qua đã sững sờ. Đó là một cửa hàng bán túi xách.

‘Mua một cái túi xách, không cần mắc tiền nhưng nhất định phải đẹp.’

Đây là thứ cuối cùng trong danh sách của Vu Đông.

“Sao vậy?” An An nhìn theo tầm mắt của Hạ Phong, “Từ lúc nào mà anh thấy hứng thú với mấy cái túi xách thế? Mua cho mẹ anh sao? Muốn em giúp anh chọn không? Ánh mắt của em không tệ đâu.”

Hạ Phong vừa lấy lại tinh thần thì nghe An An nói. Nhưng không biết vì sao hắn lại nhớ đến những lời Vu Đông nói khi hắn dẫn Vu Đông gặp ba mẹ lần đầu tiên.

Vì vậy Hạ Phong lắc đầu từ chối rồi nói: “Không cần đâu!”

An An ngồi trên xe buýt về trường học thì nghĩ đến tương lai vẫn còn dài. Dù sao Hạ Phong phải ở New York đến ba tháng, lúc trước lần nào Hạ Phong tức giận với cô đều không quá một tháng.

Tiền An An đi thì Hạ Phong quay lại cửa hàng lúc này rồi bước vào hỏi:

“Which bag is popular with young women?”

(Cái túi xách nào phổ biến với những cô gái trẻ?)

Thân thành, phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt!

Vu Đông hỏi Hường Hiểu Nguyệt: “Hân Hân sao rồi?”

“Vẫn còn đang đau lòng đó!” Hường Hiểu Nguyệt nhớ đến Nhậm Hân Hân mỗi ngày đều ở chung cư khóc thì bỗng nhiên có chút không tin tưởng nói, “Chúng ta có làm sai không vậy?”

“Không có!” Vu Đông trả lời.

“Cũng phải, dù sao loại tra nam mà 3p cũng chơi được thì không thể lấy!” Hường Hiểu Nguyệt cắn răng nói.

Vu Đông hơi chột dạ nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: “À... Thật sự thì chuyện này không phải thật!”

“Cậu nói gì?” Hường Hiểu Nguyệt kêu lên.

“Tớ không chính mắt nhìn thấy hân đi vào khách sạn, tớ chỉ thấy hân mập mờ với rất nhiều cô gái.” Vu Đông chột dạ nói, “Nhưng như vậy đã rất tra rồi. Hơn nữa hôm đó cậu thấy hân đối xử như thế nào với Hân Hân rồi đó.”

Hường Hiểu Nguyệt lập tức bị dẫn sang chuyện khác: “Đúng vậy, chiếm tiện nghi của Hân Hân xong rồi lại nói cậu ấy coi trọng tiền nhà hân. Hừ, có tiền hay lắm sao!”

Vu Đông hoàn toàn đồng ý gật đầu.

“Vu Đông, chúng ta phải cố gắng hơn nữa, có lẽ một ngày nào đó phòng làm việc của chúng ta sẽ thành trùm thì sao!” Hường Hiểu Nguyệt hào khí can vãn\* nói.

(\*hào khí can vãn: khí thế dũng cảm bay thẳng đến tận trời)

Vu Đông suy nghĩ, trước khi cô trùng sinh thì khoảng hai năm sau Hường Hiểu Nguyệt đã kết hôn, qua Singapore định cư, phòng làm việc cũng nhượng lại cho người khác.

“Tớ đang nói chuyện với cậu đó!” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông không trả lời thì thúc giục nói.

“Vậy đến lúc đó cậu phải cho tớ cổ phần!” Vu Đông có lệ nói.

“Được mà!” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tớ thấy cậu đàm phán rất tốt, ngay cả hợp đồng với đạo diễn Steven Spielberg cậu cũng lấy được. Nếu không chúng ta phân công thế này đi. Tớ tìm thị trường, cậu nói chuyện hợp đồng, kêu thêm Hân Hân nữa, cho cậu ấy lồng tiếng. Nói đến ba người chúng ta thì Hân Hân mới là người học giỏi nhất ngành đó!”

Vu Đông không sao cả gật đầu, bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện thì hỏi ngay: “Con của Hân Hân phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm gì chứ? Phá thai thôi, dù sao cũng chỉ mới hai tháng.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

Vu Đông nghe xong thì biểu tình trở nên kinh ngạc.

Đứa bé này Vu Đông đã từng gặp, là một cô bé vô cùng xinh đẹp. Có một lần Vu Đông đi thăm Nhậm Hân Hân thì cô bé mặc bộ đầm màu hồng kiểu công chúa kêu cô là đi.

Vu Đông không đành lòng nên nghĩ nghĩ rồi nói: “Chúng ta chờ cảm xúc của Hân Hân ổn định đã rồi hãy nói chuyện này.”

“Cũng phải!” Hường Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, “Bây giờ mẹ và ba Hân Hân đều đang nổi nóng nên Hân Hân cũng không dám về nhà!”

“Hân Hân từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn.” Vu Đông hiểu rõ gật đầu, “Ba mẹ Hân Hân đại khái là khó có thể tiếp thu chuyện này.”

“Khó tiếp thu đến cỡ nào thì cũng không thể đẩy con gái mình vào hố lừa được!” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói, “Hôm đó tớ đưa Hân Hân về nhà nhưng di Nhậm lại mắng Hân Hân một trận, còn Hân Hân thì không dám cãi lại một câu. Lúc tớ không nhìn được kẻ sự tích của tra nam thì cậu biết di Nhậm nói gì không? Di Nhậm cũng dám mở miệng ra nói ‘người đàn ông nào mà chẳng hoa tâm, chỉ cần không mang về nhà là tốt rồi. Chờ hân chơi đủ

rồi thì tự nhiên sẽ về bên cạnh con!’.”

“Tớ nghe xong liền choáng váng. Nếu bà ấy là mẹ tớ chắc tớ phải đoạn tuyệt quan hệ mẹ con luôn quá!” Hường Hiểu Nguyệt nhớ lại thì vẫn còn tức giận.

Nghe xong Hường Hiểu Nguyệt miêu tả thì bỗng nhiên Vu Đông nhớ đến mẹ cô. Trước lúc cô trùng sinh mỗi lần cô về nhà thì mẹ cô đều khóc. Sau đó, sau đó cô cũng không muốn gặp mẹ mình nữa.

“Đông Đông, con đã lớn thế này rồi còn tìm không thấy người muốn kết hôn thì sau này lon tuối rồi một mình sống rất đáng thương đó. Mỗi người đều phải có một gia đình, kiếm nhiều tiền cũng đâu có ích lợi gì, quan trọng nhất là kết hôn sinh con thì già rồi mới có chỗ dựa vào biết không. Con đừng nghĩ đến mấy đứa cháu, bây giờ con đối xử với bọn nó có tốt thế nào thì lúc bọn nó trưởng thành cũng chỉ quan tâm ba mẹ nó thôi, không thấy được con đâu.”

“Mẹ à, con không phải là không muốn kết hôn mà là chưa tìm được người thích hợp.”

“Thích hợp hay không thích hợp cái gì, không tệ là được rồi. Con xem con hiện tại cũng đã kiếm được rất nhiều tiền, nhà cũng có thì sống với ai mà không phải là sống hã con. Nếu lại tiếp tục chờ thì sau này chỉ còn tìm được mấy người đàn ông kết hôn lần hai thôi. . .”

“Nghĩ gì vậy?” Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi, “Sắc mặt tệ thế!”

“Nghĩ đến mẹ tớ!” Vu Đông cười nói.

“Vậy sao sắc mặt cậu tệ đến thế?” Hường Hiểu Nguyệt không hiểu nói.

“Thì chuyện lúc trước tớ muốn kết hôn với Phương Hoa đó. Nhà tớ không đồng ý nên tớ mang đồ rồi bỏ trốn. Nhưng bây giờ...” Vu Đông cười khổ nói.

“Cũng là một tên tra nam!” Hường Hiểu Nguyệt cảm thán nói, “Cậu nhìn lại mấy cậu xem, si tình như vậy làm gì chứ? Học tớ này, chuyên môn tra người khác.”

“Tớ biết cậu trâu bò nhất rồi!” Vu Đông có lệ nói.

~~~~~

Rạng sáng 3 giờ, Vu Đông vừa về đến nhà thì nhớ đến lời dặn dò của Hạ Phong nên dùng di động gửi tin nhắn qua.

(Em đã về nhà!)

(Vậy đi ngủ sớm đi. Sáng mai nhớ xem hộp thư nhé, tôi có gửi mấy tấm hình qua, em nhớ xem đó!)

(Được!)

(Ngủ ngon!)

Đã gửi hình qua cho cô? Vu Đông tò mò lấy máy tính ra rồi đăng nhập vào hộp thư. Trong ảnh chụp là một cái túi xách của nữ, rất tinh xảo, là khoản kinh điển của Prada năm 2007. Bên cạnh cái túi xách còn có một tờ giấy quảng cáo, trên đó ghi: Mỗi một người phụ nữ đều nên được sủng ái!

Vu Đông sững sờ một lát thì bỗng nhiên nở nụ cười.

Nếu trước lúc trùng sinh em có thể tìm được một người đàn ông giống như anh thì có lẽ em đã không trở thành một cô gái ế.

Hoặc có lẽ em trùng sinh là để gặp được anh?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Say Rượu

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt một cái là đã trôi qua một tháng.

Ở tại chung cư mà Hường Hiểu Nguyệt thuê thì ba người bạn tốt thời đại học một lần nữa lại ở cùng với nhau.

“Cậu nghĩ kĩ chưa?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tớ nghĩ kĩ rồi. Tớ muốn giữ lại đứa bé.” Nhậm Hân Hân trải qua một tháng suy tư, đấu tranh, khổ sở thì phảng phất đã thoát thai hoá cốt\* nên kiên định nói.

(\*thoát thai hoá cốt: thay đổi một cách hoàn toàn, theo chiều hướng tốt hơn)

“Vậy thì giữ lại đi. Bọn tớ sẽ cùng cậu chăm sóc nó.” Vu Đông vốn luyện tiết cô bé này nên vừa nghe vậy thì đồng ý.

“Được, sinh thì sinh!” Hường Hiểu Nguyệt từ đầu vẫn luôn giữ ý kiến phản đối. Bởi vì đứa bé này là của tra nam họ Lục, hơn nữa nếu Nhậm Hân Hân mang theo một đứa con thì rất khó có thể bắt đầu cuộc sống mới.

“Chỉ là việc vào hộ khẩu cho đứa nhỏ sẽ có chút phiền phức!” Vu Đông nhún mày nói.

“Khỏi lo, tớ có người quen làm cảnh sát ở khoa này!” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Bạn trai cũ?” Vu Đông nhướn mày.

“Bạn từ nhỏ!” Hường Hiểu Nguyệt tức giận nói, “Tớ lại lợi hại đến mấy thì cũng không thể yêu đương lúc ba tuổi được!”

Vu Đông và Nhậm Hân Hân nghe xong thì cười.

“Lúc cậu sinh thì nhớ vào bệnh viện thành phố, bạn trai Vu Đông ở đó!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Bạn trai của Đông Đông?” Nhậm Hân Hân giật mình nói, “Cậu và Phương Hoa mới...”

“Đừng nghe cậu ấy nói bừa.” Vu Đông tức giận nói.

“Tớ không có nói bừa đâu nhé. Hôm đó tớ nói muốn xuống tay thì cậu lại bảo là mục tiêu của cậu.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói.

Nhậm Hân Hân nghe vậy thì mang vẻ mặt tò mò.

“Không phải bạn trai, là chồng.” Vu Đông dùng giọng điệu không quan trọng nói ra một tin tức gây bất ngờ.

...

Hai người nghe xong thì sững sốt, cuối cùng vẫn là Hường Hiểu Nguyệt phản ứng lại trước, cười nói: “Được lắm, đây là khí thế nhất định phải giành được nè!”

Vu Đông thấy biểu tình của hai người thì biết họ tưởng cô đang nói đùa vì vậy cô mang vẻ mặt nghiêm chỉnh nói lại một lần: “Tớ chưa có cơ hội nói với hai cậu chuyện này, tớ kết hôn rồi.”

“...”

“...”

Nhậm Hân Hân há to miệng, vẻ mặt không thể tin được, còn Hường Hiểu Nguyệt thì đã ngây ngốc.

“Việc tớ chia tay với Phương Hoa thì hai cậu đều biết.” Vu Đông đem chuyện xảy ra vào ngày hôm đó nói một lần cho hai người nghe, “Hôm đó ở trước cửa cục dân chính...”

Cho đến lúc Vu Đông nói xong thì hai người vẫn chưa bình thường trở lại, vẻ mặt vẫn ngây ngốc như cũ.

Thật lâu sau đó thì Hường Hiểu Nguyệt mới nói một cách cảm thán: “Câu chuyện của cậu còn cầu huyết hơn là bộ phim cầu huyết tớ mới nhận nữa!”

“Đông Đông, cậu có xúc động quá không vậy?” Nhậm Hân Hân lo lắng Vu Đông lúc đó đầu óc nóng lên nên quyết định sai lầm.

Vu Đông cười nói: “Thật sự là hơi xúc động. Nhưng tớ nghĩ tớ thích anh ấy!”

“Thích thì mau theo đuổi!” Hường Hiểu Nguyệt xúi giục, “Giấy kết hôn cũng đã có nên trực tiếp kéo lên giường là được!”

“Hiểu Nguyệt!” Nhậm Hân Hân không biết nói gì nữa.

“Hạ Phong quá thẹn thùng nên tớ phải chậm rãi mưu tính kĩ càng đã!” Vu Đông nghiêm trang nói.

“Đông Đông...” Hoàn toàn không thể tin là Vu Đông đã suy nghĩ đến chuyện đó rồi.

Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên nói: “Ba người chúng ta đi chúc mừng đi!”

“Chúc mừng cái gì?” Vu Đông nghi hoặc nói.

“Chúc mừng ba người chúng ta đều có mục tiêu mới!” Hường Hiểu Nguyệt cười nói, “Hân Hân phải làm mẹ, cậu muốn thu phục Hạ Phong, tớ muốn phát triển phòng làm việc rồi trở thành nữ cường nhân.”

Vu Đông nghe xong thì cười, gần đây xác thực là đã xảy ra rất nhiều chuyện vậy nên cũng phải tổ chức ăn mừng, bởi vậy ba người đều quyết định đồng ý.

Hường Hiểu Nguyệt dẫn đầu, đầu tiên là đến thẩm mỹ viện chăm sóc da mặt rồi đi trung tâm mua sắm mua quần áo, cuối cùng đi tiệm làm tóc sửa sang lại đầu tóc.

Khi ba người chỉnh trang lại chính mình xong, mỗi người cầm một túi quần áo bước ra cửa tiệm làm tóc nhìn con đường với xe cộ nhộn nhịp, đèn sáng lấp lánh thì cảm xúc trở nên kích động.

“Tớ phải làm bà chủ!” Hường Hiểu Nguyệt hô.

“Tớ muốn ngủ Hạ Phong!” Vu Đông hô theo.

“Tớ muốn làm một người mẹ đơn thân dũng cảm, vui vẻ!” Nhậm Hân Hân cũng kêu.

Ba cô gái xinh đẹp như hoa tức khắc cười rục rờ, đường hoàng.

“Đi thôi, chúng ta đi quán bar!”

Hường Hiểu Nguyệt lái xe chở hai người đi quán bar.

Vì Nhậm Hân Hân không thể uống rượu nên chỉ gọi nước trái cây nhưng Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt lại uống không ít rượu.

“Đông Đông, cậu uống ít thôi, lát nữa cậu còn phải đi làm mà!” Nhậm Hân Hân khuyên bảo.

“Hôm nay tớ nghỉ!” Trước khi tới đây thì Vu Đông đã gọi điện thoại bảo Vũ ca phát tiết mục đã được thu âm trước đó.

“Chúng ta lên đó hát đi!” Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào sân khấu đang náo nhiệt phía trên.

Vu Đông nhướn mày, có vẻ muốn thử.

“Hai cậu đi đi, tớ không đi đâu!” Nhậm Hân Hân đang mang thai nên cũng không muốn đi vào chỗ náo nhiệt quá.

“Hát thôi mà, tớ đâu có bắt cậu khiêu vũ!” Hường Hiểu Nguyệt giơ ly rượu trong tay lên rồi nói, “Uống ly rượu này xong thì chúng ta sẽ nói tạm biệt với quá khứ, nói ‘hello’ với tương lai!”

Ba người nâng ly rồi một hơi uống hết.

Quán bar này là nơi Hường Hiểu Nguyệt thường hay đến bởi vậy người trong dàn nhạc đều quen biết Hường Hiểu Nguyệt. Họ thấy cô nàng lại gần thì biết muốn hát hò vì vậy chào hỏi một tiếng xong thì Hường Hiểu Nguyệt cầm micro đi ra.

Hường Hiểu Nguyệt vốn đã diễm lệ lại thêm dáng người cao gầy, hôm nay lại sửa soạn, trang điểm kĩ càng nên vừa đứng ở trên sân khấu liền khiến cho người ta muốn theo đuổi.

“Hò ly tình chính hiệu đó!” Vu Đông cảm thán.

“A?” Nhậm Hân Hân hình như không nghe rõ.

“Wow~~”

“Người đẹp, người đẹp. Lại hát thêm một bài nữa đi!”

Phía dưới không ngừng truyền đến tiếng hét to và những thanh âm ồn ào khác. Hường Hiểu Nguyệt nghe xong cũng không luống cuống, quăng một ánh mắt quyến rũ ra rồi hát một bài tình ca bằng tiếng anh, nháy mắt toàn trường đều nóng lên.

Phòng riêng ở lầu hai trong quán bar, một người đàn ông bỗng nhiên phát ra tiếng một cách ngạc nhiên.

Lục Hiên nghe được thanh âm thì quay đầu lại nhìn liền thấy trên sân khấu là một cô gái đang hát hò nhảy múa.

“Cô ấy là bạn học của Nhậm Hân Hân phải không?” Ellen hỏi.

Lục Hiên nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Hường Hiểu Nguyệt vừa hát xong thì phía dưới toàn là tiếng vỗ tay và khen ngợi.

Vu Đông cười cười, đẩy Nhậm Hân Hân lên. Hường Hiểu Nguyệt kéo Nhậm Hân Hân đang bất an khi đứng trên sân khấu, rồi đưa micro cho cô nàng, cười cổ vũ rồi xuống sân khấu.

“Wow!”

Dưới đài thấy lại có một người đẹp đi lên thì lập tức vỗ tay càng to hơn.

Ellen và Lục Hiên ở phía xa tự nhiên cũng thấy được Nhậm Hân Hân. Ellen nhìn lướt qua bạn tốt rồi nhướng mày im lặng.

Lục Hiên nhìn Nhậm Hân Hân đang đứng trên sân khấu thì buông mắt không biết nghĩ gì.

Lúc Nhậm Hân Hân hát thì giọng hát vô cùng linh hoạt và kỳ ảo. Vu Đông giúp cô nàng chọn bài ‘Scarborough Fair’ của Sarah Brightman. Lúc Nhậm Hân Hân vừa cất tiếng thì thanh âm linh hoạt, nhu nữ và kỳ ảo phát ra làm cả quán bar từ ồn ào, náo động trở nên yên lặng. Tất cả mọi người ở phía dưới đều tập trung ánh mắt của mình về phía cô gái tóc đen váy trắng này.

Địu dàng, thuần khiết, nhu nữ. Đường như tất cả những điều tốt đẹp nhất đều tập trung trên người cô ấy.

Cô gái này giống như thiên thần vô tình đi vào trần gian vậy, tuy mờ mịt nhưng trong mắt lúc nào cũng có đầy sự hy vọng và điều tốt đẹp.

Khi Nhậm Hân Hân hát xong thì người dưới sân khấu đều hô to ‘nữ thần’, gọi đến mức mặt Nhậm Hân Hân ửng đỏ lên.

Ellen trộm nhìn sang Lục Hiên, thấy mặt hắn đều tái lên.

“Xem ra cô ấy sống không tệ!” Ellen cười nói.

Đâu chỉ là không tệ chứ, hừ! Lục Hiên nhìn những người đàn ông ồn ào phía dưới thì cảm thấy cực kì chướng mắt.

Đến lượt Vu Đông thì cô mang một cây ghita lên sân khấu.

Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy thì nhướng mày, chạy lên đài theo rồi tiếp nhận vị trí tay trống. Nhậm Hân Hân cũng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức ngồi vào đàn dương cầm ở một góc sân khấu không có người.

“Nữ thần, nữ thần!”

“Người đẹp, người đẹp!”

Ba người đẹp cùng lúc lên sân khấu làm cho toàn trường đều nóng lên.

Mặc dù quán bar có rất nhiều người đẹp nhưng hát hay không nhiều, mà người hát hay thì lại ít người biết chơi nhạc cụ. Hường chi bây giờ lại là ba người đẹp mang vẻ đẹp khác nhau nên mọi người đều hưng phấn là chuyện thường tình.

Đêm đó ba người đều rất vui vẻ, nhất là Vu Đông. Những ngày tháng niên thiếu khinh cuồng\* như vậy Vu Đông đã không cảm nhận được lâu rồi.

(\*niên thiếu khinh cuồng: thành ngữ chỉ những người trẻ khí phách hăng hái, đơn thuần, dám nói, dám làm, dám chịu, thoải mái làm điều mình thích)

Lúc ba người rời khỏi quán bar đã là ba giờ sáng.

Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông đều đã mang hơi say, Nhậm Hân Hân đỡ hai người nhưng cũng sắp không chịu nổi.

“Cậu khỏi đỡ. Bọn tớ không té đâu, cậu tự chú ý mình trước đã!” Vu Đông tránh cái tay Nhậm Hân Hân đang nâng.

“Đúng vậy, cậu nên cẩn thận đi, thai phụ!” Hường Hiểu Nguyệt vừa nắc vừa nói.

“Vay tớ gọi xe nhé!” Nhậm Hân Hân không yên tâm để hai người đứng trước cửa quán bar nên muốn nhanh chóng gọi xe.

Lúc rạng sáng thì rất ít xe nên Nhậm Hân Hân đứng thật lâu cũng chẳng có chiếc xe nào chạy đến. Nhậm Hân Hân quay đầu nhìn hai cô bạn thân đang đứng dựa vào góc tường thì trong mắt càng lúc càng sốt ruột.

“Nhậm Hân Hân!” Bỗng nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên.

Nhậm Hân Hân quay đầu lại thì thấy Lục Hiên mặc một bộ đồ tây, sắc mặt âm trầm nhìn cô.

Nhậm Hân Hân nghĩ đến người đàn ông này chiếm tiện nghi của cô, làm hại cô bị ba mẹ ghét bỏ thì lập tức không muốn nói chuyện với hắn nên quay đầu tiếp tục chờ xe.

“Tôi đang nói chuyện với cô đó!” Lục Hiên chưa bao giờ bị người khác làm lơ nên tức giận, bắt lấy tay của Nhậm Hân Hân.

“Anh buông tay ra đi!” Nhậm Hân Hân giãy giụa nói.

Hương Hiểu Nguyệt và Vu Đông đang mơ hồ đứng thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Nhậm Hân Hân. Hai người ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Nhậm Hân Hân đang bị một người đàn ông giữ chặt.

Hai người vội vàng chạy qua, một người tát mặt một người đập chân. Bởi vậy Lục Hiên đau đến mức té xuống đất.

“Đông Đông, không tệ đâu. Cậu luyện võ lúc nào thế?” Hương Hiểu Nguyệt khen.

“Cậu cũng không tệ!”

“Hắc hắc hắc... Chị đây là đai đen Taekwondo mà!”

“Tớ là quán quân tự do vật lộn xx!” Vu Đông nghe vậy cũng cười nói

.

“Hai vị nữ hiệp thân thủ đều lợi hại. Nhưng tớ nghĩ chúng ta đi nhanh đi!”

Hai người mới xử Lục Hiên xong thì người chứng kiến, Nhậm Hân Hân đều thấy đau thay cho Lục Hiên. Nhưng cô nàng sợ Lục Hiên tỉnh táo lại thì làm khó dễ ba người nên dự định kéo hai người đi mau.

“Đi cái gì mà đi chứ!” Hương Hiểu Nguyệt chỉ vào Lục Hiên đang nằm trên đất rồi mắng, “Luuu mạnh!”

“Đừng vậy, chúng ta báo cảnh sát, cho cảnh sát bắt hân!” Vu Đông ở một bên hét đệm.

“Đừng, gọi 110!” Hương Hiểu Nguyệt lấy di động ra định báo cảnh sát, Nhậm Hân Hân thấy vậy thì vội vàng chạy đến ngăn cản, vất vả cực kì lấy được điện thoại của Hương Hiểu Nguyệt xong thì Nhậm Hân Hân mới phát hiện Vu Đông đã báo cảnh sát.

“Đừng vậy, số 1103 đường ..., có một tên lưu manh lừa giỡn phụ nữ, cảnh sát mau đến!” Vu Đông nói xong thì cúp điện thoại, về mặt đắc ý cười với Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân muốn khóc.

Ellen đứng một bên chứng kiến toàn bộ mọi chuyện thì cũng tròn tròn mắt.

Ba giờ bốn mươi phút sở cảnh sát.

Nhậm Hân Hân vất vả giải thích mọi chuyện rõ ràng cho cảnh sát xong thì thấy hai người bạn thân của mình đang nằm trên ghế ngủ ngon lành thì lập tức cảm thấy vô cùng chán nản.

“Được rồi, nếu chỉ là hiểu lầm thì mấy người có thể kí tên rồi về.” Cảnh sát nói.

Nhậm Hân Hân và Lục Hiên đều ký tên.

“Chàng trai trẻ, chia tay rồi thì thôi đi, trên đời này còn biết bao nhiêu cô gái chứ, lại đây dựa nữa thì không tốt đâu!” Bác cảnh sát khuyên nhủ Lục Hiên.

Lục Hiên nghe vậy thì mặt xanh mét nhưng cũng chẳng biết trả lời sao.

“Còn cô bé này nữa, xinh đẹp như vậy thì nhớ đừng đi quán bar, nguy hiểm lắm đó!” Bác cảnh sát nhìn hai người đang say bí tỉ thì nói thêm, “Cũng phải biết khuyên nhủ hai người bạn nữa biết không?”

“Dạ!” Nhậm Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu nhận lỗi.

“Được rồi, tất cả về đi!”

Lục Hiên nhìn thoáng qua Nhậm Hân Hân nhưng cuối cùng cũng không nói gì, tức giận bỏ đi.

Nhưng Ellen thì nhìn hai con ma men đang ngủ say trên ghế rồi hỏi: “Có cần chúng tôi đưa ba người về không?”

“Không cần đâu, lát nữa bạn của Đông Đông sẽ đến!” Nhậm Hân Hân trả lời.

“Được rồi!” Ellen cười cười bỏ đi.

Khoảng năm phút sau, Thiệu Nhất Phạm bước vào sở cảnh sát thấy Vu Đông đang nằm trên ghế theo hình chữ X thì lập tức chán nản.

“Xin chào, anh có phải là bạn của Đông Đông không?” Nhậm Hân Hân hỏi.

Thiệu Nhất Phàm quay đầu lại liếc sáng mắt, người đẹp đó, rồi lập tức nở một nụ cười hoàn mỹ rồi nói một cách quý ông: “Xin chào, lúc này là cô tiếp điện thoại phải không, tôi là Thiệu Nhất Phàm!”

“Xin chào!” Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

Thiệu Nhất Phàm phải chạy qua chạy lại hai lần mới lời được hai người đang say bí tỉ ấy lên xe. Hân vừa lái xe vừa cùng Nhậm Hân Hân nói chuyện: “Thì ra là ba người đi uống rượu à, làm Hạ Phong cứ tưởng là Vu Đông xảy ra chuyện nữa.”

“Hạ Phong? Chồng của Vu Đông?” Nhậm Hân Hân hỏi.

“Đúng vậy!” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Tôi mới làm việc ở bệnh viện về, mới ngủ thì đã bị Hạ Phong đánh thức. Hạ Phong nói Vu Đông làm việc xong nhưng vẫn chưa gửi tin nhắn cho hân, gọi điện thoại lại không nhắc mấy nên hân lo lắng Vu Đông xảy ra chuyện gì, mà hân lại ở Mỹ nên nhờ tôi đi xem giúp.”

“Tôi có gọi đến đài phát thanh nhưng nhân viên ở đó nói hôm nay Vu Đông không đi làm. Sau đó tôi lại đến nhà Vu Đông nhưng trong nhà cũng không có ai. Lúc đó tôi đang lo lắng, may mà cô nhận điện thoại!”

Nhậm Hân Hân hơi ngượng ngùng nói: “Hôm nay bọn tôi đi quán bar, ở đó ồn ào nên chắc không nghe thấy tiếng điện thoại.”

“Ừ nhưng sao ba người lại vào sở cảnh sát thế?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“À... Là hiểu lầm.” Nhậm Hân Hân cười ngượng ngùng.

Thiệu Nhất Phàm đưa ba người trở về chung cư của Hướng Hiểu Nguyệt xong, bước ra khỏi rồi mới gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Tìm được rồi, Vu Đông đi quán bar với bạn học nên không nghe được tiếng điện thoại của cậu.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Vậy là tốt rồi!” Hạ Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Chùng nào về tớ mời cậu một bữa.”

“Mời tớ là chuyện hiển nhiên rồi.” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Có gì cậu nhớ hỏi Vu Đông là bạn cô ấy có bạn trai hay không là được.”

“Cậu lại muốn cưa người ta à?” Hạ Phong không biết nói gì với tính cách này của Thiệu Nhất Phàm nữa.

“Cậu có phải anh em của tớ không hả?”

“Tớ cúp máy đây.” Hạ Phong cúp điện thoại.

“Qua cầu rút ván!” Thiệu Nhất Phàm buồn bực nói.

Hôm sau Vu Đông tỉnh dậy, mở di động ra thì thấy một đồng cuộc gọi nhờ, đều là Hạ Phong gọi đến liên lập tức tỉnh táo.

Vu Đông cầm di động, đi ra ban công rồi gọi điện thoại.

“Alo?” Hạ Phong cười hỏi, “Dậy rồi?”

“Anh... Em... Hôm qua em đi uống rượu với bạn, quên gửi tin nhắn cho anh. Em xin lỗi.” Vu Đông ào ão nói.

“Không sao. Nhớ sau này đừng uống nhiều như vậy là được.” Đầu bên kia truyền đến những âm thanh ồn ào, hình như có người đang gọi Hạ Phong. Hạ Phong đáp lại rồi nói với Vu Đông: “Tôi còn có việc. Em mới say rượu xong thì uống nước mặt ong có thể bớt đau đầu.”

Vu Đông cúp điện thoại, dựa người vào lan can, nở nụ cười tươi rói.

Hình như từ lúc quen biết anh thì em càng thích cười!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18: Mái Nhà Đầy Hoa

Khi chiếc lá ngô đồng đầu tiên bị gió thu thổi bay đi thì cũng là lúc mùa hè nóng bức lặng lẽ rời đi.

Chiếc váy xinh đẹp biến thành áo khoác, giày xăng đan biến thành ủng.

Từ lúc phòng làm việc của Hương Hiểu Nguyệt nhận được hợp đồng lồng tiếng cho phim điện ảnh của đạo diễn Steven Spielberg thì cũng có chút tiếng tăm trong nước. Lại thêm việc Hương Hiểu Nguyệt có quan hệ rộng rãi nên mới được hầu hết các giảng viên giỏi trong trường lồng tiếng giúp.

Vì vậy đến lúc phim điện ảnh được chiếu thì phòng làm việc của Hương Hiểu Nguyệt ở Hollywood cũng có chút ít danh tiếng. Ít nhất thì đạo diễn Steven Spielberg đã tỏ vẻ là bộ phim tiếp theo của ông ta cũng sẽ nhờ phòng làm việc của Hương Hiểu Nguyệt lồng tiếng giúp.

“Vu Đông, cậu đến nơi chưa?” Hương Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa gọi điện với Vu Đông.

“Tối rồi. Cậu làm gì mà gấp thế!” Vu Đông dầm đôi giày cao gót ngang đầu nhìn lên một tòa nhà quen thuộc.

“Chùng nào cậu mới thì lấy bằng lái thế?” Hương Hiểu Nguyệt oán giận nói, “Cậu nghĩ thử xem cậu đi ký hợp đồng mà còn di chuyển bằng tàu điện ngầm thì có mất mặt hay không hả!”

“Tớ lấy được bằng lái xong cậu cho tớ một chiếc xe?” Vu Đông tròn trắng mắt.

“Xe chồng cậu không phải đang nằm trong gara hứng bụi sao?” Hương Hiểu Nguyệt hỏi.

“Được rồi, thang máy đến. Tớ cúp máy.” Trước khi cúp điện thoại thì Vu Đông nói thêm, “Lúc lái xe thì ít nói chuyện điện thoại nhé!”

“Tầng mấy?” Bỗng nhiên có một giọng nam vang lên.

“Tầng hai mươi. Cảm ơn.” Vu Đông ngẩng đầu nói lời cảm ơn thì phát hiện ra là người quen, vì vậy kinh ngạc nói: “Là anh?”

Ellen nhướn mày cười nói: “Cô còn nhớ rõ tôi?”

“‘Bạn của tra nam’, cái nhãn rõ ràng như vậy thì rất khó quên đó!” Vu Đông cười ha hả nói.

“A...” Ellen cũng không cãi lại, hần nhìn thoáng qua xấp tài liệu trên tay Vu Đông thì hỏi: “Đến đây nói chuyện hợp đồng?”

“Ừ!” Vu Đông lạnh nhạt gật đầu.

“Công ty giải trí OM?”

Từ tầng mười tám đến tầng hai mươi đều là của công ty giải trí OM nên hỏi câu như vậy thật là vô nghĩa. Vu Đông nói móc ở trong lòng nhưng bên ngoài thì vẫn gật đầu.

“Tôi là tổng giám đốc của công ty giải trí OM.” Ellen đột nhiên nói.

Lúc này Vu Đông mới có vẻ kinh ngạc, cô nhìn người đàn ông đang cười một cách cao thâm khó đoán này rồi suy nghĩ. Trước khi trùng sinh cô đã làm việc ở tòa nhà này được năm năm, cũng đã gặp qua tổng giám đốc của OM nhưng hình như không phải người này mà?

Vu Đông ‘à’ một tiếng rồi quay đầu.

“Cô không nhân cơ hội này lân la làm quen sao?” Ellen kinh ngạc nói.

Vu Đông cũng không thêm quay đầu lại nói: “Không cần, tôi không phải nói chuyện hợp tác với OM!”

Đúng lúc này thang máy cũng đã đến nơi, Vu Đông không thêm chào hỏi gì trực tiếp đi ra khỏi thang máy.

Ellen lần đầu tiên thấy một cô gái cá tính như thế này, hần cười lắc lắc đầu rồi đóng thang máy lại, đi tầng hai mươi hai.

Ở tầng hai mươi, Vu Đông thuận lợi tìm được đạo diễn Mã nói chuyện hợp đồng. Bởi vì đã trao đổi hết trong điện thoại nên lúc hai người gặp mặt chỉ đơn giản nói chuyện vài câu xong thì ký hợp đồng luôn.

Vu Đông thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi thang máy lên tầng cao nhất.

Đây là một tòa tháp đôi được kết nối với nhau bởi tầng mái ở phía trên cùng, hai bên hành lang làm bằng thủy tinh trong suốt, đứng ở trên đó có góc nhìn rất đẹp.

Trước khi trùng sinh thì Vu Đông rất thích đứng trên hành lang ngắm phong cảnh rồi uống cà phê ở tiệm cà phê trên tầng cao nhất.

Nhưng bây giờ thì tầng cao nhất vẫn chưa phải là tiệm cà phê mà lại là một công ty quảng cáo. Vu Đông đi vào con đường an toàn rồi quen thuộc đi đến sân thượng.

Vu Đông nhìn trên sân thượng chỉ có xi măng thì không thích ứng được mà nhũn mảy. Bởi vì năm năm sau ở đây mọc đầy cây xanh, cũng không biết là chủ tòa nhà khi nào trồng nhưng sân thượng lúc đó so với bây giờ thì đẹp hơn nhiều.

Toàn bộ mái nhà đều được thủy tinh che lại, bốn phía đều trồng hoa, xung quanh còn có các bộ bàn ghế cho mọi người nghỉ ngơi. Đặc biệt là ở phía nam

có một góc sân khoảng một mét vuông, Vu Đông thích nhất là ngồi trên đó nhìn xuống.

Vu Đông lần theo trí nhớ mà bước đến nơi đó, cô hơi ngoài ý muốn khi phát hiện có một người đang ở đó, chính xác là một thiếu niên, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên dường như cảm giác có người đang đến gần nên nhẹ nhàng quay đầu nhìn rồi cười với Vu Đông.

Không biết vì sao nhưng trong lòng Vu Đông có chút lo lắng, chắc có lẽ là bởi vì nụ cười của thiếu niên ấy quá mức tốt đẹp làm cho người ta có cảm giác không được chân thật cho lắm.

“Chị? Chị muốn ở đây bao lâu thế?” Có lẽ là bởi vì Vu Đông ngắm người quá lâu nên thiếu niên nhịn không được mà mở miệng hỏi.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Vu Đông hỏi.

“Bởi vì lát nữa em phải làm một chuyện, mà làm chuyện đó thì sẽ dọa người khác nên em định làm sau khi chị đi!” Lúc thiếu niên nói chuyện thì cũng không quay đầu lại.

“Nhưng chị muốn ở đây hơi lâu đó!” Vu Đông hơi phiền não nói.

“Tại sao?” Thiếu niên hỏi.

“Bởi vì em chiếm vị trí của chị?” Vu Đông nói.

Thiếu niên sùng sốt rồi nghi hoặc quay đầu lại: “Chị cũng muốn nhảy lầu hả?”

Vu Đông chớp mắt cười: “Chị không có nhảy lầu. Chị chỉ muốn ngồi ở chỗ đó ngắm cảnh thôi!”

“Vậy ngày mai chị lại đến nhé!” Thiếu niên quay đầu đi.

“Vậy không được đâu!” Vu Đông lắc đầu nói.

“Trễ một ngày cũng không được sao?”

“Không được. Đến đến lúc em nhảy lầu thì phong cảnh nơi đây đã không được như vậy nữa.” Vu Đông ưu sầu nói.

Thiếu niên hơi giật mình hỏi: “Thì ra em tìm một chỗ để nhảy lầu cũng sẽ hủy hoại phong cảnh nơi đó sao?”

“Đừng vậy!” Vu Đông bước qua rào chắn cao nửa mét, đứng ở trên mái nhà nhô ra. Bởi vì không còn rào chắn nên Vu Đông không dám đi tiếp nữa, cô dựa lưng vào rào chắn rồi ra vẻ bình tĩnh nói: “Vậy nên chờ chị xem xong phong cảnh thì em lại nhảy nhé!”

“Chị không khuyên em à?” Thiếu niên giật mình nói.

Vu Đông ra vẻ khó hiểu nói: “Khuyên em điều gì?”

“Khuyên em không nên nhảy lầu đó.” Thiếu niên nói.

“Không được.” Vu Đông lắc đầu nói, “Em đã đồng ý cho chị ngắm phong cảnh rồi, nên chị không thể đòi hỏi em điều gì nữa.”

“Chị rất có cá tính đó!” Thiếu niên bỗng nhiên cười nói.

Vu Đông cũng cười theo, cô nhìn xuống dưới nhưng phăng phát mái nhà không có hoa thì phong cảnh ở đây cũng chẳng đẹp để gì.

Vu Đông nhìn xung quanh thì bỗng nhiên phát hiện có một quyển kịch bản ở trong góc nên hiếu kì hỏi: “Kịch bản của em?”

Thiếu niên nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

“Chị nhìn được không?” Vu Đông hỏi.

Thiếu niên lại ‘ừ’ một tiếng.

Vu Đông tò mò lật lật, nhìn nhìn, Vu Đông dần dần nhủ mảy. Tất cả đều là áp lực và máu me khiến người xem vô cùng khó chịu.

“Rất kinh dị đúng không?” Một lát sau thiếu niên hỏi.

“Lúc sau thì sao?” Vu Đông bỗng nhiên đặt câu hỏi, “Sau khi Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi thì sao?”

Thiếu niên có vẻ không thể tin được nên sùng sốt quay đầu lại hỏi: “Chị còn muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo sao?”

“Đương nhiên! Một câu chuyện xuất sắc như thế này, chỉ hơi kinh dị thôi.” Vu Đông mang về mặt hiểu học.

“Em cũng không biết!” Thiếu niên lắc đầu một cách cô đơn, “Câu chuyện này đều là chuyện em thấy trong mơ. Muốn biết khúc sau như thế nào thì phải đợi đến tối nay em đi ngủ mới được.”

“VẬY em nhảy lầu thì chị không biết được câu chuyện lúc sau rồi.” Vu Đông tiếc nuối nói.

“Chị không cảm thấy em không được bình thường à?” Thiếu niên hỏi.

Vu Đông nghi hoặc khó hiểu.

“Từ lúc em tám tuổi thì em đã mơ được những chuyện biến thái máu me như thế này rồi. Từ nhỏ em đã phải đi gặp bác sĩ tâm lý.” Thiếu niên nhìn những người đi đường ở phía dưới rồi nói, “Có một lần em nghe trộm được bác sĩ tâm lý nói chuyện với ba mẹ em. Bác sĩ nói nếu em cứ tiếp tục bị như vậy thì thế nào cũng sẽ trở thành một tên sát nhân biến thái và kiến nghị ba mẹ đưa em vào bệnh viện tâm thần.”

“Lúc đầu thì ba mẹ em đương nhiên là không đồng ý, nhưng gần đây thì họ đã liên hệ các viện điều dưỡng ở Mỹ rồi.” Thiếu niên cười nói, “Bởi vì có em trai nên họ không cần em nữa phải không.”

“Sáng nay em ra ngoài cửa thì gặp em trai, em ấy muốn em ôm một cái. Mẹ em thấy được thì ánh mắt trở nên rất khủng bố, giống như ánh mắt người bị hại em gặp trong mơ vậy.” Thiếu niên cười cười xong lại nói, “Em hơi vui về đó, bởi vì em cảm thấy giấc mơ của mình là thật.”

“Vậy tại sao em lại viết những gì em thấy trong mơ thành kịch bản rồi mang đến đây?” Vu Đông lắng lắng nghe xong, im lặng thật lâu rồi hỏi.

Thiếu niên im lặng.

“Bởi vì em không muốn những thứ xảy ra trong mơ biến thành sự thật.” Vu Đông khẳng định nói, “Em hy vọng có thể có ai đó nói với em ‘đây chỉ là một câu chuyện thôi’.”

Thiếu niên nhìn Vu Đông nhưng vẫn không nói gì. Nhưng Vu Đông biết cô đã nói đúng.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn thì thấy Ellen mặc đồ tây mang giày da đang nhú mào nhìn họ.

Văn phòng của Ellen trùng hợp đối diện cái sân này. Lúc đầu Ellen thấy thiếu niên này thì hần đang định gọi bảo vệ tòa nhà nhưng Vu Đông xuất hiện rồi nói chuyện với thiếu niên thật lâu, thiếu niên vẫn không nhảy lầu. Nhưng cuối cùng thì Ellen cũng không yên tâm nên hần đành phải tự mình lại xem.

“Ellen?” Ánh mắt của Vu Đông sáng lên, “Anh là tổng giám đốc của OM phải không?”

Ellen nghi hoặc nhìn Vu Đông một cái.

Vu Đông đưa lưng về phía thiếu niên đưa kịch bản cho Ellen, vừa đưa vừa làm mặt quỷ rồi nói: “Công ty của anh gần đây đang muốn quay phim điện ảnh đúng không? Anh xem thử kịch bản này được không?”

Công ty của tôi muốn quay phim điện ảnh lúc nào hả? Cộng thêm nếu tôi muốn quay thì có rất nhiều kịch bản, còn cần cô đề cử sao?

Tuy mang suy nghĩ như vậy ở trong lòng nhưng Ellen vẫn nhận kịch bản.

Thoáng đọc một lát thì Ellen liền nhú mào, hần ngẩng đầu nhìn Vu Đông thì thấy Vu Đông đang liếc mắt ra hiệu cho mình. Ellen bình tĩnh nói: “Cũng được lắm. Nhưng tôi phải đưa cho đạo diễn nhìn rồi mới quyết định được.”

Vu Đông vui sướng quay người nói với thiếu niên: “Em nghe đánh giá của đạo diễn xong rồi mới nhảy lầu được không?”

Ellen nghe xong lời nói của Vu Đông thì thiếu chút nữa là dâng luôn hai đầu gối cho cô.

Thiếu niên trầm tư một hồi rồi nói: “Cũng được. Dù sao chuyện nhảy lầu cũng không cần gấp lắm, vừa lúc tối nay ngủ mơ xong em sẽ nói cho chị chuyện xảy ra tiếp theo.”

“Vậy chúng ta kết bạn trên QQ\* nhé. Sau đó em viết xong chuyện xảy ra tiếp theo thì gửi cho chị xem?”

(\*QQ: phần mềm nhắn tin nhanh bên TQ)

“Được.” Thiếu niên đứng lên cười nói.

Sau khi tiễn thiếu niên ấy đi thì Ellen cầm kịch bản nói: “Đây là con nhà ai thế? Nhanh chóng liên hệ với ba mẹ em ấy đi.”

“Ba mẹ em ấy muốn đưa em ấy vào bệnh viện tâm thần.” Vu Đông vô lực nói.

“Câu nhóc này có vấn đề.” Ellen nhúu mày nhìn kịch bản hần đang cầm, tất cả đều là máu me và bạo lực, người bình thường không thể viết ra được thứ như vậy.

“Em ấy nếu có vấn đề thật thì sẽ không đi nhảy lầu mà nên đi giết người mới đúng đó. Dù sao thì phương pháp có rất nhiều.” Vu Đông vừa nói vừa chỉ vào kịch bản.

“Vậy ý của cô là?”

“Nói thật đi, trừ bỏ máu me và bạo lực quá mức thì đây là một câu chuyện rất có logic.” Vu Đông nói, “Nếu tìm được một người biên kịch giỏi thì hẳn là có thể viết thành một bộ phim hay. Nước mình dù sao cũng không có bộ phim lớn nào với thể loại không bố mà được nổi tiếng cả.”

“Vậy tại sao tôi muốn làm nó?” Ellen nghi ngờ nói.

“Dù sao thì tôi mới cứu em ấy.” Vu Đông không sao cả nói, “Nếu lần sau em ấy còn đến đây nhảy lầu thì cũng không liên quan gì đến tôi nữa.”

Chẳng lẽ liên quan đến tôi? Ellen há hốc mồm.

Vu Đông nhún vai một cái rồi tiêu sái bỏ đi.

Hai ngày sau Vu Đông nhận được một tin nhắn trong hộp thư của QQ. Vu Đông mở ra nhìn thử thì thấy là câu chuyện tiếp theo, Tiểu Miêu đã chết trong tay của sát thủ biến thái.

Vu Đông gửi tin nhắn cho thiếu niên nhưng thiếu niên cũng không trả lời lại.

Vu Đông chú ý tin tức xã hội trong vòng mấy ngày liền thì thấy không có tin tức nhảy lầu.

Vu Đông cảm thấy không yên tâm lắm nên đem chuyện này viết cho Hạ Phong, hy vọng hần có thể tìm bác sĩ tâm lý hỏi thăm thử.

Vì vậy hôm sau Hạ Phong gọi điện thoại video đến.

“Hôm qua tôi đã hỏi thử bác sĩ ở đây.” Hạ Phong nói, “Họ nói thiếu niên này muốn tự sát nên chứng tỏ bản tính rất thiện lương. Nhưng loại bệnh này rất khó trị, yêu cầu điều dưỡng một thời gian dài nên phương pháp giải quyết tốt nhất là đưa thiếu niên vào bệnh viện tâm thần.”

Vu Đông nghe xong thì thấy thất vọng.

“Em có thể liên hệ được em ấy không?”

Vu Đông lắc đầu.

Hạ Phong thấy Vu Đông khổ sở nên an ủi nói: “Con người muốn chết thì ngay cả Thượng Đế cũng không giúp được. Em đã giúp được thiếu niên đó rồi.”

“Hôm đó em đã làm rất tốt rồi. Cho dù tương lai như thế nào thì em đã cứu em ấy được một lần.”

Vu Đông không có nói cho Hạ Phong một việc. Trong kịch bản chưa hoàn thành đó có miêu tả một cảnh tượng, Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi có một hoa viên bí mật, đó là một mái nhà tràn đầy hoa tươi.

Vu Đông đọc đến đó thì chỉ nghĩ, trước khi trùng sinh, nơi mà cô đến mỗi khi cô đơn, uể oải, nơi luôn mang đến cho cô vô số ấm áp, có lẽ là do sinh mệnh của thiếu niên này ban tặng.

Một người có trái tim trong sáng như vậy thì không nên rơi vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19: Sơn Môi

New York!

Cửa hàng bách hóa!

Hạ Phong đứng ở quầy đồ trang điểm mua sơn môi cho Vu Đông, người bán hàng đề cử rất nhiều loại màu sắc nhưng Hạ Phong không biết nên chọn cái nào hết. Hần nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho Vu Đông.

Vu Đông đang ở trên xe buýt chuẩn bị đến chỗ làm thì nhận được điện thoại nền kinh ngạc: "Hạ Phong?"

"Tôi đang đi mua son môi cho em nhưng ở đây có rất nhiều màu. Bình thường em dùng màu gì?" Hạ Phong hỏi.

Son môi? Vu Đông sững sốt một lát rồi hỏi: "Son môi gì?"

"Thứ năm mươi lăm trong danh sách em đưa." Hạ Phong nói.

"À!" Lúc này Vu Đông mới hiểu ra, nhưng sau đó cô lại không tin được mà hỏi: "Anh sẽ không thật sự... mỗi ngày mua một món cho em chứ?"

"Không, tôi dự định mua mặt nạ một lần cho em thôi." Hạ Phong nói, "Mỗi ngày mua một miếng tôi sợ người bán hàng sẽ mắng tôi."

"Ha ha!" Vu Đông nhin không được cười, "Anh mua đủ hết các món trong danh sách rồi à?"

"Mua được một nửa rồi."

"Anh rất nghe lời đó nha!" Vu Đông nhướn mày nói.

"Em bảo tôi mua mà?" Hạ Phong nghe giọng điệu của Vu Đông thì hoài nghi nói, "Em tùy ý viết chộc tôi đó hả?"

Nếu thật là vậy thì cũng giải thích được lý do tại sao danh sách các món đồ cần mua đều không ghi rõ ràng nhãn hiệu, giá tiền, màu sắc, chỉ ghi đẹp là được.

"Đương nhiên là không rồi." Vu Đông chốt dạ nói sang chuyện khác ngay, "Anh đang ở quầy nào?"

Hạ Phong nhìn thoáng qua nhãn hiệu rồi nói: "Chanel!"

"Có màu gì?"

Hạ Phong cầm lấy những màu sắc mà người bán hàng đề cử rồi nói: "Người bán nói một năm nay là màu số 1, số 2, số 11, ..."

Vu Đông chớp mắt hỏi: "Hôm nay ngày mấy?"

"Hả?" Hạ Phong ngờ ngạc nói, "Ngày 6 tháng 11."

"Vậy chọn màu số 6 và số 11 đi." Vu Đông không chút nghĩ ngợi nói.

"Được rồi." Hạ Phong chọn hai màu này rồi bảo người bán hàng gói lại.

"Anh không hỏi em tại sao chọn hai màu này à?" Vu Đông hỏi.

Hạ Phong đang trả tiền nên không để ý trả lời: "Tại sao?"

"Bởi vì hôm nay là ngày 6 tháng 11."

"Hôm nay là ngày 6 tháng 11 thì sao?" Hạ Phong buồn bực hỏi.

"Ngu ngốc!" Vu Đông nhin không được mắng.

Hạ Phong bị Vu Đông mắng thì ngờ ngạc, hấn đang định hỏi lại thì Vu Đông đã cúp máy.

Lúc này người bán hàng đã gói xong cho Hạ Phong, Hạ Phong nhận lấy đang định rời khỏi.

"Hạ Phong!" An An không nghĩ đến sẽ gặp Hạ Phong ở trung tâm thương mại nên vẻ mặt tươi tắn hiện ra rõ ràng.

Hạ Phong thấy An An và một cô gái người châu Á đang bước đến.

Hạ Phong dừng chân lại đợi hai người đi đến, gật đầu một cái rồi nói: "Trùng hợp thế!"

"Đúng vậy, anh cũng đi dạo ở đây sao?" An An vừa nói vừa nhìn thoáng qua cái túi Hạ Phong đang cầm.

"Anh là Hạ Phong? Bạn trai của An An?" Cô gái đứng bên cạnh An An cười hỏi.

Hạ Phong nháu mày nhưng cũng không phủ nhận, vì nếu làm vậy sẽ làm mất mặt An An.

"Hạ Phong, đây là bạn học của em, CC. Cô ấy là người Hồng Kông." An An ngượng ngừng giới thiệu.

"Xin chào!" Hạ Phong lễ phép nói, "Tiếng phổ thông của cô rất tốt đó, không hề có giọng Hồng Kông."

"Lúc còn nhỏ tôi có sống ở Đại Lục một thời gian nên tiếng phổ thông không tệ." CC nhìn cái túi trong tay Hạ Phong thì cười nói, "Đây là quà cho An An sao?"

CC lại quay sang nói với An An: "May mắn là gặp nhau, nếu không thì sẽ mua trùng rồi."

Thì ra hai người cũng đi mua son môi Chanel.

An An vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng nhận túi từ tay Hạ Phong. Cô nàng mở ra vừa thấy thì kinh ngạc nói: "Màu số 6 và số 11?"

"Số 11 không tệ nhưng số 6 không hợp với cậu đâu." CC vừa nói xong thì vẻ mặt hiểu ra nói, "Tớ hiểu rồi. Hôm nay đúng lúc là ngày 6 tháng 11 nên bạn trai cậu muốn mỗi lần cậu son môi đều nhớ đến ngày này."

An An ngượng ngùng khề đẩy CC một cái rồi liếc mắt đưa tình nhìn về phía Hạ Phong: "Thì ra anh vẫn còn nhớ em thích son môi nhãn hiệu này."

Hạ Phong nháy mắt một cái, thì ra lý do mà hấn vào cửa hàng bách hóa xong liền cảm thấy quầy đồ trang điểm này quen thuộc là do lúc trước hấn đã cùng An An đi mua vài lần.

"Ôi trời, thật là sáng đó!" CC mang biểu cảm khoa trương nói, "Tớ cứ cảm thấy lạ là vì sao hôm nay mình sáng thế. Thì ra là do tớ không cẩn thận làm bóng đèn đó."

"CC!" An An nửa giận nửa không hồn dỗi nói.

Nếu cái son môi này đã bị An An cầm đi thì Hạ Phong cũng không tiện mở miệng đòi lại nên hấn tìm đại một cái cố để rời khỏi đây: "Hai người đi dạo đi. Tôi còn phải về bệnh viện nữa."

"Được rồi."

Hạ Phong ra khỏi cửa hàng bách hóa, đứng ở ngã tư đường suy nghĩ một lát. Cuối cùng hấn đi vào một cửa hàng bách hóa đối diện, đổi một quầy đồ trang điểm khác rồi hỏi người bán hàng: "There is a girl, asians, the skin is very white, about twenty-two years old, what color would suit her?"

(Đó là một cô gái, người châu Á, da cô ấy rất trắng, khoảng tầm hai mươi hai tuổi, màu son nào sẽ hợp với cô ấy?)

Hạ Phong cầm túi son môi mới mua đi ra khỏi cửa hàng bách hóa, soạn một tin nhắn rồi gửi cho Vu Đông.

Sau đó hấn lại soạn một tin nhắn khác gửi cho An An.

An An đang lựa quần áo thì nghe được tiếng đi động vang thì lấy ra nhìn, thấy tin nhắn là của Hạ Phong thì cô nàng cong cong khóe miệng. Nhưng vừa mới cong lên được một nửa thì đã bị nội dung trong tin nhắn đè xuống.

'Son môi không phải là cố ý mua cho em. Nhưng vẫn tặng cho em vậy.'

"Sao vậy?" CC thấy sắc mặt của An An không đúng lắm thì lo lắng hỏi.

"Không có gì!" An An cắt di động vào, làm bộ không có việc gì nói.

@@@

Thượng Hải\*, đài phát thanh.

(\*Lúc trước mình đề là Thân thành nhưng sau khi hỏi bác GG thì mình mới biết nó là Thượng Hải. Vậy nên mình sẽ sửa lại là Thượng Hải từ đầu truyện luôn nhé! Xin lỗi các bạn vì sai sót này!)

"Tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' đã đến giờ kết thúc. Hẹn gặp lại vào ngày mai nhé!" Vu Đông hoàn thành xong hai giờ phát sóng trực tiếp thì một mõi xoa cổ.

"Hiện tại có nhiều cuộc gọi đến hơn rồi đó." Vũ ca rời khỏi phòng bật điện thoại.

"Đúng vậy, còn có nhiều vấn đề kỳ quái nữa." Vu Đông lắc đầu cảm thán.

"Kỳ quái?" Vũ ca cười nói, "Tin nhắn đều nói là em trả lời càng kỳ quái hơn đó."

"Có sao?" Vu Đông kiên quyết không thừa nhận.

"Có!" Vũ ca gật đầu khẳng định.

Vu Đông chu chu mỏ, bắt đầu cố tỏ ra dễ thương.

Vũ ca lắc đầu nói: "Đúng rồi, còn có một việc. Từ lúc anh chàng đẹp trai nước Pháp gửi thư đến xong nhét thêm một trăm đồng tiền thì bây giờ đài phát thanh mỗi lần nhận được thư của thánh giả 'Đêm khuya mị ảnh' đều thấy có thêm một trăm đồng tiền."

"Theo thống kê thì cứ hai mươi lá thư sẽ có một lá có tiền trong đấy!" Vũ ca nhắc nhở, "Tuy tiền đó em đều quyên góp hết nhưng đài phát thanh đã chú ý đến rồi. Họ bảo chuyện này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đó."

"Cũng phải!" Vu Đông nhún mày nói, "Ngày mai lúc phát sóng trực tiếp em sẽ nói với thánh giả."

"Ngày mai giám đốc Vương mở đại hội đúng không? Em cũng nên báo với giám đốc một tiếng." Vũ ca nhắc nhở.

"Được." Vu Đông thấy thời gian đã trễ nên lấy túi xách rồi nói: "Vũ ca, em về trước nhé!"

Vu Đông về nhà, theo thói quen đăng nhập vào QQ. Cô đang định gửi tin nhắn báo cho Hạ Phong là mình đã về đến nhà thì đã thấy Hạ Phong đã gửi đến một tin nhắn trước đó.

Xem thời gian gửi thì chắc là vào lúc cô mới bắt đầu phát sóng trực tiếp.

"Tôi mua loại sơn khác, người bán nói loại này sẽ đẹp hơn."

Tuy hơi khó hiểu tại sao Hạ Phong lại đổi một loại sơn khác nhưng Vu Đông cũng không truy vấn mà trả lời: "Màu gì cũng không sao, chỉ cần là thứ anh mua là được."

"Về nhà rồi sao?" Phía bên kia nhanh chóng trả lời.

"Em vừa về đến nhà."

"Vậy thì ngủ sớm đi."

"Được!"

Dù là những tin nhắn lập đi lập lại nhưng nó lại trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Vu Đông.

Hạ Phong nhìn chằm chằm tin nhắn đầu tiên mà Vu Đông phát cho hắn, thật lâu vẫn chẳng thể lấy lại được sự bình tĩnh.

Lúc này di động bỗng nhiên vang lên.

Hạ Phong nhìn thoáng qua rồi nhận cuộc gọi.

"Hạ Phong, tin nhắn cậu gửi cho tớ là có ý gì hả?" Thiệu Nhất Phàm mới vội vã cả một ngày xong, mới được nghỉ ngơi rồi lên mạng một lát thì đã thấy nhiệm vụ Hạ Phong phát cho mình thì lập tức hết vui: "Đồ cậu gửi về cũng không phải cho tớ, tại sao tớ phải đi lấy hả?"

"Vu Đông không có bằng lái."

"Không bằng lái thì cũng có thể gọi xe mà?" Thiệu Nhất Phàm nói, "Cậu mua cho cô ấy một đồng hồ rồi gửi về. Xong lại bị hải quan chặn lại rồi lại bắt tớ đi lấy. Tớ bận cứu người đó anh bạn."

"Cậu không muốn quen bạn của Vu Đông?" Hạ Phong hỏi.

"..." Thiệu Nhất Phàm sùng sốt, "Cậu đồng ý giới thiệu cho tớ?"

"Chuyện này chờ tớ về nước hẳn nói. Nhưng trước đó cậu phải có hình tượng tốt trước mặt Vu Đông đã." Hạ Phong cười nói.

"Từ lần trước thì tớ đã phát hiện, thái độ của cậu đối với Vu Đông không được bình thường cho lắm." Thiệu Nhất Phàm đột nhiên nói.

"Cậu xác định muốn dùng cuộc gọi quốc tế nói chuyện này với tớ sao?"

"Dựa vào! Tớ xem chút thì quên mất." Thiệu Nhất Phàm quát, "Mai tớ sẽ giúp cậu lấy đồ nhưng tiền thuế thì cậu nhớ chuyển khoản cho tớ."

"Keo kiệt thế!"

"Tớ đã không lấy phí dịch vụ rồi!" Thiệu Nhất Phàm oán giận nói, hắn đang định cúp điện thoại thì thấy msx xuất hiện tin nhắn liền hỏi: "Cậu gặp phải An An?"

"Sao vậy?" Hạ Phong chú ý đến sự thay đổi giọng điệu của Thiệu Nhất Phàm.

"An An đang gửi tin nhắn cho tớ, hỏi về cậu." Thiệu Nhất Phàm nhìn tin nhắn rồi nói, "Cô ấy hỏi lần này hình như cậu giận thật rồi. Gặp cậu hai lần mà lần nào cậu cũng không để ý đến, còn gạt cô ấy nói bản thân đã kết hôn, bảo tớ giúp hai cậu làm hòa."

"Cậu đừng xen vào." Hạ Phong nhủ mảy.

"Ai xen vào?" Thiệu Nhất Phàm nói, "Nhưng chuyện này dù sao cũng phải giải quyết rõ ràng đi."

Hạ Phong nhớ lại hai lần gặp An An thì hơi do dự rồi nói: "Cậu trực tiếp nói với cô ấy là tớ đã kết hôn."

"Chuyện này sao tớ có thể nói chứ." Thiệu Nhất Phàm từ chối.

"Cậu cứ nói chuyện tớ kết hôn là thật, giấy kết hôn cậu cũng đã nhìn thấy."

"Tuyệt tình như vậy sao!" Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

"Chuyện này vẫn nên làm rõ ràng thì tốt hơn!"

"Cậu nghĩ kĩ chưa, không quay đầu lại được nữa đâu." Thiệu Nhất Phàm hỏi, "Cậu và Vu Đông mới biết nhau được một tháng thì cậu qua Mỹ nhưng cậu và An An lại ở bên nhau lâu lắm rồi."

"Mặc kệ về sau có hối hận hay không nhưng bây giờ tớ không muốn cho mình để lại một đường lui. Làm như vậy thì không công bằng đối với bất kì ai."

"Đã thời đại nào rồi mà cậu vẫn còn bảo thủ như thế!" Thiệu Nhất Phàm chán nản nói.

"Nhất Phàm, cho dù là hôn nhân hay tình yêu thì theo ý tớ chỉ là 1 với 1 thôi." Hạ Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Anh Ấy Là Người Của Tớ

Trước khi trùng sinh Vu Đông có xem qua một bộ phim Nhật tên là 'Quán ăn đêm'.

Trong một tiệm cơm nhỏ chỉ bán vào buổi tối thì mỗi ngày đều có một người kể chuyện của mình cho chủ tiệm và những vị khách khác nghe. Bởi vì người đó biết đến sáng mai thì bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Xe buýt cũng giống vậy, cả xe đều là người lạ, không ai sẽ để ý bạn vui hay buồn. Cho dù bạn có khóc xấu đến mức nào thì cũng chỉ có thể trở thành một câu chuyện phiếm thú vị của người khác mà thôi.

Bạn có thể gỡ bỏ chiếc mặt nạ của mình ra mà khóc rống, không cần lo lắng một ngày nào đó sẽ có ai nhắc đến chuyện này.

"Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta đã yêu nhau tám năm, từ lúc em hai mươi ba tuổi đến bây giờ ba mươi mốt tuổi. Bây giờ anh lại nói muốn chia tay với em?" Một cô gái cầm di động đứng sau Vu Đông đang khóc.

Vu Đông nhìn vào cửa kính thì thấy cô gái khóc đến ướt cả mặt.

"Anh khiến em nói với mẹ em thế nào hả? Bây giờ mong ước duy nhất của mẹ em là thấy em kết hôn!" Cô gái đau lòng quát, "Đi tìm người khác? Em đi tìm ai bây giờ hả? Em đã hơn ba mươi tuổi rồi còn tìm ai được nữa? Ai sẽ muốn một cô gái tuổi này chứ?"

"Ba năm trước em đã nói với anh là kết hôn đi, nhưng anh đã nói gì! Anh nói anh sẽ lấy em nhưng lúc này không thích hợp. Bây giờ anh lại nói không muốn lấy em. Nếu anh không muốn lấy em vì sao lúc đó không nói thẳng đi, anh lấy mất thanh xuân của em giờ lại bỏ rơi em sao?"

"Miễn cưỡng ở bên nhau sẽ không hạnh phúc? Vậy tại sao bao nhiêu năm chúng ta yêu nhau anh vẫn miễn cưỡng bản thân mình hả?"

"Bây giờ cho dù anh không yêu em nữa thì anh vẫn phải lấy em hiểu không. Bao nhiêu năm như vậy anh cần thiết phải bồi thường cho em.."

Vu Đông nhìn qua cửa kính thì thấy là cái cửa đài phát thanh đầy quen thuộc, cô xuống xe.

Khi xe buýt chạy đi thì Vu Đông vẫn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô gái ấy qua cửa kính xe.

"Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh', tôi là dj Ngư Đồng." Vu Đông mang lên tai nghe rồi nói, "Hôm nay trước khi phát sóng trực tiếp thì Ngư Đồng muốn gửi đến một người bài hát này. Gửi đến một cô gái mới vừa bị tổn thương."

"Lúc tôi ngồi xe buýt đến đài phát thanh thì có một cô gái vừa mới chia tay với bạn trai. Họ đã quen nhau được tám năm, từ lúc cô gái hai mươi ba tuổi

đến lúc ba mươi mốt tuổi. Những năm tháng đẹp nhất đời cô ấy đã bị uổng phí." Vu Đông cũng có chút cảm xúc, "Ấn tượng sâu nhất của tôi là, cô ấy vẫn luôn hỏi đối phương một câu. Cô ấy hỏi là đã hơn ba mươi tuổi rồi sao có thể bắt đầu được nữa? Còn có ai sẽ muốn cô ấy?"

"Bởi vậy điều đó khiến tôi nhớ đến bài hát này."

Vu Đông cầm lấy cây đàn ghita mới mượn được ở phòng bên cạnh rồi đàn hát bài 'Phụ nữ tuổi ba mươi'\*

(\*Ai muốn nghe thử thì search gg Phụ nữ tuổi ba mươi của Đàm Duy Duy)

Bài hát này hiện tại vẫn chưa được công bố nên Vu Đông chỉ có thể tự đàn mà hát, hơn nữa cô cũng thích phiên bản của Đàm Duy Duy hơn.

Mỗi lần nghe bài hát này thì Vu Đông có rất nhiều cảm xúc bởi vì bài hát này miêu tả phần lớn tâm trạng của phái nữ lớn tuổi.

Vu Đông đàn hát xong thì buông đàn ghita nói: "Mỗi người đều có một tuổi hai mươi trẻ trung đẹp đẽ và cũng sẽ bị năm tháng đẩy đến tuổi ba mươi. Cuộc sống là con đường một chiều, không ai có thể kháng cự được thời gian hết."

"Một số người nhận được hạnh phúc sớm, vào thời điểm thích hợp gặp được người thích hợp. Nhưng cũng có rất nhiều người luôn bỏ qua hoặc không gặp được người thích hợp với mình. Nếu bạn là một cô gái gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn thì cũng không cần nản lòng, thất vọng với chính mình. Trời sinh mỗi cô gái là một đóa hoa, mỗi một thời điểm thì sẽ có một sức quyến rũ riêng, và cũng sẽ có người biết thưởng thức nó."

"Cho dù hiện tại bạn vẫn chưa gặp được người đó thì cũng không sao. Cũng giống như cuộc sống của đàn ông không chỉ có phụ nữ thì cuộc sống của phụ nữ cũng không chỉ có tình yêu và hôn nhân. Chúng ta vĩnh viễn phải xinh đẹp vì chính mình. Xã hội này sẽ không vì bạn khóc đến xấu xí mà thương tiếc cho bạn."

"Nếu bạn nghe được bài hát này, những lời nói này thì hãy lau khô nước mắt đi nhé!" Mắt của Vu Đông ngập tràn ánh sáng, "Có lẽ hạnh phúc chỉ đến muộn thôi, đừng lại bị thương nữa kéo hạnh phúc lại lạc đường đó!"

"Nỗi bất hạnh thì luôn nối gót mà đến nhưng hạnh phúc thì luôn đến vào lúc bạn mỉm cười."

Bác tài xé xe buýt đã lặng lẽ tăng âm lượng từ lúc Vu Đông bắt đầu phát sóng trực tiếp. Ông yên lặng quan sát cô gái đang khóc thút thút từ cái kính chiếu hậu, lúc này ông thấy cô gái đã nhìn chăm chú vào cửa kính, trong mắt không còn nước mắt nhưng tinh thần thì vẫn sa sút.

Đã đến trạm cuối.

Cô gái mang biểu cảm đờ đẫn bước xuống xe.

Lúc cô gái đi ngang qua bác tài xé thì ông nhin không được nói: "Cô gái à, cuộc sống này không có gì là không thể vượt qua được cả."

Cô gái tạm dừng một chút.

"Thế giới này không có ai sống được dễ dàng hết nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng và nỗ lực để tồn tại."

Cô gái vất vờ ngừng khóc khi nghe lời ấy lại tiếp tục chảy nước mắt.

"Khóc đi. Khóc xong rồi thì về ngủ một giấc, đến ngày mai thì sẽ tốt hơn thôi!" Bác tài xé thờ dãi nói.

Cô gái khóc một hồi lâu mới ngừng được, cô nhìn bác tài rồi ngượng ngùng hỏi: "Bác tài, cháu đi lỡ trạm rồi, xe của bác còn chạy nữa không?"

"Chạy, xe bác chạy đến hừng đông!"

@@@

Lúc Vu Đông đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt đã là buổi chiều.

Nhậm Hân Hân đang ăn bánh kem nên Vu Đông chạy đến ăn ké.

Hường Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì nữa: "Cậu có thể không giành ăn với thai phụ hay không?"

"Tớ chưa ăn cơm trưa nữa đó!" Vu Đông vừa ăn vừa nói.

"Com sáng cậu cũng chưa ăn phải không?" Nhậm Hân Hân suy đoán.

"Ừ ừ!" Vu Đông gật đầu.

"Công việc này của cậu cũng thật là, khiến đồng hồ sinh học rối loạn luôn đó. Com sáng không ăn sẽ không tốt cho dạ dày đâu." Nhậm Hân Hân nói.

"Làm dj ở radio có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ, nếu không thì cậu bỏ việc đi!" Hường Hiểu Nguyệt nói.

"Không..." Vu Đông nuốt bánh kem trong miệng xuống rồi nói, "Tớ cảm thấy công việc của mình rất có ý nghĩa."

"Có ý nghĩa gì chứ?" Hường Hiểu Nguyệt khinh thường nói, "Đêm hôm khuya khoắt sẽ có mấy người nghe chứ. Mấy người gọi điện thoại đến đều là người cô đơn tịch mịch không à."

"Không thể nói vậy được." Nhậm Hân Hân nói, "Đêm qua tớ có nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp, tớ cảm thấy rất êm tai đó. Đặc biệt là bài hát lúc đầu, tớ nghe xong thì khóc luôn."

"Cậu là thai phụ mà, tôi không ngủ lại đi nghe radio!" Hường Hiểu Nguyệt không đồng ý nói.

"Tại nửa đêm tớ đói bụng nên dậy ăn đó mà!" Nhậm Hân Hân nói, "Tớ cảm thấy sau này tớ sẽ trở thành người phụ nữ ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn."

"Cậu nói gì kì vậy!" Hường Hiểu Nguyệt mắng.

"Tớ không định kết hôn, có con ở với tớ là được." Nhậm Hân Hân nói, "Lúc tớ chia tay với Lục Hiền nếu không có hai cậu thì tớ chưa chắc có đủ dũng khí. Vậy nên lời hôm qua cậu nói chắc chắn sẽ ủng hộ được cô gái đó!"

"Cô gái nào?" Hường Hiểu Nguyệt kinh ngạc nói.

"Tớ cũng nghĩ vậy!" Vu Đông gật đầu đồng ý.

"Hai cậu đang nói chuyện gì vậy?" Hường Hiểu Nguyệt có cảm giác bị xa lánh nên muốn tiếp tục truy vấn thì bỗng nhiên tiếng điện thoại của Vu Đông vang lên.

Vu Đông vừa thấy, Thiệu Nhất Phàm? Cô nghi hoặc nhận cuộc gọi.

"Alo?"

"Vu Đông phải không, cô đang ở đâu?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

"Anh tìm tôi?" Vu Đông hỏi.

"Đúng vậy, Hạ Phong gửi đồ về nên bảo tôi đưa qua cho cô." Thiệu Nhất Phàm mới đi lấy đồ về từ sân bay.

Hạ Phong? Vu Đông báo địa chỉ cho Thiệu Nhất Phàm.

Chưa đến nửa tiếng sau thì Thiệu Nhất Phàm đã khiêng một cái thùng lớn đi vào cửa văn phòng.

"Đây, tất cả đều ở đây!" Thiệu Nhất Phàm chạy hết một buổi sáng nên mặt mũi muốn chết.

"Bác sĩ Thiệu uống nước." Nhậm Hân Hân rót một ly nước cho Thiệu Nhất Phàm.

"Cám ơn!" Thiệu Nhất Phàm cười nhận lấy rồi bỗng nhiên nhìn bụng Nhậm Hân Hân một cái. Sao mới nửa tháng không gặp mà đã mập lên như vậy? Không đúng, quần áo này giống đồ của thai phụ lắm!

"Cô... cô mang thai?" Thiệu Nhất Phàm không tin tưởng được nói.

"Đúng vậy!" Nhậm Hân Hân cười nói.

"À... Vậy chúc mừng nhé!" Tim Thiệu Nhất Phàm đã nát rồi. Làm không công đó bởi vì danh hoa đã có chủ rồi.

"Đây là đồ người chồng cậu nhặt được gửi về à?" Hường Hiểu Nguyệt tò mò đánh giá cái thùng.

Nhặt được? Thiệu Nhất Phàm nhướng mày.

"Cậu nói bậy gì vậy!" Nhậm Hân Hân tức giận trừng mắt nhìn Hường Hiểu Nguyệt rồi nói, "Nhặt được gì chứ, đó gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên!"

Hường Hiểu Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, bên cạnh vẫn còn người ngoài đó. Vì vậy nhanh chóng sửa lời: "Nhưng Hạ Phong làm người không tệ đó. Lần trước cậu uống say quên gửi tin nhắn báo bình an thì hắn gọi liên tục cho cậu, xong lại còn nhờ bác sĩ Thiệu đi tìm cậu vào lúc nửa đêm. Lần này đi Mỹ còn biết gửi quà về cho cậu."

Lúc này Vu Đông đang dùng kéo mở thùng ra, bên trong thứ gì cũng có.

"Bánh quy, chocolate, vớ, ly, bút, mặt nạ, ..." Hường Hiểu Nguyệt không biết nói gì luôn, "Mấy thứ này siêu thị nhập khẩu đều có mà, cần gì mua từ Mỹ gửi về?"

"Chắc ở Mỹ mua rẻ hơn." Nhậm Hân Hân tìm một lý do.

"Tiết kiệm được bao nhiêu chứ?" Hường Hiểu Nguyệt ghét bỏ nói.

Thiệu Nhất Phàm cũng được mở rộng tầm mắt. Hẳn phí hết bao nhiêu sức lực cuối cùng lại là đồng đồ ăn cộng vật dụng hằng ngày?

"Là tớ bảo anh ấy mua!" Vu Đông bỗng nhiên nói.

"Cậu bảo hần mua? Cậu bảo hần mua đồng này làm gì?" Hường Hiểu Nguyệt khó hiểu nói.

"Không biết. Chỉ muốn anh ấy mua cho tớ." Vu Đông vừa nói vừa mở cái bao nhỏ ra, bên trong là một cái túi xách màu đen quen thuộc của nữ.

"Ôi trời! Đây là khoản mới nhất năm nay của Prada. Trong nước vẫn chưa bán đâu đó!" Hường Hiểu Nguyệt giật lấy túi nói, "Thứ này cũng là cậu bảo hần mua?"

"Tớ chỉ nói mua túi xách chứ không nói rõ là nhãn hiệu nào."

"Người đàn ông chịu tiêu tiền vì phụ nữ chưa chắc là người đàn ông tốt nhưng ít nhất đó là bước đầu tiên để trở thành người đàn ông tốt." Hường Hiểu Nguyệt bình luận.

Thiệu Nhất Phàm ngồi một bên yên lặng uống nước, rất thúc thời không nói gì.

"Chùng nào Hạ Phong về thế?" Nhậm Hân Hân đột nhiên hỏi.

"Thời gian cụ thể thì tớ không biết nhưng anh ấy nói đi Mỹ ba tháng." Vu Đông nói.

"Cuối tháng sau, trước hoặc sau Giáng Sinh." Thiệu Nhất Phàm nói.

"Được, đợi Hạ Phong về thì đưa hần đến cho bọn tớ nhìn thử. Tớ và Hân Hân đánh giá cho cậu." Hường Hiểu Nguyệt mang về mặt ngạo kiều\* nói.

(\*ngạo kiều: do xấu hổ nên ra vẻ cao ngạo, nghĩ một đằng nói một nẻo)

"Cậu có đánh giá hay không thì tớ cũng đã kết hôn rồi?" Vu Đông cười nói.

"Cậu có ý gì hả?" Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

"Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp!"

Vu Đông mới nói xong câu đó thì Thiệu Nhất Phàm đang uống nước liền phun hết ra ngoài.

Ba người đều nhìn qua Thiệu Nhất Phàm. Thiệu Nhất Phàm nhanh chóng đặt ly lên rồi nói: "Đồ đã đưa đến rồi. Tôi có việc ở bệnh viện nên đi trước nhé!"

"Được rồi, làm phiền anh quá!" Vu Đông nói.

Thiệu Nhất Phàm vừa lên xe thì không chờ nổi mà gọi điện thoại cho Hạ Phong.

Hạ Phong đang ngủ mơ màng mơ màng thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tâm trạng cực kì không tốt nên buồn bực nói: "Thiệu Nhất Phàm, cậu nhìn thử coi bây giờ là mấy giờ hả?"

"Hai giờ chiều!" Thiệu Nhất Phàm bị hỏi thì sững sốt rồi cười mỉa nói: "À, tớ quên vụ sai giờ."

"Cậu có chuyện gì?"

"Tớ đã mang đồ qua cho Vu Đông."

"Ừ, về nước tớ sẽ mời cậu đi ăn cơm."

"Tớ gọi điện đến không phải để nói chuyện ăn cơm." Thiệu Nhất Phàm cười đề tiện, "Lúc nãy bạn Vu Đông nói chùng nào cậu về nước thì phải gặp cậu một lần, chắc chắn là muốn khảo nghiệm cậu đó!"

"Ừ?"

"Cậu đoán thử xem Vu Đông nói gì?" Thiệu Nhất Phàm cười hóm hờ nói, "Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp! Rất có khí phách đúng không!"

"Nói xong rồi?"

"A!"

Hạ Phong dứt khoát nhanh chóng cúp điện thoại.

Cầm đi động dựa vào đầu giường, Hạ Phong nhin không được phải bật cười.

Sự trùng hợp tốt đẹp nhất trên thế giới đại khái là lúc anh bắt đầu muốn thích em thì em cũng đang cố gắng thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Chúng Ta Yêu Đường Đi

Vu Đông đỡ Nhậm Hân Hân đã lớn bụng xuống xe.

"Không sao đâu, mới năm tháng thôi, không cần cẩn thận như vậy đâu." Nhậm Hân Hân nói.

"Cậu nhìn thử coi bụng cậu đã lớn thế này rồi." Nếu tớ không biết cậu sinh con gái thì tớ sẽ tưởng là cậu sinh đôi đấy.

"Tại đứa bé lớn quá thôi." Nhậm Hân Hân vẽ mặt từ ái sờ bụng.

"Cái gì mà đứa bé lớn chứ, là do cậu ăn nhiều quá thôi. Tớ nghe Hiểu Nguyệt nói cậu thường xuyên đợi cậu ấy ngủ rồi lên dậy ăn." Vu Đông dặn dò, "Lần trước đi khám thai bác sĩ đã nói rồi, đứa bé lớn quá thì sẽ khó sinh. Cậu phải khống chế việc ăn uống lại biết không."

"Không sao, cùng lắm thì sinh mổ thôi." Nhậm Hân Hân không để ý nói.

"Bác sĩ đã nói sinh thường sẽ tốt hơn cho đứa bé mà." Nếu là Hường Hiểu Nguyệt thì Vu Đông sẽ nói sinh mổ sẽ dễ lại sẹo.

"VẬY... sau này tớ sẽ ăn ít lại." Nhậm Hân Hân hơi do dự rồi nói.

Đến cửa thang máy, hai người đi thang máy lên tầng năm của trung tâm mua sắm rồi trực tiếp bước vào cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Hai người đi dạo một vòng trong cửa hàng thì Nhậm Hân Hân liú lười nói: "Đồ của trẻ em mắc đến vậy sao?"

"Trẻ em thì được coi trọng mà!" Vu Đông cũng kinh ngạc với giá tiền của mấy món đồ cho trẻ em.

"VẬY tớ nên mua ít thôi." Nhậm Hân Hân do dự rồi nói, "Bình sữa mua một cái trước đã."

Nhậm Hân Hân chọn một bình sữa hơi đắt tiền rồi lấy từ trong xe ra những thứ khác, định đặt lại chỗ cũ.

Vu Đông bước qua đem tất cả đồ đặt lại vào xe, rồi trách nói: "Đã lấy rồi sao lại bỏ lại thế!"

"Mấy thứ này mắc quá. Đợi đến lúc sinh đứa bé ra thì còn nhiều thứ phải chi trả nữa." Nhậm Hân Hân giải thích.

"VẬY mấy thứ này tớ trả." Vu Đông nói xong thì định đi tính tiền.

"Như vậy sao được chứ?" Nhậm Hân Hân từ chối nói.

"Có gì mà không được. Hiểu Nguyệt đã nói về sau tiền sữa của bảo bối cậu ấy sẽ lo." Vu Đông giờ tay chặn lại không cho Hường Hiểu Nguyệt nói, "Chúng ta đã nói rồi, đứa bé là ba người chúng ta cùng nuôi."

"Nhưng..."

"Đừng có nhưng nhĩ gì hết, nhận sự trợ giúp của bạn bè là một hành động thể hiện tình hữu nghị biết không."

Nghe xong những lời Vu Đông nói thì Nhậm Hân Hân không tiếp tục từ chối nữa.

Lúc tính tiền thì Nhậm Hân Hân nhìn thấy Vu Đông cầm một bình sữa hình con voi nhìn chăm chú thì buồn cười nói: "Cậu nếu thích trẻ con thì đợi lúc Hạ Phong về hai người sinh một đứa là được."

"Tớ cũng muốn lắm đó." Vu Đông trả lời.

"Sao vậy? Hạ Phong không đồng ý?" Nhậm Hân Hân kinh ngạc nói.

"Hai người bọn tớ vẫn còn đang ngủ riêng đó, sinh con cái gì, nghĩ quá xa rồi." Vu Đông nhún vai nói.

"Cũng phải, hai người mới kết hôn mà Hạ Phong đã đi Mỹ rồi. À, Hạ Phong sắp về nước rồi đúng không?" Nhậm Hân Hân nhớ Thiệu Nhất Phàm đã nói Hạ Phong sẽ về trước hoặc sau Giáng Sinh.

"Ừ, chắc là tuần sau đó. Nhưng cụ thể ngày nào thì vẫn chưa quyết định."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện thì đúng lúc đi đến một cửa hàng bóp nam. Vu Đông nhìn nhìn thì do dự không biết có nên vào hay không.

"Cậu muốn mua quà cho Hạ Phong à?" Nhậm Hân Hân suy đoán.

"Ừ." Vu Đông thừa nhận.

"Vậy thì vào đi." Nhậm Hân Hân nói, "Lần trước người ta đã mua một đồng hồ gửi về cho cậu thì cậu cũng phải mua cái gì để đáp lại chứ."

Vu Đông nghĩ ngợi thì thấy Nhậm Hân Hân nói rất đúng nên đẩy xe đi vào.

Nhậm Hân Hân ngồi ở khu nghỉ ngơi còn Vu Đông thì đi nhìn một vòng trong cửa hàng, cuối cùng chọn được hai cái bóp da.

"Cậu thấy cái nào được hơn?" Vu Đông cầm qua hỏi Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân nhìn một hồi thì chỉ vào một cái nói: "Cái này nhìn hào phóng hơn đó."

"Nhưng có quá bình thường hay không?" Cái bóp này nhìn có vẻ đơn giản, hào phóng nhưng cũng có vẻ quá mức bình thường.

"Bóp của nam đều là như vậy mà phải không?" Nhậm Hân Hân nói.

"Xin chào!" Nhân viên cửa hàng nghe được cuộc đối thoại của hai người thì cười giới thiệu, "Bóp trong cửa hàng của chúng tôi đều là hàng cao cấp có thể làm theo yêu cầu của khách. Nếu chị cảm thấy kiểu dáng quá mức đơn giản thì có thể tự mình thiết kế hoặc thêm một ít phụ kiện vào."

"Phụ kiện? Ví dụ như?" Vu Đông hứng thú nói.

"Có thể thay màu kim loại, kiểu dáng hoặc làm hoa văn trên bóp cũng được ạ." Nhân viên cửa hàng giới thiệu.

Vu Đông nhìn lại cái bóp cô đang cầm, cái bóp màu đen, không có kim loại, vì vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy giúp tôi làm một hoa văn chìm đi."

"Được, chị muốn làm hình gì?"

"Cá, một con cá. Làm cả hai mặt luôn nhé!" Vu Đông nói.

"Được, chị đến đây để tính tiền."

Vu Đông ra quầy tính tiền, nhân viên cửa hàng dặn Vu Đông ba ngày sau đến lấy, Vu Đông gật đầu rồi trở lại khu nghỉ ngơi đẩy xe.

"Cá? Vu\* à?" Nhậm Hân Hân mập mờ nhìn Vu Đông.

(\*Vu và Ngư = cá thì đồng âm trong tiếng Hoa)

"Vu gì? Là cá!"

"Đừng giả vờ với tớ. Làm hình con cá là muốn cho người ta mỗi lần dùng bóp đều nhớ đến cậu." Nhậm Hân Hân trêu chọc.

"Đúng thì sao nào?" Vu Đông bằng phẳng nói.

"Cao!" Nhậm Hân Hân gợn ngón cái ra.

"Nhậm Hân Hân?" Lúc hai người đi đến cửa thì bỗng nhiên có một giọng nam vang lên.

Hai người quay đầu lại thì thấy Lục Hiến đang cầm tay một cô gái thời thượng\* đứng trước cửa tiệm giày da dành cho nữ.

(\*thời thượng: hợp mốt)

Mặt Nhậm Hân Hân lập tức trắng.

Vu Đông nhú mày, lập tức muốn kéo Nhậm Hân Hân rời khỏi.

"Cô còn chưa phá thai sao?"

Nhậm Hân Hân lập tức cứng hết cả người!

"Cô nếu muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi thì tại sao không phá thai hả?" Lục Hiên chăm chọc nói, "Chẳng lẽ cô nghĩ chờ đến lúc cô sinh được đứa bé xong thì tôi sẽ chủ động cầu xin cô quay trở lại hả?"

"Tôi còn đang thắc mắc vì sao mấy bữa nay mẹ cô không đến nhà tôi, thì ra là đang chuẩn bị choi một trận lớn." Lục Hiên cười lạnh nói, "Cần gì như vậy chứ, cũng không phải là tôi không muốn lấy cô..."

Vu Đông lập tức quăng chiếc xe đẩy, xoay người bước đến trước mặt Lục Hiên rồi cười lạnh nói: "Lục tra nam, chúng ta lại đến sở cảnh sát lần nữa nhé!"

Lục Hiên vừa nghe xong lập tức kinh hãi nhưng Vu Đông đã đạp một chân qua.

Lục Hiên tức khắc bị đau, ngã xuống đất, người đẹp đứng bên cạnh hân lập tức bị dọa sợ nên hét chói tai, hân chỉ vào mặt Vu Đông mắng: "Cô đang làm cái gì vậy?"

"Muốn báo cảnh sát thì nhanh lên!" Vu Đông ngồi xổm xuống nhìn Lục Hiên, "Bằng không thì bà đây đi nhé!"

"Cô!" Lục Hiên đau đến mức mặt đều vằn vẹo.

Người đẹp bên cạnh muốn nâng Lục Hiên dậy nhưng khổ nỗi đi giày cao gót nên chẳng thể nào nâng lên được.

Nhậm Hân Hân nhìn một chuỗi các sự việc xảy ra bất ngờ nên hốt hoảng bịt kín miệng!

"Hừ!" Vu Đông cao lãnh xoay người, đẩy chiếc xe mang theo Nhậm Hân Hân bỏ đi.

New York!

Hạ Phong và đồng nghiệp Ngô Khải Quang cùng nhau đi mua sắm trong trung tâm.

Ngô Khải Quang về mặt đau khổ nói: "Anh nói xem, tôi ở nước Mỹ ba tháng mà ngày nghỉ thì toàn phải đi mua sắm."

"Mua nhiều vậy? Bạn gái anh dùng hết không?" Hạ Phong biết gần đây Ngô Khải Quang mua rất nhiều đồ trang điểm.

"Không phải chỉ có cô ấy dùng, còn đồng nghiệp, bạn thân, họ hàng, bạn bè. Tất cả đều phải mua." Ngô Khải Quang lấy hai tờ giấy a4 ra nói, "Anh xem, cô ấy vừa nghe tôi nói phải về thì lập tức nhờ tôi mua thêm nữa."

Hạ Phong nghe xong thì cười không ngừng.

"Bạn gái của anh tốt thật đấy, không bắt anh mua đồ cho bạn cô ấy." Ngô Khải Quang hâm mộ nói.

Hạ Phong gật đầu nhưng sau đó lại nhớ đến lời Thiệu Nhất Phạm nói mấy bữa trước.

Bạn thân của Vu Đông muốn gặp hân, vậy hân cũng phải mang quà gặp mặt đúng không?

Vu Đông có hai người bạn thân, một là Hường Hiểu Nguyệt, lần trước Hường Hiểu Nguyệt bị viêm ruột thừa nên Hạ Phong đã gặp qua. Còn một người khác cũng là bạn thời đại học của Vu Đông, nghe nói đang mang thai.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong lấy di động ra thì thấy là An An gọi đến. Hân do dự một lát nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

"Anh phải về sao?" An An hỏi.

"Ừ!"

"Anh đặt vé máy bay vào ngày mấy?"

"23!" Hạ Phong nói.

"Anh... có thể ở cùng em trong lễ Giáng Sinh rồi lại đi được không?" Giọng nói của An An có chút cô đơn, "Em không muốn ở một mình trong ngày Giáng Sinh... Lúc trước, đều là anh ở cùng với em!"

"An An, em đã biết là..."

"Em biết là chúng ta đã chia tay? Nhưng cho dù chỉ là bạn bè thì việc cùng em trải qua lễ Giáng Sinh cũng không phải là một yêu cầu quá đáng đúng không?" An An hỏi.

Hạ Phong trầm mặc một lát, nhìn hộp mặt nạ trong tay rồi nói: "Xin lỗi. Anh phải về dự lễ Giáng Sinh cùng vợ anh!"

"Hạ Phong! Sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ?" An An ủy khuất nói.

"An An, chúng ta đã bỏ lỡ nhau rồi nên cả hai chúng ta tự mình bước về phía trước thôi." Hạ Phong nói.

"Anh đi về phía trước rồi bỏ em lại đây sao?"

"Là em bỏ anh lại một góc!" Hạ Phong nghiêm túc nói, "Anh chỉ là bị người khác nhặt đi thôi!"

"Cô ấy dựa vào cái gì mà nhặt đồ của em chứ?" An An tức giận nói.

"An An, anh không phải là đồ vật!"

"..."

Trở lại chung cư, Hạ Phong nhìn đồng hồ thì đã đến giờ Vu Đông đi làm về.

Hạ Phong nhìn máy tính, quả nhiên chốc lát sau tin nhắn trên QQ đã nhảy lên.

'Em về đến nhà rồi!'

'Vậy em đi ngủ sớm đi!'

'Vé máy bay anh đã đặt chưa?'

'Đặt rồi. Ngày 23, khoảng sáng 24 thì sẽ đến Thượng Hải.'

'Lúc đó em đi tiếp anh nhé? Em lấy được bằng lái rồi.'

'Không cần đâu. Máy bay sẽ hạ cánh sớm nên em cứ ngủ đi.'

'Không sao. Hôm đó em có thể nghỉ phép.'

'Vậy được!'

Hạ Phong nhin không được nở nụ cười.

'Gần đây Thượng Hải đang mưa, nhưng ngày 22 thì trời sẽ nắng. Hôm đó em sẽ lấy khăn trải giường, chăn trong phòng anh ra giặt nhé. Đợi đến lúc anh về thì có thể dùng được rồi.'

'Phiền em quá!'

'Không phiền đâu. Em chỉ phụ trách bỏ vào máy giặt thôi mà!'

'Vu Đông...'

'???'

'Chờ anh trở về...'

'Làm gì?'

'Chúng ta yêu đương đi!'

Cách!

Vu Đông kích động đến mức làm vỡ cả chén trà.

Mười năm, cuối cùng cũng có một người đàn ông nói muốn cùng cô yêu đương!

Vu Đông kích động nhảy trên ghế sofa!

'Vậy anh mau trở về!'

Ha ha... Thật là trước sau như một, không biết rụt rè gì hết. Hạ Phong cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 22: Tín Vật Đỉnh Ước

Có lẽ bởi vì mười năm trước khí hậu vẫn chưa bị ô nhiễm nghiêm trọng lắm, khí hậu nóng lên vẫn chưa bằng năm 2017 nên đêm trước lễ Giáng Sinh ở Thượng Hải đột nhiên hạ một trận tuyết nhỏ.

Vu Đông mặc một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo lông xù màu trắng, mang một đôi ủng càng làm tăng vẻ duyên dáng, yêu kiều.

Khuôn mặt căng tràn đầy sức sống hôm nay lại có ý trang điểm. Đôi mắt to tròn, môi hồng hồng làm những người đàn ông xung quanh ghé mắt.

Vu Đông lại nhìn đồng hồ, máy bay chắc phải hạ cánh rồi chứ, sao chưa ra đến nữa.

Vu Đông nôn nóng đứng đợi năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng thấy hình bóng quen thuộc xuất hiện ở lối ra.

"Hạ Phong!" Vu Đông vui vẻ nhảy lên, liêu mạng vẫy tay.

Hạ Phong mặc áo khoác màu đen, nghe được tiếng gọi thì ngẩn người. Khi thấy rõ ràng là Vu Đông thì vẫy tay với Vu Đông sau đó chào hỏi với đồng nghiệp bên cạnh rồi ngay lập tức đi ra.

Vu Đông vui vẻ đi đến bên cạnh Hạ Phong, cười ngây ngô một cách ngọt ngào, im lặng không nói lời nào.

Hạ Phong xem xét Vu Đông một lát thì bỗng oán trách nói: "Anh xem dự báo thời tiết báo hôm nay sẽ có tuyết rơi. Em mặc ít như vậy sao được?"

Vu Đông nghe xong thì ngây ngốc, chớp mắt sau đó không vui chu miệng.

"Sao vậy?" Hạ Phong thấy Vu Đông bỗng nhiên không được vui thì hỏi.

"Em có ý trang điểm mà anh còn trách em!" Vu Đông ủy khuất nói.

Hạ Phong nghe xong thì cười. Vốn Vu Đông đã nhỏ hơn hẳn sáu tuổi, hôm nay mặc bộ đồ này lại càng trẻ hơn nữa khiến hai người đứng chung một chỗ càng làm hắn như già hơn vậy.

"Rất xinh đẹp, nhưng khiến anh già hơn nhiều, giống một ông chú." Hạ Phong thấy Vu Đông rút cổ thì cởi chiếc khăn quàng của mình ra quàng cho Vu Đông.

Thật sự thì trong sân bay không lạnh chút nào nhưng Vu Đông lại thích bộ dáng Hạ Phong quàng khăn cho cô.

"Yên tâm đi, em không ghét bỏ anh đâu." Vu Đông nghịch ngợm nói.

"Vậy thì anh phải chân thành cảm ơn em!" Hạ Phong cười sùng ái.

"Chúng ta về nhà thôi!" Vu Đông kéo va li của Hạ Phong qua.

"Ừ!" Hạ Phong sao có thể để Vu Đông kéo va li nên hắn duỗi tay cầm va li lại, xoay người rồi lấy một tay còn lại cầm lấy tay Vu Đông.

Vu Đông sững sờ, ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Phong cúi đầu cười với cô.

'Chờ anh về, anh muốn nói chuyện yêu đương với em.'

Vậy là bắt đầu rồi sao?

Vu Đông có chút thẹn thùng, có chút kích động, cô cúi đầu, yên lặng đổi tay nắm tay thành mười ngón tay đan chặt nhau.

Hạ Phong cảm giác được sự thay đổi. Bàn tay Vu Đông ấm áp, ngón tay mềm mại, tinh tế, lúc xẹt qua bàn tay hắn thì ngứa, ngứa từ bàn tay đến tận đáy lòng.

Bởi vì tuyết rơi nên Vu Đông chạy xe chậm lại thêm đường xá cũng đông đúc.

"Nếu không thì anh ngủ một lát trước đi. Em thấy tình hình giao thông như thế này thì chắc một tiếng nữa chúng ta mới đến nhà được." Vu Đông buồn bực nhìn đồng xe đằng trước.

"Không sao đâu. Anh không buồn ngủ, anh ngủ trên máy bay suốt rồi." Hạ Phong thấy Vu Đông lái xe rất ổn thì khen: "Em mới lấy bằng lái mà chạy tốt thật!"

"Đương nhiên, em thông minh như vậy mà!" Người nào đó có kinh nghiệm lái xe bao nhiêu năm nhưng lại không biết xấu hổ khoe khoang.

"Vậy về sau em chạy xe đi làm đi, có gì anh lấy xe ba chạy là được." Hạ Phong cười nói.

"Ừ." Vu Đông nghĩ nghĩ rồi bỗng nhiên nói, "Bây giờ cũng sắp tới trưa rồi, hay là chúng ta ăn cơm trưa xong rồi về?"

"Được!" Hạ Phong không có ý kiến.

Vu Đông thấy Hạ Phong đồng ý thì đi ra khỏi đường cao tốc, chạy vào một con phố ăn uống.

Bởi vì là Giáng Sinh nên rất đông người, hai người vất vả tìm được một chỗ dừng xe thì cũng phải đi rất lâu mới đến được nơi ăn uống.

"Hôm nay nhiều người thật đó!" Vu Đông cảm thán.

Hạ Phong nhìn con đường trang trí đầy thứ mừng Giáng Sinh thì đồng ý gật đầu.

Bỗng nhiên Hạ Phong thấy đối diện bên đường có một cô gái bán hoa thì nói với Vu Đông: "Chờ anh một lát!"

Vu Đông thấy Hạ Phong vội vàng chạy qua đường, ngừng lại trước mặt cô gái bán hoa, nói hai câu sau đó mang về một đóa hoa hồng đỏ.

"Giáng Sinh vui về!" Hạ Phong quý ông đưa hoa hồng cho Vu Đông.

Ánh mắt Vu Đông sáng lên, cô nhận hoa rồi ôm vào trong ngực mà cười ngây ngô.

Hạ Phong không biết nói gì nhìn Vu Đông, cho dù vui về cũng không cần thể hiện như vậy chứ.

"Coi chừng đụng trúng gai!" Hạ Phong nhắc nhở.

"Anh đừng có gạt em, người bán hoa đã cắt hết gai rồi." Vu Đông sẽ không mắc lừa.

"Vậy sao bộ dạng của em giống như chưa bao giờ thấy hoa hồng vậy?" Hạ Phong buồn cười nói.

"Hoa thì đương nhiên em đã thấy nhưng bông này không giống vậy. Đây là của người em thích đưa." Vu Đông ngửa đầu, trong mắt tràn ngập ánh sáng.

Lúc này lại đến phiên Hạ Phong sửng sốt, mặt Vu Đông tràn đầy sự vui mừng, trong mắt là sự chân thành khó có thể che dấu, phảng phất có thể xuyên đến tận đáy lòng người ta.

"Cô gái ngốc!" Hạ Phong nhìn không được xoa đầu Vu Đông, sau đó lại cầm tay Vu Đông lần nữa. Trong khung cảnh âm nhạc Giáng Sinh vui vẻ thì dường như mỗi một bước đi đều tràn đầy sự ngọt ngào.

"Chúng ta không ăn lẩu nữa, ăn cơm Tây được không?" Vu Đông bỗng nhiên nói.

"Sao vậy?" Lúc này hai người ở trên xe đã thảo luận xong là tí nữa đi ăn lẩu.

"Bởi vì hoa hồng và cơm Tây mới hợp đó." Không khí lãng mạn như vậy không thể bị một nồi lẩu hủy hoại được.

Hạ Phong kéo Vu Đông đến trước một cửa tiệm lẩu, nhìn Vu Đông nói: "Ăn thứ chúng ta muốn ăn là được, bởi vì hoa hồng và em còn hợp hơn!"

"Anh... Anh..." Vu Đông chưa bao giờ bị người đàn ông nào trêu chọc như vậy cả nên mặt càng lúc càng đỏ, cô cắn chặt răng rồi bỗng nhiên nói: "Anh còn như vậy thì em sẽ không khách khí nữa đâu!"

"Sao vậy?" Hạ Phong không biết hắn đã nói sai điều gì nữa.

Lúc này Vu Đông bỗng nhiên bước lên bậc thang đầu tiên, cô nhón chân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt Hạ Phong.

Hạ Phong hoảng sợ quay đầu, thấy cô gái mới hôn trộm mình giờ đã đi vào cửa tiệm lẩu, đang đứng bên trong hô lên với hắn: "Nhanh vào, em sắp chết đói rồi!"

Hạ Phong cười lắc đầu.

Hắn duỗi tay sờ chỗ Vu Đông mới hôn qua rồi bước vào tiệm trong ánh mắt hâm mộ của người phục vụ.

Lúc hai người ăn cơm thì Hạ Phong không ngừng gấp đồ ăn cho Vu Đông rồi còn dặn dò: "Đừng ăn cay nhiều quá, coi chừng đau dạ dày."

Vu Đông thấy trong chén của Hạ Phong không có gì thì cũng gấp một đồng đồ ăn cho Hạ Phong, rồi nói: "Anh cũng ăn nhiều một chút. Anh cũng chưa

được ăn lâu ba tháng rồi."

"Ừ." Đúng lúc Hạ Phong đang định ăn thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong nhận cuộc gọi: "Nhất Phàm?"

"Hạ Phong, cậu xuống máy bay rồi phải không."

"Rồi, đang ăn cơm đây này." Hạ Phong trả lời.

"Vậy cậu ăn cơm xong thì đến trường học ngay đi." Thiệu Nhất Phàm nói, "Khay nuôi cấy cậu đào tạo ở phòng thí nghiệm đã có phản ứng."

Mắt Hạ Phong sáng lên, giọng điệu vui vẻ nói: "Ừ, lát nữa tớ qua ngay."

Vu Đông dừng động tác lại rồi ngẩng đầu nhìn Hạ Phong đang vui vẻ, hỏi: "Sao vậy?"

"Thực nghiệm lúc trước anh làm đã có kết quả, anh muốn nhanh chóng đến xem." Hạ Phong nói xong thì áy náy nhìn Vu Đông, "Xin lỗi, hôm nay anh không thể ở cùng với em."

Thực nghiệm? Vu Đông nghĩ đến tương lai Hạ Phong sẽ đạt được đột phá lớn trong y học thì lắc đầu nói: "Không sao đâu, một lát em đưa anh qua?"

"Không cần đâu! Em cứ ăn đi, anh bắt xe qua đó là được." Không chờ Vu Đông gạt đầu thì Hạ Phong đã xách áo khoác đi rồi.

Quả nhiên là người thành công đều bận rộn, cơm mới ăn được một nửa đã bỏ đi rồi.

Vu Đông nhìn đóa hoa hồng kiều diễm đẹp đẽ ở kệ bên thì gửi một tin nhắn cho Thiệu Nhất Phàm.

'Hạ Phong mới xuống máy bay. Cơm mới ăn được một nửa thì đã đi rồi, hai người làm xong việc thì anh nhớ nhắc anh ấy ăn cơm.'

'Tôi quấy rầy hai người hẹn hò sao?'

'Lần thứ hai rồi đó bác sĩ Thiệu.'

'Tôi sai rồi!'

Vu Đông cười cười, buông đi động xuống tiếp tục ăn, chờ đến lúc ăn đủ rồi thì Vu Đông bảo phục vụ tính tiền.

"Đã có người tính tiền rồi ạ, đây là tiền còn thừa." Người phục vụ cầm hóa đơn và tiền lẻ đưa cho Vu Đông.

Thì ra dù đi gấp như vậy anh vẫn không quên tính tiền à?

@@

Đến lúc Hạ Phong làm xong việc trở về nhà thì đã là đêm khuya.

Vu Đông vẫn luôn ngồi trong phòng khách chờ Hạ Phong về nhưng chờ lâu quá nên mơ mơ màng màng ngủ luôn rồi.

Trong nhà tuy có mở điều hòa nhưng Vu Đông chỉ mặc áo ngủ nên có vẻ mỏng manh. Hạ Phong nhẹ nhàng bước qua, định ôm Vu Đông về phòng ngủ.

Chỉ là lúc dựa gần vào người Vu Đông thì hần mới phát hiện tóc Vu Đông vẫn còn ướt.

Hiển nhiên là vừa tắm rửa xong thì đã ngủ.

Hạ Phong tìm một cái khăn lông rồi nhẹ nhàng đặt lên người Vu Đông, lại đi vào buồng vệ sinh lấy máy sấy sấy tóc cho Vu Đông.

Đến lúc thổi được một nửa khô thì Vu Đông mơ mơ màng màng mở mắt.

" Tỉnh rồi?" Hạ Phong dịu dàng hỏi.

"Anh đã về." Vu Đông còn không có tỉnh táo lại nên thanh âm mang theo giọng mũi.

"Sao không sấy tóc mà ngủ rồi?" Hạ Phong nói.

"Buồn ngủ!"

Hạ Phong thấy vẻ đáng thương của Vu Đông thì bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Lần sau buồn ngủ quá thì đừng gọi đầu."

Vu Đông ngoan ngoãn gật đầu.

Hạ Phong vuốt tóc Vu Đông rồi bỗng nhiên nói: "Tóc em dài thật đó."

Vu Đông vẫn còn mơ hồ, đồng ý gật đầu.

"Em muốn đi cắt tóc không?"

"Không cắt đâu." Vu Đông nhẹ giọng nói, "Em cảm thấy mình để tóc dài đẹp."

"Vậy sao lúc trước em lại cắt tóc?" Hạ Phong nhớ rõ lúc lần đầu thấy Vu Đông thì cô có một đầu tóc dài.

"Lúc em để tóc dài là do bạn trai cũ nói để tóc dài đẹp." Vu Đông nói.

"À." Hạ Phong sững sốt, tiếp tục sấy tóc cho Vu Đông. Lúc hần cảm thấy tóc khô rồi thì tắt máy sấy.

"Anh cảm thấy em để tóc dài đẹp không?" Vu Đông tròn mắt ngẩng đầu nhìn Hạ Phong.

"Đẹp!" Hạ Phong hồi ức lúc ở trước cửa cục dân chính, cô gái khóc đến sưng đỏ cả mắt, mái tóc dài đen nhánh có vẻ nhu nhược động lòng người.

"Vậy lần này em vì anh để tóc dài được không?" Vu Đông chớp mắt cười hỏi.

"Anh?" Hạ Phong kinh ngạc hỏi.

"Anh nói em để tóc dài đẹp mà."

"Em không cần cố ý vì anh làm điều gì." Hạ Phong cười nói.

"Nhưng em muốn trở thành kiểu người anh thích."

Hạ Phong vừa nghe thì sững sốt, có lẽ là vì lời nói của Vu Đông quá trực tiếp nên Hạ Phong lập tức không được tự nhiên, hần đứng lên nói: "Cô gái ngốc, mau đi ngủ đi."

"Ủ, chúc ngủ ngon." Vu Đông nói xong thì lập tức nhắm mắt lại ngủ.

"Em không về phòng ngủ sao?" Hạ Phong kinh ngạc nói.

"Em không muốn đi." Vu Đông nhắm mắt lười biếng nói.

Hạ Phong bất đắc dĩ lắc đầu, ôm cả người lẫn chăn rồi chậm rãi đi vào phòng ngủ của Vu Đông, đem người đặt lên giường rồi còn đắp thêm chăn.

Có lẽ bởi vì mệt mỏi quá nên Vu Đông không mở mắt nữa.

Ánh đèn nhu hòa từ đầu giường chiếu vào khuôn mặt đang ngủ say của Vu Đông, Hạ Phong nhìn khuôn mặt tràn đầy sự thanh xuân của Vu Đông thì ánh mắt trở nên sâu thẳm.

"Em vẫn còn trẻ, chưa biết chính xác mình muốn cái gì. Em có thể kiên trì được bao lâu chứ?" Hạ Phong vén mấy sợi tóc ngay miệng Vu Đông ra rồi lẩm bẩm, "Thứ anh muốn là cả đời mà không phải là tình cảm mãnh liệt nhất thời. Hai chúng ta cách nhau đến sáu năm, là hai con đường khác xa nhau."

"Ngủ ngon!" Hạ Phong tắt đèn, lặng lẽ rời khỏi phòng của Vu Đông.

Hạ Phong trở về phòng, rửa mặt xong rồi lên giường, hần nằm trên nệm chăn khô ráo thơm tho thì biểu tình buồn lòng, đang định xoay người tắt đèn thì bỗng nhiên phát hiện có một cái bóp da của nam trên tủ đầu giường.

Hạ Phong cầm lại xem thử, cảm giác rất tốt, mặt ngoài trơn nhẵn còn có chút đường cong ẩn giấu. Hần mở bóp ra thì bên trong là một tấm thẻ.

Hạ Phong nhướng mày.

'Anh Hạ Phong thân mến, chúc mừng anh đã theo đuổi được người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ Vu Đông. Đây là tín vật đính ước Vu Đông tặng cho anh, nhớ phải đối xử tốt với cô ấy nhé! Ps: Mặc kệ vội vàng thế nào thì nhớ phải ăn cơm! (\*^\_\_^\*)'

Hạ Phong buông tấm thẻ trong tay ra, cái tay đang cầm bóp thì nắm chặt lại. Cuối cùng hần đem tấm thẻ nhét lại vào bóp da, sau đó lại xuống giường đem mấy thứ đồ trong bóp da cũ nhét vào bóp da mới.

Hạ Phong làm xong hết mới lên giường ngủ, trên mặt mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Đem Em Tặng Cho Anh

Tiệm làm móng tay bên cạnh phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt, Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt đang làm móng tay.

“Mang thai thật là phiền phức, cái gì cũng không được làm!” Hường Hiểu Nguyệt nhớ đến lúc này bảo Nhậm Hân Hân cùng đi làm móng tay thì đôi phương lại nói là đang mang thai nên từ chối.

“Thai phụ thì phải chú ý nhiều thứ mà!” Vu Đông vừa nhìn tập ảnh vừa nói.

“Cậu xem Hân Hân đã mập đến cỡ nào rồi? Tớ nghe nói sinh con xong dáng người còn bị biến dạng nữa đó.” Hường Hiểu Nguyệt như đang nói một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Lát nữa về cho tôi kiểu này.” Vu Đông chỉ vào tập ảnh rồi nhanh chóng để tay vào trước máy sấy.

Sau đó mới nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: “Xem dáng vẻ của cậu kia, cậu định kết hôn mà không sinh con à.”

“Nếu dáng người bị biến dạng thì tớ sẽ suy nghĩ lại đó.” Hường Hiểu Nguyệt suy tư một lát rồi nói.

“Yên tâm đi, không phải ai cũng bị biến dạng đâu. Hơn nữa tập thể dục cũng có thể khôi phục lại dáng người mà.” Vu Đông nói, “Cậu xem mấy minh tinh nữ đó, dáng người lúc sinh con xong cũng giống như trước khi sinh thôi.”

“Nói cũng phải.” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông có tâm trạng vui vẻ cả ngày nay thì hỏi, “Cậu làm gì vui thế, lát nữa đi hẹn hò à?”

“Hẹn hò? Cậu bắt tớ làm việc mà?” Vu Đông ý bảo tập hồ sơ đang trong túi xách của cô.

“Cũng phải!” Hường Hiểu Nguyệt cười ha hả nói, “Tớ quên mất. Hôm nay là Giáng Sinh, hơn nữa Hạ Phong mới về nên hay là tớ đi nói chuyện hợp đồng cho?”

“Thôi khỏi đi.” Vu Đông tức giận nói, “Hạ Phong đang bận rộn, sáng sớm đã chẳng thấy mặt mũi đâu. Nhưng cậu đó hả, chắc là không ít việc đâu nhỉ!”

Hường Hiểu Nguyệt, đã trang điểm, quăng một ánh mắt quyến rũ qua nói: “Tớ chỉ chơi trò mập mờ thôi, không giống cậu nên chuyện của cậu vẫn quan trọng hơn chứ!”

“Cậu trang điểm xinh xinh đẹp đẹp lại đi chơi mập mờ, tớ trang điểm xinh xinh đẹp đẹp lại phải đi làm việc, thật là lãng phí!” Vu Đông vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi.

“Quan điểm như vậy là không đúng!” Hường Hiểu Nguyệt giáo dục, “Tớ cho rằng phái nữ trang điểm không nhất thiết là cho ai xem. Phái nữ chúng ta lúc nào cũng phải xinh đẹp.”

“Cậu không mệt sao?” Vu Đông trước khi trùng sinh đều mặc quần áo ngủ ở nhà lười biếng vào cuối tuần nên cô cảm thấy lúc nào cũng phải trang điểm đẹp để rất mệt mỏi.

“Sao lại mệt?” Hường Hiểu Nguyệt truyền thụ kinh nghiệm, “Chỉ cần có ba tấm thẻ, chăm sóc sắc đẹp, tóc, tập thể hình. Từ quần áo thì đều được phối hợp sẵn, mỗi đôi giày đều đẹp để, chung quanh cậu đều là thứ đồ xinh đẹp thì không cần cố tình mà cậu cũng có thể trở nên xinh đẹp.”

“Còn phải thêm một tấm thẻ làm móng nữa.” Vu Đông giơ tay lên.

“Bây giờ các tiệm chăm sóc sắc đẹp cũng có làm móng.”

“Thì nó cũng có làm tóc đó thôi.”

“Cậu không hiểu, các tiệm mà vừa làm tóc vừa chăm sóc sắc đẹp đều là tiệm nhỏ mà thôi, không chuyên nghiệp chút nào. Tớ có nhà tạo mẫu tóc riêng.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tiền này cũng không thể tiết kiệm được.”

“Tớ phục.” Vu Đông phục đến sát đất, trước khi trùng sinh cô cũng chi tiền cho việc này rất nhiều nhưng không được chi tiết Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ bị cậu làm quên mất chuyện muốn nói rồi. Chuyện cậu và Hạ Phong thế nào rồi?” Hường Hiểu Nguyệt bà tám nói.

“Đang tiến hành rất thuận lợi.” Vu Đông mỉm cười nói.

“Ai da, xem biểu tình phôi phôi của cậu kia, tối hôm qua...” Hường Hiểu Nguyệt cười gian nói.

Cô gái đang cúi đầu làm móng cho hai người nhìn không được ngẩng đầu nhìn Vu Đông một cái sau đó nhanh chóng ý thức được hành động như vậy là

không đúng nên vội vàng cúi đầu tỏ vẻ không nghe thấy gì hết

Vu Đông không nghĩ đến Hường Hiểu Nguyệt không quan tâm trường hợp mà nói lung tung nên lập tức xấu hổ và giận dữ lườm đối phương một cái.

“Được, được rồi, tớ không hỏi nữa.” Hường Hiểu Nguyệt thay đổi vấn đề, “Lần trước ở bệnh viện gặp Hạ Phong nhưng lúc đó tớ còn không biết chuyện của hai người, sau đó Hạ Phong lại đi Mỹ. Vậy chừng nào cậu sẽ chính thức giới thiệu anh ta cho bọn tớ đây?”

“Đợi một chút đi!” Vu Đông nói.

“Còn đợi nữa?”

“Đợi đến lúc tình cảm của bọn tớ sâu đậm hơn một chút.” Vu Đông suy nghĩ rồi nói.

“Tình cảm lại sâu đậm hơn nữa?” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ mặt không thể tin được nói, “Hai người vẫn chưa lái xe\* sao? Hai người thật chậm chạp đó, giấy kết hôn cũng có rồi, trực tiếp nhào lên đi!”

(\*lái xe: khụ, chuyện đó đó, mọi người tự hiểu.)

Cô gái làm móng lại nhin không được ngẩng đầu lần thứ hai.

“Hường Hiểu Nguyệt!” Vu Đông giận dữ hét lên.

@@@

Thượng Hải, một studio điện ảnh.

Hợp đồng Vu Đông cần đàm phán lần này là một bộ phim truyền hình đang quay trong studio. Bởi vì muốn chiếu phim vào Tết nên bộ phim này vừa cắt nối biên tập vừa quay vừa lồng tiếng.

Bộ phim này thuộc thể loại lịch sử, diễn viên đều là người gạo cội, chế tác cũng rất hoàn mỹ chỉ là có một vài diễn viên có giọng nói không thích hợp phim lịch sử nên bộ phim này có yêu cầu rất cao đối với diễn viên lồng tiếng.

Lúc trước Hường Hiểu Nguyệt nhận lồng tiếng phim truyền hình đều là mấy bộ phim thần tượng cầu huyết, vậy nên nếu lấy được hợp đồng lồng tiếng cho bộ phim lịch sử này thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho sự phát triển của phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt.

Vu Đông đeo một cái thẻ nhân viên công tác của đoàn phim rồi đi theo nhân viên đến sân quay phim.

“Ngài đứng ở đây đợi một lát, chờ quay xong cảnh này tôi sẽ qua báo với đạo diễn Luru.” Nhân viên giải thích.

“Được!” Trước khi đến đây Vu Đông cũng đã tìm hiểu kỹ càng, vị đạo diễn này khi đóng phim thì tính tình hơi nóng nảy.

Vu Đông yên lặng đứng một bên. Lúc bình thường xem tv thì đều thấy khung cảnh rộng lớn, diễn viên diễn xuất nhập vai nhưng lúc này xem bọn họ quay phim thì chỉ cảm thấy nhạt nhẽo.

Đợi một lát chính là nửa tiếng, Vu Đông mang giày cao gót nên đứng hồi lâu thì chịu không nổi vì vậy cô đành nói với nhân viên dẫn cô vào một tiếng, báo là cô ngồi ở đây một lát, nếu đạo diễn Luru quay xong thì nhớ báo cho cô.

Vu Đông ngồi xuống thì nghĩ đến hôm nay là Giáng Sinh, nếu được thì cô muốn ăn com chiều với Hạ Phong. Vì vậy Vu Đông liền lấy di động ra soạn tin nhắn.

“Hôm nay chừng nào anh làm việc xong?”

Cầm di động hồi lâu cũng không thấy tin nhắn trả lời nên Vu Đông hơi thất vọng. Vu Đông nhìn sang chỗ đạo diễn Luru thì thấy bên đó vẫn đang quay phim lần thứ n nên lắc đầu đưa tầm mắt mình sang chỗ khác.

Bỗng nhiên Vu Đông thấy một cậu bé khoảng sáu bảy tuổi, mặc một bộ đồ cổ trang ngồi xỏm dưới đất khóc.

Cô thấy không có người lớn đứng xung quanh trông chừng cậu bé nên đi qua đó ngồi xỏm xuống hỏi: “Vị này diễn viên nhí, sao em khóc nhè thế?”

“Em không có khóc!” Cậu bé phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một người thì lau nước mắt rồi bướng bỉnh nói.

“Được được, em không khóc, gió hôm nay lớn quá nên cát bay vào mắt thôi phải không.” Vu Đông cũng không vạch trần, cô thấy mặt cậu bé đỏ bừng, không biết là do lạnh hay do khóc nữa, nên hơi đau lòng hỏi, “Là do đạo diễn mắng em sao?”

Cậu bé cắn môi, ủy khuất nói: “Em đọc thoại không tốt!”

“Em vẫn còn nhỏ, nói không tốt cũng là chuyện bình thường!” Vu Đông an ủi.

“Nhưng lời thoại lần này rất quan trọng, đạo diễn bảo em nhất định phải nói được. Nhưng em làm năm mươi lần vẫn không được.” Cậu bé tội nghiệp nói, “Các cô, chú khác đều bị em liên lụy nên giờ vẫn chưa được nghỉ.”

Lời thoại gì mà nhất định phải nói được chứ, mấy đứa bé biết diễn đã ít, nói không tốt thì vẫn có thể lồng tiếng mà?

Vu Đông nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Câu nào? Đề chị giúp em xem thử.”

“Chị cũng là diễn viên ở đây sao?”

“Chị không phải, nhưng chuyên nghiệp của chị là đọc thoại đó.” Vu Đông cười nói.

Cậu bé nửa tin nửa ngờ lấy kịch bản ra, Vu Đông vừa nhìn, trùng hợp ghê, là bộ phim của đạo diễn Luru. Lại nhìn tiếp thì cảnh mà cậu bé không qua được là kết cục, đất nước trải qua các biến cố thì ấu ố lên ngôi, quyền thần lúc đó muốn lập hoàng hậu cho hoàng đế mới tám tuổi, đây là cuộc đối thoại giữa hai người.

“Thừa tướng, trăm tuổi vẫn còn nhỏ, chưa cần thành thân vội vã như vậy...” Vu Đông nhìn kịch bản, dựa vào lý giải của bản thân rồi bắt chước giọng của cậu bé đọc một đoạn lời thoại.

“Giọng của chị sao giống của em thế!” Cậu bé ngạc nhiên nói.

“Bởi vì chị là diễn viên lồng tiếng đó!” Vu Đông cười cười nói, “Chị có việc gấp đạo diễn Luru nhưng bây giờ hẳn không rảnh nên chị giúp em đọc thoại nhé.”

“Vâng.” Cậu bé vui vẻ gật đầu.

Vì thế hai người quay lại chỗ Vu Đông mới ngồi lúc nãy rồi đọc thoại, để cậu bé nhanh chóng nhập diễn thì Vu Đông đọc đến phần của nhân vật nào sẽ thay đổi giọng của mình thành của nhân vật. Cho dù là giọng trung âm của thừa tướng uy nghiêm hay giọng chói tai của thái giám, hoặc giọng nhu nhược của thái hậu thì Vu Đông đều biểu hiện nhuần nhuyễn.

“Chị thật lợi hại đó!” Cậu bé đọc xong thoại thì mắt sáng lấp lánh nói với Vu Đông.

“Em cũng rất lợi hại!” Vu Đông vỗ đầu cậu bé nói, “Em còn nhỏ mà đã biết diễn kịch rồi, chị chỉ biết lồng tiếng thôi.”

“Là cô Vu Đông phải không?”

Vu Đông và cậu bé đồng thời quay đầu lại, lúc Vu Đông còn đang suy đoán thân phận của người này thì cậu bé đã ngoan ngoãn đứng lên hô: “Đạo diễn!”

“Ừ! Lời thoại thế nào rồi?” Đạo diễn Luru nhìn cậu bé nói.

“Vâng... đã tốt hơn lúc nãy một chút rồi ạ!” Cậu bé hơi sợ hãi nói.

“Vậy quay về trang điểm lại đi một lát sau tôi sẽ chụp lại cho cháu đoạn đó.”

“Vâng, tạm biệt chị nhé!” Cậu bé vẫy tay với Vu Đông xong thì chạy mất.

Vu Đông cười cười, vươn tay ra: “Xin chào đạo diễn Luru, tôi là Vu Đông.”

“Xin chào!” Đạo diễn Luru là một người thẳng thắn nên trực tiếp ngồi xuống nói, “Mục đích đến đây của cô Vu tôi đã nghe phó đạo diễn nói rồi. Nói thật, lúc đầu tôi không xem trọng mấy người cho lắm.”

Vu Đông nhướn mày.

“Bởi vì lúc trước hợp đồng của phòng làm việc cô đều là phim thần tượng, tôi chưa nói gì đến lời thoại.” Đạo diễn Luru nói tiếp, “Nhưng bộ phim của tôi là bộ phim lịch sử lớn, cho dù chỉ là giọng nói nhưng tôi vẫn muốn có cảm giác lịch sử.”

“Đạo diễn Luru, phòng làm việc của chúng tôi không chỉ nhận phim thần tượng mà còn có phim bom tấn của Hollywood.”

“Chuyện này tôi biết. Nhưng những người lồng tiếng đó có mấy người là người của phòng làm việc các cô?” Đạo diễn Luru sắc bén nói.

Vu Đông nghe vậy cũng không tức giận mà cười nói: “Đạo diễn Luru, mặc kệ mấy người bọn họ có phải người của phòng làm việc chúng tôi hay không, nhưng chỉ cần chúng tôi mời được họ thì cũng đã là thực lực của phòng làm việc rồi.”

“A?” Đạo diễn Luru nhướn mày hỏi, “Nếu tôi muốn Lâm Lâm làm nữ chính thì sao?”

Vu Đông cười nói: “Vậy thì thật trùng hợp, cô ấy là cô chủ nhiệm lớp tôi. Người khác thì tôi không dám đảm bảo nhưng cô giáo Lâm thì chỉ cần một chiếc điện thoại là được!”

Đạo diễn Lưu kinh ngạc nhìn Vu Đông một cái, nếu không phải lúc này hắn thấy Vu Đông đọc thoại với cậu bé, thanh âm nhân vật phù hợp thì hắn đã không nói nhiều với Vu Đông rồi.

Vu Đông nhìn thấy sự biến hóa của đạo diễn Lưu nên lập tức dùng một liều thuốc mạnh: “Đạo diễn Lưu, bộ phim này của đạo diễn là một bộ phim mang tính sử thi, từ diễn viên ngài chọn là có thể nhìn ra phẩm chất của nó, nên đương nhiên phải lồng tiếng sao cho phù hợp. Máy nhân vật quan trọng trong phim thì phòng làm việc của chúng tôi có nhưng diễn viên lồng tiếng được đề cử là...”

Vu Đông liên tiếp báo tên những giáo viên, giảng viên, chuyên gia trong trường.

“Nghe nói họ không tiếp nhận lồng tiếng phim mà?” Đạo diễn Lưu nghe xong mấy cái tên thì lập tức nói.

“Ai có tài năng lại nguyện ý tịch mệnh chứ, chỉ có những tác phẩm không đáng để bọn họ ra tay thôi. Tôi cảm thấy bộ phim của ngài nhất định có thể làm họ ra tay.”

“Theo như cách nói của cô thì nếu bọn họ không chịu ra tay là do phim của tôi không tốt?” Đạo diễn Lưu hỏi ngược lại.

Cuối cùng thì Vu Đông vẫn thuận lợi lấy được hợp đồng, trở lại xe, Vu Đông lập tức gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt báo tin vui.

“Cậu thực sự làm được! Ngay cả đạo diễn Lưu cũng bị cậu thu phục.” Hường Hiểu Nguyệt kinh hi\* nói.

(\*kinh hi: vừa kinh ngạc vừa vui mừng)

“Tớ lập rất nhiều lời hứa đó!” Vu Đông báo mấy cái tên ra rồi nói, “Những người này cậu đi mời đi nhé!”

“Yên tâm đi, cứ để đó cho tớ.” Hường Hiểu Nguyệt tự tin nói.

“Được rồi, đạo diễn Lưu muốn đuổi ngày chiếu phim nên mai đoàn phim sẽ đưa phim đã cắt nối tốt đến. Hôm nay cậu về sớm một chút, mai phải bắt đầu làm việc rồi đó.” Vu Đông dặn dò.

“Yên tâm đi, phòng lồng tiếng có Hân Hân mà!”

“Cậu quên Hân Hân là thai phụ rồi à?” Vu Đông nhin không được nói to lên.

“Biết rồi, trước mười hai giờ tớ sẽ về nhà.”

“Sáng mai là lịch khám thai, cậu nhớ đi với Hân Hân.” Vu Đông nhắc nhở.

Cúp điện thoại xong thì Vu Đông xem tin nhắn, cô thấy Hạ Phong vẫn không trả lời thì thất vọng lái xe về nhà.

Vu Đông ở trước cửa khu nhà thấy trong tiệm trái cây có bán quả bình an\* được đóng gói lại bằng giấy kiếng màu sắc sặc sỡ, nhìn rất vui vẻ nên Vu Đông nhin không được mua hai quả về.

(\*quả bình an: quả táo)

Cho đến lúc mười giờ tối thì Hạ Phong mới mang theo sự mệt mỏi trở về nhà.

Vu Đông cảm giác rõ ràng là Hạ Phong không thích hợp lắm. Tuy từ lúc quen biết Hạ Phong cho đến tận bây giờ, hắn đều về nhà sau mười giờ tối. Nhưng lúc trước dù có mệt mỏi đến cỡ nào thì đôi mắt Hạ Phong vẫn sáng láng, không giống như ngày hôm nay, đôi mắt phảng phất như bị một tầng sương mù xám xịt che khuất.

“Sao vậy?” Vu Đông hỏi.

“Không có gì!” Hạ Phong cười cười, có vẻ như không muốn nói gì.

Cho đến lúc đổi xong dép, cởi áo khoác ra thì Hạ Phong mới xoay người nói xin lỗi: “Xin lỗi, hôm nay anh bận quá nên quên trả lời tin nhắn của em!”

Vu Đông chăm chú nhìn Hạ Phong hai giây rồi chậm rãi bước qua, dùng ngón tay sờ sờ trán của Hạ Phong.

Ngón tay Vu Đông ấm áp, lòng bàn tay mềm mại phảng phất có thể xoa dịu nội tâm bên trong.

Hạ Phong cầm tay Vu Đông, hỏi: “Sao vậy?”

“Em đang xoa.” Vu Đông lo lắng nói, “Anh đã lớn hơn em nhiều tuổi rồi, nếu lại có nếp nhăn nữa thì phải làm sao!”

Hạ Phong sững sốt một giây rồi cười hỏi: “Nếu anh có nếp nhăn thì em có ghét bỏ anh không?”

“Có ở trên mặt cũng không sao, nhưng không nên có ở trong lòng.” Vu Đông nhìn mắt Hạ Phong rồi nhẹ nhàng nói.

Hạ Phong chớp mắt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Nếp nhăn trên mặt em có thể giúp anh xoa, nhưng ở trong lòng, em xoa không được.” Giọng nói của Vu Đông có chút mát mẻ.

Hạ Phong và Vu Đông nhìn nhau một hồi. Bỗng nhiên Hạ Phong chậm rãi lại gần, đặt đầu mình lên đầu vai mảnh khảnh của Vu Đông, tay hai người nắm chặt rồi để rũ xuống.

“Thật sự thì không phải là việc gì lớn. Chỉ là nghiên cứu anh làm trong một năm lại thất bại nữa rồi, anh có chút nhụt chí mà thôi.” Hạ Phong nhắm mắt lại chậm rãi nói.

Vu Đông cảm giác được sự mát mẻ của Hạ Phong một cách rõ ràng, cô lẳng lặng đứng thẳng, đỡ một nửa trọng lượng của Hạ Phong: “Không phải trong sách có một câu nói, mỗi một lần thất bại thì chúng ta đều đến gần thành công một bước sao?”

“Ừ!”

“Em tin anh nhất định sẽ thành công!” Vu Đông biết nghiên cứu của Hạ Phong thành công vào mười năm sau, nhưng chuyện này lại không thể nói.

“Lúc trước anh cũng tin như vậy.” Giọng nói tràn đầy cô đơn.

“Đừng sợ! Em sẽ luôn ở bên cạnh anh!”

Hạ Phong không nói nữa, hai người cứ tiếp tục lẳng lặng dựa sát vào nhau cho đến giờ Vu Đông sắp đi làm.

“Anh ổn rồi, em cứ đi làm đi!” Hạ Phong đã khôi phục lại bình thường nói.

“Vậy anh đi ngủ sớm đi, hôm nay không cần chờ em!”

“Được!” Hạ Phong cười gật đầu.

“Đúng rồi!” Lúc này Vu Đông mới nhớ đến, cô lập tức cầm hai quả bình an, một hồng một xám, rồi đưa quả có vỏ bọc màu xám bạc cho Hạ Phong nói, “Khắc tên anh lên đó đi!”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn quả táo trong tay mình.

“Nhanh đi!” Vu Đông thúc giục.

Hạ Phong không có biện pháp từ chối, đành phải tìm một con dao nhỏ rồi khắc tên mình lên đó.

Vu Đông nãy giờ nhận quả bình an đã có khắc tên Hạ Phong rồi lại đem quả màu hồng của mình đưa cho Hạ Phong: “Lễ Giáng Sinh vui vẻ!”

Hạ Phong nhận lấy, thấy trên quả táo đỏ rực được khắc hai chữ ‘Vu Đông’, thời gian khắc chắc đã lâu nên chỗ đó đã bị oxy hóa.

“Quả táo này anh nhất định phải ăn hết đó, quả táo anh đưa em cũng sẽ ăn hết.” Vu Đông cười nói.

“Tại sao phải khắc tên lên đó?” Hạ Phong hỏi.

“Khắc tên lên đại diện cho anh và em đó!”

“Quả táo này đại diện em?” Hạ Phong không xác định nói, “Sau đó em muốn anh ăn hết?”

“Đúng vậy!” Vu Đông mới nói xong thì phát hiện có gì đó không đúng cho lắm, vì vậy mặt cô nhanh chóng đỏ rực.

“A... Anh nhất định sẽ ăn hết!” Hạ Phong nhin không được cười nói.

“Anh... Chán ghét!” Vu Đông dậm chân một cái rồi mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Hạ Phong cầm quả bình an, một mình đứng trong phòng khách cười.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Cô Ta Dám Cướp Người Của Tớ?

Bệnh viện u khoa.

Thiệu Nhất Phàm vừa đi khám các bệnh nhân trong phòng bệnh về, đang dặn dò y tá những điều cần chú ý với người bệnh thì thấy Hạ Phong đi đến từ xa.

“Hạ Phong!” Thiệu Nhất Phàm hô lên.

Hạ Phong tự nhiên là thấy Thiệu Nhất Phàm, bước đến: “Sao vậy?”

“Đến lúc này thì đám thực tập sinh đại học y mới làm được việc.” Thiệu Nhất Phàm ý bảo đám bác sĩ thực tập đang vội qua vội lại trên hành lang.

“Lúc chúng ta mới tốt nghiệp cũng vậy thôi.” Hạ Phong nói.

“Chúng ta mạnh hơn họ nhiều có được không?” Thiệu Nhất Phàm hỏi ỨC NÓI, “Tớ nhớ rất rõ, lúc cậu chưa tốt nghiệp đã đi theo giảng viên đến bệnh viện học tập. Sau đó tốt nghiệp thì được phân công làm ở đây rồi trực tiếp làm việc luôn.”

“Còn tớ sao, được người anh em tốt như cậu giúp đỡ, khoảng hai tháng đã thích ứng được công việc rồi. Nhưng cậu xem đám thực tập sinh này đi, nửa năm mới thích ứng công việc được!”

“Sao cậu lại nhớ đến việc đánh giá thực tập sinh rồi?” Hạ Phong cười nói.

“Thì tại trước đó bạn quá nhưng gần đây nhẹ nhàng hơn nên mới nhớ ra thôi.” Thiệu Nhất Phàm nhướn mày nói, “Lát nữa chúng ta làm xong việc rồi về sớm một chút, đi ra ngoài uống mấy ly.”

“Không được.” Hạ Phong lắc đầu từ chối nói, “Làm xong việc tớ muốn đi phòng thí nghiệm.”

“Có ý tưởng mới?” Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

Hạ Phong lắc đầu nói: “Vừa thực nghiệm vừa tìm thôi.”

“Được lắm, lần này cậu tỉnh lại nhanh thật đấy!” Thiệu Nhất Phàm khen.

“Sao, chẳng lẽ tớ là người không chịu nổi thất bại à?”

“Không phải là không chịu nổi thất bại. Nhưng lúc trước mỗi lần làm thực nghiệm thất bại thì cậu sẽ sa sút tinh thần khoảng hai ngày.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Lần nào cũng là tớ cùng cậu đi uống rượu. Nhưng lần này thì không cần rồi! Ài, lại mất đi một cái cớ để uống rượu!”

“Cậu uống ít thôi, đừng quên cậu là bác sĩ đó!” Hạ Phong khuyên nhủ.

“Bác sĩ cũng có cuộc sống của riêng mình mà.” Thiệu Nhất Phàm đang muốn nói tiếp thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

Vừa lấy di động ra thì Thiệu Nhất Phàm liền nhướn mày vì kinh ngạc, nhận cuộc gọi xong thì nói: “Người đẹp họ Hường, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho tôi thế?”

“A, được, tốt, tôi lập tức qua đó ngay!”

Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm cúp điện thoại liền hỏi: “Bạn gái mới?”

“Không phải.” Thiệu Nhất Phàm phủ định xong thì nhìn thoáng qua Hạ Phong, ý vị sâu xa nói: “Tớ cảm thấy chuyện này không phải là việc tớ nên đi.”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn lại.

Lúc này người mới gọi cho tớ là bạn của Vu Đông, đang ở khoa sản khám thai. Cô ấy nói đông quá nên nhờ tớ tìm người quen giúp đỡ giùm.” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Chính là hai cô gái lần trước nói phải gặp cậu đánh giá đó, cậu có muốn nhân cơ hội này tăng chút ít hảo cảm không hả?”

Hạ Phong không nói gì, nói với y tá: “Đưa cho tôi bệnh án của giường số ba.”

Y tá tìm bệnh án rồi đưa cho Hạ Phong.

Hạ Phong thuận tay nhét vào lồng ngực của Thiệu Nhất Phàm rồi nói: “Giúp tớ đi xem bệnh, giờ tớ đi tăng hảo cảm đây.”

Nói xong cũng không đợi phản ứng của Thiệu Nhất Phàm mà đi hướng phòng khám bệnh. Thiệu Nhất Phàm đành phải nhận mệnh đi xem bệnh, thật là quen sai bạn rồi!

Chốc lát sau, Hạ Phong đã đi đến khu vực khám bệnh. Cùng giống như lần trước vậy, giữa đám người bệnh mặt tái nhợt thì Hường Hiểu Nguyệt, vĩnh viễn thời thượng và hoa lệ, bắt mắt cực kì.

“Chờ lâu chưa?” Hạ Phong đứng trước hai người, ôn hòa nói.

“Bác sĩ Hạ?” Hường Hiểu Nguyệt giật mình nói. Thật sự thì lúc đầu Hường Hiểu Nguyệt muốn tìm Hạ Phong, nhưng lại không có số điện thoại của đối phương nên đành lui mà cầu người tiếp theo tìm Thiệu Nhất Phàm, lại không thể tưởng được Hạ Phong lại tự đến.

“Hiểu Nguyệt?” Nhậm Hân Hân thấy người đến không phải là Thiệu Nhất Phàm nhưng nhìn đến biểu tình của Hường Hiểu Nguyệt thì hiển nhiên là quen biết đối phương.

“Hân Hân, đây là Hạ Phong, vị nào của Đông Đông ấy.” Hường Hiểu Nguyệt cười giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Hạ Phong.” Hạ Phong chủ động chào hỏi.

Nhậm Hân Hân vội vàng dựa vào Hường Hiểu Nguyệt rồi đứng lên, lễ phép nói: “Xin chào, tôi là bạn của Đông Đông, tôi thường nghe cậu ấy nhắc đến anh.”

“Hai người đến khám thai sao không bảo Vu Đông gọi điện thoại trước cho tôi chứ.” Hạ Phong nói.

“Không phải là chuyện lớn gì, lúc đầu tôi nghĩ muốn đợi một lát thôi, ai ngờ lúc này bụng hơi đau nên Hiểu Nguyệt mới lo lắng quá.” Nhậm Hân Hân hơi ngượng ngùng nói.

“Sao không phải là chuyện lớn chứ, đứa bé ở trong bụng. Mà bụng lại đau thì không lo lắng sao được. Anh nói đúng không bác sĩ Hạ?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Đúng vậy!” Hạ Phong gật đầu nói, “Hai người cũng đừng gọi tôi là bác sĩ Hạ, cứ gọi thẳng tên là được.”

“Cũng được, nói thật, tôi gọi như vậy cũng không quen lắm.” Hường Hiểu Nguyệt hưởng ứng nói.

“Hai người đứng đây chờ một lát, để tôi sắp xếp cho.” Hạ Phong nói xong liền đi vào phòng khám bệnh, tìm thấy một bác sĩ khoa phụ sản đang định nghỉ trưa, nhờ hỗ trợ khám thai cho Nhậm Hân Hân.

Lúc khám thai thì Hạ Phong không tiện bước vào nên vẫn luôn đứng chờ ở ngoài. Cũng may là khám thai bình thường rất đơn giản mà Nhậm Hân Hân cũng không có vấn đề gì nên việc khám thai nhanh chóng kết thúc.

Hạ Phong nhìn thời gian xong thì nói: “Đến giờ ăn cơm rồi, tôi mời hai người nhé!”

“Không cần đâu, hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi.” Nhậm Hân Hân vội vàng từ chối, “Lúc này chen ngang để khám thai đã xấu hổ rồi.”

“Là cậu thành thật quá thôi!” Hường Hiểu Nguyệt hận sắt không thành thép\* nói.

(\*hận sắt không thành thép: bất mãn vì người kia không biết tiến tới, hy vọng người đó biết cố gắng, trở nên tốt hơn)

“Không tính là chen ngang đâu, vì lúc này khám thai cho cô là dùng thời gian nghỉ trưa.” Hạ Phong cười nói, “Lại nói tiếp thì chúng tôi là bác sĩ, quyền lợi cho người nhà và bạn bè được khám trước vẫn phải có chứ.”

“Cậu nhìn đi...” Hường Hiểu Nguyệt chuyển hướng Hạ Phong nói, “Mời ăn cơm thì không cần đâu, đã khiến anh mất hết bao nhiêu thời gian rồi. Nếu Ngư Đông biết được thì chắc chắn sẽ xử tôi ngay!”

“Ngư Đông? Hai người lúc bình thường đều gọi cô ấy như vậy sao?” Hạ Phong biết cái tên ‘Ngư Đông’ là tên Vu Đông dùng lúc làm phát thanh viên nhưng hẳn lại không biết bạn bè cũng gọi cô như vậy.

“Đúng vậy đó. Tôi nói anh nghe, nhà của Ngư Đông rất có ý tưởng. Bởi vì ba mẹ Vu Đông cực kì thích ăn cá đông lạnh\* nên lúc đặt tên cho Vu Đông thì trực tiếp lấy cái tên đồng âm\*\*.” Nói xong thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân đồng thời nở nụ cười.

(\*cá đông lạnh: canh cá, cá phơi ở ngoài vào mùa đông, lúc bị đông lại sẽ giống thạch.

\*\*Vu Đông và Ngư Đông đều đọc là Yú dòng)

Hạ Phong cũng cười theo, tự nhiên hẳn cảm thấy Vu Đông ngay cả cái tên cũng thật sinh động.

“Được rồi, không nói nữa, anh mau đi làm việc đi. Chuyện ăn cơm thì để hôm nào Ngư Đông dẫn anh đến ra mắt, chúng tôi vẫn muốn khảo sát anh đó.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Được.” Hạ Phong cười gật đầu.

“Nhân tiện nói luôn, tôi thích ăn thức ăn Pháp.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Hân Hân thích ăn thức ăn Thái Lan.”

“Vậy còn Vu Đông?” Hạ Phong hỏi.

“Anh muốn lấy lòng hai người chúng tôi mà?” Hường Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì cho phải.

Nhậm Hân Hân che miệng cười.

Hai người rời khỏi bệnh viện.

Hương Hiểu Nguyệt dự định lái xe chở Nhậm Hân Hân về chung cư, dọc theo đường đi thì hai người tán gẫu về Hạ Phong.

“Tớ cảm thấy Hạ Phong khá tốt đó.” Nhậm Hân Hân nói, “Chắc là sẽ đối xử tốt với Vu Đông thôi.”

“Giúp cậu có tí việc thì cậu bắt đầu phản chiến rồi à?” Hương Hiểu Nguyệt khinh bỉ nói.

“Sao vậy? Cậu thấy anh ta không tốt chỗ nào à?” Nhậm Hân Hân nghi hoặc nói.

“Trước mắt thì tớ chưa có phát hiện gì mới.” Hương Hiểu Nguyệt nói, “Có điều Hạ Phong lớn tuổi hơn Vu Đông nhiều như vậy thì có thể sẽ có di chứng lịch sử đó.”

“Cậu suy nghĩ nhiều đúng không?”

“Sao có thể chứ? Cậu nghĩ thử xem, từ lúc hai mươi hai đến lúc ba mươi chính là thời gian hoàng kim cho việc yêu đương và kết hôn. Đông Đông chỉ vừa mới bắt đầu nhưng Hạ Phong đã tiến dần đến kết thúc rồi. Tuổi tác khác biệt thật là làm người ta bất an.” Hương Hiểu Nguyệt phân tích.

“Vậy theo cậu thì phải làm gì bây giờ?”

“Chờ tớ hẹn Thiệu Nhất Phàm vài lần là được.”

“Bác sĩ Thiệu?” Nhậm Hân Hân kinh ngạc nói.

“Người đàn ông nói nhiều như anh ta thì rót mấy ly rượu, tớ chắc chắn anh ta sẽ nói hết cho mà xem” Hương Hiểu Nguyệt cười gian nói, “Cậu tin hay không, chuyện nọ hôn đầu tiên của Hạ Phong tớ cũng có thể hỏi ra.”

“Cậu thật là khủng bố đó!” Nhậm Hân Hân vừa nghe mà run sợ trong lòng.

“Cậu cứ cười trộm đi, có một người bạn tài giỏi như tớ!”

Nhậm Hân Hân lắc đầu bật cười.

Bên này Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong trở về thì bà tám nói: “Sao hả? Có bị làm khó làm dễ hay không?”

“Cậu hy vọng tớ bị làm khó dễ?” Hạ Phong liếc Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Sao có thể chứ. Nếu tớ hy vọng cậu bị làm khó dễ thì đã không cho cậu cơ hội tăng hảo cảm rồi.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Chỉ có điều cái cô Hương Hiểu Nguyệt đó nhìn rất là đáng ghét.”

“Đó chẳng phải là loại hình mà cậu thích sao?” Hạ Phong kinh ngạc nói.

“Đó là trước kia thôi.” Thiệu Nhất Phàm cảm thán nói, “Hiện tại sao, tớ cảm thấy tìm bạn gái vẫn nên tìm loại dịu dàng thôi. Đáng tiếc một người đẹp khác đã là hoa có chủ rồi.”

“Cậu nói Nhậm Hân Hân?” Hạ Phong phản ứng lại nói.

“Đúng thế!” Thiệu Nhất Phàm thở dài nói, “Lúc trước tớ ở sở cảnh sát thiếu chút nữa thì đã yêu từ cái nhìn đầu tiên rồi.”

Hạ Phong tự nhiên là biết chuyện của Nhậm Hân Hân, chỉ là Thiệu Nhất Phàm từ đó đến giờ đều là kiểu phong lưu nên không giải thích gì.

“Đừng có ở đó cảm thán nữa, đi ăn cơm thôi, buổi chiều còn có một ca giải phẫu đó.” Hạ Phong nói.

“Đúng rồi, ca giải phẫu buổi chiều sẽ dùng thiết bị mới nhập từ Mỹ đúng không.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Trợ thủ đầu tiên phải là tớ.”

“Tớ cầu mà không được đấy chứ.”

Ở trên lĩnh vực y học thì hai người đều giúp đỡ, dúi dúi cho nhau.

@@

Vu Đông ngủ đến mười một giờ mới rời được giường. Dọn dẹp xong tất cả, đi tiệm cơm hầm canh gà, đợi đến lúc đến được chung cư của Hương Hiểu Nguyệt đã là hai giờ chiều.

“Đây là canh gà mái tớ riêng tìm người làm đó, thai phụ phải ăn bổ.” Vu Đông đồ ra một chén đưa cho Nhậm Hân Hân.

“Còn uống nữa sao, bác sĩ đã nói cái bụng của Hân Hân mới sáu tháng mà nhìn đã như bảy tháng vậy, nên phải chú ý ăn uống điều độ.” Hường Hiểu Nguyệt nghe mùi canh gà thì thèm nên tự mình đổ một chén uống.

“Vậy thì cậu uống ít thôi. Đợi đến lúc cậu ở cữ thì tớ lại mang cho cậu.” Vu Đông nói.

“Ừ!” Nhậm Hân Hân cười uống hai hớp.

“Đông Đông, hôm nay tớ cùng Hiểu Nguyệt thì khám thai thì thấy được Hạ Phong.” Nhậm Hân Hân nói.

“Ồ?” Vu Đông nghi hoặc ngẩng đầu.

“Lúc đầu tớ muốn gọi điện thoại cho cậu nhưng lại nghĩ đến chắc cậu vẫn còn đang ngủ nên cuối cùng gọi cho Thiệu Nhất Phạm. Chắc là Hạ Phong nghe Thiệu Nhất Phạm nói nên tự mình chạy đến.” Hường Hiểu Nguyệt suy đoán, “Rất có ảnh hưởng đó.”

“Vậy ấn tượng của hai cậu như thế nào?” Vì đã gặp được nên Vu Đông dứt khoát hỏi.

“Tớ cảm thấy Hạ Phong không tệ.” Nhậm Hân Hân khẳng định, “Có phong độ, làm việc chu đáo, là bác sĩ nên khẳng định là người có trách nhiệm và tình yêu.”

“Cậu thì sao?” Vu Đông hỏi Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ ư, tớ còn phải tìm hiểu mặt khác nữa.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

Vu Đông cười cười nói: “Tìm hiểu xong thì nhớ nói cho tớ. Nhưng trừ cái tốt và đặc biệt không tốt thì những cái khác đừng nói cho tớ.”

“Tại sao?” Hường Hiểu Nguyệt buồn bực nói.

“Đạo ở chung của vợ chồng, bốn chữ...” Vu Đông gãi từng chữ một, “Khó được hò hò\*!”

(\*khó được hò hò: lúc không cần biết thì nên giả vờ không biết)

“Tớ luôn muốn hỏi cậu, cậu chỉ mới kết hôn thôi mà sao tư tưởng đã khác biệt rồi hả?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc nói.

“Đợi đến lúc cậu có người cần quý trọng thì cậu sẽ biết.” Vu Đông cao thâm khó đoán nói.

“Tớ nghĩ chuyện tìm hiểu mặt khác của cậu nên bỏ là được rồi đó. Rõ ràng là Đông Đông cực kì thích Hạ Phong rồi.” Nhậm Hân Hân là người ngoài cuộc nên tỉnh táo.

“Bời vì thích nên mới phải điều tra chứ, lỡ có tiểu tam, tiểu tứ\*, bạn gái cũ xuất hiện cướp người thì sao?”

(\*tiểu tam, tiểu tứ: người thứ ba, thứ tư chen vào tình yêu của hai người)

“Cô ta dám?” Hường Hiểu Nguyệt mới nói được một nửa thì Vu Đông đã tràn đầy tức giận nói chen vào.

“Đúng vậy, Hạ Phong nếu dám làm vậy thì tớ sẽ giúp cậu xử anh ta!” Hường Hiểu Nguyệt hừng hực nói.

“Tớ nói bạn gái cũ!” Vu Đông tức giận nói, “Giấy kết hôn cũng có rồi, nếu cô ta mà còn dám quay về cướp người của tớ, hừ, xem coi tớ có xử cô ta không!”

“...” Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một cái, cả hai đồng thời không biết nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25: Lăn Đầu Tiên Cãi Nhau

Hôm nay là ngày Hạ Phong tan ca đúng giờ.

Hai người không nấu cơm mà lái xe đến một tiệm cơm nổi tiếng ở gần nhà. Trong tiệm thì đông người đến gần hết chỗ nên đương nhiên là chẳng còn chỗ đỗ xe trước cửa tiệm. Bởi vậy Hạ Phong đành tìm một chỗ cách tiệm cơm khá xa để đỗ xe.

Cũng vì vậy mà khi hai người ăn cơm xong thì phải đi một đoạn đường dài mới đến được nơi dừng xe lúc nãy.

Vu Đông rất thích khoảng thời gian này, tuy rằng xa rời đường phố ồn ã, náo nhiệt nhưng bên cạnh cô lại có Hạ Phong.

"Sao lúc ra ngoài em không mang theo bao tay hả?" Hạ Phong nắm tay Vu Đông, cảm giác được sự lạnh lẽo truyền đến thì nói: "Em bỏ tay vào túi đi!"

Hạ Phong vừa nói xong thì định buông tay Vu Đông ra nhưng sao Vu Đông lại đồng ý được. Vì vậy cô nhanh chóng giữ chặt tay Hạ Phong, nói: "Em không lạnh!"

"Em còn dám nói không lạnh, tay em đã đỏ lên hết rồi kia!" Hạ Phong cầm tay Vu Đông giờ lên, cả bàn tay đều đỏ bừng.

Vu Đông nhìn thoáng qua sau đó cúi đầu dùng chân đá đá mấy hòn đá nhỏ.

"Em bị sao vậy?" Hạ Phong cảm giác được cảm xúc của Vu Đông đã thay đổi.

"Em muốn nắm tay anh." Giọng nói của Vu Đông nhẹ đến mức dường như đã bị gió thổi đi.

Cũng may là hai người đi gần nhau nên Hạ Phong mới nghe được một ít.

Ánh mắt của Hạ Phong di chuyển từ đỉnh đầu của Vu Đông đến chỗ mười ngón tay đan xen với nhau của hai người. Hạ Phong chớp mắt, kéo tay của Vu Đông rồi bỏ vào túi áo khoác của hắn.

Vu Đông bị hành động của Hạ Phong làm cho lảo đảo, cô cảm giác được bàn tay mình bị bỏ vào một chỗ ấm áp thì nghi hoặc ngẩng đầu liền thấy Hạ Phong đang cười với mình.

"Đề như vậy sẽ không lạnh nữa."

Vu Đông nhấp môi, cúi đầu rồi cười nhẹ nhàng.

"Chúng ta đi thôi, tuyết càng lúc càng lớn rồi." Hạ Phong nói xong thì dẫn theo Vu Đông tiếp tục đi về phía trước.

Một mặt đi về phía trước, mặt khác lại cảm giác được độ ấm trong lòng bàn tay mình cùng con đường tuyết trắng bay đầy trời làm Vu Đông bỗng nhiên có một loại ảo giác như mình đang trong phim Hàn Quốc vậy.

"Cẩn thận một chút!" Hạ Phong vội vàng đỡ Vu Đông, chút xíu nữa là bị té ngã, buồn cười nói: "Sao em không nhìn đường?"

"Có anh nắm tay em mà?" Vu Đông nói một cách hợp tình hợp lý.

Hạ Phong sững sờ rồi bỗng nhiên vui vẻ, kéo tay Vu Đông bỏ vào túi áo khoác của mình lần nữa, giọng nói mang theo sự sùng ái: "Vậy là lỗi của anh, dẫn em cũng dẫn không tốt."

Vu Đông bỗng nhiên cảm thấy bản thân cô vô cớ gây rối quá nên nghĩ nghĩ rồi nói sang chuyện khác ngay: "Em nghe nói hôm trước anh gặp được Hiểu Nguyệt và Hân Hân."

"Hai người đó nói với em?" Hạ Phong không cố tình nói chuyện này cho Vu Đông nghe nhưng nếu cô biết được thì cũng là chuyện bình thường.

"Hân Hân nói anh giúp cô ấy đi cửa sau."

"Không tính là đi cửa sau. Chỉ khiến bác sĩ khoa sản ăn cơm trễ một chút thôi, sau đó anh đã mời anh ta uống một ly cà phê rồi." Hạ Phong giải thích.

"Vậy ly cà phê này của anh rất có giá trị đó!"

"Ý em là sao?" Hạ Phong hiểu kì nói.

"Hiểu Nguyệt và Hân Hân là hai người bạn tốt nhất của em. Họ nghe nói chuyện của chúng ta xong thì luôn muốn khảo sát anh." Vu Đông liếc nhìn Hạ Phong một cái rồi cười nói, "Anh sợ rồi à!"

"Cho nên hôm trước anh mới đi tặng hào cảm đó." Hạ Phong chớp mắt.

"À... Thì ra là anh cô ý." Vu Đông giả vờ khoa trương nói.

Hạ Phong chỉ cười mà không nói.

"Chỉ có điều kế hoạch của anh đã thành công rồi." Vu Đông bình luận, "Ít nhất anh đã đạt được 50%."

"50%?" Hạ Phong kinh ngạc nói.

"Hân Hân sao, anh giúp cô ấy đi cửa sau nên đã qua được cửa của cô ấy rồi."

"Vây là cửa của Hương Hiếu Nguyệt vẫn chưa qua?" Hạ Phong nhướn mày nói, "Anh nhớ rõ ràng, lần trước cô ấy bị viêm ruột thừa, anh đã nói chuyện với bác sĩ mổ chính giúp cô ấy là không được để lại sẹo."

"Đó là..."

Vu Đông đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên sắc mặt của Hạ Phong trở nên căng thẳng. Hạ Phong chỉ vào phía trước nói: "Đằng đó hình như có người thì phải?"

Vu Đông quay đầu lại nhìn thì thấy trên nền tuyết dường như có một bóng người màu đen đang nằm.

Hai người nhanh chóng chạy qua, đến lúc cách bóng người đó khoảng mười mét thì Vu Đông phát hiện ra đó là một cụ già bị té ngã. Dường như là phản xạ có điều kiện, ngay lập tức, Vu Đông lấy di động ra bắt đầu chụp hình, chụp được hai tấm xong lại bắt đầu quay phim.

Lúc bấy giờ Hạ Phong đã chạy đến chỗ cụ già, hẩn kiểm tra đơn giản tình huống của ông cụ rồi quay đầu lại hô lên với Vu Đông: "Em mau mang xe lại đây!"

Hạ Phong thấy ông cụ vẫn còn đang hôn mê nên sốt ruột, quay đầu lại nhìn Vu Đông thì thấy cô vẫn còn đang cầm di động làm gì đó nên nhủ mày, nói lại một lần nữa: "Vu Đông, mang xe lại đây!"

"A!" Lúc này Vu Đông mới phản ứng được, nhanh chóng chạy xe lại. Hai người lái xe đưa cụ già đến bệnh viện.

May mắn là trên người ông cụ có mang theo điện thoại nên Hạ Phong thuận lợi liên hệ với người nhà của ông ấy. Hạ Phong để lại một số điện thoại để liên hệ xong thì hai người mới lái xe về nhà.

Dọc theo đường đi về Hạ Phong không nói một lời, về đến nhà liền vào phòng của mình.

Vu Đông nhảy cảm phát hiện sự khác thường của Hạ Phong, hình như là tức giận, nhưng cô lại không biết lý do vì sao.

Vu Đông do dự một lúc rồi gõ cửa phòng của Hạ Phong.

"Sao vậy?" Hạ Phong hỏi.

"Anh... Anh đang tức giận đúng không?" Vu Đông hỏi, "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Hạ Phong nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Vu Đông, trên đó có nghi hoặc, có thấp thòm nhưng không hề có sự áy náy. Có lẽ cô ấy không hề ý thức được việc mình đã làm.

Hạ Phong thở dài trong lòng. Hai người cùng nhau đi về phía phòng khách.

"Lúc nãy anh bảo em đi lấy xe thì em đang làm gì?" Hạ Phong hỏi.

Vu Đông hồi ức lại rồi nói: "Em đang chụp hình và quay phim lại."

"Ông cụ lúc nãy bị đột quỵ xuất huyết não\*. Nếu chậm một chút nữa thì có lẽ đã không cứu được rồi." Hạ Phong nói.

(\*đột quỵ xuất huyết não: một dạng của đột quỵ, do một động mạch trong não vỡ ra, gây chảy máu các mô xung quanh và giết chết tế bào não)

"Đúng là rất nguy hiểm, nhưng chúng ta đã đưa cụ ông vào bệnh viện đúng lúc rồi mà." Vu Đông khó hiểu nói.

"Vây nếu chúng ta đưa đi trễ thì sao, hoặc chỉ chậm một phút thôi thì sao." Hạ Phong nhìn Vu Đông, sắc mặt nghiêm trọng.

Nếu lúc này mà Vu Đông còn không biết lý do vì sao Hạ Phong tức giận thì cô sẽ phải nghi ngờ chỉ số IQ của mình.

"Lúc đó tại sao em lại lấy di động ra chụp hình?" Hạ Phong khó hiểu nói.

"Em..." Vu Đông không biết nên giải thích như thế nào bây giờ nữa. Gặp một người già bị té ngã thì chụp ảnh, quay phim để làm bằng chứng tự bảo vệ mình?

Bây giờ là năm 2007, trường hợp bị người già lừa bịp, tổng tiền vẫn chưa xuất hiện phổ biến.

"Em từ từ suy nghĩ đi..." Hạ Phong thấy Vu Đông có vẻ không biết xử lý như thế nào nhưng vẫn không có sự hối hận thì cảm thấy thất vọng trở về phòng.

Vu Đông yên lặng ngồi trong phòng khách một mình, mãi cho đến lúc mười một giờ mười phút mới lái xe đi làm.

Hạ Phong đứng trước ban công nhìn chiếc xe của Vu Đông chạy ra khỏi khu nhà thì có vẻ mất hồn.

"Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là chương trình 'Đêm khuya mị ảnh', tôi là dj Ngự Đồng."

Vu Đông chủ trì tiết mục văn bình thường nhưng những người nghe cũ đều nhận ra cảm xúc của cô không được ổn định, có vài người đã bắt đầu gửi tin nhắn hỏi thăm.

'Ngư Đông bị sao vậy? Cảm xúc không được cao!'

'Sức khỏe của Ngư Đông hôm nay không tốt sao?'

'Người dẫn chương trình có việc gì ư?'

'Có phải bị cấp trên phê bình vụ người nghe gửi thư kèm theo tiền không?'

...

Vu Đông nhìn khu vực tin nhắn gửi đến trên máy tính liên tục nhảy lên thì cảm xúc khôi phục được một ít.

Cô nghĩ nghĩ một lát rồi mở micro lần nữa, cô tổ chức lại những gì cần nói một lần rồi mới bắt đầu nói: "Lúc này có rất nhiều người hỏi thăm Ngư Đông, hỏi Ngư Đông hôm nay bị sao vậy? Được rồi, đã bị mọi người phát hiện, hôm nay tâm tình của tôi không được tốt lắm."

Khu tin nhắn nhảy lên một đồng tin tức hỏi Vu Đông đã xảy ra chuyện gì.

"Không biết mọi người có nghe qua từ 'ăn vạ' chưa?" Vu Đông nói, "Nghe nói, 'ăn vạ' là trò những đệ tử Bát Kỳ\* có gia cảnh xuống dốc phát minh vào những năm cuối triều Thanh. Những người này sẽ mang một món đồ sứ "quý giá" đi vào các con đường nhộn nhịp, sau đó nắm bắt cơ hội, "không cần thận" đựng vào xe ngựa đang chạy rồi làm vỡ món đồ sứ "quý giá". Vì vậy họ sẽ "có lý" bắt người trên xe ngựa bồi thường tiền cho món đồ sứ đó."

(\*Bát Kỳ: chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của nhà Thanh)

Vu Đông nghĩ một lát rồi nói thêm: "Ở nơi mà Ngư Đông từng sinh sống, có một người thanh niên rất thiện lương. Ở trạm xe buýt anh ta thấy một người già bị ngã thì tốt bụng nâng dậy rồi đưa vào bệnh viện. Chuyện này vốn là một chuyện tốt nhưng ngày hôm sau người nhà của ông lão lại luôn khẳng định là thanh niên này đựng ngã ông lão, muốn anh ta bồi thường cho nhà họ tiền chữa bệnh và tiền ăn uống, tổng cộng là tám vạn\* nguyên."

(\*một vạn = mười ngàn)

'Trời ạ... Sao lại có chuyện như vậy được!'

'Thật là quá đáng, báo cảnh sát đi!'

...

Khu tin nhắn nhảy lên đều là hai tin tức này, Vu Đông tiếp tục nói: "Từ đó về sau, người ở chỗ chúng tôi gặp được người già bị té ngã không đứng dậy được cũng không dám đỡ, bởi vì chúng tôi sợ bị 'ăn vạ'. Chúng tôi cũng gọi nó là 'ăn vạ'."

"Sao đó thì có người khác đề ra ý kiến, người đó nói nếu có tình huống như vậy xảy ra thì trước khi đỡ cứ để lại bằng chứng có lợi cho mình. Như vậy thì vừa có thể giúp đỡ người khác mà cũng có thể phòng ngừa bị lừa."

'Ý kiến hay. Nếu không khi thấy người bị té mà không giúp đỡ thì có vẻ rất vô tình!'

'Phương pháp này không tệ!'

"Vì vậy tôi cũng có thói quen như thế!" Vu Đông nói đến đây thì nhớ đến ánh mắt đầy thất vọng của Hạ Phong, cô cảm thấy khổ sở rồi lại hơi ỳ ỳ khuất: "Hôm nay tôi và người tôi thích cùng nhau đi ăn cơm, trên đường chúng tôi gặp một người già bị té!"

'Trùng hợp vậy?'

'Hai người có đỡ người đó lên không?'

"Bạn của tôi lập tức chạy qua giúp đỡ ông lão nhưng tôi lại đứng tại chỗ quay phim một phút." Vu Đông tiếp tục nói, "Lúc ông lão được đưa đến bệnh viện thì bác sĩ nói là xuất huyết não. Nếu chậm mấy phút nữa thì có lẽ đã không cứu được rồi."

'Nguy hiểm thế!'

'Tôi đã biết tại sao tâm tình của người dẫn chương trình không tốt rồi!'

"Sau đó người tôi thích hỏi tôi, tại sao trong tình huống khẩn cấp như vậy mà còn có thể quay phim. Biểu tình của người đó rất thất vọng." Vu Đông cuối cùng cũng đã nói xong sự việc đã xảy ra.

'Chuyện này thật khó nói. Ai đúng ai sai khó mà đánh giá!'

'Người mà người dẫn chương trình thích ư? Vậy làm sao bây giờ? Có hiểu làm à?'

'Ông lão không có chuyện gì là tốt rồi.'

'Nếu tôi là bạn trai của người dẫn chương trình cũng sẽ thất vọng. Dù sao thì mạng người là quan trọng nhất.'

Trong lúc nhất thời khu tin nhắn sôi nổi bàn tán, tất cả mọi người đều phát biểu ý kiến của mình.

Lúc Thiệu Nhất Phàm gọi điện thoại đến thì Hạ Phong, đang thất vọng đối với Vu Đông, đang ngồi trên giường đọc sách.

"Nhất Phàm?"

"Cậu đang cãi nhau với Vu Đông?" Thiệu Nhất Phàm dứt khoát hỏi.

"Không có." Hạ Phong phủ nhận.

"Còn nói không có. Lúc nãy Vu Đông đã nói trong lúc phát sóng trực tiếp rồi. Cô ấy nói hai người đi ra ngoài ăn cơm thì cứu một ông lão, cậu thất vọng với cô ấy."

Hạ Phong lập tức nhú mày, chuyện như thế này sao Vu Đông có thể nói trong lúc phát sóng trực tiếp được chứ!

"Cậu không nghe tiết mục của Vu Đông sao?" Thiệu Nhất Phàm hỏi.

Hạ Phong không nói gì.

"Cậu lại không chịu nghe người ta giải thích." Thiệu Nhất Phàm biết rõ tính tình của bạn nên đành trở thành người hòa giải. Thiệu Nhất Phàm đem lời nói lúc nãy Vu Đông đã nói truyền đạt lại cho Hạ Phong.

"Tớ nghe giọng nói của Vu Đông thì cảm giác được cô ấy đang rất mất mát, có lẽ cô ấy đã khóc rồi đó." Thiệu Nhất Phàm khoa trương nói.

"Đã khóc?" Hạ Phong nghe xong thì lập tức thay đổi sắc mặt.

"Đúng vậy đó. Vu Đông mới được bao nhiêu tuổi chứ, người ta mới hai mươi hai thôi. Cậu nghĩ thử xem, cậu có vấn đề gì mà không thể nói chuyện đàng hoàng với cô ấy hả, nhân nại lắng nghe cô ấy giải thích, giờ cậu thấy hậu quả chưa. Cậu nói chuyện kiểu đó là đang nghi ngờ nhân phẩm của người khác rồi còn gì nữa?" Thiệu Nhất Phàm dong dài nói, "Cậu cho rằng ai cũng là bác sĩ như chúng ta hay sao, có thể phân biệt rõ ràng đâu là hôn mê đâu là xuất huyết não?"

Hạ Phong đã không nghe được câu nói kế tiếp của Thiệu Nhất Phàm. Hiện giờ trong đầu óc của hắn chỉ toàn hình ảnh Vu Đông bị hắn nói xong thì trốn đi khóc một mình.

Hạ Phong đang cầm di động thì bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Hắn nhìn đồng hồ thì đã là một giờ rưỡi sáng.

Hạ Phong xuống giường mặc quần áo, lái xe chạy thẳng đến trước cửa đài phát thanh.

Vì vậy khi Vu Đông mang biểu tình mất mát cúi đầu đi ra khỏi đài phát thanh thì nghe được giọng nói ôn hòa của Hạ Phong.

"Anh đã nói với em là phải nhìn đường mà? Không có anh nắm tay em lại té ngã nữa thì phải làm sao?"

Vu Đông mang vẻ mặt không thể tin tưởng ngẩng đầu lên.

Hạ Phong nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh lẽo của Vu Đông.

"Chúng ta về nhà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Hôn Môi

"Sao anh lại đến đây?" Giọng nói của Vu Đông có sự nghi hoặc nhưng đa phần đều là sự bất an.

"Anh đến đón em về nhà!" Hạ Phong thấy Vu Đông không mang khăn quàng cổ nên cởi khăn quàng cổ của mình ra rồi quàng cho Vu Đông.

"Anh... không giận em nữa sao?" Vu Đông nắm chặt chiếc khăn quàng cổ, trên khăn vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Hạ Phong.

Hạ Phong đứng trước mặt Vu Đông, dùng tay sửa sang lại chiếc khăn quàng nên có thể thấy được sự thấp thỏm trong mắt Vu Đông một cách rõ ràng.

Trong nháy mắt, sự đau đớn trong lòng hần lập tức lan rộng ra.

"Là anh không tốt, là do anh quá nôn nóng." Hạ Phong xin lỗi, cũng thuận tiện sửa sang lại đầu tóc cho Vu Đông.

"Là em không tốt, thật sự thì em không nên quay phim vào lúc đó." Vu Đông lắc đầu liên tục.

"Chúng ta về nhà trước đi, chỗ này lạnh quá!" Tuy chỉ mới ở chung nhưng Hạ Phong đã phát hiện ra Vu Đông rất sợ lạnh.

Hạ Phong nói xong thì nắm tay Vu Đông đi về phía xe.

"Xe của em.." Vu Đông đi tới cạnh xe của Hạ Phong rồi mới nhớ ra xe của cô vẫn còn đang nằm trong bãi đậu xe.

"Ngày mai lại chạy xe về nhà đi!" Hạ Phong mở cửa xe đẩy Vu Đông vào, chỉ có chốc lát thôi mà mặt Vu Đông đã bị đông lạnh đến đỏ lên.

"À!"

Bởi vì có tuyết rơi nên xe chạy rất chậm, những cây cột đèn hai bên đường chính là sự ám áp duy nhất của thành phố vào lúc này.

Từ lúc Hạ Phong về phòng mình thì Vu Đông vẫn luôn lo sợ và bất an, điều này làm cô rất khó chịu. Dù sao thì đã có nhiều năm Vu Đông không để ý cái nhìn của một ai đến như vậy.

"Hôm nay em rất xấu đúng không? Cho nên anh mới thất vọng về em?" Vu Đông mát mát nói.

Hạ Phong thực sự không muốn nói chuyện này vào bây giờ bởi vì trong lúc lái xe mà còn làm việc khác là rất nguy hiểm. Nhưng giọng nói của Vu Đông có vẻ rất khổ sở nên Hạ Phong do dự một chút, cuối cùng hần bật đèn xi nhan, ngừng xe lại ở ven đường.

"Em quay phim xong thì em có cứu người hay không?" Hạ Phong hỏi.

"Có!" Vu Đông nháy mắt đưa ra một đáp án khẳng định.

"Vậy thì được rồi!" Hạ Phong nói, "Thực ra thì, anh không thất vọng, anh chỉ sợ hãi, anh sợ em... là một người lạnh lùng."

Trong lòng Vu Đông trầm xuống, cô tự hỏi mình có phải là một người lạnh lùng không?

Một thân một mình lẩn lộn trong thành phố này mười năm nên cô đã hình thành thói quen chuyện không liên quan đến mình thì sẽ không xen vào. Đặc biệt là mấy năm trước khi Vu Đông trùng sinh, sự hời hợt của xã hội ngày một nặng hơn, lòng phòng bị giữa người với người ngày càng tăng cao.

Có đôi lúc Vu Đông suy nghĩ, dù thành phố lớn như vậy nhưng cô vẫn chỉ có một mình.

Có phải người ta khi sống một mình lâu rồi thì sẽ không còn biết ở chung với người khác nữa hay không?

Lúc ở cùng Hạ Phong, Vu Đông luôn bắt buộc chính mình phải có thái độ thẳng thắn, thành thật.

Muốn cái gì cũng sẽ nói thẳng với Hạ Phong, không làm cho Hạ Phong hiểu lầm cô.

Nhưng cho dù làm vậy cũng chẳng thể tránh khỏi sự xung đột.

"Nhưng em cũng không phải người như vậy. Chỉ là lòng phòng bị của em quá nặng mà thôi!" Hạ Phong lại xin lỗi lần nữa, "Cho nên đó là lỗi của anh, anh đáng lẽ phải nghe em giải thích."

"Anh... nghe em phát sóng trực tiếp?" Vu Đông suy đoán.

"Là Nhất Phàm nói cho anh biết." Hạ Phong cười nói, "Cậu ta là fan của em."

"À." Vu Đông vẫn không vui vẻ hơn được chút nào.

"Em... đang giận anh sao?" Hạ Phong thấy sắc mặt của Vu Đông vẫn không tốt nên cẩn thận hỏi.

Vu Đông lắc đầu nói: "Em là một người lạnh lùng ư?"

"Không phải. Hôm nay là do anh không tốt."

"Thật ra thì hôm nay em đã rất sợ hãi, nếu ông lão lúc này thực sự có chuyện thì sao? Em sẽ là một kẻ giết người đúng không?" Vu Đông không tự giác mà chảy nước mắt, "Những điều em nói lúc phát sóng trực tiếp đều là lấy cớ mà thôi! Gặp chuyện như thế này việc đầu tiên không phải là cứu người mà là gạt bỏ tâm tư riêng của mình! Em nói trường hợp bị lừa dối đó cho mọi người nghe, nói chuyện ăn vạ. Nhưng em chưa bao giờ bị người ta ăn vạ cả thì có tư cách gì mà hoài nghi người khác chứ?"

"Vu Đông..." Hạ Phong không biết nên làm gì bây giờ nữa.

"Anh nói rất đúng, em là một người lạnh lùng, điều đầu tiên em nghĩ đến chỉ là chính mình mà thôi..."

"Em đừng nói nữa!" Hạ Phong nhin không được ôm lấy Vu Đông rồi tràn đầy tự trách nói: "Là anh không tốt, đều là lỗi của anh!"

"Hạ Phong. Hôm nay em rất sợ hãi, em sợ ông lão đó có chuyện gì, em lại sợ anh sẽ chán ghét em..."

"Không, anh sẽ không ghét em!"

"Từ trước đến giờ em vẫn luôn cho rằng, chỉ cần bản thân không chủ động hại người thì em đã là một người tốt rồi. Em..." Vu Đông nghẹn ngào nói, tất cả lời nói của cô đều bị đứt quãng.

Hạ Phong vô cùng đau lòng, giờ phút này hẳn hận không thể tát mình hai cái nhưng lúc này hẳn chỉ có thể ôm chặt Vu Đông, liên tục lặp lại câu "là anh không tốt".

Cho đến khi cảm xúc của Vu Đông khôi phục lại thì Hạ Phong lấy tay ôm mặt Vu Đông, khuôn mặt đã bị sưng đỏ lên vì khóc, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "Đừng khóc, em khóc thì anh sẽ đau lòng!"

Vu Đông chớp chớp mắt.

"Em không phải là người ích kỷ, cũng không phải là một người có tâm địa lạnh lùng. Em chỉ không có cảm giác an toàn mà thôi!" Hạ Phong lau khô nước mắt cho Vu Đông, "Về sau anh sẽ luôn ở bên em, cho dù em làm gì anh đều sẽ ở bên cạnh. Nếu em bị ăn vạ anh sẽ bồi thường giúp em. Anh hy vọng em sẽ là một cô gái thiện lương, lạc quan, có cảm giác an toàn, tin tưởng thế giới này là tốt đẹp."

"Lúc anh trở thành bác sĩ đã từng tuyên đọc lời thề của Hippocrates\*. Nghề nghiệp của anh yêu cầu phải có y đức bởi vậy anh sẽ rất khắc nghiệt khi đối diện với mạng sống, em có thể tha thứ cũng như bao dung anh hay không?"

(\*Hippocrates: bác sĩ người Hy Lạp, được coi là cha đẻ của ngành y học)

Vu Đông, người đã không khóc thật nhiều năm, bây giờ đang cảm thấy rất mất mặt. Cô nhìn ánh mắt thẳng thắn, thành khẩn và cực nóng của Hạ Phong thì không được tự nhiên nói: "Lời anh nói lúc này rất giống lời thề kết hôn mà linh mục hay đọc lắm đó!" "A..."

Hai người nhin không được nhìn nhau cười.

Hai người đều cảm thấy bắt đầu từ lúc này hai người đều đã đến gần đối phương hơn một ít.

Có lẽ là do không khí quá tốt, hoặc do hai người ngồi gần nhau quá nên cuối cùng Hạ Phong chậm rãi dựa sát vào, phủ lên đôi môi phần hồng của Vu Đông, lưu luyến không rời.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng tuyết đã nhiễm trắng nóc xe.

@@

Ngày hôm sau.

Hạ Phong đưa cho Thiệu Nhất Phàm, người luôn quên ăn sáng một món ăn sáng, rồi lại mua cà phê. Buổi trưa Hạ Phong còn mời Thiệu Nhất Phàm một bữa cơm.

Cách xử sự ân cần, chu đáo như vậy khiến Thiệu Nhất Phàm chú ý.

"Nếu tớ là con gái tớ chắc chắn sẽ hoài nghi là cậu đang muốn theo đuổi tớ đó!" Thiệu Nhất Phàm nhìn Hạ Phong mang đến trà chiều thì trêu chọc nói.

"Có ăn hay không?" Hạ Phong hỏi.

"Đừng có vô nghĩa, đồ đưa tới cửa tớ sẽ không ăn sao?" Thiệu Nhất Phàm lấy mấy thứ, uống một ngụm cà phê rồi nói: "Xem ra cuộc gọi hôm qua tớ gọi thật là đúng lúc đó!"

"Cho nên tớ đã mời cậu ăn cơm rồi." Hạ Phong cười nói.

"Nhìn khuôn mặt tràn ngập sắc xuân của cậu kìa. Chỉ có một bữa cơm mà muốn tống cổ tớ hả?" Từ sáng đến bây giờ Thiệu Nhất Phàm đã chú ý đến khoe miệng của Hạ Phong chưa bao giờ hạ xuống cả.

"Còn bữa cơm sáng và trà chiều nữa." Hạ Phong nhắc ly cà phê trên tay lên.

"Tớ giúp cậu đại ân đại đức mà cậu lại dùng những thứ nhỏ nhặt này để tống cổ tớ à?" Thiệu Nhất Phàm đương nhiên không chịu.

"Vậy cậu nói thử xem cậu muốn cái gì?"

"Nói chuyện tiến triển của hai người đi?" Thiệu Nhất Phàm đối xong về mặt bà tám trong vòng một giây.

"Hôm qua quả thực là có tiến triển." Hạ Phong nhớ đến những lời nói ngày hôm qua nên trong mắt đều là sự dịu dàng.

"Ồi, ngọt chết tớ rồi!" Thiệu Nhất Phàm kêu lên.

"Thứ tớ mua là cà phê đen." Hạ Phong nghi hoặc.

"Tớ đang nói biểu tình của cậu kìa, về mặt ngọt ngào đó, ời trời, ngọt chết người rồi!" Thiệu Nhất Phàm che ngực lại, "Tớ đã nhận được một vụn điểm thương tổn, tớ cần phải nhanh chóng thoát khỏi kiếp FA ngay!"

"Vậy thì cậu cứ tìm một người đi." Hạ Phong nói.

"Cậu cho rằng tớ không nghĩ đến sao, nhưng tớ không tìm được ai thích hợp thôi." Thiệu Nhất Phàm vừa hâm mộ vừa ghen tị nói, "Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao, vừa đến cửa cục dân chính là đã có thể nhặt một người về."

Hạ Phong nghe xong thì chỉ cười.

"Cậu nói thử xem, tại sao cậu lại may mắn đến vậy hả?" Thiệu Nhất Phàm oán thán nói, "Vợ thì dịu dàng, xinh đẹp, bạn gái cũ thì vẫn đang như hổ rình mồi\*."

(\*như hổ rình mồi: luôn sẵn sàng nhảy vào cướp đoạt)

"Cậu nói lung tung gì vậy!" Hạ Phong tức giận nói.

"Tớ không có nói lung tung đâu." Thiệu Nhất Phàm nói, "Hai ngày trước An An đã gọi điện thoại cho tớ hỏi thăm tình hình gần đây của cậu. Tớ đoán là khi nào cô ấy đi du học trở về thì cậu sẽ có chuyện đó."

"Tớ nói rồi, tớ đã chia tay với cô ấy rồi."

"Không phải tớ chê cậu nhưng kinh nghiệm chia tay tớ phong phú hơn cậu nhiều." Thiệu Nhất Phàm bắt đầu khoe khoang, "Một người con gái nếu còn chưa chịu bỏ qua mối tình này thì chia tay cũng chẳng thể phân rõ đâu."

"Vậy cậu làm thế nào để chia tay?" Hạ Phong hiếu kỳ nói.

"Tớ đều là làm bọn họ nản lòng rồi tự chủ động nói chia tay với tớ." Thiệu Nhất Phàm đắc ý nói, "Thuốc đúng thì bệnh khỏi, cũng không còn tái phát nữa."

"Cậu chính là khối u ác tính của tình yêu đó!" Hạ Phong tặng cho một lời đánh giá.

"Sao cậu có thể nói vậy hả? Cậu đã quên đại ân đại đức mà tớ đã làm cho cậu sao?" Thiệu Nhất Phàm cá giận nói.

"Mai tớ đi Côn Sơn sẽ không mang về cổ vịt của Lễ Ký cho cậu đâu." Hạ Phong uy hiếp.

"Vậy... Cậu chỉ cần mang một cái cổ vịt về thì nợ nần hai ta chấm dứt." Thiệu Nhất Phàm vừa nghe xong thì đã xẹp ngay.

Hạ Phong từ Mỹ trở về cũng giúp bệnh viện mua máy móc. Bên Côn Sơn có một chi nhánh cũng được chia một chiếc máy nên Hạ Phong qua đó để giúp họ luyện tập.

Vì vậy khi Vu Đông từ phòng thu âm trở về nhà thì đã thấy Hạ Phong đang sửa sang lại tài liệu trong phòng khách.

Vu Đông nhìn bên cạnh có chiếc vali thì kinh ngạc nói: "Anh phải đi công tác sao?"

"Ừ!" Hạ Phong ngẩng đầu nói: "Đi hai ngày, ở Côn Sơn. Bởi vì đi giúp họ luyện tập nên anh phải sửa sang tài liệu lại trước."

"Anh lái xe đi à?"

"Đúng vậy, dù sao cũng không xa lắm, hơn hai tiếng thì đến rồi." Hạ Phong nói, "Nhất Phàm rất thích cổ vịt của một cửa hàng bên đó nên nhờ anh mua về giùm. Em có thích cái gì không? Anh mua về cho em."

"Em thích anh đó!" Vu Đông cầm chén trà cười nói.

Hạ Phong sững sốt, ngẩng đầu yên lặng nhìn chăm chú vào Vu Đông đang cười ngọt ngào.

Dù chưa đi nhưng hình như hắn đã muốn về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Lại Là Một Biển Hoa

Bên ngoài thành phố điện ảnh.

Vu Đông đỗ xe xong xuôi thì đi vào bên trong đoàn phim, cô vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với Hạ Phong.

“Anh đến nơi chưa?”

“Anh vừa mới đến!” Hạ Phong nhìn thời gian rồi nói, “Chắc chắn là em chưa ăn sáng rồi, mau đi kiếm cái gì ăn đi!”

“Hôm nay em đã ăn sáng rồi.” Vu Đông mỉm cười nói, “Bây giờ em đang đi vào đoàn phim để bàn bạc một số chuyện.”

“Đoàn phim? Ở ngoại thành thành phố điện ảnh ư?” Hạ Phong hỏi.

“Đúng đó!”

“Vậy em phải dậy sớm lắm đúng không?” Hạ Phong hơi lo lắng nói, “Lúc em ngủ không đủ giấc đều mơ mơ màng màng không à, em không có lái xe đến đó chứ?”

“Làm gì có chứ? Chỉ là lúc mới thức dậy nên chưa tỉnh hẳn thôi, em rửa mặt xong là tỉnh táo liền à!” Vu Đông bất mãn nói, “Em là người đàm phán đứng đầu của công ty nhưng qua lời của anh nói thì lại thành một đứa bé thiếu ngủ rồi!”

“Được rồi, em là người lợi hại nhất!” Hạ Phong chỉ có thể cười mà thôi.

“Anh lại có lệ em rồi, hừ, không nói với anh nữa.” Vu Đông không vui nói.

“Vậy không nói, bác sĩ trưởng khoa ngoại đã đến chỗ anh rồi.”

“Vậy anh làm việc đi.”

“Tạm biệt.”

Vu Đông vui vẻ cúp điện thoại, quen cửa quen nẻo tìm được đoàn phim của đạo diễn Lưu.

“Giám đốc Vu, cô đã đến rồi.” Người tiếp đãi Vu Đông vẫn là phó đạo diễn lúc trước, Vương Hâm.

“Đạo diễn Vương, đạo diễn Lưu có ở đây không? Tôi mang đĩa mẫu đến rồi.” Bởi vì đạo diễn Lưu yêu cầu cao về việc lòng tiếng nên tuy là hai bên đã ký hợp đồng nhưng đạo diễn Lưu vẫn yêu cầu được giám sát phần lòng tiếng. Vì vậy hôm nay Vu Đông đến đây để đưa đĩa mẫu.

“Đạo diễn Lưu đang ở trong đoàn phim kế bên.” Vương Hâm nói.

“Vậy tôi ở đây đợi đạo diễn về nhé.” Vu Đông nói.

“Chẳng biết được khi nào đạo diễn Lưu mới về đâu.” Vương Hâm lắc đầu cười nói, “Kế bên là đoàn phim của đạo diễn Triệu. Hai người bọn họ vừa thấy mặt nhau thì luôn nói chuyện thật lâu.”

“A?” Vu Đông ngẩn người hỏi, “Vậy tôi qua đó tìm đạo diễn Lưu có ổn không?”

“Được chứ.” Vương Hâm nói, “Nếu không cô chờ tôi làm việc xong thì tôi đưa cô qua cũng được.”

Vu Đông nhìn đoàn phim đang cãi cọ um xùm thì lắc đầu nói: “Không cần phiền phức như vậy, tôi tự đi qua đó là được.”

“Vậy thì cô cẩn thận một chút.” Vương Hâm nhắc nhở.

“A?” Vu Đông hơi nghi hoặc, chỉ đi qua đoàn phim bên kia thôi mà, phải cẩn thận điều gì chứ.

“Đạo diễn Triệu quay phim kinh dị, nghe nói kịch bản lần này kể về một sát thủ biến thái nên cảnh vật xung quanh đoàn phim được bố trí rất khủng bố. Tôi nghe nói có mấy người trợ lý nữ đã bị hù ngất xỉu.” Vương Hâm giải thích.

“Thì ra là vậy. Tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn đạo diễn Vương.”

Tuy nói là đoàn phim kế bên nhưng một đoàn phim quay phim cung đình, một đoàn phim lại quay phim hiện đại nên vẫn cách nhau một khoảng. Vu Đông phải đi khoảng mười phút mới tìm được đoàn phim.

Vừa bước vào cửa thì Vu Đông đã thấy có mấy cô gái sắc mặt trắng bệch ngồi xổm bên cạnh thùng rác, có vẻ như là vừa mới ới xong.

“Xin hỏi đạo diễn Lưu có ở bên trong không?” Vu Đông hỏi một người nhân viên làm việc đang đứng ngay cửa.

“Có.”

“Tôi có thể đi vào được không?” Vu Đông hỏi.

Nhân viên nhìn thoáng qua chiếc thẻ ra vào trên ngực Vu Đông, sau đó do dự nói: “Cảnh tượng bên trong hơi đáng sợ. Hay là tôi đi vào kêu đạo diễn Lưu giúp cô?”

Thật sự đáng sợ lắm ư? Lòng hiếu kì của Vu Đông càng lúc càng cao.

“Không sao đâu. Dù sao tôi cũng đã đến đây rồi, để tôi đi vào đó gặp đạo diễn là được.” Vu Đông nói.

“Vậy cũng được.” Nhân viên chỉ vào một chỗ nói, “Đạo diễn Lưu và đạo diễn Triệu đang ở bên đó.”

Vu Đông nói một tiếng cảm ơn rồi đi vào.

Còn chưa đi đến nơi thì từ xa Vu Đông đã nghe được hai tiếng cãi nhau lớn.

“Lão Triệu, tôi nói thật với anh, anh cứ quay như vậy thế nào cũng không được xét duyệt đâu.” Rõ ràng là giọng của đạo diễn Lưu.

“Cái này gọi là tả thực. Phim điện ảnh chính là phải phù hợp logic, phù hợp hiện thực cơ mà?” Đạo diễn Triệu phản bác, “Anh cho rằng ai cũng như anh quay phim cổ trang sao? Cho dù chết như thế nào cũng chỉ đổ máu mà thôi.”

“Anh lại bắt đầu chê bôi tôi rồi đấy hả. Anh làm cảnh phim máu me như vậy, sau này chiếu phim cũng phải che lại thôi.” Đạo diễn Lưu nói.

“Vậy tôi không chiếu phim ở trong nước, tôi ra nước ngoài chiếu được chưa.”

“Tính tình anh thật là bướng bỉnh đó...”

Cốc cốc.

“Đạo diễn Lưu!” Vu Đông gõ cửa cắt ngang cuộc thảo luận kịch liệt của hai người.

“Vu Đông?” Đạo diễn Lưu thấy Vu Đông thì mới nhớ đến việc này, “À, hôm nay tôi có hẹn với cô xem đĩa mẫu.”

“Đĩa tôi đã mang đến, lát nữa ngài cứ từ từ xem. Có vấn đề gì cứ liên hệ với tôi, tôi sẽ điều chỉnh lại cho.” Vu Đông đưa đĩa qua, “Nếu không còn vấn đề gì nữa thì bên chúng tôi sẽ nhanh chóng lồng tiếng.”

Đạo diễn Lưu gật đầu cầm lấy chiếc đĩa.

“Ồ?” Vu Đông vô tình nhìn lướt qua ảnh trong máy của đạo diễn Triệu, cô bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng trong ảnh rất quen thuộc.

“Sợ sao?” Đạo diễn Lưu buồn cười hỏi.

“Không phải, chỉ là có chút quen thuộc.” Vu Đông suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không nhớ được là mình đã nhìn thấy ở đâu.

“Cô đã thấy rồi?” Đạo diễn Triệu nghe Vu Đông nói quen thuộc thì lập tức cảm thấy kì quái. Hiện trường cảnh phim này chính đã tác giả gốc tự mình bố trí, theo lý thuyết thì cảnh tượng này chưa có ai thấy qua mới đúng chứ.

“Thực sự rất quen.” Vu Đông vẫn đang cố gắng nhớ lại. Một thiếu niên cao gầy, trên tay tràn đầy huyết tương đi đến. Thiếu niên vừa thấy Vu Đông thì ánh mắt lập tức sáng lên, cười tỏa nắng nói: “Chị!”

“Là em.” Lúc Vu Đông thấy được thiếu niên này thì cũng hoảng sợ.

“Chị, chị đến đây xem em quay phim điện ảnh sao?” Thiếu niên vui vẻ bước qua nói.

“Em đang quay phim điện ảnh?” Vu Đông kinh ngạc hỏi.

“Không phải là chị giúp em đề cử người đầu tư sao?” Thiếu niên nghi hoặc chớp mắt.

Vu Đông hỏi lại rồi hỏi: “Ellen thật sự đầu tư ư?”

“Vâng!” Thiếu niên vui vẻ gật đầu, “Anh ấy giúp em tìm đạo diễn Triệu Kim làm tổng đạo diễn, còn tìm biên kịch Vương giúp em sửa chữa kịch bản nữa.”

“Cô ấy là chị của cậu?” Đạo diễn Triệu Kim hỏi.

“Chị ấy là chị gái kịch bản đó!” Thiếu niên cười nói.

“Kịch bản?” Đạo diễn Triệu Kim lập tức tròn to hai mắt, đánh giá Vu Đông hỏi lâu sau đó nói: “Cô tên là gì?”

“Xin chào đạo diễn Triệu, tôi là Vu Đông. Đây là danh thiếp của tôi.” Một cơ hội nhận thức đạo diễn như vậy thì tất nhiên là Vu Đông sẽ không bỏ qua.

“Ừ, không tệ.” Đạo diễn Triệu cất danh thiếp rồi nói, “Cô đã cứu vớt một thiên tài đó!”

“A?” Vu Đông hơi buồn bực.

“Chị, em mang chị đi vào trong mơ của em nhìn thử.” Thiếu niên đã quên mất lý do mình đi vào tìm đạo diễn Triệu, nhanh chóng lôi kéo Vu Đông đến hiện trường đang quay phim.

Vu Đông nhìn hiện trường máu me lung tung, thi thể phảng phất như mới mang về từ nhà xác, ánh đèn âm u, khối thịt bị cắt mất thì bỗng nhiên rét run cả người.

“Chị ơi, đây là người chết thứ năm trong giấc mơ của em.” Thiếu niên bắt đầu giới thiệu, “Đạo diễn Triệu và biên kịch Vương đều nói cảnh tượng này xuất sắc nhất nên bảo em quay cảnh này trước. Hiện trường ở đây đều do em bố trí, tất cả đều giống y như trong mơ vậy...”

Vu Đông vất vả kiên trì đến lúc thiếu niên giới thiệu xong thì cũng sắp chịu không nổi nữa rồi. Cảnh tượng đã đáng sợ như vậy mà thiếu niên còn kể chi tiết kịch bản giết người nữa chứ.

Tuy nói là Vu Đông đã xem qua kịch bản của thiếu niên nhưng chỉ có quỹ biết hôm đó trên mái nhà cô chỉ tượng trưng lật vài tờ rồi xem sơ qua thôi, căn bản không có nhìn kỹ càng, lúc đó cô chỉ lo lừa dối thiếu niên thôi.

Chỉ có điều từ giọng nói của thiếu niên thì Vu Đông nhận thấy được thiếu niên đã vui vẻ hơn so với lúc trước, đặc biệt là lúc nhắc đến biên kịch Vương thì đôi mắt liền tỏa sáng lấp lánh.

“Ý em là em phụ trách quá trình giết người trong kịch bản còn biên kịch Vương phụ trách quá trình cảnh sát phá án.” Vu Đông nghe xong thì tổng kết lại nói.

“Vâng! Lúc đầu trong giấc mơ của em thì không có cảnh sát nhưng biên kịch Vương nói giấc mơ của em vẫn có sơ hở.”

Hai tháng trước, thiếu niên này tuy cũng thích cười nhưng trong mắt lại không có ánh sáng lấp lánh đến vậy mà chỉ có sự lạnh nhạt và thờ ơ với cuộc sống.

“Bây giờ em còn nằm mơ nữa không?” Vu Đông hỏi.

“Không còn.” Thiếu niên cười nói, “Từ lúc biên kịch Vương bắt được tất cả hung thủ trong giấc mơ của em thì em đã không còn mơ những giấc mơ như vậy nữa rồi.”

“Vậy người nhà của em thì sao?” Vu Đông nhớ rõ ba mẹ của thiếu niên đang dự định đưa cậu vào viện điều dưỡng.

“Em đã ra ngoài sống rồi.” Thiếu niên cười nói, “Em nghĩ em rời khỏi chỗ đó thì đối với mọi người đều là một việc tốt.”

Vu Đông nghe xong câu nói của thiếu niên thì hơi khổ sở nhưng cũng không biết nên an ủi cậu như thế nào.

“Chỉ là em càng thích cuộc sống bây giờ hơn.” Thiếu niên vẫn còn đang cười, “Đạo diễn Triệu nói em là thiên tài, biên kịch Vương cũng nói rất vui. Mọi người cùng nhau trình thám, cùng nhau viết kịch bản rồi còn cùng nhau quay phim điện ảnh nữa. Đạo diễn Triệu nói khoảng nửa năm sau thì phim điện ảnh của em sẽ được chiếu trên toàn thế giới, vậy thì đến lúc đó mọi người đều có thể thấy được giấc mộng của em.”

“Chúc mừng em!” Vu Đông nói từ tận đáy lòng mình.

“Chị có biết không? Điều em vui vẻ nhất không phải là chuyện quay phim điện ảnh.” Trên mặt thiếu niên đều là sự thỏa mãn, “Mà là chuyện em phát hiện ra một điều, em chỉ là không giống đại đa số người thôi chứ em không bị bệnh tâm thần.”

“Đương nhiên không phải rồi. Em là thiên tài!” Vu Đông lặp lại lời của đạo diễn Triệu một lần nữa.

“Vâng!” Thiếu niên vui vẻ gật đầu.

“Em ký tên cho chị đi! Đợi đến lúc em nổi tiếng rồi thì chị sẽ mang nó đi khoe.” Vu Đông cầm quyển sổ tay luôn mang theo ra.

“Hi hi!” Thiếu niên hơi thẹn thùng ký tên của mình lên.

“Tần Vọng?” Vu Đông đọc lên một lần.

“Chị ơi, em không ở đây với chị được rồi, đạo diễn đang gọi em.” Thiếu niên vẫy tay với Vu Đông một cái rồi chạy về hiện trường quay phim.

Vu Đông nhìn hai chữ trên quyển sổ tay, phảng phất cô lại thấy được mái nhà đầy hoa lúc trước khi trùng sinh, đó là biển hoa lúc trước của cô.

Chỗ cô thường ngồi gọi là gì đó nhỉ?

“Tháp canh?”

Vẫn là.

“Tháp bảo vệ?”

Biển hoa đó chính là sinh mệnh sáng lạn nhưng lại điều tàn của thiếu niên, nó đã làm bận với Vu Đông vào những ngày tháng cô bị áp lực từ công việc đè nặng.

Bây giờ biển hoa này đã được nở rộ trong giấc mơ của thiếu niên, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ có thể nở ở mỗi một góc trên thế giới này.

Vậy thì biển hoa thuộc về Vu Đông đang ở đâu?

Ban đêm.

‘Anh biết trồng hoa không?’ Vu Đông nhắn tin hỏi Hạ Phong.

‘Sao vậy? Em muốn trồng hoa à?’

‘Em muốn trồng đầy hoa tươi trên ban công nhà mình nhưng em lại không biết chăm sóc hoa, ngay cả cây xương rồng em cũng không làm cho nó sống được.’ Vu Đông hơi ưu thương.

‘Đợi đến mùa xuân, anh sẽ cùng em đi chợ hoa.’

‘Anh chăm sóc?’

‘Anh chăm sóc!’

Anh sẽ là biển hoa của em sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cụt Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Bị Cuộc Sống Làm Thay Đổi

Mùa đông là mùa dễ bị cảm nhất và Vu Đông đã bất hạnh mắc phải. Sáng hôm nay cô tỉnh dậy thì bỗng nhiên cảm giác đầu nặng muốn chết.

Cô nghĩ đến hôm nay không có việc gì nên tiếp tục ngủ đầu xuống gối.

Cho đến lúc tiếng chuông điện thoại liên tục của Hướng Hiểu Nguyệt gọi đến.

“Alo?” Vu Đông cảm di động, mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi.

“Cậu chưa tỉnh táo hay là bị cảm rồi hả?” Hướng Hiểu Nguyệt nghe được giọng của Vu Đông thì hỏi.

“Cả hai đều có!” Vu Đông sờ trán mình, may mắn là không có sốt.

“Vậy hôm nay cậu có thể đi được không?” Hướng Hiểu Nguyệt nhiu mày nói.

“Đi đâu?” Vu Đông nghĩ đi nghĩ lại, hình như hôm nay đâu có việc gì.

“Sinh nhật cô chủ nhiệm đó.” Hường Hiểu Nguyệt nhắc nhở.

Sinh nhật? Vu Đông nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm sao?”

“Cậu sốt lên rồi à? Kệ đi, có gì tớ đi một mình cũng được!” Hường Hiểu Nguyệt hơi nhụt chí nên cúp điện thoại.

Vu Đông ngủ một giấc xong thì cảm thấy tốt hơn một chút. Cô dựa vào đầu giường hồi ức một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn chẳng nhớ được gì. Chỉ có điều nếu là sinh nhật của cô chủ nhiệm thì Vu Đông vẫn muốn đi.

Vu Đông tắm nước nóng xong thì cảm giác tỉnh táo hơn nhiều nên gửi một tin nhắn cho Hường Hiểu Nguyệt.

‘Cậu gửi thời gian và địa điểm cho tớ. Tớ sẽ đến sau.’

‘6 giờ tối, quán cay Tứ Xuyên ở ngoài trường.’ Hường Hiểu Nguyệt nhanh chóng trả lời.

Vu Đông quay đầu lại xem đồng hồ, đã là năm giờ rưỡi, xem ra cô sẽ đến muộn rồi.

Quà tặng vẫn chưa mua luôn, Vu Đông gãi đầu. Cuối cùng cô tìm thấy một bộ mỹ phẩm dưỡng da mà Hạ Phong mang từ Mỹ về.

Trên đường lái xe đến trường học, nhìn phong cảnh quen thuộc ở hai bên đường, mỗi một nơi đều có thể kích thích trí nhớ của Vu Đông. Thì ra những thứ cô cho rằng mình đã quên chỉ là những thứ mà cô không dám nhớ đến thôi.

Vu Đông để xe ở ven đường rồi mặc áo lông vũ bước nhanh vào tiệm cơm.

“Xin hỏi đi mấy người ạ?” Nhân viên phục vụ lễ phép hỏi.

“À...” Cô đã quên hỏi Hường Hiểu Nguyệt là phòng số mấy rồi, “Sinh nhật cô Lâm Lâm ở phòng số mấy?”

“Ồ lâu ba!” Nhân viên phục vụ nói.

Vu Đông nói một tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng đi lên chiếc thang bằng gỗ.

Chỉ đứng ở cửa lầu hai cũng đã nghe được âm thanh náo nhiệt trên lầu ba, có vẻ như có rất nhiều người đến.

“Ồ, ai đến đây nè?” Một thanh niên đẹp trai thấy Vu Đông thì cười nói.

Mọi người trong phòng Vu Đông đều cảm thấy rất quen nhưng đa số người cô lại không nhớ rõ tên họ, sớm biết vậy thì cô đã mở ảnh tốt nghiệp ra xem lại rồi.

“Vu Đông em đã đến rồi.” Cô chủ nhiệm hơi mập mạp cười tủm tỉm đi đến.

“Cô Lâm sinh nhật vui vẻ!” Vu Đông vừa nói vừa cầm hộp quà lên, “Xin lỗi em đã đến trễ.”

“Không sao không sao cả, em đến đây là là tốt rồi.” Cô chủ nhiệm nói.

“Vu Đông cậu đến rồi, bệnh cảm có nặng lắm không?” Lúc này Hường Hiểu Nguyệt đi đến.

“Đỡ hơn nhiều rồi!” Vu Đông vừa cởi áo khoác vừa nhỏ giọng nói với Hường Hiểu Nguyệt, “Sao có nhiều người đến quá vậy?”

“Đều là bạn học làm việc ở Thượng Hải, cũng không đến đủ người đâu, ở đây có mười mấy người thôi.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Sao cậu có vẻ không được vui lắm vậy?” Vu Đông thấy sắc mặt của Hường Hiểu Nguyệt không tốt lắm nên hỏi.

“Một lát nữa thì cậu sẽ biết.” Hường Hiểu Nguyệt ra vẻ thần bí nói.

Vu Đông cũng không tiếp tục truy vấn mà đi theo Hường Hiểu Nguyệt ngồi xuống bàn tiệc. Vu Đông đã ngủ hết một ngày lại thêm việc bị bệnh nên đã đói lả, cô cúi đầu liếc mẹt ăn.

“Cậu ăn như thế bị đói từ bao giờ vậy?” Một cô gái tóc màu đỏ rượu cười nói, “Phương Hoa không cho cậu ăn à?”

Vu Đông ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, ừ, nhớ không ra tên rồi, nên cô đành cười cười không nói gì tiếp tục ăn.

“Lý Lệ, cậu có ý gì hả?” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên làm khó dễ.

“Tớ có ý gì chứ? Tớ đang chào hỏi Vu Đông thôi mà.” Lý Lệ ra vẻ khó hiểu nói, “Mọi người chúng ta đều biết Vu Đông tốt nghiệp liền kết hôn với Phương Hoa, tiền mừng đều đã chuẩn bị xong rồi nên chừng nào hai cậu mới bày tiệc vậy?”

Lý Lệ? Lúc này Vu Đông mới nhớ ra Lý Lệ là ai, còn không phải là cô gái yêu thầm Phuong Hoa sao? Hồi đó cô còn phòng bị cô nàng này một thời gian dài.

“À... Hai người bọn tớ chia tay rồi.” Vu Đông ngăn cản Hường Hiểu Nguyệt đang chuẩn bị cãi nhau, cô mang về mặt bình tĩnh trả lời.

“Tại sao?” Lý Lệ ra vẻ khó hiểu nói.

“Tớ nghe nói cậu yêu thầm Phuong Hoa nên cảm thấy nếu khẩu vị của tớ giống của cậu thì có chút mất mặt.”

“Cậu...” Lý Lệ thẹn quá thành giận\* nói, “Cậu đừng tưởng rằng cậu không nói thì người khác sẽ không biết. Cậu bị Phuong Hoa đá ở cửa cục dân chính.”

(\*thẹn quá thành giận: xấu hổ quá nên trở nên giận dữ để che dấu sự xấu hổ)

“Cậu còn rõ ràng hơn là người trong cuộc như tớ ấy nhỉ.” Vu Đông nhìn xung quanh thấy ánh mắt của mọi người nhìn vào bên này như có như không thì nói, “Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm nên tớ không muốn nói chuyện này. Nếu cậu tò mò thì để lúc khác hai chúng ta tâm sự riêng nhé!”

“Hừ.” Lý Lệ phàng phắt đã thắng lợi nên ngồi xuống.

Hường Hiểu Nguyệt tức giận cực kì nhưng nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhiệm nên đành phải nén cơn giận lại.

Nhưng sự việc bình thường đều phát triển theo hướng hài kịch, vậy nên vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến.

Đúng lúc này Phuong Hoa bước vào, dù sao cũng là người dẫn chương trình của đài truyền hình nên khí chất, lễ nghi càng trưởng thành hơn so với lúc còn ở trường học.

Lập tức ánh mắt của Lý Lệ sáng lên.

Vu Đông thấy thì không nói gì mà tiếp tục ăn súp ngô trong chén.

“Cậu xem cặp mắt của Lý Lệ hận không thể nằm trên người của Phuong Hoa luôn đó.” Hường Hiểu Nguyệt châm chọc nói.

“Ăn súp đi, súp này khá ngon đó.” Vu Đông múc nửa chén cho Hường Hiểu Nguyệt.

Cả lớp đều học ngành phát thanh nhưng cũng chỉ có mấy người vào được đài truyền hình thành phố. Vậy nên Phuong Hoa vừa đến thì mọi người lập tức xôn xao cả lên, rất nhiều bạn học mời Phuong Hoa qua chỗ mình ngồi.

Phuong Hoa nhìn xung quanh, tuy Vu Đông đưa lưng về phía hắn nhưng do nhiều năm quen nhau nên hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Bởi vì hơi xấu hổ nên Phuong Hoa chọn một bàn kế bên mà ngồi xuống.

Các bạn học coi như là đã đến đông đủ. Chỉ mới làm việc ngoài xã hội có nửa năm nhưng cũng đã thay đổi rất nhiều người.

Quan hệ bình đẳng giữa các bạn học giờ đây đã thay đổi, lập tức mọi người được chia thành mấy loại.

Người kiếm tiền dựa vào việc lồng tiếng thì hâm mộ bạn học làm trong đài phát thanh.

Người làm trong đài phát thanh lại hâm mộ bạn học làm ở đài truyền hình.

Phát sóng dự báo thời tiết thì hâm mộ người phát sóng tin tức.

Phát sóng tin tức lại hâm mộ người dẫn chương trình tiệc tối.

Tiền lương thấp thì hâm mộ tiền lương cao.

Tiền lương cao lại hâm mộ bạn học nào mà gia đình có tiền.

Tất cả đề tài nói chuyện đều là thăng chức, quan hệ, nhà, xe, tiền.

Vu Đông hiểu rõ nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt, Hường Hiểu Nguyệt bắt đầu dĩ nhiên vai.

Lúc này một bạn học nam tự xây dựng sự nghiệp ở bàn kế bên qua đây mời rượu.

“Chào các bạn nữ xinh đẹp.” Bạn học nam cười nói, “Chỉ mới nửa năm không thấy mà mấy bạn càng lúc càng xinh rồi.”

Mọi người sôi nổi đứng lên cầm ly uống để đáp lễ, Vu Đông không muốn uống rượu nên uống mấy ngụm trà.

“Mọi người đều có danh thiếp của tớ rồi phải không. Về sau có chuyện gì cần tìm tớ giúp đỡ thì cứ gọi điện thoại nhé!”

Mọi người vui vẻ trả lời.

Vu Đông nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt, Hường Hiểu Nguyệt ngậm miệng nói: “Chỉ mới mở một công ty quảng cáo mà đã khoe khoang cả nửa ngày trời.”

Vu Đông nhướng mày.

Có người mở đầu nên mọi người bắt đầu đi mời rượu khắp nơi chỉ còn Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt ngồi im một chỗ lo ăn uống.

Cuối cùng Phuong Hoa cũng cầm ly rượu đến bàn bên này.

“Chúc mọi người đều thuận lợi trong cuộc sống!” Phuong Hoa lời ít mà ý nhiều nói xong thì mời rượu rồi uống ngay.

Mọi người rất nể tình uống thêm một ly, Phuong Hoa nhìn thoáng qua Vu Đông đầu cũng không thèm nâng lên thì nhấp miệng bỏ đi. “Tớ nếu là cậu thì hôm nay tớ sẽ xấu hổ không dám đến đây đó!” Lý Lệ ngồi xuống nói với Vu Đông.

Vu Đông nhìn cô nàng một cái, cô nàng này thấy được nước thì làm tới à?

“Giày rách ở đằng kia kia, cậu muốn thì cứ đi nhặt đi nhé, đừng có nói mấy lời vô nghĩa nữa!” Vu Đông giọng nói lạnh lùng.

“Cậu...” Lý Lệ sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đừng vậy đó, muốn nhặt giày rách thì nhanh chân lên. Có cần tớ giúp cậu gọi giày rách lại đây không hả!” Hường Hiểu Nguyệt cười hi hi nói.

“Hường Hiểu Nguyệt!” Lý Lệ nhìn không được lớn tiếng hét lên, lập tức toàn bộ người trong phòng đều nhìn về phía cô nàng. Lý Lệ phát hiện ra mình phản ứng không ổn nên nhanh chóng ngồi xuống.

Mọi người thấy không có việc gì thì tiếp tục sôi nổi nói chuyện phiếm và uống rượu.

Lúc này một bạn học nam cuối cùng ở bàn kế bên cũng lại đây mời rượu.

Bạn học nam này có vẻ không được tự nhiên cho lắm, lại đây được một lúc thì thẹn thùng cười nói: “Tớ mời mọi người một ly!”

“Tần Lỗi? Gần nhất cậu ở đâu làm việc, thăng chức thế?” Một bạn học hỏi.

“Tớ ở đài truyền hình làm người phụ trách.” Tần Lỗi cười nói.

“Người phụ trách?” Một bạn học khác kinh ngạc nói, “Cậu chính là lớp trưởng và là học sinh giỏi của lớp chúng ta đó.”

“Là công việc chứ không phải cuộc thi, học sinh giỏi thì có ích gì chứ!” Một bạn học khác rất có cảm xúc nói.

“Bây giờ đài truyền hình nếu không yêu cầu hộ khẩu thì lại yêu cầu hình tượng.” Bạn học trước đó còn nói thêm, “Giống như Tần Lỗi là người ở nông thôn thì hình tượng và khí chất đã thua người khác rất nhiều rồi.”

Mọi người anh một câu tôi một câu bắt đầu nói chuyện.

Còn Tần Lỗi lúc này thì cầm ly rượu đứng đó đi không được mà không đi cũng không được nên lập tức trở nên xấu hổ cực kì.

Đúng lúc này, Vu Đông cầm ly trà lên cùng ly với Tần Lỗi một cái rồi nói: “Tớ bị cầm rồi nên không uống rượu được, tớ lấy trà thay rượu nhé?”

“Vu Đông không uống được thì tớ uống với cậu, tớ kính cậu một ly!” Hường Hiểu Nguyệt cầm ly rượu lên cùng ly với Tần Lỗi.

“Cám ơn!” Tần Lỗi cảm ơn nhìn hai người một cái, ba người không để ý tới mấy người khác, bắt đầu tự mình uống rượu nói chuyện với nhau.

“Tớ nhớ rõ cô chủ nhiệm đã từng nói, phong thái sân khấu của lớp trưởng là ổn nhất!” Vu Đông cười nói.

“Đúng đúng. Giọng lúc phát thanh của cậu thật là mê chết người đó!” Hường Hiểu Nguyệt hưởng ứng nói.

Tần Lỗi nghe xong thì chỉ có thể cười khỏ, phong thái sân khấu ổn thì có ích gì chứ, cuối cùng hắn cũng phải làm mấy công việc lật vật ở đài truyền hình mà thôi.

“Xã hội này luôn như vậy, có người có cơ hội sớm, có người có cơ hội trễ nhưng những người có thể ở lại đến cuối cùng đều là những người có đầy đủ sự tích lũy.” Vu Đông cười nói.

Tần Lỗi suy tư một hồi xong thì lần đầu tiên nở một nụ cười thật tình từ lúc đến đây.

Buổi sinh nhật không vui vẻ gì cho lắm cuối cùng cũng kết thúc, Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt bước chậm trên đường, nói chuyện lúc còn đi học.

“Trước kia bọn mình học xong là cứ phải ra đây mua trà sữa uống nè!” Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào một cửa hàng trà sữa nói.

“Là tiệm này sao?” Vu Đông, mười năm chưa trở về, vui vẻ một hồi.

“Sao cậu có vẻ kinh ngạc thế hả?” Hường Hiểu Nguyệt khó hiểu nói.

“Muốn mua mấy ly uống không, nhân tiện mua một ly mang về cho Hân Hân nữa.” Vu Đông lập tức nói sang chuyện khác.

“Được, để tớ mua cho.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Cửa hàng bánh hạch đào\* kia là chỗ Hân Hân thích ăn nhất, cậu đi mua đi. Tí nữa mua xong thì đứng ở chỗ cây mimosa nha.”

(\*hạch đào: quả óc chó)

Vu Đông gật đầu, đi một khúc thì đến được cửa hàng, cô thuận lợi mua xong bánh hạch đào rồi đến dưới cây mimosa trước Hường Hiểu Nguyệt.

“Phương Hoa, tớ thích cậu!”

Vu Đông đột nhiên nghe được người ta tỏ tình thì không kịp trốn ở đâu hết, đúng lúc đứng đối diện với Phương Hoa.

“Xin lỗi.” Phương Hoa thu hồi tầm mắt từ chối nói.

Vu Đông không muốn nghe chuyện riêng của người khác cho lắm nên đổi một phương hướng khác để đi rồi ngồi ở một chiếc ghế đá ven đường hơi xa chỗ lúc này.

Cũng không biết có phải là người mua trà sữa quá đông hay không mà Vu Đông đợi một hồi lâu Hường Hiểu Nguyệt vẫn chưa đến.

“Tôi không có nói cho Lý Lệ biết.”

Vu Đông quay đầu lại nhìn thoáng qua Phương Hoa, không biết vì sao nhưng lần này gặp lại đối phương thì cô đã không còn giận dữ như lúc trước nữa.

“Anh đang nói cái gì?”

“Việc ở cửa cục dân chính.” Phương Hoa cắn răng nói.

“À!”

“Em... Gần đây em có sống tốt không?” Phương Hoa hỏi.

“Khá tốt!” Vu Đông kinh ngạc quay đầu lại nhưng cuối cùng cô vẫn cười cười với Phương Hoa.

“Em đã thay đổi rất nhiều.”

“Không chỉ có tôi, ai cũng đã thay đổi.” Vu Đông nghĩ đến buổi họp mặt hôm nay thì rất có cảm xúc nói.

“Tôi... Tôi đi nhé!” Phương Hoa không biết nói gì nữa.

“Tạm biệt.”

“Hai chúng ta còn có thể làm bạn bè không?”

Biểu tình của Phương Hoa lúc này làm Vu Đông nhớ lại lúc hai người mới bắt đầu yêu nhau.

Dưới những cành hoa mimosa, thiếu niên ánh mắt dịu dàng giữ má ửng hồng của thiếu nữ. Những năm tháng đó đã từng tốt đẹp như vậy nhưng thời gian đã thay đổi chúng ta.

Vu Đông lắc đầu.

“Vì sao?” Phương Hoa hơi bị tổn thương.

“Tôi sợ chồng mình sẽ ghen.” Vu Đông cười nói.

“Em có bạn trai rồi à?” Phương Hoa cũng không nghĩ từ ‘chồng’ của Vu Đông là thật.

Vu Đông mang Hường Hiểu Nguyệt đã uống rượu về chung cư trước rồi mới lái xe đi làm.

“Em bị cảm rồi hả?” Giống như đã đặt trước đồng hồ vậy, Vu Đông vừa mới kết thúc việc phát sóng thì Hạ Phong đã gọi điện thoại đến.

“Bị một chút à, không nặng lắm đâu.” Vu Đông cười nói.

“Ngày mai có thể anh sẽ về trễ, trong nhà có hộp thuốc đó, em nhớ lấy thuốc uống biết không.” Hạ Phong dặn dò.

“Công việc có phiền phức gì không anh?” Vu Đông hỏi.

“Không có, chỉ có điều ngày mai có cuộc phẫu thuật nên giám đốc ở bên đây hy vọng anh có thể trực tiếp hướng dẫn ngay tại hiện trường.”

“Vậy sao anh không ngủ sớm đi?”

“Không sao, cuộc phẫu thuật bắt đầu vào buổi chiều.” Hạ Phong cười cười, “Hơn nữa anh thích nghe em dẫn chương trình.”

Vu Đông nhin không được cười hỏi: “Vậy anh là thật thích em dẫn chương trình hay là tình nhân trong mắt Tây Thi\* hả?”

(\*tình nhân trong mắt Tây Thi: ý là nhìn người yêu của mình thì lúc nào cũng thấy xinh đẹp nhất, như Tây Thi, dù cô ấy có thể không xinh đẹp)

“Trước khi trả lời vấn đề này thì anh có thể hỏi một câu trước hay không?” Hạ Phong ở đầu dây bên kia cũng cười.

“Anh nói đi.”

“Tại sao chủ đề hôm nay lại là mối tình đầu?” Hạ Phong nhướn mày.

“Bởi vì hôm nay em gặp lại mối tình đầu của mình.” Vu Đông không chút kiêng dè nói.

“À? Vậy có hiểu được thêm chút gì không?” Giọng nói của Hạ Phong có chút kỳ lạ nói.

“Anh ghen à?” Vu Đông nhận thấy giọng nói của Hạ Phong không thích hợp lắm nên cô nhin không được nói.

“Không có!”

“Không có? Vậy anh hỏi em có hiểu được thêm cái gì không để làm gì chứ?”

“Vậy... Vậy thì có một ít!”

“Hi hi...” Vu Đông giơ tay ra hứng mấy bông tuyết đang rơi là tả xuống nói, “Anh ta hỏi em là bọn em còn có thể làm bạn được hay không, em nói... chồng của em sẽ ghen.”

“Em mau chóng đi ngủ đi nhé!” Hạ Phong ho khan một tiếng xong thì lập tức cúp điện thoại.

Vu Đông nhướn mày cười cười, đàn ông đàn anh mà còn thẹn thùng hơn so với con gái nữa chứ, thật là.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29: Chuyển Phát Nhanh Sinh Mệnh

Bụng của Nhậm Hân Hân từ lúc được ba tháng về sau thì càng ngày càng lớn, như bong bóng được bơm hơi vậy. Tuy Nhậm Hân Hân vẫn đến phòng làm việc để hỗ trợ nhưng hai người đã không dám để cô nàng làm bất cứ việc gì rồi.

Cũng chính vì vậy mà thời gian Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông có mặt trong phòng làm việc trở nên dài hơn nhiều.

Gần đây bởi vì vội vàng làm bộ phim lịch sử của đạo diễn Lưu nên phòng làm việc lúc nào cũng phải tăng ca để lồng tiếng cho kịp. Vu Đông hầu như lồng tiếng hết tất cả giọng của cung nữ trong phim, đôi lúc cô còn phải lồng tiếng cho một số vai thái giám nữa. Bởi vậy Vu Đông cảm giác mình sắp mắc bệnh nhân cách phân liệt luôn rồi.

Nhậm Hân Hân nhìn thời gian thì thấy đã sắp đến mười giờ đêm nên nhanh chóng gọi hai người lại ăn cơm.

Vu Đông vừa ăn vừa nói với Hường Hiểu Nguyệt: “Lát nữa cậu đưa Hân Hân về đi, nếu không kịp thì tí nữa tớ đi làm về sẽ lồng tiếng phần còn lại cho xong.”

“Không sao đâu, ở đây cũng có giường mà, tớ ngủ ở đây là được rồi.” Nhậm Hân Hân thấy hai người cũng rất vất vả thì suy nghĩ một lát rồi nói, “Nếu không để tớ lồng tiếng cho, dù sao đây cũng không phải là việc nặng nhọc gì.”

“Tuy không phải việc nặng nhưng làm nhiều cũng mệt người mà.” Vu Đông phản bác.

“Hay là mấy vai phụ còn lại cứ để tớ lồng tiếng cho. Tớ đã xem qua kịch bản rồi, không có quá nhiều cốt truyện kịch liệt đâu, tớ thay đổi âm sắc một chút là được, mất công cậu làm việc xong còn phải lại đây thêm lần nữa.” Nhậm Hân Hân nói.

“Tớ thấy như vậy được đó!” Hường Hiểu Nguyệt ăn uống ngấu nghiến một hồi lâu thì mới ngừng đầu lên nói, “Đợi đến lúc cậu đi làm về thì đã là hai giờ sáng rồi. Cậu mà còn lái xe lại đây thì khỏi ngủ luôn á.”

“Hôm nay là ngày Hạ Phong về từ Côn Sơn đó. Cậu về trễ lại làm Hạ Phong lo lắng nữa.” Nhậm Hân Hân phụ họa nói.

“Cậu không mệt thật à?” Vu Đông nhìn bụng của Nhậm Hân Hân thì vẫn hơi lo lắng nói.

“Phụ nữ nông thôn mang thai còn phải làm ruộng nữa, cậu nghĩ tớ làm bằng thủy tinh chắc!”

“Phụ nữ ở nông thôn đều có thân thể khỏe mạnh, giết gà mổ trâu là chuyện bình thường. Cậu còn dám so sánh với người ta?” Hường Hiểu Nguyệt phá đám nói.

“Phụ nữ nông thôn như tớ thật là chưa từng giết gà mổ trâu đó!” Vu Đông liếc Hường Hiểu Nguyệt một cái.

“Ai da, xem chút nữa thì tớ đã quên cậu cũng từ nông thôn lên đây. Cũng tại khí chất ưu nhã, trí thức của cậu hết đây!” Hường Hiểu Nguyệt khoa trương nói.

“Biến!” Vu Đông nhin không được cười mắng.

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân cũng vui vẻ theo.

“Đợi đến lúc làm xong hợp đồng này chắc cũng gần đến ngày tết rồi.” Hường Hiểu Nguyệt hào khí nói, “Đến lúc đó tớ sẽ cho mấy cậu bao lì xì!”

“Vậy bà chủ Hường định bỏ vào bao lì xì bao nhiêu thế?” Vu Đông nhướn mày nói.

Nhậm Hân Hân cũng tươi cười đầy mặt mà nhìn Hường Hiểu Nguyệt.

“Tớ còn có thể bạc đãi hai cậu sao?” Hường Hiểu Nguyệt giơ hai ngón tay ra nói, “Mỗi người hai vạn!”

“Cậu là Hoàng Thế Nhân\* à, kiếm lời được biết bao nhiêu tiền mà cho bọn tớ có hai vạn!” Vu Đông giả vờ tức giận nói.

(\*Hoàng Thế Nhân: nhân vật trong kịch sân khấu ‘Bạch mao nữ’, là một địa chủ ác độc, tượng trưng cho giai cấp phong kiến áp bức người dân nghèo khổ)

“Bao lì xì, đó chỉ là tiền trong bao lì xì thôi.” Hường Hiểu Nguyệt phát hiện Vu Đông hiểu lầm thì sốt ruột giải thích, “Đợi đến năm sau còn có tiền hoa hồng nữa. Tớ định cho hai cậu mỗi người 20% tiền chia hoa hồng.”

“20% hình như là hơi nhiều đó?” Nhậm Hân Hân cảm thấy mình chưa làm được cái gì cả nên nếu cầm nhiều tiền chia hoa hồng như vậy thì cảm giác rất chột dạ.

“Vậy là vừa rồi. Dù sao bản chuyện hợp đồng đều là tớ làm, lồng tiếng đều là cậu làm, cậu ta chỉ đăng kí cái công ty thôi.” Vu Đông lại cảm thấy như vậy là hợp lý rồi.

“Đúng vậy!” Hường Hiểu Nguyệt cũng không phủ nhận.

Nhậm Hân Hân tự nhiên biết Hường Hiểu Nguyệt không phải là chưa làm cái gì hết như lời của Vu Đông nói. Hai người kia nói vậy chỉ để lấy cớ cho cô nhận lấy 20% tiền chia hoa hồng kia mà thôi.

Trong lòng Nhậm Hân Hân cảm động, hai mắt bắt đầu đỏ lên, cô cảm thấy bản thân mình có hai người bạn tốt như thế này chính là sự may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

Mấy người ăn khuya xong thì lại vội vàng một hồi lâu, Vu Đông thấy đã đến giờ thì rời khỏi phòng làm việc trước.

Từ phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt đến đài phát thanh vẫn có một quãng đường, gần đây trời lại đổ mưa tuyết suốt ngày nữa nên đường không dễ đi cho lắm. Vu Đông xuất phát trước hai mươi phút so với ngày thường, cũng may là ban đêm ít xe chạy nên không mất thời gian nhiều lắm. Trước lúc phát sóng trực tiếp mười phút thì Vu Đông đã đến được đài phát thanh.

Vu Đông chuẩn bị một số việc trước khi phát sóng trực tiếp xong thì thấy còn dư lại vài phút nên gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Anh đã về đến đâu rồi?”

“Anh mới vừa tiến vào Thượng Hải.” Hạ Phong nghe bằng tai nghe bluetooth.

“Vậy khoảng mấy giờ anh về đến nhà?” Vu Đông hỏi.

“Khoảng chừng một tiếng nữa.” Hạ Phong dự đoán.

“Trời tuyết nên đường trơn lắm, anh chạy xe chậm thôi.” Vu Đông lo lắng nói.

“Ừ!” Hạ Phong đáp, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ nói, “Em sắp phát sóng trực tiếp rồi đúng không, mau đi vào đi. Anh đang mở radio đó.”

“Ừ!” Vu Đông đang muốn cúp điện thoại thì bỗng nhiên nghe được một tiếng vang lớn từ đầu dây bên kia truyền đến.

Vu Đông hoảng sợ, sột ruột hỏi: “Hạ Phong, âm thanh gì vậy anh?”

Hạ Phong lập tức dừng xe, hẩn nhìn khung cảnh trước mắt này thì cả người đều choáng váng.

“Hạ Phong, Hạ Phong, anh bị sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Vu Đông không nghe được Hạ Phong trả lời thì nóng vội cực kì, không ngừng kêu ở bên này.

“Anh không sao!” Hạ Phong phục hồi tinh thần lại thì nói, “Phía trước anh có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, anh phải qua bên đó nhìn xem, anh cúp điện thoại đây!”

“Alo? Alo?” Xe buýt bị lật nghiêng? Vậy Hạ Phong có việc gì không?” Vu Đông không yên ổn cảm đi động.

“Vu Đông em đang làm gì vậy, đến giờ rồi kìa.” Vũ ca thấy Vu Đông chưa vào phòng để phát sóng trực tiếp thì mở cửa nhắc nhở.

“Vâng! Em đến ngay đây!”

Vu Đông ổn định tâm thần, Hạ Phong vẫn còn có thể nói chuyện điện thoại với cô thì chắc chắn là không có việc gì rồi.

Trên con đường chạy từ Côn Sơn đến Thượng Hải, một chiếc xe buýt lớn bị lật nghiêng đang nằm trên mặt đất, bởi vì mặt đường vừa ướt vừa trơn nên thân xe trôi ra một khoảng khá xa.

Trên đất đều là kính vỡ, không ít hành khách bị quăng ra khỏi cửa sổ, trường hợp vừa nhìn đã thấy sợ hãi.

Hạ Phong để xe của mình dừng ở chỗ đỗ xe khẩn cấp trước.

Hắn vừa chạy đến chỗ xe buýt vừa gọi cho xe cứu thương.

Hạ Phong kiểm tra mấy hành khách bị quăng ra khỏi cửa sổ xe trước, một số vẫn còn nhiệt độ và ý thức, vài người khác thì đã hôn mê, đa số đều bị gãy xương nên không thể đứng dậy được.

Có một số hành khách bị thương nhẹ thì tự động giúp đỡ các hành khách khác.

Hạ Phong nhìn trước nhìn sau, đường cao tốc vào lúc rạng sáng thì có rất ít xe đi ngang qua. Đợi một hồi lâu mới có hai chiếc xe nhà đi ngang qua quãng đường này, họ đều đang hỗ trợ gọi xe cứu thương.

Hạ Phong tính sơ sơ thì chiếc xe buýt này có thể chở được 53 người, cộng thêm tài xế thì ít nhất là có 54 người, nhiều người như vậy căn bản rất khó chở hết đến bệnh viện trong một lúc được.

“Cứu tôi với!”

“Tôi không cử động được, chân của tôi...”

“Con của tôi, làm ơn cứu con tôi với...”

Hạ Phong nghe được tiếng kêu thì nhanh chóng chạy đến bên cạnh một người mẹ đang ôm con rồi an ủi nói: “Cô để đứa nhỏ xuống trước để tôi nhìn thử xem”

Người mẹ nhanh chóng buông con mình xuống.

Hạ Phong nhanh chóng kiểm tra một lần, hẩn phát hiện đứa bé đã hôn mê, trên trán đều là máu, hiển nhiên là lúc lật xe đã bị đụng vào đầu, nhưng bây giờ không có đủ thiết bị nên không thể xác định tình trạng của đứa bé được.

“Cô cứ để đứa nhỏ nằm thẳng, đừng nhúc nhích biết không, đợi xe cứu thương đến.” Hạ Phong dặn dò người mẹ.

Người mẹ vừa khóc lóc vừa gật đầu.

Hạ Phong đứng lên chạy về phía xe mình lấy hòm thuốc ra, lúc hẩn định chạy lại chỗ xe buýt lần nữa thì bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nhiều người bị thương như vậy thì trong thời gian ngắn xe cứu thương cơ bản không thể đưa hết bọn họ đến bệnh viện được.

Hạ Phong do dự một lát rồi mở cửa xe ra, radio vẫn đang phát nhạc.

Hạ Phong lấy di động gọi cho Vu Đông.

Vu Đông không yên tâm lắm nên lúc cô vào phòng thu âm cũng mang theo di động, lúc này Hạ Phong vừa gọi điện thoại đến thì cô ngay lập tức nhận cuộc gọi: “Hạ Phong.”

“Vu Đông, anh đang ở đường cao tốc XX, ngay đoạn đường XX.” Hạ Phong nhìn biển báo giao thông rồi nói, “Ồ chỗ anh có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, có trên 50 người bị thương. Chỗ này có rất ít xe đi ngang qua, xe cứu thương muốn đến được đây vẫn cần một lúc nữa nhưng tình hình ở đây rất khẩn cấp.”

“Anh không có bị thương đúng không?” Vu Đông nói ra lời cô vẫn đang muốn hỏi này giờ.

“Anh không có chuyện gì.”

“Được, em sẽ giúp anh gọi xe.” Vu Đông nói xong thì cũng không cúp điện thoại mà trực tiếp dừng ca khúc đang được phát trực tiếp, giọng nói nghiêm túc: “Các bạn nghe đài xin chú ý, tôi là Ngự Đồng, bây giờ tôi xin thông báo một tin tức khẩn cấp.”

“Trên con đường từ Côn Sơn đến Thượng Hải, ở đường cao tốc XX, đoạn đường XX, lúc này có một chiếc xe buýt bị lật nghiêng, có khoảng trên 50 người bị thương. Bởi vì trời tuyết đường trơn, tình trạng lại khẩn cấp nên để tranh thủ thời gian cứu viện tốt nhất tôi xin mọi người có xe ở gần đó nhanh chóng chạy đến giúp đỡ!”

Cô liên tục lặp lại ba lần.

“Mong các bạn tài xế nghe đài có thể vì người bị thương mà góp một phần sức lực, vì sinh mệnh của con người mà làm một lần chuyển phát nhanh.”

Vu Đông không biết sẽ có bao nhiêu tài xế nghe được tin tức này rồi đi hỗ trợ, cô chỉ đành hy vọng vào tỉ lệ nghe đài không tệ của chương trình này mà mang đến một ít trợ giúp cho những người bị thương kia thôi.

Ở gần Côn Sơn, tất cả các tài xế taxi, có người nghe được tin tức từ radio, hoặc từ kênh taxi, nhưng tất cả các tài xế nghe được tin tức này đều dừng đón khách mà chuyển hướng đến đoạn đường được thông báo.

“Tôi lập tức di chuyển đến đó!”

“Tôi đang đến gần rồi!”

“Tôi đã thấy xe buýt và rất nhiều đồng nghiệp!”

Vu Đông nhìn khu tin nhắn không ngừng nhảy lên thì dường như có một loại cảm động không nói nên lời tràn ngập trong lòng cô.

“Vu Đông, xe đã đến đây rất nhiều!” Hạ Phong nhìn những chiếc xe taxi đang đến gần, “Cảm ơn em!”

Hạ Phong nói xong thì nhanh chóng cúp điện thoại rồi tiếp tục chạy đến chỉ huy và hỗ trợ, những người bị thương nặng quá thì đưa đi trước, vết thương nặng yêu cầu thiết bị trị liệu lớn thì đưa đi ba bệnh viện lớn nhất, vết thương nhẹ thì đưa vào bệnh viện gần đây.

Chỉ trong chốc lát thì những người bị thương đều được các tài xế xe taxi chở đi rồi, lúc này cảnh sát giao thông mới đến được không lâu.

“Người bệnh đều đã được đưa đi rồi. Xe tôi trống chạy theo ở phía sau, tài xế của chúng ta mỗi người đều thật là trâu bò đó!”

Vu Đông nhìn thấy tin nhắn này thì mở micro ra nói: “Tôi mới vừa nhận được tin tức, người bị thương đều đã được các tài xế xe taxi đưa đi bệnh viện rồi. Những người tài xế khác đang đến không cần chạy đến nữa. Một lần nữa tôi xin cảm ơn tất cả mọi người, tôi cũng mong mọi người lúc chạy xe nhớ chú ý an toàn hơn nữa.”

Toàn bộ thời gian phát sóng trực tiếp Vu Đông đều nhìn chăm chú vào khu tin nhắn.

Cô thông qua khu tin nhắn để biết tiến triển mới nhất của sự việc, mãi cho đến lúc kết thúc phát sóng trực tiếp.

Mới vừa kết thúc phát sóng trực tiếp thì Vu Đông lập tức cầm túi xách chạy ra ngoài, Vũ ca đang muốn tìm cô nói chuyện thì chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lướt qua.

“Hạ Phong, anh đang ở đâu?” Vu Đông vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Bệnh viện XX.” Phía bên Hạ Phong đều là âm thanh hỗn tạp, “Anh đang phải ở bên này hỗ trợ nên đêm nay không về nhà đâu em nhé.”

Vu Đông cúp điện thoại, mở bản đồ rồi chạy đến.

Đợi đến lúc Vu Đông đến được bệnh viện XX thì đã là ba giờ rưỡi sáng.

Âm thanh ồn ào trong sảnh cấp cứu đều là tiếng động do bác sĩ và y tá chạy tới chạy lui phát ra.

Vu Đông xen lẫn trong một đám người nhà của bệnh nhân cuối cùng cũng tìm được Hạ Phong đang hỗ trợ cấp cứu ở một giường bệnh. Cô thấy biểu tình của Hạ Phong tuy có vẻ mệt mỏi nhưng cũng không đáng lo thì lúc này mới thở dài nhẹ nhõm được.

Vu Đông tìm được một cái góc không người ngồi xuống đợi Hạ Phong làm việc xong, đợi một hồi thì trời đã dần sáng.

Phòng cấp cứu cũng từ từ yên lặng trở lại, người bệnh cần được cứu giúp cũng đã được cứu giúp.

Vu Đông lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hạ Phong.

‘Anh làm việc xong chưa?’

Hạ Phong không gửi tin nhắn trả lời, Vu Đông nghĩ nghĩ rồi đứng dậy ra ngoài mua hai phần thức ăn sáng.

Cô mới vào đến cửa bệnh viện thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

“Hạ Phong?” Vu Đông nhận cuộc gọi.

“Anh làm xong rồi, bây giờ anh về nhà.” Hạ Phong nói.

“VẬY anh ra ngoài đi, em đang đứng ở cửa nè.” Vu Đông trả lời.

Hạ Phong sững sốt rồi cầm di động ra khỏi phòng cấp cứu, hần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vu Đông với chiếc áo lông vũ trắng đang đứng cạnh cửa vẫy tay với hắn.

“Sao em lại đến đây?” Hạ Phong chạy đến hỏi.

“Em lo lắng anh đó.” Vu Đông nói.

“Anh đã nói mình không có chuyện gì rồi mà.”

“VẬY em cũng phải tận mắt nhìn một cái thì mới yên tâm được chứ!” Vu Đông nói, “Anh mới nói một câu không bị sao rồi cúp điện thoại ngay, làm em vẫn lo lắng lắm biết không.”

Hạ Phong nhìn Vu Đông chăm chú, bỗng nhiên hắn không biết nên nói gì bây giờ nữa, trong lòng tự nhiên có một thứ cảm xúc không tên xuất hiện.

“Anh làm việc cả đêm nên chắc bây giờ cũng đói rồi nhỉ, em có mua sữa đậu nành và bánh bao nè.” Vu Đông giơ bữa sáng lên như đang hiến vật quý vậy.

Hạ Phong cuối cùng cũng nhịn không được, kéo Vu Đông qua rồi ôm chầm lấy cô.

“Sữa đậu nành...”

Từ ngày trở thành bác sĩ thì mỗi một ngày Hạ Phong đều phải đối mặt với sinh lão bệnh tử.

Không có ai nhận thức rõ ràng và minh bạch hơn hắn về sự yếu ớt của sinh mệnh. Nhưng cho dù là vậy, mỗi lần gặp được tình huống như thế hắn vẫn cảm thấy bị thương và bất đắc dĩ từ tận đáy lòng mình.

Nhưng ở giờ phút này, sự lo lắng và nụ cười của Vu Đông lại một lần nữa làm hắn cảm nhận được sự tốt đẹp của sinh mệnh.

Những điều đó làm cho sáng sớm mùa đông hôm nay càng ấm áp và động lòng người hơn cả!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Hạnh Phúc Khi Bị Bệnh

Hạ Phong tăng nhiệt độ trong xe lên một ít, bên cạnh hắn là Vu Đông đang ngủ say vì đã mệt mỏi cả ngày.

Từ cửa đài phát thanh đến bệnh viện này phải đi hơn một tiếng hơn nữa đường còn trơn trượt nên có lẽ còn tốn nhiều thời gian hơn.

Vu Đông vốn là người ngủ nhiều, lại lẫn lộn cả đêm nay nên cũng mệt mỏi.

Thừa dịp đèn đỏ, Hạ Phong cởi áo khoác của mình ra khoác thêm cho Vu Đông.

Vu Đông hơi lật người lại, để mặt mình hướng về phía Hạ Phong. Hạ Phong thấy khuôn mặt đỏ bừng khi ngủ của Vu Đông thì nhin không được cười dịu dàng.

Vào buổi sáng giờ đi làm thì xe cộ rất đông đúc nhưng trong xe lại vô cùng yên lặng, làm cho người ta có cảm giác năm tháng tốt đẹp vô cùng.

Trên thế giới này có ngàn vạn người, nhưng chỉ có mình em làm cho anh vừa thấy thì đã vui vẻ từ tận đáy lòng.

Hạ Phong bỗng nhiên hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Xe chậm rãi chạy đến dưới lầu khu nhà, mặc dù hơi luyến tiếc khi phải đánh thức Vu Đông nhưng Hạ Phong biết ngủ trong xe cũng không được thoải mái cho lắm.

“Vu Đông!” Hạ Phong nhẹ nhàng gọi.

Vu Đông không hề hay biết gì mà tiếp tục ngủ say.

“Vu Đông, dậy dậy, về đến nhà rồi!” Hạ Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy Vu Đông.

“Ủ?” Vu Đông mơ mơ màng màng mở mắt ra rồi nhìn thoáng qua Hạ Phong sau đó thì lập tức nhắm mắt lại, giọng nói có chút khô khốc: “Em buồn ngủ quá...”

“Dậy nào, về phòng ngủ.” Hạ Phong hơi buồn cười nhìn Vu Đông không chịu đứng lên.

“Ủ~~” Vu Đông nói giọng mũi, “Em buồn ngủ mà ~”

Vậy là không định thức dậy rồi, Hạ Phong lắc đầu, cúi người cởi dây an toàn của Vu Đông ra sau đó bước xuống xe dự định ôm Vu Đông lên lầu.

Hạ Phong sợ Vu Đông lạnh nên che kĩ người Vu Đông lại bằng chiếc áo khoác của mình lúc nãy rồi một tay ôm chân Vu Đông, một tay ôm vai nhẹ nhàng ôm người vào trong ngực mình.

Vu Đông vẫn còn ngủ nên vô ý thức vùi đầu vào cổ Hạ Phong.

Hạ Phong đột nhiên bị nóng, sắc mặt hần lập tức trở nên khó coi, hần đặt Vu Đông vào lại xe rồi dùng tay sờ sờ trán của Vu Đông.

Rõ ràng khác với độ ẩm của người bình thường, Vu Đông đã bị sốt!

Chết tiệt!

Hạ Phong cột đai an toàn lại cho Vu Đông rồi lên xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Vừa đến được bệnh viện thì Hạ Phong nhanh chóng ôm Vu Đông chạy vào phòng cấp cứu.

“Bác sĩ Hạ, có chuyện gì vậy?” Y tá trưởng Lưu thấy Hạ Phong ôm một người vội vàng chạy vào thì lo lắng hỏi.

“Y tá trưởng Lưu, giúp tôi tìm một cái giường!” Hạ Phong sốt ruột nói.

“À, được!” Y tá trưởng Lưu vẫy tay một cái thì nhanh chóng có một y tá đẩy giường lại đây rồi đẩy Vu Đông vào phòng bệnh. Chỉ chốc lát sau bác sĩ chuyên gia nội khoa Lý Thụy Dân vô cùng lo lắng chạy đến.

“Khoa trưởng Lý.” Hạ Phong sắc mặt sốt ruột hô.

“Đừng lo lắng quá, để tôi nhìn thử trước đã.” Khoa trưởng Lý trấn an.

Kiểm tra từng bước xong thì khoa trưởng Lý bắt đầu ghi đơn thuốc cho Vu Đông rồi bảo y tá truyền nước biển cho Vu Đông.

Khoa trưởng Lý viết xong đơn thuốc thì đưa cho y tá đang trực ban sau đó nhìn thoáng qua Hạ Phong rồi nói: “Cô gái này là gì của cậu vậy?”

“A?” Hạ Phong đang lo lắng cho Vu Đông nên khi nghe vậy thì hơi sững sốt nhưng sau đó vẫn thành thật trả lời: “Vợ của tôi.”

“Cậu kết hôn rồi?” Khoa trưởng Lý lập tức kinh ngạc, Hạ Phong chính là người đàn ông độc thân có giá trong bệnh viện, có vô số y tá nhìn chăm chăm nhưng ông chưa bao giờ nghe được chuyện anh ta đã kết hôn?

Y tá trưởng đứng kế bên nghe vậy cũng bị hoảng sợ, xem ra ban y tá lại khóc lóc thảm thiết một trận rồi.

“Đúng vậy, mới chỉ đi đăng kí thôi, vẫn chưa tổ chức hôn lễ.” Hạ Phong nói.

“Hèn gì, tôi đang hỏi tại sao kết hôn mà vẫn chưa mời mọi người đấy!” Khoa trưởng Lý biểu hiện trên mặt một cách rõ ràng câu 'thì ra là vậy'.

“Đến lúc đó nhất định sẽ mời ngài, ngài nhất định phải đến đó.” Hạ Phong cười nói.

“Chuyện đó là chắc chắn rồi!” Khoa trưởng Lý cười trừ, “Trách không được chỉ là một con bệnh nhẹ lại làm cho cậu khẩn trương như vậy. Lúc này y tá chạy đến kêu tôi làm tôi còn tưởng là có chuyện gì lớn nữa đấy.”

“A... Thật là làm phiền ngài rồi!” Hạ Phong tự nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của khoa trưởng Lý, Vu Đông không có vấn đề gì lớn.

“Được rồi, dù sao thì quan tâm quá sẽ bị loạn. Cô ấy không có vấn đề gì đâu, chỉ là phong hàn nên gây sốt lại cộng thêm mệt mỏi, tình đây sẽ không sao. Tôi đã ghi đơn thuốc rồi, cầm thuốc về uống là ổn.” Khoa trưởng Lý nói.

“Vâng, cảm ơn khoa trưởng Lý.”

Hạ Phong lại ngồi ở trước giường Vu Đông một lát, hẳn thấy Vu Đông ngủ say quá nên chỉnh chỉnh lại đầu tóc của Vu Đông, đắp kĩ chăn lại cho cô rồi mới đứng dậy ra ngoài.

“Y tá trưởng Lưu, phiền ngài chăm sóc cô ấy một ít.” Hạ Phong bước đến bàn y tá nói với y tá trưởng Lưu.

“Người nhà của người trong bệnh viện chúng ta đương nhiên sẽ chăm sóc kĩ rồi, yên tâm đi.” Y tá trưởng Lưu nói.

“Đợi đến lúc cô ấy tỉnh thì làm phiền chị gọi điện thoại cho tôi.” Hạ Phong không yên tâm lắm nên còn bổ sung thêm.

“Yên tâm đi!” Y tá trưởng Lưu cười mập mờ.

Hạ Phong hơi ngượng ngùng, nói lời cảm ơn xong liền đi khoa ngoại.

“Lưu tỷ, cô gái lúc này là bạn gái của bác sĩ Hạ sao?” Một cô y tá bà tám hỏi.

“Không phải bạn gái.” Y tá trưởng Lưu lắc đầu. “Vậy thì tốt rồi, lúc này có rất nhiều người hỏi em cô ấy có phải bạn gái của bác sĩ Hạ không, bọn em đều đang khẩn trương hỏi lâu đó.” Cô y tá che lại ngực, vẻ mặt an tâm nói.

“Chị nói thật nhé, mấy đứa tụi em làm gì cứ suốt ngày mơ tưởng bác sĩ Hạ thế hả, người ta có thể coi trọng mấy em sao?”

“Lưu tỷ, vậy là chị không hiểu rồi. Soái ca chính là của mọi người, chỉ cần soái ca chưa kết hôn thì mọi người đều có thể mơ tưởng đó.”

“Vậy thì mấy đứa có thể dừng mơ rồi.” Y tá trưởng Lưu chỉ vào phòng bệnh nói, “Cô gái xinh đẹp lúc này không phải là bạn gái của bác sĩ Hạ mà là vợ.”

“Cái gì?” Cô nàng y tá này lập tức tru lên, chấn động cả người rồi vội vàng cúi đầu thảo luận với đồng nghiệp trong diễn đàn, trong lúc nhất thời, diễn đàn đều là tiếng khóc ai oán.

Tại sao người đàn ông tốt đều kết hôn sớm như vậy chứ?

Trong văn phòng khoa ngoại.

Thiệu Nhất Phạm đang xem tin tức, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Phong bước vào nên ánh mắt Thiệu Nhất Phạm lập tức sáng lên, vội vàng đến gần bà tám nói: “Hạ Phong, Hạ Phong. Vu Đông lên tin tức rồi.”

“Tin tức gì?” Hạ Phong nghi hoặc.

“Đây nè, cậu xem, cậu xem đi...” Thiệu Nhất Phạm kéo Hạ Phong đến trước máy tính rồi click mở một trang web.

Tin tức miêu tả tai nạn xe buýt tối hôm qua và còn thuyết minh một cách rõ ràng việc tất cả các tài xế xe taxi tự phát cứu trợ những người bị thương.

“Theo tin tức nói là có người nghe gọi điện thoại đến radio thuyết minh tình huống, sau đó Vu Đông trực tiếp thông qua phát sóng trực tiếp kêu gọi các tài xế taxi, làm cho bọn họ tự phát cứu trợ và đã cứu rất nhiều người.” Thiệu Nhất Phạm kích động nói, “Cậu xem tám ảnh này đi, trước cửa bệnh viện đều là xe taxi, trường hợp hôm qua nhất định là rất đồ sộ.”

“Hôm qua vì sao không phải là ca đêm của tớ chứ. Nếu như vậy thì tớ đã có thể nghe Vu Đông phát sóng rồi.” Thiệu Nhất Phạm vẻ mặt tiếc hận.

Hạ Phong xem tin tức xong thì trở lại chỗ ngồi của mình rồi trực tiếp mặc chiếc áo blouse trắng vào.

Thiệu Nhất Phạm lúc này mới phản ứng lại, lúc này Hạ Phong mặc áo sơ mi bước vào: “Sao cậu chỉ mặc chiếc áo sơ mi đã đi làm rồi? Áo khoác của cậu đâu?”

Hạ Phong hồi ức lại một lát rồi nói: “Ồ trong phòng bệnh.”

“Phòng bệnh? Cậu đã đi kiểm tra phòng rồi à?” Thiệu Nhất Phàm kỳ quái nói.

“Vu Đông bị sốt, tớ mới đưa cô ấy đến đây nên để quên áo khoác ở đó rồi.” Hạ Phong giải thích.

“Thần tượng của tớ bị sốt?” Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

“Thần tượng của cậu?” Hạ Phong liếc nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Đúng vậy, từ hôm nay trở đi Vu Đông sẽ là thần tượng của tớ.” Thiệu Nhất Phàm vẻ mặt nghiêm trang nói.

“Cậu vui vẻ là được rồi!” Hạ Phong mặc kệ Thiệu Nhất Phàm, cầm ống nghe bệnh rồi định đi kiểm tra phòng.

Giấc ngủ lần này của Vu Đông rất sâu, lúc cô tỉnh lại đã là sáu giờ chiều. Đại khái đã ngủ được một tiếng.

Vu Đông mờ mịt nhìn bốn phía, hồi lâu sau cô mới phản ứng lại là mình đang ở bệnh viện. Chiếc ghế bên cạnh có treo một cái áo khoác lông đen, Vu Đông biết được nó là áo của Hạ Phong.

Sao cô lại đến bệnh viện rồi?

“Tỉnh rồi?” Y tá trưởng Lưu thấy Vu Đông tỉnh dậy thì bước vào sờ sờ trán Vu Đông, “Có vẻ như cơn sốt đã lùi rồi, nhưng vẫn phải đo nhiệt độ cơ thể thêm lần nữa.”

“Hạ Phong đâu?” Vu Đông hỏi.

Y tá trưởng thấy giọng nói của Vu Đông hơi khô khốc nên rót cho cô một ly nước.

“Cám ơn chị!” Vu Đông nhận lấy ly nước rồi nói lời cảm ơn.

“Bác sĩ Hạ đã đến đây vài lần nhưng thấy cô vẫn còn đang ngủ nên đã đi rồi.” Y tá trưởng Lưu nói, “Cô đừng vì vậy mà trách cậu ta, bác sĩ đều bận cả.”

“Tôi biết!” Vu Đông cười cười.

“Vừa nhìn thì biết cô là một cô gái tốt, biết suy nghĩ cho người khác. Hèn gì bác sĩ Hạ lại lo lắng cho cô đến vậy!” Y tá trưởng Lưu bỗng nhiên cười nói.

“A?”

“Buổi sáng lúc cậu ta đưa cô tới thì đều làm chúng tôi hoảng sợ, thậm chí còn làm kinh động đến khoa trưởng của chúng tôi nữa. Cuối cùng khoa trưởng đến đây kiểm tra thì chỉ là một bệnh nhỏ nên làm bác sĩ Hạ rất xấu hổ.” Y tá trưởng Lưu nói đến đây thì nhin không được cười.

“Thật sao?” Vu Đông thật sự rất kinh ngạc.

Y tá trưởng Lưu thấy biểu tình của Vu Đông thì tưởng là cô không tin vì vậy tiếp tục khuyên nhủ: “Đương nhiên là thật rồi. Bác sĩ ở bệnh viện mỗi người đều phải chữa bệnh cứu người nên dành rất ít thời gian cho người nhà nhưng điều đó cũng không có nghĩa là họ không quan tâm đến người nhà của mình.”

“A?” Vu Đông không biết tại sao y tá trưởng Lưu lại nói điều này nên lập tức nghi hoặc.

“Cô đừng hiểu lầm bác sĩ Hạ, cậu ta thật sự rất lo lắng cho cô!”

“Tôi biết mà, cám ơn chị!” Cuối cùng thì Vu Đông cũng hiểu ý của y tá trưởng, thật là một hiểu lầm thú vị!

“Tôi giúp cô gọi cho bác sĩ Hạ nhé!”

“Không cần đâu, tôi không sao. Chị cứ để anh ấy làm việc đi.” Vu Đông từ chối nói.

“Vậy thì không được rồi, bác sĩ Hạ đã dặn dò tôi vài lần, bảo nếu cô tỉnh lại thì nhất định phải báo cho cậu ta.” Y tá trưởng nhìn nhiệt kế của Vu Đông, “Nhiệt độ cơ thể rất bình thường, lát nữa nhớ uống thuốc là được.”

Vu Đông gật đầu.

Y tá trưởng Lưu đi ra ngoài.

Vu Đông lấy di động ra xem thử, trên đó có vài cuộc gọi nhỡ, có đài phát thanh gọi, có Hường Hiểu Nguyệt gọi. Vu Đông nghĩ nghĩ rồi khoác áo đi đến hoa viên của bệnh viện gọi điện thoại, cô sợ gọi điện thoại trong phòng sẽ làm ảnh hưởng đến thiết bị của bệnh viện.

“Giám đốc Mã, thật xin lỗi, di động của tôi để ở chế độ im lặng nên không chú ý đến việc ngài đã gọi đến.” Vu Đông trả lời cuộc gọi của giám đốc Mã

trước.

“Thì ra là vậy, không sau đâu.”

“Ngài tìm tôi có việc gì vậy?”

“À, không phải là chuyện lớn gì. Hôm nay lãnh đạo đài biết hôm qua cô đã làm một việc tốt nên muốn khen ngợi cô thôi.” Giám đốc Mã nói.

“Lãnh đạo quá khách khí rồi.” Vu Đông suy nghĩ một lát thì biết chuyện cứu trợ hôm qua đã được lãnh đạo đài biết đến.

“Làm chuyện tốt thì đương nhiên phải được khen ngợi rồi. Như vậy đi, chiều mai cô đến đài phát thanh nhé!” Giám đốc Mã nói.

“Vâng.”

Vu Đông cúp điện thoại xong thì lại gọi cho Hường Hiểu Nguyệt.

“Hiểu Nguyệt, việc lồng tiếng của phòng làm việc đã đến đâu rồi?” Vu Đông hỏi.

“Tớ và Hân Hân đã làm xong hết rồi, yên tâm đi.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Hôm nay cậu đang bận việc gì mà không nhận điện thoại hả?”

“Tớ bị sốt rồi, đang ở bệnh viện.”

“Cái gì? Bây giờ cậu sao rồi? Tớ đến bệnh viện thăm cậu.” Hường Hiểu Nguyệt kích động nói.

“Không cần đâu, Hạ Phong ở đây rồi.”

“Vậy được rồi!” Hường Hiểu Nguyệt còn nói thêm, “Tớ sẽ không quấy rầy thế giới hai người của cậu đâu.”

Vu Đông cười cười cúp điện thoại.

Vu Đông trở lại phòng bệnh thì thấy Hạ Phong đã ở bên trong. Hạ Phong thấy Vu Đông trở về thì cau mày oán trách nói: “Em mới khỏi bệnh xong thì đã chạy lung tung rồi.”

Hạ Phong nói xong thì kéo tay Vu Đông rồi cầm bàn tay lạnh lẽo của cô nói: “Sao tay em lạnh thế hả?”

“Em ra ngoài gọi điện thoại.” Vu Đông giải thích.

“Em đã quên vì sao em bị bệnh rồi à.” Hạ Phong không đồng ý nói.

“Em sai rồi.” Vu Đông biết Hạ Phong đang quan tâm cô nên cảm thấy rất chột dạ.

“Em đó...” Hạ Phong vẻ mặt 'không biết nên xử lý em thế nào nữa'.

“Hi hi...” Vu Đông thấy Hạ Phong không tức giận thì ngây ngô cười.

“Em đói bụng rồi đúng không.” Hạ Phong biết Vu Đông đã chưa ăn gì một ngày nên chắc chắn đã đói rồi.

“Ừ ừ!” Vu Đông gật gật đầu.

“Anh dẫn em đi ăn.” Hạ Phong giúp Vu Đông kéo dây kéo áo khoác lên rồi cầm tay cô ra khỏi phòng bệnh.

Dọc theo đường đi đều có y tá đánh giá hai người nhưng Hạ Phong luôn nắm lấy tay Vu Đông, chưa từng bỏ ra.

Bàn tay này phảng phất có ma lực vậy, Vu Đông nghĩ, chẳng sợ con đường phía trước tràn đầy bụi gai nhưng chỉ cần anh vẫn luôn nắm tay em thì em sẽ luôn bước cùng anh.

“Em đang nghĩ cái gì vậy?” Hạ Phong bất đắc dĩ nhìn lại người nào đó bắt đầu ngây ngốc.

“Nghĩ về anh!”

Hạ Phong chớp chớp mắt sau đó chậm rãi nở nụ cười, hân hoan xoa đầu Vu Đông rồi sùng ái nói: “Đồ ngốc!”

...

Thiệu Nhất Phạm đang đứng đằng sau hai người năm mét, nhìn không được ở trong lòng điên cuồng thét gào: “Trời ạ, nếu tớ không phải anh em tốt của cậu thì tớ nhất định sẽ chúc cậu mau chia tay!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 31: Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (1)

Editor Yuuki: Tình hình là chương 31 được tác giả gộp 3 chương lại nên nó rất dài và mình cũng chưa edit xong cả chương này nên mình sẽ chia ra 3 phần (theo tác giả). Có thể mai hoặc một sẽ có đủ chương luôn. Xin lỗi mấy bạn vì sự chậm trễ T\_T.

Lúc này đang là giờ cơm nên trong nhà ăn có rất nhiều người đang ngồi. Nhưng bởi vì sự đặc thù của công việc nên bàn ăn trong nhà ăn chưa bao giờ hết chỗ cả.

Hạ Phong dẫn Vu Đông đến một chỗ bàn ăn không người.

“Em ngồi ở đây trước đi, anh đi lấy thức ăn.” Hạ Phong nói.

“Ừ.” Vu Đông cười gật đầu.

Hạ Phong cười lại với cô một cái rồi xoay người đi lấy thức ăn.

“Bác sĩ Hạ.” Đầu bếp của nhà ăn sư phụ Lâm vừa nhìn thấy Hạ Phong thì lập tức vui tươi hơn hờ nói, “Cháo của cậu đã làm xong rồi, tôi đi lấy cho cậu nhé.”

“Cám ơn sư phụ Lâm.” Hạ Phong nói lời cảm ơn.

“Không có gì.” Đầu bếp Lâm vui tươi hơn hờ đi vào bếp.

Chỉ chốc lát sau đầu bếp Lâm mang một cái nồi đi ra, nói: “Mới tắt bếp thôi nên còn nóng lắm, cậu cẩn thận một chút.”

“Cám ơn sư phụ.” Hạ Phong cầm cái nồi từ tay đầu bếp Lâm.

“Món gì vậy?” Thiệu Nhất Phàm không biết từ đâu xuất hiện, một tay nhấc nắp nồi lên, một mùi thơm đậm đà lập tức bay ra khỏi nồi. Thiệu Nhất Phàm hít sâu một hơi rồi khen ngợi: “Thơm quá đi. Cháo nấu gà?”

“Đậy lại!” Hạ Phong tức giận nói.

“Cho Vu Đông ăn? Cũng cho tớ một chén với, đã lâu rồi tớ không được ăn cháo bổ như vậy.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Cậu có biết xấu hổ hay không?” Hạ Phong hỏi.

“Cậu đừng có keo kiệt như vậy chứ. Nguyên một cái nồi lớn như vậy Vu Đông cũng ăn không hết mà.” Thiệu Nhất Phàm vẫn muốn tranh thủ.

“Lúc này cậu còn nói Vu Đông là thần tượng của cậu, bây giờ cậu lại cướp đồ ăn của thần tượng sao?”

“Keo kiệt!” Thiệu Nhất Phàm vừa đẩy nắp lại vừa oán giận với đầu bếp Lâm, “Sư phụ Lâm, sao sư phụ chỉ làm đồ riêng cho Hạ Phong thế, tôi cũng muốn ăn mà!”

“Ha ha, bữa nào đi. Bữa nào...” Đầu bếp Lâm biết Thiệu Nhất Phàm đang nói giỡn với mình nên cũng vui vẻ có lệ hấn.

Hạ Phong cầm nồi cháo đi đến chỗ của Vu Đông, nhẹ nhàng đặt lên bàn nói: “Đợi anh đi lấy chén và muỗng.”

“Ừ.” Vu Đông thấy Hạ Phong đi lấy đồ thì tò mò mở nắp nồi ra, cháo nấu gà với màu sắc và hương vị thơm ngon làm người ta thèm thuồng.

“Coi chừng nóng.” Hạ Phong trở về thì thấy Vu Đông đang để sát mặt vào nồi cháo thì nhin không được nhắc nhở.

Vu Đông lập tức ngồi thẳng dậy rồi thè lưỡi cười.

Hạ Phong múc cho Vu Đông một chén cháo trước rồi đưa cái muỗng qua.

Vu Đông cầm lấy cái muỗng, nhin không được cười nói: “Anh đang xem em là em bé đó hả.”

“Em bé khi bị bệnh thì vừa khóc vừa la, đâu có nghe lời như em chứ.” Hạ Phong vừa múc cho mình một chén vừa nói.

“Ừ, ngon thật.” Vu Đông ăn một muỗng rồi hạnh phúc đến nheo cả mắt lại.

“Em cứ làm như là lâu rồi chưa ăn cháo vậy.” Hạ Phong nhin không được trêu nói.

“Cũng lâu rồi, chắc được bảy tám năm chưa ăn đó.” Trước khi trùng sinh Vu Đông là một người cuồng công việc lại thích ngủ nên buổi sáng rất ít ăn sáng, giờ khác thì lại toàn ăn thức ăn nhanh thôi, làm gì có thời gian nấu cháo ăn chứ.

“Bảy tám năm?” Hạ Phong kinh ngạc nói.

“A? Đúng vậy, ha ha...” Vu Đông lờ miệng và cũng không biết nên chữa lại thế nào nên chỉ đành cười ngây ngô.

“Ăn cháo rất tốt cho dạ dày hơn nữa em lại dậy trễ, thường xuyên không ăn sáng thì cần ăn cháo nhiều vào!” Hạ Phong cũng không suy nghĩ theo hướng khác.

“Sau này em sẽ ăn nhiều hơn!” Vu Đông gật đầu đáp ứng.

Hạ Phong nghe vậy thì vừa lòng rồi bắt đầu ăn cháo.

Vu Đông xoay chuyển tròn mắt rồi đánh giá xung quanh, cô thấy mọi người đều ăn cơm hoặc món chính nên nhin không được hỏi: “Anh đã làm việc cả ngày rồi, chỉ ăn cháo thôi thì có đủ no không? Anh muốn ăn thứ gì nữa không?”

“Chiều nay anh đã ăn bánh mì rồi nên giờ này cũng không đói lắm.” Hạ Phong trả lời.

“À!”

Vu Đông không nói gì nữa mà cúi đầu chuyên tâm ăn cháo, chỉ chốc lát sau chén cháo đã hết.

Vu Đông cảm chén không, lại xoay chuyển tròn mắt rồi bỗng nhiên cảm chén đưa đến trước mặt Hạ Phong.

Hạ Phong nghi hoặc ngẩng đầu.

Vu Đông cười ngọt ngào: “Em còn muốn ăn một chén nữa!”

Đây là... đang làm nũng? Sau khi Hạ Phong suy nghĩ cẩn thận xong thì hần nhin không được cười sùng ái. Hạ Phong bỏ muỗng xuống rồi giúp Vu Đông múc thêm một chén.

“Nhào thật đó!” Trên một bàn cơm cách hai người không xa là Thiệu Nhất Phàm và y tá trưởng Luru, Thiệu Nhất Phàm nói với đối phương.

“Người ta đang tân hôn mà, chuyện thường thôi.” Y tá trưởng Luru nói.

“Tân hôn gì chứ, đang trong thời kỳ cuồng nhiệt đó!” Thiệu Nhất Phàm nói, “Chỉ có điều lúc trước Hạ Phong đâu phải là người thích tú ân ái đâu nhì.”

Trước kia lúc Hạ Phong và An An hẹn hò cũng không nhào đến vậy mà. Có đôi lúc hần đi làm bóng đèn cũng chẳng thấy xấu hổ gì nhưng bây giờ chỉ cần đứng gần năm mét là muốn mù rồi.

“Người ta có tú ân ái đâu? Chỉ là vợ chồng son cùng nhau ăn cơm mà thôi.” Y tá trưởng Luru vừa nói xong thì lại đổi hướng ngay, “Nhưng thật sự là có một mùi vị ngọt ngào bay thẳng ra ngoài.”

“Đúng vậy.” Thiệu Nhất Phàm phảng phất đã tìm được tri âm.

“Đúng cái gì mà đúng chứ. Cậu đang ghen ghét thôi.” Y tá trưởng Luru phá đám nói.

“Luru tỷ, nếu chị thấy có người nào tốt cũng giới thiệu cho em với!” Thiệu Nhất Phàm thuận thế nói tiếp.

“Có biết bao nhiêu y tá yêu thầm cậu, còn cần chị giới thiệu nữa sao?” Y tá trưởng Luru kinh ngạc nói, “Khoa ngoại bệnh viện thành phố của chúng ta có hai người đàn ông độc thân có giá bây giờ chỉ còn cậu thôi. Vậy nên giá thị trường của cậu đang lên lắm đó.”

“Ai, ba ngàn con sông em chỉ múc một gáo nước\* thôi.” Thiệu Nhất Phàm mang vẻ mặt phiền não nói.

(\*Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ múc một gáo nước - Nhục Thủy Tam Thiên Ngã Chi Thủ Nhất Biểu: ý nghĩa – trong cuộc đời sẽ gặp được nhiều thứ tốt đẹp nhưng chỉ cần cố gắng nắm chắc một thứ là đủ rồi, hình dung tình yêu trung trinh, duy nhất)

“Ha ha...” Y tá trưởng Luru cười nhạo Thiệu Nhất Phàm xong thì bụng mâm bỏ đi.

Hạ Phong ăn xong cơm chiều thì báo cáo với lãnh đạo rồi về sớm cùng Vu Đông.

“Hôm nay em cũng đừng đi làm, nghỉ ngơi một bữa đi.” Hạ Phong vừa lái xe vừa nói.

“Ừ!” Vu Đông cũng cảm giác được trạng thái của cô không tốt cho lắm.

Reng reng reng.

Hạ Phong nghe được tiếng chuông thì móc di động ra, hẩn nhìn thoáng qua rồi trực tiếp đưa cho Vu Đông.

Vu Đông nhìn màn hình thì phát hiện người gọi đến là mẹ Hạ nên hỏi: “Em để bên tai anh?”

“Không cần đâu, em nghe đi.” “Nhưng bác ấy tìm anh mà!” Vu Đông sừng sốt một lát rồi nói.

“Mỗi lần mẹ anh gọi điện đến thì có tám lần là hỏi chuyện về em.” Hạ Phong cười nói.

Vu Đông lại sừng sốt lần nữa rồi mới nhận cuộc gọi: “Mẹ, con là Vu Đông.”

Một tiếng ‘mẹ’ làm biểu tình của Hạ Phong hơi thay đổi.

“Ôi ôi, Đông Đông sao, con đang ở bên cạnh Hạ Phong à?” Giọng nói rộng rãi của mẹ Hạ từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Vâng, Hạ Phong đang lái xe nên không tiện nhận điện thoại.” Vu Đông giải thích.

“À à, không sao đâu.” Mẹ Hạ dừng một lát rồi bỗng nhiên hỏi, “Đông Đông à, con bị cảm rồi hả, mẹ nghe giọng con hơi khác đó.”

“Vâng, bị cảm nhẹ ạ nhưng cũng sắp khỏi rồi.”

Hạ Phong nghe vậy thì nhướn mày nhưng cũng không nói gì.

“Hạ Phong đang làm gì vậy chứ? Cũng không biết chăm sóc cho con, con mở loa điện thoại đi, mẹ phải dạy dỗ nó mới được.” Mẹ Hạ lập tức cả giận nói.

“Mẹ, không liên quan đến anh ấy đâu ạ. Là do con lúc thời tiết thay đổi không để ý nên mắc không đủ ấm.”

“Như vậy cũng là vấn đề của nó. Nó lớn tuổi hơn con, lại là bác sĩ sao không biết nhắc nhở con?”

“Mẹ à, thật sự là không liên quan đến Hạ Phong đâu. Lúc con bị bệnh thì anh ấy đang đi công tác ở Côn Sơn...”

“Cái gì? Con bị bệnh mà nó còn đi công tác? Con mau đưa điện thoại cho nó nghe...” Mẹ Hạ nghe vậy thì càng tức giận hơn.

Hạ Phong không nghe thấy được mẹ hẩn đang nói gì nhưng từ lời nói của Vu Đông cũng có thể đoán được một ít. Hạ Phong thấy Vu Đông vội vàng bảo vệ mình thì vừa cảm thấy buồn cười lại vừa thấy ấm áp.

“Em để điện thoại vào tai anh đi.” Hạ Phong thấy Vu Đông khó xử nên nói.

“À.” Vu Đông nghe lời làm theo.

“Mẹ.” Hạ Phong nghe thấy mẹ hẩn vẫn đang tiếp tục quở trách hẩn không chăm sóc tốt cho Vu Đông thì cười hô một tiếng.

“Con trai?” Mẹ Hạ nhận thấy được người nghe đã thay đổi.

“Là con.”

“Con chăm sóc làm sao mà Vu Đông bị bệnh rồi hả? Con học y biết bao nhiêu năm rồi, không lẽ là vô ích sao!”

“Cái gì mà vô ích chứ! Bác sĩ là chữa bệnh cho người khác chứ không phải là làm cho người ta không bị bệnh. Bà đừng có ngang ngược, vô lý nữa!” Bên kia điện thoại truyền đến giọng ba Hạ cãi lại.

“Ông im ngay!” Mẹ Hạ hét lên một câu.

Hạ Phong nghe xong thì cười càng vui vẻ.

“Vâng, là con sai, con không chăm sóc tốt cho Vu Đông.” Hạ Phong nói xong thì nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vu Đông, lập tức mặt Vu Đông đỏ lên.

“Ừ, vậy mới được chứ.” Sau đó mẹ Hạ bỗng nhiên đề thấp giọng nói, “Có phải bây giờ Vu Đông đang ngượng ngùng?”

Hạ Phong quay đầu nhìn thoáng qua Vu Đông sau đó trả lời: “Đúng rồi mẹ.”

“Con trai, con phải biết là, vào lúc này mẹ càng mắng con thì chính là đang giúp con đó, hiểu chưa?” Mẹ Hạ nói.

“Con hiểu!” Hạ Phong buồn cười gật đầu.

“Bà đây là đang dùng thủ đoạn.” Ba Hạ thật sự không thích cách làm của mẹ Hạ.

“Ông có muốn ôm cháu không hả? Im ngay cho tôi!” Mẹ Hạ lại trấn áp ba Hạ xong thì tiếp tục nói với Hạ Phong: “À, gần đến Tết rồi đó con. Mẹ và ba con đã thương lượng với nhau rồi, năm nay ăn Tết con cứ về nhà ba mẹ Vu Đông đi.”

“A?” Hạ Phong sùng sốt.

“A cái gì mà a? Con đừng giống như lúc trước nữa, suốt ngày tăng ca ở bệnh viện. Con cứ báo cáo với lãnh đạo, con mới kết hôn mà, sao có thể không thăm hỏi ba mẹ vợ chứ?” Mẹ Hạ nói, “Con đừng nghĩ là Vu Đông để nói chuyện thì ăn hiếp con bé biết không.”

“Được, con biết rồi.” Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Ừ, đưa điện thoại lại cho Vu Đông đi, mẹ muốn nói chuyện với con bé.”

Hạ Phong quay đầu nói: “Mẹ anh muốn nói chuyện với em.”

Vu Đông ‘à’ một tiếng rồi cầm điện thoại để ngay tai nói: “Mẹ!”

“Vu Đông à, mẹ đã giúp con dạy dỗ nó rồi.” Mẹ Hạ nói.

Vu Đông hơi chột dạ nhìn thoáng qua Hạ Phong đang lái xe.

“Đợi đến hôm thứ sáu này thì con khỏi chúc mừng sinh nhật nó.” Mẹ Hạ thờ phỉ phỉ nói.

Sinh nhật? Thứ sáu?

Vu Đông lại nhìn thoáng qua Hạ Phong lần nữa.

“Được rồi, mẹ không làm phiền hai đứa nữa. Mẹ cúp máy đây.” Nói xong thì mẹ Hạ liền cúp điện thoại.

Ở bên kia, ba Hạ về mặt không tán thành nhìn thoáng qua mẹ Hạ nói: “Em đang mượn cơ hội này để nhắc Vu Đông chúc mừng sinh nhật cho Hạ Phong.”

“Cái gì mà kêu mượn cơ hội để nhắc nhở hả?” Mẹ Hạ không tán thành nói, “Hai đứa nó đã yêu nhau lâu như vậy rồi không lẽ em không nói thì Đông Đông không biết sinh nhật của Hạ Phong sao?”

Ba Hạ không còn lời gì để nói... Nhưng trong nội tâm của ông vẫn cảm thấy mẹ Hạ có tâm cơ\*. Nếu Vu Đông đã biết thì cần gì phải nói thêm một lần nữa.

(\*tâm cơ: sự tính toán ở trong lòng, ý chỉ người hay suy nghĩ, tính toán thiệt hơn, đa phần mang ý tiêu cực)

Được rồi, Vu Đông thực sự không biết.

“Sao em lại ngờ ngác rồi, đến nhà rồi kìa.” Hạ Phong thấy Vu Đông cúp điện thoại xong thì ẩn luôn ngay ngốc nên hỏi.

“A? Tới nhà rồi?” Vu Đông nhìn ra ngoài, đã đến dưới lầu khu nhà.

“Em lên trước đi, anh đi đỗ xe.”

“Ừ.” Vu Đông cúi đại an toàn xong chuẩn bị xuống xe.

“Đợi một chút!” Hạ Phong bỗng nhiên cúi người lại gần, kéo cái mũ áo ở đằng sau Vu Đông rồi giúp Vu Đông đội lên, nói: “Nhiệt độ trong xe khác với nhiệt độ bên ngoài, em đừng để trúng gió. Em về phòng rồi nhớ mở điều hòa lên trước, đợi phòng ấm lên rồi hẵng cởi áo khoác ra.”

“Ừ!” Vu Đông ngây ngốc bước xuống xe.

Hạ Phong đỗ xe xong quay trở lại thì thấy Vu Đông vẫn còn đứng trước cửa lầu, vì vậy nhú mày nói: “Sao em còn đứng ở đây?”

“Chờ anh.” Vu Đông trả lời.

“Anh đi đỗ xe rất nhanh mà, em bị cảm rồi không nên ra ngoài gió nhiều quá.” Hạ Phong nói xong thì cạ thè mở cửa vào.

“Nhưng hai chúng ta rất ít khi cùng nhau về nhà.” Vu Đông nhỏ giọng nói.

Hạ Phong nghe xong thì cầm tay Vu Đông thật chặt nhưng không biết nên nói gì, đúng lúc này thanh máy phát ra tiếng.

“Chúng ta về nhà.” Hạ Phong nắm tay Vu Đông bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 32: Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (2+3)

Vu Đông nằm trên giường, nhớ lại sự chăm sóc của Hạ Phong dành cho cô vào hôm nay, trong đầu cô giờ khắc này đều là dáng vẻ của Hạ Phong.

Hạ Phong phát hiện cô bị sốt rồi cực kì lo lắng mang cô đến bệnh viện.

Trên hành lang bệnh viện gắt gao nắm lấy tay cô, dáng vẻ đẹp trai lúc đó.

Hạ Phong giúp cô mức cháo, dáng vẻ bắt mắt dĩ khi phát hiện ra cô đang làm nũng.

Lúc xuống xe thì dặn dò tỉ mỉ cô phải cẩn thận, đừng để bị cảm lạnh.

Dáng vẻ trách cứ khi phát hiện cô không nghe lời mà tiếp tục đứng trước cửa.

Vu Đông vui vẻ lăn qua lộn lại trong chăn, vui sướng đưa ra kết luận cuối cùng.

Nếu trước kia bởi vì anh thích hợp nên em mới kết hôn và cố gắng thích anh thì giờ đây em đã thích anh rồi, Hạ Phong.

Hạ Phong ngồi trước bàn làm việc, trong tay hắn là tư liệu để chuẩn bị làm thí nghiệm. Nhưng đã hơn một giờ rồi mà Hạ Phong chẳng xem được gì cả. Đôi mắt hắn luôn lơ đãng nhìn về phía cửa phòng Vu Đông.

Từ lúc nào mà hắn trở nên không tập trung như vậy chứ.

Giống một tên nhóc mới biết yêu vậy.

Cuối cùng bởi vì không có tâm tình xem tư liệu nên Hạ Phong trở về phòng của mình, lấy cái bóp Vu Đông tặng cho hắn ra khỏi túi áo khoác. Trong cái bóp có mấy cái thẻ, mấy trăm đồng tiền và một tấm thẻ màu bạc.

Hạ Phong lấy tấm thẻ bạc ra, đọc thầm một cách tỉnh tể từng câu từng chữ trên đó.

‘Anh Hạ Phong thân mến, chúc mừng anh đã theo đuổi được người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ Vu Đông. Đây là tín vật đính ước Vu Đông tặng cho anh, nhớ phải đối xử tốt với cô ấy nhé! Ps: Mặc kệ vội vàng thế nào thì nhớ phải ăn com! (\*^\_\_^\*)’

“Người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ, may mà không phải là mỹ thiếu nữ\*.” Hạ Phong cũng như mọi lần trước, mỗi lần nhìn thấy tấm thẻ này đều không nhịn được cười, “Nếu là mỹ thiếu nữ thì anh không thể xuống tay được đâu...”

(\*mỹ thiếu nữ: sailor moon, hoặc chỉ các nhân vật nữ mười mấy tuổi trong truyện tranh nhật bản)

Lúc Hạ Phong được khoảng bảy tuổi thì hắn thường xuyên nhìn thấy ba hắn bị mẹ hắn sai khiến làm nhiều việc, so sánh với mẹ người khác dịu dàng, hiền huệ thì mẹ hắn thật sự rất giống một vị tiểu thư bị ba hắn sủng ái đến hư hỏng.

Vì vậy Hạ Phong nhện không được hỏi ba hắn: “Ba, mẹ đối xử với ba không tốt chút nào. Tại sao ba lại kết hôn với mẹ chứ?”

“Mẹ con đối xử với ba rất tốt.” Ba Hạ trả lời.

“Ba gạt con!” Hạ Phong không tin.

“Ba kể cho con một câu chuyện nhé.” Ba Hạ ôm Hạ Phong nói, “Lúc ba vào quân đội đi cứu tế chống lũ, lúc đó lũ lụt rất lớn, đề đã sắp vỡ. Nhưng chúng ta đương nhiên phải sơ tán dân chúng trước, ngày cuối cùng sơ tán thì quả nhiên đề đã bị vỡ, lũ lụt bao phủ mấy chục cái làng.”

“Ba và các chiến hữu đều bị lũ lụt cuốn trôi.” Ba Hạ nói đến đây thì ánh mắt đã tràn ngập sự bi thương.

“Ba bị trôi khỏi vị trí ban đầu hơn mười dặm, ngay một khe suối. Tuy ba mạng lớn nên không bị chết đuối nhưng ba cũng bị hôn mê suốt một ngày một đêm.” Về mặt của ba Hạ bỗng trở nên dịu dàng, “Người đầu tiên ba thấy sau khi tỉnh lại là mẹ của con. Ba nhớ rõ lúc đó mẹ con mặt mũi lấm lem, đôi mắt đều đã sưng to lên vì khóc.”

“Chỉ huy của ba nói, lúc đó mọi người đều cho rằng ba đã hy sinh, chỉ có mẹ con đi dọc theo bờ sông tìm ba một ngày một đêm.” Ba Hạ nói, “Lúc ấy ba chỉ suy nghĩ có một điều. Nếu có một người lúc an toàn thì luôn lo lắng cho con, lúc nguy hiểm lại không chịu buông tay con thì chắc chắn cô ấy rất là yêu con!”

“À!” Hạ Phong có cái hiểu có cái không nhưng vẫn gật đầu, “Mẹ đã cứu ba.”

“Bây giờ con vẫn chưa hiểu được đâu. Chỉ có điều về sau lúc tìm bạn gái thì đừng chỉ xem bề ngoài thôi biết không.” Ba Hạ dặn dò.

“Cũng muốn cho bạn gái đến cứu con sao?” Hạ Phong ngây thơ hỏi.

“Con là một thằng nhóc ngốc nghếch, nam tử hán đại trượng phu sao có thể để phụ nữ cứu hả!” Ba Hạ mắng.

“Mẹ đã cứu ba.” Hạ Phong trí nhớ rất tốt.

“Sao có thể đánh đồng chứ. Mặc kệ, cùng một đứa nhỏ như con tranh cãi gì chứ. Tóm lại là, về sau nếu con tìm vợ thì phải tìm một người con vừa nhìn thấy cô ấy thì đã cảm thấy âm áp đến tận đáy lòng, giống như lúc ba nhìn thấy mẹ con khi tỉnh lại vậy đó.”

Những lời nói lúc trước Hạ Phong chưa hiểu hết được thì giờ đây, vào sáng sớm hôm nay, khi ở ngoài cửa bệnh viện gặp được Vu Đông thì có vẻ như hắn đã hiểu được.

Hạ Phong vuốt ve bóp tiền, mặt ngoài cái bóp tuy trơn nhẵn nhưng vẫn có thể cảm nhận được đường cong. Trước đó Hạ Phong chưa từng nhìn kỹ cái bóp này nhưng hôm nay hắn tự nhiên tò mò nên cầm bóp tiền đặt dưới đèn bàn rồi đánh giá một cách cẩn thận.

Lúc hình dáng của đường cong được bày ra hết thì Hạ Phong nhìn không được cong khéo miệng.

Thật là một con cá lớn.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Vu Đông dậy thì Hạ Phong đã đi từ sớm rồi.

Trên bàn có một chén cháo đã được nấu sẵn và một đĩa cái bẹ nhỏ, còn có một tờ giấy Hạ Phong để lại nữa.

“Về sau em nhớ ăn cháo nhiều vào! Ra ngoài nhớ mang khăn quàng nhé!”

Vu Đông nhìn không được cười cười, cô cắt tờ giấy vào rồi bắt đầu ăn cháo, một chén cháo trắng đơn giản nhưng cô lại nếm ra được vị ngọt ngào.

Ăn xong cơm sáng thì Vu Đông mang theo khăn quàng cổ rồi đi đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt.

“Đông Đông cậu đã đến rồi.” Nhậm Hân Hân thấy Vu Đông đến thì định đến gần.

“Cậu đừng lại gần tớ!” Vu Đông chặn lại, “Tớ đang bị cảm, coi chừng lây cho cậu đó.”

“Đừng đứng, ngay ngắn kéo bàn lễ tân có khẩu trang đó. Cậu đi lấy mang lên đi, coi chừng lây bệnh cho Hân Hân.” Hường Hiểu Nguyệt vừa ăn sáng vừa nói.

Vu Đông nghe xong thì bước ngay ra cửa đi lấy khẩu trang.

“Hai cậu cũng khoa trương quá rồi!” Nhậm Hân Hân dờ khóc dờ cười.

Vu Đông mang theo khẩu trang bước vào một lần nữa.

“Đông Đông, cậu chưa ăn sáng đúng không? Nếu không thì tớ đi ra ngoài trước rồi cậu ngồi đây ăn sáng?” Nhậm Hân Hân nói.

“Không cần đâu, tớ ăn rồi.”

“Thật sao?” Nhậm Hân Hân hoài nghi nói.

“Thật mà, sáng nay Hạ Phong đã nấu cháo cho tớ.” Vu Đông trả lời.

“Ai da, chỉ mới bệnh có một lần mà tình cảm đã tiến bộ vượt bậc rồi.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói, “Nhưng sao Hạ Phong chưa chữa khỏi bệnh cho cậu nữa.”

“Cậu xem anh ấy là thần tiên hả?” Vu Đông tức giận nói, “Thuốc đến thì bệnh trừ?”

“No, no.” Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu nói, “Căn bản là không cần thuốc trị cảm hay gì hết. Chỉ cần hôn cậu, sau đó hút virus ra là được.”

“Cậu muốn chết đúng không Hường Hiểu Nguyệt!” Vu Đông tức giận đến mức chọi gối qua.

Hường Hiểu Nguyệt cũng không thẹn né mà ngã người vào ghế sofa cười ha ha.

Nhậm Hân Hân nghe xong cũng ôm bụng cười: “Không được rồi, tớ cười đến đau bụng luôn.”

“Nếu không thì cậu giúp tớ hút virus đi!” Vu Đông tức giận bắt lấy Hương Hiểu Nguyệt làm bộ sắp hôn, Hương Hiểu Nguyệt thấy vậy thì liều mạng trốn tránh còn Nhậm Hân Hân thấy vậy thì càng cười to hơn.

Đùa giỡn xong, Vu Đông thăm tra những phần lồng tiếng còn lại rồi mới rời khỏi phòng làm việc của Hương Hiểu Nguyệt mà đi đến đài phát thanh.

Vu Đông rất ít khi đi đến đài phát thanh vào lúc này nên dù cô có thể biết tên các đồng nghiệp trong đài phát thanh nhưng lại không quen thân mấy người họ cho lắm.

Chỉ có điều hôm nay trên đường đi đến văn phòng của giám đốc Mã thì có không ít đồng nghiệp chào hỏi với cô, bọn họ đều nhiệt tình hơn lúc bình thường nhiều.

“Cốc cốc!”

“Vào đi.” Giám đốc Mã nói.

“Giám đốc Mã!” Vu Đông đẩy cửa bước vào.

“À, là Tiểu Vu sao.” Giám đốc Mã vui vẻ đứng lên rồi cùng Vu Đông ngồi lên ghế sofa.

“Tiểu Vu, buổi phát sóng trực tiếp vào rạng sáng hôm qua đã được dư luận hưởng ứng rất tốt. Lãnh đạo thành phố đã khen ngợi đài phát thanh của chúng ta và cô, cô làm rất tốt.” Giám đốc Mã khen ngợi.

“Giám đốc ngài đã quá khen tôi rồi. Tôi nghĩ là bất kỳ vị đồng nghiệp nào nếu gặp tình huống này cũng sẽ làm như vậy, chỉ là tôi vô tình gặp được thôi.” Vu Đông nói.

“Mặc kệ là vô tình hay gì nhưng làm chuyện tốt thì vẫn nên được khen thưởng.” Giám đốc Mã nói, “Đài phát thanh quyết định thưởng cho cô một số tiền để khen ngợi.”

“Cám ơn lãnh đạo.” Vu Đông cười cảm ơn.

“Còn có một việc, đã sắp đến Tết rồi nên đài truyền hình thành phố muốn chuẩn bị tiệc tối tất niên. Đài truyền hình yêu cầu đài phát thanh thành phố cử ra hai người dẫn chương trình đi biểu diễn tiết mục, mục đích là tuyên truyền đài phát thanh. Trong đó đài chúng ta có được một vị trí, tôi thấy cô đi là được.”

“Ha?” Vu Đông sững sốt một lát, “Giám đốc, tôi không có tài năng gì đâu.”

“Cô cứ khiêm tốn. Tôi đã nghe nói cô thường ca hát vào lúc phát sóng trực tiếp, hơn nữa người nghe cũng rất thích thú.” Giám đốc Mã nói, “Cứ như vậy đi, biểu hiện cho tốt vào nhé!”

“...”

Đây là muốn nổi danh sao?

@@

Hạ Phong mới từ phòng bệnh về tới trước cửa văn phòng thì đã bị tốc độ như gió của Kiều Minh làm cho hoảng sợ, hai người xém chút nữa là đụng vào nhau.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Phong hỏi Thiệu Nhất Phàm.

“Không có gì.” Thiệu Nhất Phàm đang rót nước.

“Vậy sao cậu ta chạy vội vàng thế?” Hạ Phong khó hiểu nói.

“Đi gặp bạn gái chứ gì.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Bạn gái?” Hạ Phong buồn bực nói, “Nhưng bây giờ là giờ làm việc mà!”

“Được rồi, cậu cũng đừng khắc nghiệt như vậy chứ.” Thiệu Nhất Phàm giải thích, “Thì chuyện gần đây Kiều Minh đang chuẩn bị luận văn đó. Trước đó cậu lại đi Mỹ, rồi đi Côn Sơn. Khoa của chúng ta lại thiếu người nữa, cậu không có mặt thì tớ và Kiều Minh dù là một người nhưng phải làm việc của hai người. Tớ thì là người cô đơn nên tăng ca cũng chả sao, nhưng Kiều Minh không giống vậy. Cậu ta vất vả tìm được một cô bạn gái thì cả tuần cũng chẳng ăn được một bữa cơm, không xem được một bộ phim, số lần gặp mặt thì cũng đếm được trên đầu ngón tay.”

“Bời vậy bạn gái cậu ta đã ra tới hậu thư, bắt cậu ta đêm nay phải đi xem phim. Nếu hôm nay không đi thì chia tay.” Thiệu Nhất Phàm vui sướng khi người khác gặp họa nói, “Chuyện thâm nhất chính là, cậu ta phẫu thuật xong thì mới thấy tin nhắn, cũng không biết có kịp hay không nữa?”

Vừa nghe đến đó thì Hạ Phong cũng đồng tình với Kiều Minh: “Nếu không chúng ta cho cậu ta nghỉ mấy ngày?”

“Cho cậu ta nghĩ? Vậy chúng ta phải tăng ca.” Thiệu Nhất Phàm la lên, “Tớ đã phải tăng ca suốt ba tháng rồi đó!”

“Cậu cũng nói là bạn gái của Kiều Minh đã hạ tối hậu thư.”

“Đợi cậu ta qua được cửa ải này hẵng nói.” Thiệu Nhất Phàm không thèm để ý nói.

Một tiếng rưỡi sau, Kiều Minh ủ rũ trở về văn phòng.

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong nhìn nhau một cái.

“Sao cậu về sớm thế?” Thiệu Nhất Phàm nói, “Mới đi có chút xiu đâu có kịp xem phim?”

“Không cần xem nữa rồi, chia tay.” Kiều Minh giọng nói hạ xuống.

“Không thể nào, tớ có miệng quạ đen sao?” Thiệu Nhất Phàm chột dạ nói.

“Cậu im ngay!” Hạ Phong trừng mắt nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái rồi nói với Kiều Minh: “Tớ mới thương lượng với Thiệu Nhất Phàm, hay là cậu xin khoa trưởng nghỉ mấy bữa đi? Rồi cậu đi dỗ dành bạn gái?”

“Đúng đúng, dù sao Hạ Phong cũng về rồi. Hai người bọn tớ một đứa đã kết hôn, một đứa vẫn còn độc thân nên không gấp gáp như cậu.” Thiệu Nhất Phàm cũng phụ họa.

“Không cần đâu, tớ đứng trước cửa rạp chiếu phim đợi một tiếng thì thấy cô ấy cầm tay người đàn ông khác ra ngoài.” Kiều Minh bình tĩnh nói.

“Dạ!” Thiệu Nhất Phàm nhin không được chửi thề.

Hạ Phong cũng nhin không được mà nhui mày.

“Sau đó tớ nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng phải thôi. Có cô gái nào mà khi yêu đương lại không thấy được mặt bạn trai chứ. Những ngày thấy được nhiều nhất lại là ngày bị bệnh nằm bệnh viện, hơn nữa còn phải nằm bệnh viện của chúng ta mới được.” Kiều Minh tự giễu nói, “Chia tay cũng tốt, nếu không kết hôn xong thì lại tai họa người ta nữa.”

“Bởi vậy tớ vẫn là người thông minh nhất, chưa bao giờ yêu đương, chỉ chơi trò mập mờ, có thể gọi cái đó là yêu đương ngắn hạn.” Thiệu Nhất Phàm ôm bả vai của Kiều Minh nói, “Không sao đâu, bữa nào anh em sẽ dẫn cậu đi quán bar giải sầu.”

“Cậu đừng có dạy hư Kiều Minh.” Hạ Phong nhin không được nói.

“Được, kiểu của tớ thì cậu gọi là dạy hư, vậy cậu truyền thụ chút ít kỹ xảo đi.” Thiệu Nhất Phàm bỗng nhiên nói, “Cậu nói thử xem, cậu hết đến bệnh viện thì lại lao đầu vào phòng thí nghiệm, thời gian rảnh rỗi so với bọn tớ còn ít hơn. Nhưng cậu và An An yêu nhau hơn bốn năm, tuy đã chia tay những vụ chia tay vẫn là cậu nói.”

Kiều Minh nghe xong thì vẻ mặt bội phục nhìn về phía Hạ Phong.

“Cậu có thể đừng nhắc đến An An không hả?” Hạ Phong tức giận nói.

“Được, vậy nhắc đến Vu Đông. Cậu mới kết hôn chưa được nửa năm thì đã đi công tác hết ba tháng, lúc về thì lại là bệnh viện, phòng thí nghiệm. Cậu nói xem thời gian còn lại của cậu trừ ngủ thì được bao nhiêu thời gian là dành cho vợ cậu?”

Hạ Phong bị hỏi vậy thì sững sốt.

“Đúng đúng, hai người đã ra ngoài ăn được mấy bữa cơm? Đi xem được mấy bộ phim điện ảnh? Cùng chị dâu đi dạo phố được mấy lần?” Kiều Minh nhin không được hỏi.

“Ăn cơm chắc được bốn lần? Hoặc năm lần?” Hạ Phong suy nghĩ thật lâu.

“Từ lúc cậu đi công tác về?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Từ lúc kết hôn.” Hạ Phong nói.

Hai người mang vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Hạ Phong.

“Vậy xem phim thì sao? Xem được mấy lần?” Thiệu Nhất Phàm nhin không được hỏi.

“...” Hạ Phong mờ mịt lắc đầu.

“Là nhớ không ra hay là không có xem?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Không có xem.”

“Vậy chuyện cùng nhau đi dạo phố thì sao? Chẳng lẽ cũng không có ư?” Kiều Minh cũng nhin không được hỏi.

“Sau khi ăn xong đi bộ có tính không?” Hạ Phong cười gượng nói.

“Hạ Phong, kết cục của tớ cậu đã thấy rồi đó.” Kiều Minh thắm thía nói, “Tớ sao, nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là thất tình, kiếm người khác là được. Nhưng hôn nhân thì phải thận trọng đó.”

Kiều Minh phảng phất như được chữa khỏi, mặc áo blouse trắng vào rồi tiếp tục đi kiểm tra phòng.

Hạ Phong có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó nên ngồi im trên ghế, hần suy nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi Thiệu Nhất Phàm: “Người giống tớ thì có phải là không xứng làm chồng hay không?”

“Chuyện này sao, cho dù chúng ta có quan hệ tốt đến đâu thì tớ cũng không thể bỏ qua lương tâm mà nói cậu xứng được.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“À...” Hạ Phong lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

“Tớ hỏi thật nhé, Vu Đông chưa bao giờ nói gì cậu à? Hoặc là yêu cầu cậu ở bên cạnh cô ấy?” Thiệu Nhất Phàm nhin không được hỏi.

“Hình như Vu Đông cũng rất bận.” Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi nói.

“Cậu đã bận như vậy còn có thể biết Vu Đông có bận hay không sao? Người ta cho dù ngủ ở nhà cả ngày thì chắc cậu cũng chẳng biết.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“...” Hạ Phong phát hiện hần không thể phản bác được.

“Chỉ có điều cậu cứ yên tâm đi, theo sự quan sát của tớ vào ngày hôm qua thì Vu Đông vẫn thích cậu.” Thiệu Nhất Phàm phân tích, “Phụ nữ sao, chỉ cần cô ấy còn thích cậu thì cho dù cậu làm gì cô ấy cũng thấy tốt. Cô ấy sẽ tự động tô đẹp cho cậu. Nhưng loại tình cảm này sẽ bị thời gian làm bay mất cho nên cậu vẫn phải chú ý.”

Hạ Phong có vẻ như đang suy nghĩ gì gât gât đầu.

Hạ Phong quay đầu lại nhìn đồng hồ, 8 giờ 1 phút, chắc là còn kịp xem phim điện ảnh, vì vậy đứng dậy nói với Thiệu Nhất Phàm: “Tớ về trước đây.”

“Sớm vậy? Cậu về làm gì?”

“Cùng Vu Đông coi phim điện ảnh.” Hạ Phong nói xong thì cầm chìa khóa xe rồi ra khỏi cửa.

Chỉ còn Thiệu Nhất Phàm ngồi một mình trong văn phòng la lên: “Hạ Phong, cậu hay lắm!”

Vì sao người bị tổn thương đều là hần chứ!!!

@@

Phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt, Vu Đông ngơ ngác cúp điện thoại.

“Sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Hạ Phong hẹn tớ đi xem phim.” Vu Đông vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Vậy thì đi đi, cậu lại ngây ngốc gì chứ.” Hường Hiểu Nguyệt liếc mắt xem thường.

“Chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Vu Đông nói.

“Xem phim thì có gì mà ngoài ý muốn chứ, cậu cứ làm như chưa đi xem phim với Hạ Phong bao giờ ấy.” Hường Hiểu Nguyệt nói bừa nhưng lại đúng sự thật nên cô nàng tròn mắt, há hốc mồm nói: “Hai người chưa đi xem phim cùng nhau, thật hả?”

“Ừ.” Vu Đông gât đầu.

“Lần đầu tiên hẹn hò?” Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được.

“Cũng không thể nói vậy, tớ có ra ngoài ăn cơm cùng Hạ Phong hai lần.” Vu Đông nói, “Ngày trở về từ Mỹ anh ấy cũng tặng tớ một đóa hoa hồng.”

“Cái gì? Chỉ đơn giản như vậy mà đã lấy được trái tim của cậu?” Hường Hiểu Nguyệt mang về mặt giận người không tranh nhìn Vu Đông.

“Cái gì mà lấy hay không chứ?” Vu Đông tức giận nói, “Từ lúc bắt đầu đã là tớ theo đuổi anh ấy.”

“Cũng phải, người cầu hôn vẫn là cậu cơ mà. Xem cậu sống kia!” Hường Hiểu Nguyệt lắc lắc đầu.

“Tớ đi trước đây!” Vu Đông đã lười nói chuyện với Hường Hiểu Nguyệt.

“Đợi chút, cậu định cứ như vậy mà đi sao?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Có vấn đề gì sao?” Vu Đông nhìn lại bản thân, quần áo sạch sẽ, rất tốt mà.

“Lúc hẹn hò phải trang điểm một chút, đây cũng là một loại ám chỉ tỏ vẻ cậu rất vừa ý hấn.” Hường Hiểu Nguyệt kéo Vu Đông ngồi lên ghế, lấy túi trang điểm của mình ra rồi nhanh chóng trang điểm nhẹ cho Vu Đông.

Đợi đến lúc Hường Hiểu Nguyệt làm xong cho Vu Đông thì đã là hai mươi phút sau.

Hạ Phong mua vé chiếu phim suất chín giờ rưỡi, xem phim xong là khoảng mười một giờ nên cũng không ảnh hưởng đến việc Vu Đông đi làm.

Ở trước rạp chiếu phim các cặp tình nhân ra ra vào vào, Hạ Phong đứng một mình trước cửa nên người khác vừa nhìn thì biết là đang đợi bạn gái.

“Hạ Phong!” Cuối cùng cũng có giọng nói của Vu Đông từ cửa thang máy truyền đến.

Hạ Phong cười rồi ngược mắt nhìn lại.

Vu Đông vội vã chạy đến trước mặt Hạ Phong, thờ dốc nói: “Anh chờ lâu lắm rồi phải không?”

“Không sao đâu, phim chưa chiếu mà.” Hạ Phong cúi người lại gần Vu Đông, hấn phát hiện tối hôm nay ngũ quan của Vu Đông có vẻ lập thể, ánh mắt sáng hơn bình thường, môi căng hồng và mềm mại làm cho người ta muốn cắn một miếng.

“Đã mấy giờ rồi?” Vu Đông hỏi.

“Chín giờ rưỡi.” Hạ Phong đưa vé cho Vu Đông.

“Vây chúng ta mau vào đi!” May mắn cô không cho Hường Hiểu Nguyệt làm tóc, nếu không thì trễ rồi.

“Đợi một lát, chúng ta mua bắp rang trước.” Hạ Phong kéo Vu Đông đến chỗ bán bắp rang rồi nói với nhân viên: “Cho tôi một phần ăn tình nhân!”

Vu Đông ôm một phần bắp rang bự rồi nhìn hai ly coca trong tay Hạ Phong, áp ứng nói: “Anh đã nói uống coca không tốt mà?”

“Anh nhớ là em thích uống!” Hạ Phong vẻ mặt dịu dàng nói, “Đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, anh hy vọng tất cả mọi thứ đều là thứ em thích!”

Vu Đông bị một câu nói của Hạ Phong làm cho đỏ mặt.

Hạ Phong cười cười, nắm tay Vu Đông bước vào.

Trong suốt giờ chiếu phim thì lực chú ý của Vu Đông đều không nằm trên màn hình mà là ở bàn tay bị Hạ Phong nắm lấy.

Mà lực chú ý cả đêm của Hạ Phong cũng chỉ nằm trên đôi môi hồng phần mềm mại của Vu Đông.

Cho đến lúc bộ phim kết thúc, Hạ Phong nắm tay Vu Đông đi ra ngoài, đi đến bãi đỗ xe rồi tìm được xe của Vu Đông.

“Anh đáng lẽ phải đưa em đi làm nhưng Nhất Phạm đã bị anh quăng lại ở bệnh viện một mình.” Hạ Phong áy náy nói, “Cho nên anh...”

“Không sao đâu, anh cứ đi đi, em đi một mình cũng được mà.” Vu Đông vội vàng nói.

“Vây lúc em đến nơi thì nhớ gửi tin nhắn cho anh.” Hạ Phong nói.

“Ừ.” Vu Đông lại hỏi, “Vây hôm nay anh có đến đón em không?”

“Hôm nay anh làm ca đêm” Hạ Phong lắc đầu.

“À.” Vu Đông hơi thất vọng nhưng vẫn dặn dò Hạ Phong, “Vây anh nhớ lúc nào không bận lắm thì nghỉ ngơi một lát đi nhé!”

“Ừ!” Hạ Phong trả lời.

“Vây... anh đi đi!”

“Vây... anh đi đây!” Hạ Phong nhéo tay Vu Đông một cái rồi mới buông ra, sau đó chậm rãi xoay người bước đi.

“Hạ Phong!” Vu Đông bỗng nhiên gọi lại Hạ Phong đang chuẩn bị bước đi.

Hạ Phong nghi hoặc quay người lại.

Vu Đông bỗng nhiên để sát người lại gần, nhón chân lên hôn khước miệng Hạ Phong một cái, vừa chạm vào thì lập tức rời khỏi, sau đó cô ngượng ngùng cúi đầu nói: “Anh đi đi!”

“Vu Đông.” Hạ Phong bỗng nhiên nhẹ giọng kêu.

“Ừ?” Vu Đông nghi hoặc ngẩng đầu.

Hạ Phong cuối cùng cũng nhịn không được thuận thế cắn vào đôi môi hồng phấn mềm mại cứ xuất hiện trước mắt hần cả đêm.

Vu Đông bị đắm vào nên lui về phía sau một bước, cả người cô dựa vào chiếc xe ở phía sau. Hạ Phong chống cửa xe, dùng đầu lưỡi cạy ra môi của Vu Đông. Một mùi hương bơ nồng đậm lan tràn giữa môi lưỡi hai người, hương vị ngọt ngào làm người mê say.

Không biết đã trải qua bao lâu, đợi đến lúc Hạ Phong buông Vu Đông ra thì cả người cô đều đã mềm nhũn. Vu Đông vô lực dựa vào thân xe phía sau, đôi mắt to ướt át cộng thêm chỉ kẻ mắt càng làm tăng vẻ quyến rũ, đôi môi hồng phấn mềm mại càng căng tràn.

Ánh mắt Hạ Phong chợt lóe, hần không thể khống chế được mà tiếp tục hôn lên.

Hai bàn tay chống lên xe của Vu Đông nhẹ nhàng ôm lấy eo của Hạ Phong, hai người phảng phất muốn hôn nhau đến sông cạn đá mòn ở bãi đỗ xe tối tăm này vậy.

Con mưa tuyết đã ngừng một ngày lại đổ xuống, phảng phất chuyên môn vì hai người tô đậm ra một phần ý cảnh lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Anh Rất Nghe Lời, Em Rất Ngoan

10 giờ sáng.

Vu Đông mới tỉnh ngủ và đang nằm ở trên giường, cô nhịn không được mà dư vị hôn ngọt ngào tối qua, dư vị qua lại một hồi thì cô chịu không nổi mà ôm chăn lăn lộn trên giường.

Không nghĩ đến Hạ Phong bình thường có vẻ rất chính nhân quân tử nhưng lúc hôn môi vẫn mạnh bạo như vậy.

Hèn gì loại hình bá đạo tổng giám đốc lại được chào đón như vậy, cảm giác bị người mà mình thích cư xử bá đạo rất tốt đó.

“Ha ha...” Vu Đông bị suy nghĩ của mình làm cho buồn cười.

Vu Đông mơ mộng đủ thứ xong thì rời giường đi đến cửa sổ kéo màn ra.

Cô hơi ngoài ý muốn phát hiện ra thời tiết hôm nay không tệ, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng làm cho tâm tình của người ta đều trở nên vui vẻ. Chỉ có điều nếu hôm nay là ngày mưa tuyết thì chắc Vu Đông cũng cảm thấy được sự lãng mạn.

Bởi vì đối với những người phụ nữ đang yêu đương thì cho dù nhìn đến bất cứ thứ gì họ cũng sẽ cảm thấy tốt đẹp.

Vu Đông đứng trước cửa sổ kéo căng thân thể mình một lát rồi mới rửa mặt để chuẩn bị ra ngoài.

Vu Đông ăn mặc chỉnh tề xong thì đi đến phòng khách, cô ngoài ý muốn phát hiện trên bàn cơm có một cái hộp giữ ẩm màu xanh nhạt.

Vu Đông bước qua, cô thấy bên cạnh cái hộp còn có một tờ giấy nhỏ, trên đó là nét chữ quen thuộc làm cho Vu Đông dù chưa đọc nhưng đã cảm thấy vui vẻ.

‘Bữa sáng anh mới mua lúc đi làm về, lúc em ra ngoài thì nhớ ăn hết. Anh về phòng ngủ trước đây, lúc tỉnh lại anh sẽ kiểm tra. Ps: Anh ăn rồi!’

Vu Đông nhướn mày, cô mở nắp hộp ra thì thấy có bốn cái bánh bao nhỏ vẫn đang bốc khói.

Vu Đông cầm một cái bánh bao lên ăn, mặc dù thứ cô ăn là bánh bao gạch cua nhưng lại thấy ngọt ngào.

Vu Đông nghe lời ăn xong bữa sáng rồi cầm bút ghi thêm một dòng trên tờ giấy nhỏ xong thì mới ra ngoài.

Vu Đông mới chạy xe ra khỏi cửa khu nhà thì đã nhận được cuộc gọi của Hường Hiểu Nguyệt, cô nhận cuộc gọi.

“Hiếu Nguyệt, tớ mới ra khỏi cửa, khoảng bốn mươi phút sẽ đến nơi.”

“Cậu đừng đến phòng làm việc, đến trung tâm Thế Mậu đi.”

“Trung tâm Thế Mậu? Bàn việc hợp tác ư?” Vu Đông nghi hoặc hỏi.

“Bàn việc hợp tác cái gì chứ? Chúng ta đi tìm Lục tra nam!” Hường Hiếu Nguyệt tức đến hộc máu nói.

“Lục Hiền? Lại có chuyện gì vậy?” Vu Đông hỏi.

“Tên tra nam đó vào hôm qua nhân cơ hội tớ về nhà thăm ba mẹ thì chạy đến chung cư tìm Hân Hân.” Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi mà Hường Hiếu Nguyệt đã muốn tức điên.

“Hân Hân có sao không?” Vu Đông lo lắng nói.

“Đương nhiên là có rồi. Lúc sáng nay tớ về thì thấy Hân Hân đã khóc đến sưng cả mắt, chắc đã khóc suốt một đêm.” Hường Hiếu Nguyệt cá giận nói, “Hân Hân cũng thật là, xảy ra chuyện lại không chịu báo cho hai đứa mình.”

“Được, cậu chờ tớ, tớ đến ngay!” Vu Đông nói xong thì cúp điện thoại.

Trung tâm Thế Mậu khá gần khu nhà mà Vu Đông ở nên chưa đến nửa tiếng thì Vu Đông đã ngừng xe trước tòa nhà của tập đoàn Lục thị.

“Đông Đông!”

Vu Đông vừa xuống xe thì đã thấy Hường Hiếu Nguyệt đứng trước cửa tòa nhà Lục thị, cô nàng mặc một cái áo khoác màu đỏ tươi nên ở chỗ mà người ta toàn mặc màu đen, trắng, xám thì rất bắt mắt.

“Vào trước đi!”

Hai người đi vào tòa nhà rồi ngồi ở khu nghỉ ngơi tại sảnh lớn để thương lượng.

“Hôm qua Lục Hiền tìm Hân Hân nói chuyện gì vậy?” Vu Đông muốn biết việc xảy ra vào ngày hôm qua trước.

“Tên tra nam đó muốn cướp đứa bé với Hân Hân. Dựa, tớ chưa bao giờ thấy người đàn ông nào đề tiện như vậy!” Hường Hiếu Nguyệt mắng.

“Cướp đứa bé? Ý cậu là Lục Hiền muốn đứa bé?” Vu Đông nghi hoặc nói. Cô nghe Hân Hân nói thì biết được Lục Hiền ghét nhất là Hân Hân lấy đứa bé này để trời buốt hân, hơn nữa còn nói không thích đứa bé này không chỉ một lần.

“Đừng, hân nói đợi Hân Hân sinh con xong thì sẽ mời luật sư đến cãi vụ quyền nuôi dưỡng, hân còn uy hiếp nói nếu Hân Hân không chủ động giao quyền nuôi dưỡng ra thì sau này sẽ không cho cậu ấy thấy mặt đứa bé!” Hường Hiếu Nguyệt nói, “Hân Hân đã bị dọa sợ luôn rồi.”

“Vậy hai chúng ta chạy đến đây để làm gì? Tìm hân nói chuyện sao?” Vu Đông hỏi.

“Hân không chịu gặp tớ!” Hường Hiếu Nguyệt buồn bực nói, “Sáng nay tớ đã đến từ sớm rồi nhưng ngay cả thang máy cũng không cho tớ lên! Tiếp tân toàn nói cái gì mà Lục tra nam đang vội vàng bàn chuyện hợp tác với công ty Avil, lấy có thôi!”

“Người ta là tổng giám đốc đó, không muốn gặp cậu thì gọi người đuổi cậu ra ngoài là được, cần gì lấy có chứ!” Công ty Avil, nghe rất quen đó.

Vu Đông lấy di động ra tìm kiếm, lúc này mạng internet trên di động chậm cực kì, Vu Đông đợi hồi lâu mới tải xong.

‘Công ty Avil là công ty bất động sản nổi tiếng của Singapore, CEO là Tần Dược, quê quán ở Giang Tô, hiện đang định cư ở Singapore.’

Tần Dược? Vu Đông ngẩn người ngẩn đầu nhìn Hường Hiếu Nguyệt.

“Cậu nhìn tớ làm gì?” Hường Hiếu Nguyệt bị Vu Đông nhìn chăm chú thì thấy kỳ quái.

“Cậu có biết Tần Dược không?” Vu Đông hỏi.

“Tần Dược? Ai vậy?” Hường Hiếu Nguyệt nghi hoặc hỏi.

Chồng tương lai của cậu... Vu Đông nói thầm trong lòng.

“Chính là tổng giám đốc của công ty Avil.” Vu Đông giải thích.

“Vậy sao tớ có thể quen biết chứ!” Hường Hiếu Nguyệt lắc đầu.

Xem ra hai người phải gặp nhau trước rồi, hy vọng lúc này hai người vẫn có thể thuận lợi yêu nhau.

“Cậu nghĩ ra cách gì chưa? Chúng ta phải nói chuyện với Lục tra nam, hơn nữa còn phải cảnh cáo hắn!” Hường Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói.

“Cậu đến đây được bao lâu rồi?” Vu Đông đột nhiên hỏi.

“Chắc được hai tiếng rồi.” Hường Hiểu Nguyệt trả lời.

“Vậy chắc là sắp đến giờ rồi.” Vu Đông tính toán thử, sau đó cô quay đầu nhắc nhở Hường Hiểu Nguyệt, “Lát nữa Lục Hiền và người của công ty Avil đàm phán xong chắc chắn sẽ tiến đổi phương, đến lúc đó tớ sẽ nói chuyện với hắn, còn cậu đừng quá kích động mà nhớ bảo trì phong độ nữ thần biết không!”

Đừng dọa chạy chồng tương lai biết không!

“Một mình cậu có ổn không đó?” Hường Hiểu Nguyệt lo lắng nói.

“Yên tâm đi!”

Hai người lại ngồi khoảng mười phút thì Lục Hiền cuối cùng đã xuống sảnh lớn.

“Đến rồi!” Hường Hiểu Nguyệt kích động đứng lên.

Vu Đông nhìn qua một cái, bên cạnh Lục Hiền quả nhiên là Tần Dục. Trước khi cô trùng sinh thì mỗi ngày Hường Hiểu Nguyệt đều phải khoe trên weibo với bạn bè một tấm ảnh chụp chung với Tần Dục, làm cho cô tức giận đến mức tuần nào cũng phải chặn cô năng một lần.

Vu Đông cời áo lông vũ ra đặt ở một bên, bên trong là một chiếc đầm tay dài màu vàng nhạt phối hợp với giày cao gót màu đen, tuy không được chính thức cho lắm nhưng cũng rất phong nhã.

“Tần tổng, cuộc nói chuyện hôm nay rất vui vẻ, tôi hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.” Lục Hiền vừa bắt tay với Tần Dục vừa nói.

“Đương nhiên, chúng tôi đã xem qua phương án của Lục tổng. Hiện tại thì chúng tôi vẫn rất vừa ý nhưng ý kiến hợp tác cụ thể thì tôi còn cần trở về thảo luận kỹ càng hơn!” Tần Dục cười nói.

“Vậy thì thật là tốt quá!” Lục Hiền vui vẻ nói.

“Ngài tiền tôi đến đây là được rồi!” Tần Dục nói.

“Vậy Tần tổng đi thông thả!”

Vu Đông thấy hai người họ nói chuyện xong thì lúc này mới lên tiếng kêu gọi.

“Tần tổng!”

Tần Dục nghe được tiếng gọi thì quay đầu lại, hắn thấy là hai cô gái xinh đẹp đang đi đến chỗ mình thì dừng chân lại.

Lục Hiền vừa thấy hai người thì lập tức nhú mày, cảm giác trứng đau vô cùng.

“Hai người có chuyện gì thì lên lầu hẵng nói.” Lục Hiền biết Hường Hiểu Nguyệt từ sáng sớm đã đến tìm hắn nên nói vậy.

“Lục tổng, người tôi tìm là Tần tổng!” Vu Đông hơi buồn cười nhìn Lục Hiền.

“Đừng vậy, đừng có tự mình đa tình!” Hường Hiểu Nguyệt đứng phía sau nói một câu châm chọc.

Tần Dục lúc này cũng lên tiếng hỏi: “Không biết cô là?”

“Xin chào Tần tổng, tôi là Vu Đông, là giám đốc công ty kiến trúc Thanh Phong.” Vu Đông giơ tay ra.

Tần Dục lễ phép bắt tay với Vu Đông.

“Tôi biết tôi tìm gặp ngài bằng phương thức này có chút đường đột nhưng phương án thiết kế của công ty chúng tôi đã nộp được một tháng nhưng vẫn không được trả lời nên tôi đành phải ra hạ sách\* này. Tôi hy vọng ngài sẽ không để ý.” Vu Đông nói, “Tôi hy vọng ngài sẽ cho tôi chút ít thời gian để tôi có thể giới thiệu phương án thiết kế của công ty chúng tôi một cách đơn giản.”

(\*hạ sách: kế sách, biện pháp xử lý tệ nhất)

Hường Hiểu Nguyệt trợn mắt há hốc mồm nhìn Vu Đông bắt đầu ăn nói lung tung: Chị em, cậu chơi trò gì thế, hình như chúng ta đang tìm Lục tra nam mà?

Lục Hiền lúc này cũng có chút ngoài ý muốn, Vu Đông học ngành phát thanh mà? Khi nào đã biết về kiến trúc rồi?

Tuy Tần Dược cảm thấy hơi đột ngột nhưng người đầu đã đến đây, hơn nữa còn là một người đẹp nên không dễ từ chối, vì vậy hắn gật đầu đồng ý.

“Chúng ta qua đây nói chuyện!” Vu Đông nói xong thì chuyển hướng sang Lục Hiên, “Lục tổng sẽ không phiền nếu tôi mượn khu nghỉ ngơi của quý công ty chứ?”

“Không sao!” Lục Hiên tự nhiên sẽ phải đồng ý.

Tần Dược dẫn theo trợ lý rồi ngồi xuống, hắn giơ tay ra nhìn đồng hồ rồi nói: “Phiền cô nói ngắn gọn một chút vì lát nữa tôi còn có một cuộc họp!”

“Vâng!” Vu Đông ngồi xuống giới thiệu, “Quý công ty muốn xây dựng một làng du lịch ở vùng ngoại thành của Thượng Hải, nơi đó sát bên là Tô Châu. Bởi vậy thiết kế của chúng tôi lấy ý tưởng từ phong cách Thanh triều kết hợp với kiến trúc hiện đại, chúng tôi tính toán thiết kế ra... Phía bên kia có núi nước xinh đẹp nên chúng ta có thể dẫn nước chảy đến và cũng có thể noi theo cảnh của Chuyết Chính Viên\*... Như vậy có thể làm làng du lịch và phong cảnh nơi đó hòa hợp thành một...”

(\*Chuyết Chính Viên: lâm viên nổi tiếng ở Giang Nam, Trung Quốc, được UNESCO công nhận là di sản văn hóa thế giới)

Tần Dược nghe lời giới thiệu của Vu Đông thì cảm thấy làng du lịch trong trí tưởng tượng của hắn bắt đầu hiện ra.

So với các công ty khác đi theo kiểu hiện đại hóa hoặc Âu Mỹ hóa quá mức thì thiết kế của công ty này mới hợp với ý của hắn nhất.

“Tôi có thể hỏi lý do vì sao quý công ty lại bỏ đi phong cách kiến trúc đang lưu hành bây giờ mà lại chọn phong cách Trung Quốc không?” Tần Dược vẽ mặt khó đoán.

“Bởi vì phong cách kiến trúc của Trung Quốc gần với phong thủy nhất!” Vu Đông cười cười nói thêm: “Đương nhiên cũng có một nguyên nhân khác là vì Tần tổng khi còn nhỏ sống ở Tô Châu nên chúng tôi nghĩ ngài sẽ cảm thấy quen thuộc và thân thiết hơn.”

“Chuyện này mấy người cũng biết?” Tần Dược ngoài ý muốn nói.

Tôi đương nhiên là biết, vì người vợ tương lai của anh, Hường Hiểu Nguyệt, mỗi ngày đều nói với tôi chuyện của anh một trăm lần.

Lúc Nhậm Hân Hân xảy ra chuyện thì Hường Hiểu Nguyệt đã nói với Vu Đông, nếu cô nàng có thể quen biết Tần Dược sớm hơn thì nhất định sẽ không cho Tần Dược hợp tác với Lục Hiên. Hơn nữa sau đó Tần Dược cũng nói với Hường Hiểu Nguyệt, thật ra thì lúc đầu hắn muốn xây dựng một ngôi làng ở Thượng Hải mang phong cách Trung Quốc giống nơi mà hắn từng ở.

Chỉ có điều vào lúc đó phương án thiết kế này bị người phụ trách ở dưới trực tiếp bỏ qua, sau đó Tần Dược mới phát hiện ra trong lúc vô ý nhưng lúc đó hắn đã ký hợp đồng với Lục thị rồi.

Tần Dược nói có lúc nhớ đến chuyện đó thì cảm thấy rất tiếc nuối.

Nhờ sự nói nhiều và khoe khoang tình cảm của Hường Hiểu Nguyệt thì Vu Đông mới có thể bịa ra một đồng lời nói lúc này.

“Giám đốc Vu có mang theo bản vẽ thiết kế không?” Tần Dược hỏi muốn bản vẽ có nghĩa là tỏ vẻ có hứng thú.

“Thật xin lỗi Tần tổng. Bởi vì vội vàng đến đây, lại sợ đến chậm sẽ không thể thấy được ngài nên cho dù là danh thiếp tôi cũng chưa kịp mang theo, bởi vậy bản vẽ...” Vu Đông lúng túng nói.

“Không sao!” Tần Dược tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, sau đó nói với trợ lý, “Trợ lý Vương, lát nữa đưa bản vẽ của công ty Thanh Phong vào văn phòng tôi.”

“Vâng tổng giám đốc.”

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì Hường Hiểu Nguyệt mặt dày đi gọi hai ly cà phê rồi ở ánh mắt vô ngữ của Lục Hiên đưa qua cho hai người.

“Tần tổng uống cà phê!” Hường Hiểu Nguyệt đặt cà phê lên rồi lại đưa một ly cà phê cho trợ lý, “Anh đẹp trai này cũng uống cà phê!”

Tần Dược nghe xong thì có vẻ buồn cười nhìn Hường Hiểu Nguyệt, đúng lúc Hường Hiểu Nguyệt quay đầu lại thấy Tần Dược nhìn mình thì cũng cười lại.

Tần Dược hơi ngẩn ra rồi cúi đầu nhìn thoáng qua ly cà phê đang cầm, hai chữ màu vàng kim đập vào mắt hắn ---Lục thị.

Tần Dược nghĩ hai cô gái xinh đẹp này cũng thật là lợi hại, một người chạy đến Lục thị đoạt khách hàng, một người đoạt được khách hàng xong thì còn dùng cà phê của người ta mời khách.

Tần Dược uống một ngụm cà phê rồi nói: “Được rồi, lúc về tôi sẽ xem bản vẽ rồi suy xét kỹ càng.”

“Cám ơn Tần tổng!”

Vu Đông và Lục Hiên cùng nhau tiễn Tần Dược.

Lúc này Lục Hiên mới nhú mồm nhìn về phía hai người: “Cô làm MC ở radio mà? Từ khi nào đã làm trong công ty kiến trúc rồi?”

“Có liên quan gì đến anh không?” Vu Đông hỏi.

“Cô đang phá rối cái gì chứ, cô có biết Tần tổng là ai không?” Lục Hiên cảm thấy Vu Đông đang quấy rối.

“Anh làm gì hung dữ hả? Tôi còn chưa hỏi anh đó, hôm qua anh tìm Hân Hân làm gì hả?” Hường Hiểu Nguyệt cá giận nói.

“Đó là chuyện riêng của hai người chúng tôi, hai người các cô đừng có xía mũi vào!” Lục Hiên lạnh lùng nói.

“Anh...” Hường Hiểu Nguyệt thấy vẻ kiêu ngạo của Lục Hiên thì định nhắc chân đá nhưng bị Vu Đông kéo lại.

Lục Hiên phản xạ có điều kiện lùi về sau một bước, sắc mặt xanh mét nói: “Bảo vệ!”

“Cậu kéo tớ lại làm gì chứ, xem tớ xử lý tên không biết xấu hổ này nè!” Hường Hiểu Nguyệt kêu lên.

“Anh không cần phải gọi bảo vệ đâu, tôi chỉ nói mấy câu với anh rồi sẽ đi.” Vu Đông kéo Hường Hiểu Nguyệt ra sau rồi nói với Lục Hiên: “Chuyện thứ nhất, con của Hân Hân anh sẽ không cướp được đâu!”

Lục Hiên cười lạnh.

“Tôi biết anh có tiền, có thể mời một luật sư giỏi nhưng thâm phán sẽ thiên hướng một người cha có tiền hay một người mẹ đã kết hôn, có gia đình đầy đủ và đang trong thời kỳ có sữa cho con hả?”

“Ý cô là gì?” Lục Hiên thay đổi sắc mặt.

“Bây giờ Hân Hân chỉ nghĩ đến đứa bé nên chưa muốn kết hôn nhưng anh cũng đừng có buộc cậu ấy, dù sau thì người thích cậu ấy cũng nhiều lắm!” Ý của Vu Đông rất rõ ràng, tiếp tục buộc đi, buộc nữa tôi sẽ cho Hân Hân kết hôn, lúc đó cho dù có lên tòa án thì họ cũng sẽ phán đứa bé cho người mẹ thôi, “Đương nhiên tôi cũng không muốn đi đến bước này!”

Lập tức sắc mặt của Lục Hiên đen một cách đáng sợ.

“Chuyện thứ hai, hợp đồng của công ty Avil anh cũng khỏi nghĩ đến nữa.” Vu Đông thấy Lục Hiên cười lạnh thì nói tiếp, “Tôi biết là anh không tin, nhưng hợp đồng này tôi chắc chắn lấy được, coi như đây là lời cảnh cáo dành cho anh.”

Nói xong câu đó thì Vu Đông quăng cho Lục Hiên một ánh mắt đắc ý rồi kéo Hường Hiểu Nguyệt bỏ đi.

“Đông Đông, lúc này mặt mũi của Lục tra nam rất khó coi đó!” Hường Hiểu Nguyệt hưng phấn nói, thấy tra nam bị khó chịu thật sự rất thoải mái.

“Cậu đừng có động thủ động cước nữa, hình tượng nữ thần của cậu đâu mất rồi?” Vu Đông nói.

“Đối với tra nam thì tớ là nữ sát thần!” Hường Hiểu Nguyệt nói xong thì hỏi: “Có điều cậu mới lừa gạt Tần tổng đó, không có sao chứ.”

“Dù sao sau này cũng không thấy mặt.” Vu Đông không sao cả nhún vai.

Đương nhiên nếu cậu lấy hấn thì cho dù lừa gạt cũng chẳng sao, dù sao hấn cũng không dám đắc tội bạn thân của cậu, Vu Đông nói thầm trong lòng.

“Cũng phải!” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Sao tớ có cảm giác cậu càng lúc càng thông minh vậy. Rõ ràng lúc trước trong ba người chúng ta thì tớ thông minh nhất!”

“Sai rồi, cậu là xinh đẹp nhất!”

“Đúng ha!” Hường Hiểu Nguyệt mỹ mãn nói.

@@

Lúc Hạ Phong tỉnh dậy đã là ba giờ chiều.

Hắn xoa xoa huyết thái dương hơi đau đớn rồi ra phòng khách rót một ly nước ấm. Đợi tỉnh táo hơn một chút thì không quên kiểm tra hộp giữ ấm trên bàn.

Hộp giữ ấm nằm trên bàn, có vẻ như chưa bị ai thay đổi vị trí vậy. Hạ Phong mở nắp ra, hắn thấy bên trong là tờ giấy nhỏ hắn để lại cho Vu Đông, trên đó nhiều hơn một hàng chữ.

‘Anh rất nghe lời, em rất ngoan. Em đã ăn xong rồi đó (\*^\_\_^\*)’

Hạ Phong nhìn không được nở nụ cười, hắn cầm tờ giấy nhỏ đó kẹp vào quyển sổ thường dùng.

@@

Vu Đông mới an ủi Nhậm Hân Hân xong thì hỏi Hương Hiểu Nguyệt: “Hôm nay thứ mấy?”

“Thứ năm!” Hương Hiểu Nguyệt trả lời.

Vậy qua 12 giờ là...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34: Em Chắc Chắc Sẽ Chờ Được Anh

12 giờ đêm, 0h sáng thứ sáu.

Giọng nói quen thuộc của Vu Đông bắt đầu phát ra, phiêu tán trên bầu trời buổi đêm ở thành phố này.

“Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666. Hoan nghênh mọi người vào lúc 12 giờ đêm nghe tiết mục của đài chúng tôi ‘Đêm khuya mị ảnh’, tôi là dj Ngư Đông.” Vu Đông hơi mất tự nhiên ho khan một cái, “Hôm nay Ngư Đông muốn nói với mọi người đề tài là tỏ tình.”

“Tỏ tình có thể xảy ra ở một đôi nam nữ xa lạ, hoặc cũng có thể xảy ra khi một người thầm mến muốn tỏ tình cho người mà mình thầm mến.” Giọng nói của Vu Đông từ sóng điện truyền đến rất dịu dàng, “Đương nhiên hơn hết nó nên xảy ra giữa hai người đã yêu nhau.”

“Tỏ tình là chất xúc tác cho duyên phận, một đôi nam nữ xa lạ sẽ đi từ quen biết đến yêu nhau là do tỏ tình, một người thầm mến sẽ nhận được sự ngọt ngào và tốt đẹp khi tỏ tình. Đương nhiên tỉ lệ thành công và thất bại là 50/50.” Vu Đông cười bỏ sung một câu xong lại nói tiếp.

“Vậy vì sao tôi lại nói nó nên xảy ra giữa hai người đã yêu nhau? Ví dụ như người yêu, như vợ chồng hoặc bạn già.”

“Từ lúc một người có cảm tình tốt với một người khác, sau đó họ bắt đầu tỏ tình, rồi hai người yêu nhau, kết hôn. Hai người đều tin rằng họ yêu người kia thật lòng, thế nhưng cuộc sống sau hôn nhân làm hai người không còn dễ dàng nói ra tình cảm của mình giống như lúc trước.”

“Thời gian sẽ làm thay đổi con người chúng ta, có lẽ một ngày nào đó các bạn sẽ không còn tin tưởng ánh sáng mà các bạn nhìn được trong mắt người kia, và tình yêu mà người kia dành cho bạn nữa.”

“Nhưng lúc đó các bạn đã có gia đình, có trách nhiệm nên các bạn sẽ nghĩ, ừ, cứ như vậy là được rồi. Sau đó hai người từ từ già đi, tình yêu biến thành tình thân, cuối cùng trên chiếc ghế dài vào một buổi chiều hoàng hôn, hai người dựa vào nhau và bắt đầu nói chuyện ngày xưa. Ông cụ sẽ hỏi bà cụ, có phải từ lúc bà sinh con thì bà đã không còn yêu tôi nữa hay không. Bà cụ cũng hỏi ông cụ, có phải những năm bận rộn công việc đó, ông đã ngoại tình.”

“Quay đầu nhìn lại ngày trước, bạn sẽ phát hiện ra có rất nhiều chuyện, rất nhiều việc chỉ cần có một lời anh yêu em, một lời bày tỏ tình cảm đơn giản sẽ hóa giải rất nhiều điều hiểu lầm, sẽ làm cho cuộc sống của chúng ta ít đi sự tiếc nuối và sự buồn bã của buổi chiều hoàng hôn.”

“Bởi thế Ngư Đông cảm thấy, một lời tỏ tình rất thích hợp vào những năm tháng tuổi trẻ điên cuồng nhưng càng thích hợp hơn vào những ngày tháng bình tĩnh của cuộc sống.” Vu Đông lấy tờ giấy đã chuẩn bị trước ra rồi nói tiếp, “Hôm nay Ngư Đông sẽ làm gương cho mọi người, tôi sẽ bày tỏ tình cảm của mình cho người mà tôi thích ở đây.”

“Đây là một bài thơ tình do Pushkin viết cho người yêu Ker của mình, bây giờ tôi sẽ tặng cho anh, người tôi yêu.”

Giọng nói duyên dáng tràn đầy tình cảm của Vu Đông phát ra, làm lay động vô số linh hồn đang cô độc.

“Anh nhớ lại khoảnh khắc đầy kỳ diệu.

Em hiện ra ngay trước mắt của anh.

Như ảo ảnh lướt qua trong chớp nhoáng.

Như thiên thần đầy trong trắng đẹp xinh.

Rồi thất vọng, rồi tối tăm sâu muội.

Bao âu lo khắc khoải động xô bờ.

Qua thời gian giọng em còn vang lại.

Khuôn mặt còn tràn ngập cả trong mơ.

...

Rồi bất chợt tâm hồn anh tỉnh thức.

Em hiện ra một lần nữa không ngờ.

Như ảo ảnh lướt qua rồi vụt tắt.

Như thiên thần trong trắng đẹp ngây thơ.

Cho tim anh đập rộn ràng mãnh liệt.

Được phục sinh trở lại với bao điều.

Cả thần thánh, cả mọi nguồn cảm hứng.

Cả cuộc đời, cả nước mắt, tình yêu.”

(Bài thơ ‘Gửi’ của Aleksandr Sergeyevich Pushkin – nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga, bản dịch của Hoàng Nguyên Chương)

Vu Đông đọc xong bài thơ này thì bật một đoạn nhạc nhẹ nhàng, phảng phất muốn cho tất cả người nghe tiết mục ‘Đêm khuya mị ảnh’ rơi vào bầu không khí kiêu diễm do cô xây dựng.

Sau khi đoạn nhạc được phát ra thì người nghe đã phục hồi tinh thần lại, kênh tin nhắn bắt đầu xôn xao cả lên.

Có đơn thuần.

‘Thơ hay thật, giọng nói của người dẫn chương trình cũng hay nữa.’

‘Người dẫn chương trình nói rất đúng, phải bày tỏ tình cảm nhiều hơn với người bên cạnh mình.’

‘Người dẫn chương trình ơi, người cô thích cũng đang nghe đài sao? Anh ta hạnh phúc thật đó!’

Cũng có người đoán được chân tướng.

‘Tôi có một suy đoán, trước đó Ngư Đông nói những lời lừa tình như vậy chắc là để đọc bài thơ này đúng không?’

‘Ngư Đông đang tú ân ái phải không?’

‘Người dẫn chương trình có tâm cơ quá đi!’

‘Không kịp phòng ngừa nên đã bị quăng cho một đồng thức ăn cho chó!’

...

Người bị ăn thức ăn cho chó không chỉ có người nghe radio này mà còn có cả Thiệu Nhất Phạm, vị fan trung thành của Vu Đông.

Trời ơi! Có nên nói cho Hạ Phong biết không?

Nói cho cậu ta?

Nhưng tớ đã bị vợ cậu ngược một lần rồi, không lẽ còn phải bị cậu ngược lần nữa?

Không nói cho cậu ta?

Trong nội tâm Thiệu Nhất Phạm lại cảm thấy như vậy rất không có đạo đức.

Một bên là tâm tình ghen ghét, một bên khác lại là cảm giác đạo đức, rất khó chọn đó!

“Cậu làm gì vậy?” Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phạm đang đứng trước mặt hần với vẻ ngần người.

Thiệu Nhất Phạm không chế không được bước chân đang đi về phía Hạ Phong của mình nên rối rắm một lát rồi nói: “Cậu rảnh thì lên mạng nghe lại tiết mục của Vu Đông hôm nay đi.”

“Nghe lại? Không cần cố tình lên mạng xem chứ nhỉ, lúc tớ không bận lắm cũng có bật radio nghe tiết mục của Vu Đông mà.” Tiết mục của Vu Đông ngày nào cũng có nên Hạ Phong không nghe đều đặn mỗi ngày nhưng lúc nào rảnh cũng sẽ mở radio lên nghe.

“Dù sao thì tớ đã nói rồi.” Thiệu Nhất Phàm xoay người đi khám một cách gấp gáp, trời ơi, không muốn ăn thức ăn cho chó nữa đâu.

Hạ Phong khó hiểu nhún vai rồi lại tiếp tục nói những việc cần chú ý với y tá.

@@

Tuy một đoạn lời nói dài dòng trước đó của Vu Đông thực sự là để trải chần cho bài thơ tình mà Vu Đông muốn đọc cho Hạ Phong nghe nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận đâu.

Vì vậy cô trước sau như một đều làm lơ tin nhắn chân tướng đó mà chuyển sang phần người nghe gọi điện thoại đến.

“Xin chào.” Vu Đông nhận điện thoại.

“Xin chào Ngư Đông, tôi là Tráng Tráng số 1.” Một giọng nam thô cuồng truyền đến.

“Số 1?” Vu Đông nghi hoặc nói.

“Xin chào người dẫn chương trình, tôi là Tráng Tráng số 2...” Lại là một giọng nam nhỏ hơn một ít truyền đến, sau đó lại là mấy giọng nói bảo là số 4, số 5 nữa.

“Ha hả, bên phía các bạn thật là náo nhiệt đó!” Vu Đông cười nói.

“Ngư Đông, bọn tôi là Tráng Tráng số 1 đến số 5 gọi điện thoại đến đây là để hỏi cô một chuyện.” Tráng Tráng số 1 nói.

“Chuyện gì vậy?” Vu Đông cũng tò mò.

“Lúc này bọn tôi mới cá cược với nhau, tôi và số 3 đều cảm thấy hôm nay cô cố tình tú ân ái với người yêu.” Tráng Tráng số 1 nói, “Nhưng mấy Tráng Tráng khác lại cảm thấy cô muốn đọc bài thơ tình đó nên mới cố tình xây dựng chủ đề tỏ tình. Mấy người chúng tôi ai đoán đúng?”

“...” Vu Đông đen mặt, “Hai chuyện này có gì khác nhau không?”

“Hình như là không. Vậy thì tiền ăn khuya của chúng ta đều góp vào đi, mỗi người 50 khối là đủ 250 (đồ ngốc!)” Tráng Tráng số 1 nói với mấy Tráng Tráng khác.

Vu Đông không biết nói gì cúp điện thoại.

‘Ha ha ha, số một đến số năm đều là đồ ngốc!’

‘Chân tướng, chân tướng đó. Sao số 1 không hỏi tiếp chứ. Tôi cũng gọi điện thoại đây, hy vọng họ sẽ nhận cuộc gọi của tôi!’

‘Ha ha ha... Tôi chỉ muốn cho Ngư Đông biết là tôi đang cười!’

Vu Đông một tâm nhận một cuộc gọi khác.

“Ngư Đông!!!” Vu Đông vừa nhận điện thoại thì một tiếng hét khàn cả giọng truyền đến, “Đều là do cô, đều tại cô!”

“Sao, làm sao vậy? Mỹ Mỹ?” Nữ thì đều là Mỹ Mỹ.

“Tôi vừa nghe cô phát sóng trực tiếp thì kích động nên đã tỏ tình với một học trưởng\* mà tôi thầm mến, sau đó, sau đó hần nói hần đã có bạn gái, hu hu, tôi thất tình rồi!” Mỹ Mỹ càng khóc thì càng đau lòng.

(\*học trưởng: đàn anh học lớp trên)

“Vậy à, ít nhất thì bạn có thể đổi một mục tiêu mà, có lẽ người tốt hơn đang ở trước mặt bạn thì sao!” Vu Đông xấu hổ an ủi.

“Thật sao? Nhưng trước mặt tôi có khá nhiều người, ai mới đúng?”

Lúc này Vu Đông mới phát hiện ra sự khác thường, cô gái Mỹ Mỹ này chắc đã uống rượu.

“Mỹ Mỹ, bây giờ bạn đang ở đâu? Bạn uống say rồi sao?”

“Tôi đang trong quán ăn khuya ngoài trường học, tôi uống một chai bia rồi!”

Quả nhiên là vậy, Vu Đông đang muốn khuyên đối phương trở về thì Mỹ Mỹ bên kia bỗng nhiên la lớn: “A, giáo thảo\* của trường tôi đang đến đây, tôi đi tỏ tình nhé!”

(\*giáo thảo: nam sinh đẹp trai, học giỏi, tài năng nhất trường)

Tieu rồi!

“Bách Thụy, tôi thích anh, anh làm bạn trai của tôi đi!”

Vì vậy thế giới yên tĩnh.

Năm giây sau, tiếng ‘tít tít’ của điện thoại vang lên.

Khu tin nhắn lập tức trở nên sôi nổi.

‘Mỹ Mỹ của đêm nay là nữ trung hào kiệt đó!’

‘Giáo thảo hãy chấp nhận đi!’

‘Người dẫn chương trình có thể làm Hồng Nương rồi!’

‘Thân phận của giáo thảo đã bị lộ!’

‘Trời ạ, là trường học của tôi đó, tôi phải ra cửa xem náo nhiệt mới được!’

Vu Đông cảm giác mệt tâm quá nhưng vẫn phải mở micro nói: “Nếu ai biết được cô gái lúc này là ai thì hãy hỗ trợ chú ý cô ấy. Địa điểm là ở quán ăn khuya ngoài trường đại học, một cô gái mới tỏ tình với giáo thảo, tên giáo thảo là Bách Thụy. Nếu có quen biết thì hãy liên lạc với bạn cùng phòng của cô ấy hoặc đưa cô ấy về ký túc xá cũng được.”

Công việc này đã làm được hơn nửa năm nhưng chỉ có ngày hôm nay là Vu Đông cảm thấy mệt nhất.

Lúc phát sóng trực tiếp kết thúc thì Vũ ca và Vu Đông đều không ngừng cười được, hai người hiển nhiên là đã nhìn chê cười cả đêm nay.

Vu Đông lái xe về nhà, hiển nhiên trong nhà vô cùng quạnh quẽ vì Hạ Phong vẫn chưa trở về.

Vu Đông theo thói quen mở tất cả các đèn trong phòng khách lên để căn nhà có vẻ ấm áp một ít.

Sau đó cô mới cầm quần áo đi tắm rửa.

Từ lần trước Hạ Phong nói xong thì Vu Đông đã không gọi đầu vào buổi tối nữa. Lúc này cô tắm rửa xong thì pha một ly sữa bỏ rồi ngồi xếp bằng trên ghế sofa. Trong phòng trừ bỏ tiếng động cơ của máy điều hòa phát ra thì chẳng còn tiếng động gì nữa.

‘Đêm nay mấy giờ anh về?’ Vu Đông gửi một tin nhắn.

‘Đêm nay có việc đột xuất nên anh sẽ về trễ hơn bình thường. Em cứ ngủ trước đi!’ Hạ Phong trả lời.

“Nhưng sáng ngày mai em có việc mà!” Vu Đông chớp chớp mắt. Cuối cùng cô chạy vào phòng ngủ lấy một chiếc thảm và gối đầu ra.

Sau đó Vu Đông trực tiếp trải lên ghế sofa rồi nằm ngủ.

Một buổi đêm yên tĩnh, trong khu nhà đen nhánh thì chỉ có tầng trên nhất là có ánh đèn chiếu ra, phảng phất như đèn hải đăng trong bầu trời đêm, chiếu sáng đường về nhà cho người nào đó.

Rạng sáng bốn giờ rưỡi.

Hạ Phong mở cửa rồi nhẹ nhàng bước vào phòng, hần chỉ vừa nhấc mắt lên thì đã thấy được Vu Đông đang ngủ say trên chiếc ghế sofa.

Sao lại ngủ trong phòng khách chứ? Hạ Phong hơi đau đầu vì sự bướng bỉnh của Vu Đông.

Hần cởi áo khoác và đôi dép lê xong thì dự định bế Vu Đông về phòng ngủ.

Ồ?

Hạ Phong chỉ mới bước lại gần sofa thì đã thấy có một tờ giấy ghi chú nhỏ trên bàn được để dưới chiếc ly thủy tinh.

‘Nếu anh về nhà thì nhớ gọi em dậy! Chắc chắn phải gọi đó!’

Em đang đợi anh sao?

Hạ Phong ngăn người, hần xoay người ngồi xổm bên cạnh Vu Đông rồi nhìn chăm chú vào cô khoảng năm phút. Hạ Phong thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vu Đông khi ngủ thì cảm giác không đành lòng gọi cô dậy.

‘Chắc chắn phải gọi đó!’

Hạ Phong lại nhìn tờ giấy trong tay mình rồi cuối cùng quyết định gọi Vu Đông dậy.

“Vu Đông!” Hạ Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy Vu Đông.

“Ư ~~~” Vu Đông mơ mơ màng màng mở to mắt ra.

“Sao em không về phòng mà ngủ? Lại còn dặn anh phải gọi em dậy nữa?” Hạ Phong hỏi.

“Em chờ anh đó!” Vu Đông giãy giụa ngồi dậy.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Phong giúp cô xếp lại chiếc chăn lông bị rớt xuống đất.

“Em có một câu muốn nói cho anh biết!” Vu Đông cười.

“Câu gì mà không thể để ngày mai tỉnh dậy rồi nói?” Hạ Phong cười.

“Đợi đến lúc em tỉnh dậy thì anh đã ngủ rồi. Hơn nữa mai em cũng có khá nhiều việc phải làm, có lẽ lúc đó sẽ không có thời gian nói cho anh nghe.” Vu Đông lắc đầu nói.

“Vậy lúc sau nói cũng được mà.”

“Câu này nhất định phải nói vào ngày hôm nay!” Vu Đông trong ánh mắt nghi hoặc của Hạ Phong thì nở một nụ cười ngọt ngào, “Hạ Phong, sinh nhật vui về!”

Đây là bữa sinh nhật đầu tiên em ở bên cạnh anh!

Em chắc chắn sẽ chờ được anh!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Anh Là Thái Dương Của Em, Em Là Nhà Của Anh!

Thời tiết hôm nay rất đẹp nên có nhiều đứa trẻ ra chơi đùa ở công viên nhỏ dưới lầu khu nhà.

Thời tiết của Thượng Hải chính là vậy, chỉ cần có mặt trời xuất hiện thì cho dù là mùa đông cũng sẽ khiến người ta có cảm giác của mùa xuân, nhưng cũng có lẽ mùa xuân đã lặng lẽ đến rồi.

Lúc Vu Đông ra ngoài thì có nhìn thoáng qua cửa phòng của Hạ Phong, lúc đó đôi mắt và lông mày của Vu Đông đều thể hiện sự ấm áp.

Có đôi lúc cô nhớ đến những chi tiết nhỏ khi hai người ở cùng nhau thì giữa việc cho và nhận, cô càng thích thứ đầu tiên hơn.

Có phải ai cũng sẽ gặp được một người mà khi người ta vui thì mình vui theo không?

Giống như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời vậy.

Vu Đông nhìn ánh mặt trời rực rỡ qua khung cửa sổ thì nghĩ thầm, nhiệt lượng mà em đang phát ra chừng nào mới đủ để trở thành thái dương của anh?

@@

Vu Đông đến phòng làm việc để giúp Hân Hân kiểm tra lại phần lồng tiếng cuối cùng trước, sau đó ăn cơm trưa xong thì mới chạy xe đến đài phát thanh.

“Giám đốc Mã!” Hôm qua Vu Đông nhận được thông báo, bảo giám đốc Mã có việc cần nói với cô, vì vậy chiều nay cô mới đến đây.

“Vu Đông đến rồi sao, ăn cơm chưa?” Giám đốc Mã buông tài liệu xuống rồi tử tế hỏi.

“Cám ơn giám đốc đã quan tâm, tôi ăn rồi!” Vu Đông cười trả lời.

“Vậy thì tốt rồi, cô phải biết quan tâm đến sức khỏe của mình nhiều hơn. Tuy người còn trẻ thì sức khỏe tốt nhưng mỗi ngày đều phải dẫn chương trình

vào đêm khuya dẫn đến ngủ trễ như vậy thì phải chú ý nhiều hơn.” Giám đốc Mã nói lời quan tâm.

“Tôi sẽ chú ý hơn, cảm ơn giám đốc quan tâm.”

“Ngồi xuống nói chuyện!” Giám đốc Mã đi ra khỏi bàn công tác rồi ngồi xuống ghế sofa cùng với Vu Đông, nói tiếp, “Tôi đã nghe tiết mục tối qua của cô.”

“A?” Vu Đông hơi kinh ngạc.

“Tôi không thể không nói rằng tiết mục này rất có sức sống, tràn ngập hơi thở thanh xuân đó!” Giám đốc Mã khen, “Đặc biệt là bài thơ tình đó của Pushkin, nó phảng phất làm cho tôi cảm giác mình đã trở về tuổi trẻ một lần nữa vậy, không gạt cô, lúc trước tôi nhờ bài thơ đó mới theo đuổi được vợ mình đó.”

“Thật sao, vậy thì trùng hợp ghê!” Vu Đông cười nói.

“Đúng rồi, hôm qua vợ tôi cũng cùng tôi nghe tiết mục của cô, cô ấy nhờ tôi hỏi cô chuyện sau đó của giáo thảo và Mỹ Mỹ.” Giám đốc Mã nói xong thì chờ Vu Đông trả lời.

“Chuyện này... Chuyện này tôi cũng không biết.” Vu Đông lập tức xấu hổ, “Nếu không thì, chừng nào có tin tức tôi sẽ báo lại cho ngài!”

“À...” Giám đốc Mã hơi thất vọng nói, “Người nghe radio mà, thật sự rất khó tìm.”

“Ha ha...” Vu Đông chỉ có thể xấu hổ cười.

“Ôi, lạc đề rồi, lần này tôi muốn tìm cô chủ yếu có một việc, tôi muốn hỏi cô đã chuẩn bị đến đâu cho tiết mục đêm tất niên rồi?” Lúc này giám đốc Mã mới nhớ tới việc chính.

“Tôi định hát một bài hát.” Vu Đông đã sớm nghĩ kỹ càng rồi, đến lúc đó cô tùy tiện lên bục hát một bài là được.

“Hát cũng hay, hát cũng hay lắm, bài hát đã chọn được chưa?” Giám đốc Mã lại hỏi thêm.

“Trong hai ngày này tôi sẽ quyết định xong!” Còn năm ngày nữa mới đến tiệc tối tất niên, trước một ngày sẽ có một buổi diễn tập nên Vu Đông cũng không sốt ruột lắm.

“Vậy cô phải hát cho tốt vào nhé, nhất định phải hát ra khí chất đài phát thanh của chúng ta!”

Đài phát thanh có khí chất gì thế? Vu Đông vừa nghĩ vừa gật đầu.

“Đúng rồi, vì để tỏ vẻ duy trì hoạt động lần này nên đài phát thanh đã cho một khoản tiền tạo hình.” Giám đốc Mã cầm ra một tấm danh thiếp đưa cho Vu Đông rồi nói, “Cô đến phòng làm việc này làm một kiểu tạo hình đi, không cần tiết kiệm tiền đâu.”

“Hoa Tước?” Vu Đông thấy chữ trên danh thiếp thì lập tức tròn tròn mắt, đài phát thanh thật là chịu chi đó, phòng làm việc Hoa Tước này là phòng làm việc chuyên tạo hình có tiếng là số một trong nước, vô số minh tinh hàng đầu mỗi khi đi thăm dò muốn tạo hình đều sẽ đi phòng làm việc của bọn họ. Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây là, phòng làm việc này luôn đi theo phong cách hoa lệ.

“Nghe nói có rất nhiều minh tinh đều tìm bọn họ để làm tạo hình.” Giám đốc Mã đặc ý nói.

“Giám đốc à, ngài xem lại, phong cách dẫn chương trình của đài chúng ta đa phần đều là nhẹ nhàng hài hước, giải trí lúc rảnh rỗi. Nhưng lần này ngài lại muốn làm một kiểu tạo hình long trọng như vậy thì hình như là không được phù hợp với khí chất của đài chúng ta cho lắm đó?” Là một người khách mời hơn nữa còn là khách quý của đài khác lần sân biểu diễn, nếu lúc cô biểu diễn còn ăn mặc như vậy là muốn nói rõ cho người ta biết, tôi đến đây là để cướp sự chú ý sao?

Hơn nữa đa số các ngôi sao ca nhạc nổi tiếng khi được mời vào loại tiệc tối này đều không ăn mặc quá mức, nếu cô tạo hình theo kiểu đi thăm dò thì sẽ rất xấu hổ đó.

“Thì như vậy sẽ cho mọi người biết được đài của chúng ta trừ phong cách nhẹ nhàng hài hước vẫn có thể đoan trang đại khí, ưu nhã cao quý hiểu không?” Giám đốc Mã nói.

Vu Đông nghĩ nghĩ lại nói: “Giám đốc ngài xem, tôi đi làm khách quý biểu diễn tiết mục nhưng nếu ăn mặc quá mức long trọng để luôn người dẫn chương trình tiệc tối thì có vẻ quá mức giọng khách át giọng chủ đó? Dù sao đó cũng là đài anh em”

“Chuyện này cô không cần lo lắng!” Giám đốc Mã cười lạnh nói, “Hai ngày trước lãnh đạo tiết mục của bọn họ ăn cơm với tôi còn dám nói đài phát thanh của chúng ta không có người đẹp. Lần này đúng lúc cho bọn họ nhìn xem. Hắn cho rằng người dẫn chương trình nữ của họ đẹp? Bỏ đi phần trang điểm, tắt đèn chiếu thì còn không bằng cô gái bán hoa quả ở đối diện nhà tôi đâu.”

“.....”

Vậy đây mới là sự thật?

Còn một việc nữa, sao ngài lại chú ý cô gái bán hoa quả ở nhà đối diện thế?

Rời đi radio, Vu Đông trực tiếp đi đến Hoa Tước.

Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc cô sẽ đến chỗ này làm tạo hình.

“Xin chào ngài!” Đứng ở bàn tiếp tân là một cô gái điềm mỹ, cô nàng nhìn thấy Vu Đông nên lễ phép hỏi, “Xin hỏi ngài có hẹn trước hay không?”

“Xin chào, tôi là người của radio âm nhạc, hình như đã hẹn trước rồi.” Vu Đông nói.

Cô gái tiếp tân kiểm tra lại một lát, xác nhận được Vu Đông có hẹn trước thì đưa Vu Đông đến khu vực khách quý, nói: “Ngài đợi một lát, tôi sẽ gọi nhà tạo mẫu đến đây.”

“Được!” Vu Đông gật gật đầu rồi ngồi xuống.

“Vu Đông?” Bỗng nhiên có một giọng nói hơi ngập ngừng nhưng lại mang theo sự vui vẻ vang lên.

Vu Đông nghi hoặc xoay người lại thì phát hiện ở phía khác của sofa có một cô gái xinh đẹp có mái tóc đen và khuôn mặt trẻ con đang cười ngọt ngào với cô, Vu Đông ngẩn người một lát rồi kêu lên: “Đào Đào?”

“Ừ ừ!” Đào Đào thấy Vu Đông còn nhớ mình thì lập tức kích động, cô nàng từ trên ghế sofa đứng lên rồi chạy đến ngồi bên cạnh Vu Đông.

“Trùng hợp ghê, cô cũng đến đây.” Vu Đông cười nói.

“Người đại diện dẫn tôi đến, nói là phải làm một kiểu tạo hình để tham dự lễ trao giải.” Đào Đào nói.

“Vây là cô đã nổi tiếng rồi!” Đối với nữ vương phim thần tượng trong tương lai, tuy Vu Đông đã không xem phim thần tượng nhiều nữa, nhưng trước khi trùng sinh cô cũng chờ coi khá nhiều bộ phim.

“Nào có, tôi mới quay xong một bộ phim truyền hình nhưng đề tài của bộ phim này hơi kén người xem, nhiều đài truyền hình chỉ chiếu vào ban ngày hoặc vào đêm khuya mà thôi, ratings không được cao lắm.” Đào Đào thở dài nói, “Gần đây người đại diện lại giới thiệu cho tôi một bộ phim, nhưng đạo diễn bộ phim đó lại nói khuôn mặt quá trẻ con của tôi không thích hợp đóng nữ chính cho lắm, vậy nên người đại diện muốn tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Vu Đông chớp chớp mắt, thì ra nguyên nhân mà Đào Đào đi phẫu thuật thẩm mỹ là như vậy.

“Cô đồng ý rồi à?” Vu Đông hỏi.

Đào Đào lắc đầu nói: “Lúc đầu tôi cũng không muốn lắm nhưng người đại diện của tôi cứ nhắc mãi, bảo tôi nhận bộ phim này thì chắc chắn sẽ nổi, hơn nữa trong giới giải trí thì tất cả mọi người đều phẫu thuật thẩm mỹ cả nên tôi mới do dự. Sau đó tôi lại nhớ đến lời mới của cô, cô bảo tôi đừng bao giờ làm phẫu thuật thẩm mỹ, tôi cũng suy nghĩ thật lâu nên cuối cùng quyết định không đi. Tôi nghĩ kỹ thuật diễn của mình cũng không tệ lắm, khuôn mặt cũng ổn, hơn nữa tuổi vẫn còn trẻ, cùng lắm thì tôi cố gắng đóng phim hơn, thế nào cũng có thể nổi tiếng.”

Vu Đông nghe vậy thì không khỏi cười, tôi đã cứu lại được một khuôn mặt, không cho nó biến thành cương thi đó.

“Tin tưởng tôi, cô sẽ nhanh chóng nổi tiếng thôi.” Vu Đông nhớ rõ ràng, bộ phim đầu tiên Đào Đào đóng không nổi tiếng ở trong nước nhưng lại nổi cực kì ở Hàn Quốc và Nhật Bản. Nhưng do sau đó Đào Đào đi phẫu thuật thẩm mỹ nên cuối cùng cô nàng lại trở thành nữ vương scandal.

“Làm phiền rồi!” Một giọng nam dễ nghe đánh gãy cuộc đối thoại của hai người, “Xin hỏi là cô Vu Đông phải không?”

“Là tôi!” Vu Đông đứng lên.

“Xin chào ngài, tôi là nhà tạo mẫu của ngài, A Dịch.” A Dịch là một người đàn ông trắng nõn có vẻ rất ẻo lả.

“Xin chào!”

“Xin ngài đi theo tôi để chọn lễ phục, tôi sẽ căn cứ vào lễ phục mà ngài chọn để thiết kế tạo hình.” A Dịch nghiêng người nhường đường.

Vu Đông chào tạm biệt với Đào Đào xong thì đi theo A Dịch vào chỗ để trang phục, cô thấy trong phòng toàn là lễ phục sáng lấp lánh thì lập tức cảm thấy đau mắt.

“Có lễ phục khác không?” Vu Đông hỏi.

“Người phụ trách của đài phát thanh đã nói chuyện với chúng tôi, bảo cần mặc lễ phục lấp lánh một chút.” A Dịch từ chối một cách khéo léo.

“Anh không thấy mấy bộ đồ này khoa trương quá hay sao?” Khuôn mặt Vu Đông tràn ngập sự đau khổ.

A Dịch mỉm cười không nói gì.

Giám đốc Mã à, thẩm mỹ của ông đã dừng lại ở thời đại than của Thượng Hải rồi sao? Vu Đông cảm thấy mặt cô đã xanh mét, ông tin hay không hả, tôi sẽ lên đó hát bài ‘Ngọt ngào’\*.

(\*bài hát ‘Ngọt ngào’ do Đặng Lệ Quân trình bày, lúc bà hát bài hát này thì mặc một đầm lấp lánh)

@@

Bệnh viện thành phố.

Thiệu Nhất Phàm đi mua trà chiều rồi đưa cho Hạ Phong một ly cà phê, nói: “Hôm nay là sinh nhật của cậu, tớ mời cậu một ly cà phê!”

“Sinh nhật lại mời tớ uống cà phê? Cậu có lẹ tớ quá rồi đó.” Hạ Phong nhận lấy rồi uống một ngụm.

“Tớ nhớ được ngày sinh nhật cậu đã là tốt lắm rồi!” Thiệu Nhất Phàm nói.

Hạ Phong không biết nghĩ đến chuyện gì nên bỗng nhiên cười một.

“Cậu nghĩ gì mà cười kiểu... tràn ngập sắc xuân như vậy hả?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Không có gì.” Hạ Phong trả lời.

“Đúng rồi, lúc này bệnh viện mới phát một thông báo, bảo các khoa sửa sang lại ca trực vào những ngày Tết đó.” Thiệu Nhất Phàm hỏi, “Quy tắc cũ một người ba ngày?”

Hạ Phong sững sốt một lát rồi có vẻ như đang suy tư gì mà lẩm bẩm nói: “Sắp ăn tết rồi sao!”

“Cậu đang nói chuyện vô nghĩa à!” Thiệu Nhất Phàm nói, “Năm nào mà chẳng phải là qua sinh nhật của cậu thì sắp đến Tết chứ!”

“Nhất Phàm.” Hạ Phong dừng một chút rồi nói, “Năm nay cậu trực sáu ngày đi!”

“Sáu ngày? Cậu điên rồi sao? Cậu muốn tớ mệt chết phải không!!!” Thiệu Nhất Phàm kích động hô to.

Hạ Phong nhìn Thiệu Nhất Phàm rồi không nói gì, trong mắt đều là sự lấy lòng.

“Cậu đừng dùng ánh mắt buồn nôn như vậy mà nhìn tớ, cho tớ một lý do trước đi.” Thiệu Nhất Phàm chịu không nổi ánh mắt đó của Hạ Phong.

“Có lẽ tớ sẽ phải về nhà của Vu Đông!”

Nghe Hạ Phong nói xong thì Thiệu Nhất Phàm hơi kinh ngạc nhưng lại có cảm giác không có gì đáng ngạc nhiên.

“Cậu... thật sự đã quyết định kĩ càng?” Cuối cùng Thiệu Nhất Phàm vẫn nhìn không được mà hỏi.

“Ừ!” Trong mắt Hạ Phong tràn ngập ý cười, hấn gật đầu thật mạnh.

“Ôi trời mẹ ơi, cậu đừng cười một cách thiếu đánh như vậy có được không!” Thiệu Nhất Phàm cảm thấy hấn đã nhận được một vạ điểm thương tổn, trời ạ, trước kia Hạ Phong yêu đương với An An thì hấn cũng chẳng có cảm giác này.

Hạ Phong bùng ly cà phê lên rồi xoay người uống một ngụm, nhưng ý cười trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Cậu có thể nói cho tớ biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?” Thiệu Nhất Phàm đột nhiên nghĩ đến, “Cậu đã nghe buổi phát sóng trực tiếp vào đêm qua của Vu Đông?”

Hạ Phong kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiệu Nhất Phàm, đây đã là lần thứ hai mà Thiệu Nhất Phàm nhắc đến buổi phát sóng trực tiếp đêm qua của Vu Đông.

Hạ Phong có vẻ như suy nghĩ điều gì đó mà quay trở lại bàn của mình rồi mở máy tính lên, tìm kênh radio của Vu Đông, ‘Đêm khuya mị ảnh’, rồi click mở.

Thiệu Nhất Phàm đi theo Hạ Phong thì nhìn thấy giao diện đó nên nhìn không được mà oán giận nói: “Còn nghe nữa sao? Cũng phải, nếu là tớ thì chắc chắn sẽ nhanh chóng download làm nhạc chuông điện thoại rồi nghe mọi lúc mọi nơi.”

Hạ Phong không để ý đến Thiệu Nhất Phàm, hấn mang lên tai nghe, trong tai, trong lòng đều là giọng nói thâm tình và dịu dàng của Vu Đông.

Thì ra, đây mới là quà sinh nhật mà em tặng cho anh ư.

Hạ Phong luôn tự nhận mình là một con người lý trí, dù đối diện với bất luận sự việc gì thì đều có thể khách quan, thông dong, phân tích theo nhiều góc độ.

Nhưng Vu Đông phảng phất như đang đứng trong vụn bụi hoa, cho dù từ góc độ nào nhìn đến đều chỉ thấy được trăm hoa đua nở mà thôi.

Mỗi một câu nói, mỗi một ôm, mỗi một nụ môi đều có thể trở thành sức mạnh cho hắn.

Nếu nhà là cảng, là trạm sạc điện, là cảng tránh gió.

Hạ Phong nghĩ, vậy Vu Đông chính là nhà của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36: Đến Bây Giờ Mới Nói Với Em

Hôm nay Hạ Phong được về sớm, nhưng hắn cũng không biết vì sao lại muốn nhìn thấy Vu Đông ngay lập tức, vì vậy hắn trực tiếp lái xe đến trước cửa đài phát thanh, rồi nghe hoàn chỉnh một bữa phát sóng trực tiếp.

Khi Vu Đông nói xong lời tạm biệt để kết thúc chương trình thì tầm mắt của Hạ Phong đã liên tục chú ý vào cửa ra vào đài phát thanh, mãi cho đến khi nhìn thấy được bóng hình của Vu Đông vừa đeo khăn quàng cổ vào vừa đi ra ngoài.

“Vu Đông!” Hạ Phong xuống xe, mỉm cười vẫy tay với Vu Đông.

Vu Đông vừa nghe tiếng thì mắt nhìn khắp nơi một cách tràn đầy nghi hoặc, đợi đến lúc cô thấy Hạ Phong thì lập tức chạy đến.

“Sao anh lại đến đây?” Vu Đông hỏi.

“Anh cảm thấy đã lâu lắm rồi không đón em đi làm về.” Hạ Phong chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ đã trở nên lộn xộn khi chạy đến đây của Vu Đông.

“Em tự lái xe đi làm về được mà, đâu cần anh phải đến đây đón chứ.” Vu Đông cười nói.

“Nhưng anh muốn vậy!” Có lẽ là do bóng đêm nên giờ phút này Vu Đông cảm thấy ánh mắt của Hạ Phong đặc biệt dịu dàng.

Vu Đông không biết lúc này Hạ Phong muốn tán tỉnh cô hay đây chỉ là một câu nói đơn thuần không có ý nghĩa gì sâu xa nhưng khi cô nghe vậy thì vẫn không được tự nhiên mà cúi đầu, không ngừng đá đá mặt đất.

Cảm xúc của nữ giới rất kỳ lạ, khi mà bạn không thích một người thì bạn có thể to gan đùa giỡn người ta, nhưng khi bạn thật sự rất thích người ta thì lúc đó lại rất dễ dàng lo lắng và thẹn thùng.

Vu Đông biết, bởi vì cô quá mức để ý nên mới bắt đầu lo được lo mất.

Vu Đông cũng đã từng lo lắng, cô càng lúc càng thích Hạ Phong, nhưng nếu sau này kết quả không được như mong muốn thì có lẽ cô sẽ rất khổ sở.

Nhưng mỗi khi suy nghĩ đến đó thì Vu Đông lại không nghĩ tiếp nữa, bởi vì chỉ mới nghĩ đến đó thôi mà cô đã cảm thấy khó chịu rồi.

Bởi vậy Vu Đông bắt đầu nghĩ, cô sẽ xem nó như tất cả các hợp đồng mà cô cần giành được trước đó, cô sẽ dùng hết tất cả sức lực của mình để lấy được nó nhưng cho dù kết quả như thế nào thì cô cũng sẽ không để ý đến nữa.

Em không muốn trở nên bi quan, cũng không muốn mất anh, càng không muốn biến anh trở thành mục tiêu để công lược, em chỉ muốn khi chúng ta ở bên nhau thì cả hai đều vui vẻ.

“Em đang nghĩ cái gì thế hả?” Hạ Phong gõ đầu Vu Đông một.

“A...” Vu Đông ngẩng đầu, trong đôi mắt to tròn có ánh sáng lấp lánh, “Em đâu có nghĩ gì.”

“Vậy em cúi đầu làm gì hả?” Hiển nhiên là Hạ Phong không tin.

“Em đang cười trộm.”

Hạ Phong nghi hoặc nhìn thoáng qua Vu Đông.

Vu Đông nghịch ngợm cười nói: “Anh đến đón em thì em vui về chứ sao. Nhưng em lại không muốn cho anh biết, mất công anh biết được em dễ dỗ như vậy nữa.”

“Em đó...” Hạ Phong cũng nhận không được mà nở nụ cười, hất đuôi tay cầm lấy bàn tay của Vu Đông rồi hỏi, “Em có lạnh không?”

Vu Đông lắc đầu.

“Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói!” Hạ Phong nói.

Vu Đông sững sốt một lát nhưng cuối cùng vẫn không từ chối, bởi vì cô biết, chắc là Hạ Phong đang có chuyện muốn nói với cô.

Đường phố lúc rạng sáng rất là yên tĩnh, càng gần trung tâm thành phố thì càng trống trải. Ngẫu nhiên sẽ có một hai chiếc xe taxi chạy ngang qua rồi cố tình chạy chậm lại để thử xem hai người có muốn gọi xe không.

Hạ Phong nắm tay của Vu Đông rồi đi dọc theo đường lớn, hai người cứ đi về phía trước một cách lang thang không mục đích.

“Đã lâu rồi anh không đi dạo như thế này.” Hạ Phong bỗng nhiên nói, “Nơi này thật là yên tĩnh!”

“Anh thích sự yên tĩnh như thế này không?” Vu Đông hỏi.

“Nó làm cho anh có cảm giác bình tĩnh!” Hạ Phong có chút yêu thích sự yên lặng này.

“Nhưng em không thích cho lắm.” Vu Đông ngắm nhìn ánh đèn neon ở phía xa, giọng nói có chút gì đó cô đơn, “Nó làm cho em cảm thấy rất cô độc.”

Không biết vì sao nhưng vào giờ phút này ở trên người Vu Đông có một hơi thở hiu quạnh, phảng phất như một con chim nhạn đang bị lạc đường, nó nỗ lực tìm kiếm con đường về nhà nhưng nó đã phiêu bạt ở bên ngoài quá lâu rồi. Hạ Phong nắm thật chặt tay của Vu Đông, dường như cô đã nhận ra điều gì đó nên quay đầu lại, Hạ Phong nói: “Anh sẽ ở cạnh em.”

“Ừ!” Có lẽ là cảm xúc của quá khứ đã cảm nhiễm Vu Đông, nên giọng nói của cô hơi gượng ép.

“Hôm nay bệnh viện bảo bọn anh đưa lên lịch trực ngày Tết.” Hạ Phong nói sang chuyện khác, “Năm nay anh không phải trực.”

Vu Đông hơi vui vẻ nói: “Vậy thì anh có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Ừ!” Hạ Phong gật đầu rồi nói thử, “Vậy nên... em có thể dẫn anh về nhà chào hỏi ba mẹ vợ không?”

Vu Đông sững sốt rồi dừng bước chân, trong mắt cô có khiếp sợ, có vui vẻ, có sự khó tin, cô mang vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chú vào Hạ Phong.

“Sao vậy?” Hạ Phong dịu dàng hỏi, “Em không muốn à?”

Vu Đông vội vàng lắc đầu: “Em vẫn luôn đợi anh chủ động nói đến chuyện này.”

Lúc này lại đến phiên Hạ Phong ngơ ngẩn, sau đó Hạ Phong áy náy nói: “Xin lỗi, là do anh không cẩn thận, đáng lẽ anh phải đi từ sớm rồi.”

Vu Đông lại lắc đầu.

“Về sau nếu có chuyện gì mà anh chưa nghĩ ra kịp thì em phải nhắc nhở anh.” Hạ Phong nói.

“Em sợ anh vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng!” Vu Đông nói, dù sao thì lúc ban đầu chúng ta kết hôn cũng không phải là vì yêu nhau nên em chẳng thể nào xác định được tình cảm của anh dành cho em đã đạt đến mức độ nào.

Vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng? Vào giờ phút này Hạ Phong mới phát hiện ra rằng hán chưa bao giờ dấu diếm được suy nghĩ của mình cả, vì Vu Đông đã sớm phát hiện ra mọi chuyện rồi, chỉ là cô ấy chưa bao giờ chủ động nói ra mà thôi.

Đúng vậy, cô ấy luôn luôn là một cô gái rộng rãi, luôn nỗ lực, cố gắng vì thứ mình muốn nhưng lại chưa bao giờ bắt ép hán phải làm gì.

“Vu Đông, bây giờ em... có điều gì muốn hỏi anh không?” Hạ Phong dùng đôi tay của mình cầm cả hai tay của Vu Đông, hai người mặt đối mặt nhìn chăm chú vào nhau.

Có lẽ là đôi tay đang được nắm chặt đó đã cho Vu Đông đủ dũng khí.

“Anh... đã thích em rồi sao?” Trong mắt Vu Đông có sự thấp thòm.

Từ khi Vu Đông phát hiện cô thích Hạ Phong thì Vu Đông càng ngày càng không dám hỏi vấn đề này, bởi vì nếu đáp án là ‘không’ thì Vu Đông sẽ chẳng còn biện pháp nào để có thể ở lại bên cạnh Hạ Phong cả.

Nhưng cô càng sợ hãi hơn nếu phải trở lại những ngày tháng trước khi trùng sinh.

Trùng sinh làm cho Vu Đông trẻ lại nhưng linh hồn của cô vẫn có dấu vết cô độc của mười năm đó. Có đôi lúc con người ta càng trưởng thành thì lại càng yếu ớt!

“Nhìn anh này!” Hạ Phong dùng đôi tay nâng mặt Vu Đông lên, trong mắt của Vu Đông có ánh đèn neon nơi xa nhưng nhiều hơn cả là ánh ngược của hân.

“Anh thích em!” Hạ Phong nói một cách nghiêm túc, “Anh thừa nhận rằng mình đã từng mê mang, từng hiểu ra, thậm chí là đã từng sầu lo. Nhưng em là một cô gái... khó làm cho người ta không thích mình.”

“Em chỉ mới hai mươi hai tuổi thôi, là độ tuổi đẹp nhất của đời người nhưng không biết vì sao anh luôn nhìn không được mà đau lòng cho em. Đặc biệt khi em ở một mình trong nhà, bật tất cả đèn lên rồi ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, em cuộn tròn thân thể mình lại rồi tự ôm lấy chính mình.”

Ánh sáng trong mắt Vu Đông đã hóa thành nước mắt ướt tràn mi, phảng phất như một linh hồn cô độc đang phiêu bạt cuối cùng cũng đã tìm được bến cảng ấm áp.

“Em đừng khóc nữa!” Hạ Phong hơi hoảng loạn, hân dùng tay lau đi nước mắt của Vu Đông nhưng càng lau thì nước mắt lại càng nhiều hơn. Hạ Phong không còn cách khác nên đành kéo Vu Đông vào trong ngực mình.

Vốn Vu Đông chỉ đang rơi nước mắt nhẹ nhẹ nhưng từ lúc được Hạ Phong ôm chầm lấy thì cô đã dựa vào đầu vai của Hạ Phong mà khóc òa lên như một đứa trẻ, tiếng khóc này có lẽ là vì tình yêu, vì sự cô độc và vì mười năm đợi chờ.

Thế giới này luôn có một số ít người luôn giữ vững niềm tin của mình về tình yêu, về khát vọng với một nửa kia của mình. Họ luôn tin tưởng rằng trên thế giới này, ở một nơi nào đó vẫn có một người cũng đang tìm kiếm họ.

Vì thế cứ như vậy, một năm rồi lại một năm, họ chờ đợi, tìm kiếm, thanh xuân cứ như vậy mà từ từ biến mất nhưng họ vẫn chưa tìm được hạnh phúc của chính mình. Vì vậy ở giữa xã hội, họ mang theo sự phê bình, cô độc mà bước đi.

“Được rồi, em khóc đi!” Cuối cùng thì Hạ Phong cũng từ bỏ việc dỗ dành Vu Đông nín khóc.

Thực ra Hạ Phong cũng không biết vì sao Vu Đông lại bỗng nhiên khóc lên, nhưng vào giờ phút này, hân chỉ nghĩ đến việc ôm cô, ở bên cạnh an ủi cô mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, Vu Đông cảm giác cô phảng phất lại trở về cái ngày mới trùng sinh ấy, cô khóc đến mức muốn ngất luôn.

Xả một hơi xong thì Vu Đông hơi ngượng ngùng mà lau lau mặt mình, hốc mắt cô đỏ rực giống như một con thỏ đang xấu hổ vậy.

“Mặt em sưng hết lên rồi kìa!” Trong mắt Hạ Phong tràn đầy sự sùng ái.

“Cho dù sưng lên thì vẫn xinh đẹp!” Giọng nói của Vu Đông vẫn còn hơi nức nở.

“Được rồi, em là cô gái xinh đẹp nhất!” Hạ Phong phảng phất như bất đắc dĩ lắm, hân dặt tay Vu Đông lần nữa rồi nói, “Chúng ta về thôi!”

“Đợi một chút!” Vu Đông giữ chặt Hạ Phong rồi nói, “Em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừ?” Hạ Phong nhìn Vu Đông rồi dừng chân lại.

“Chắc là anh biết em thích anh đúng không!” Vu Đông đỏ mặt nhưng vẫn kiên định nói, “Em cũng thích anh, em muốn nói cho anh biết điều đó.”

Từ những biểu hiện vừa rồi của Vu Đông thì Hạ Phong sao có thể không biết là Vu Đông thích hân chứ. Nhưng câu ‘thích’ này từ trong miệng Vu Đông nói ra lại khiến lòng Hạ Phong nổi lên sự rung động.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Phong khề hôn Vu Đông, nhưng đây lại là lần tâm linh hân khát vọng nhất, nó phảng phất muốn xuyên thấu qua đôi môi non mềm, đầu lưỡi triền miên này mà đi thẳng tới chỗ sâu nhất trong tâm linh của đối phương.

Đường phố yên tĩnh, những thân cây khô khốc, những bóng đèn đường mờ nhạt, đôi tình nhân đang ôm hôn nhau chính là phong cảnh cuối cùng của con đường này vào lúc nửa đêm.

Tình yêu của người khác thì rất dễ dàng nhận ra bởi vì bạn không biết đối phương có đang yêu thật hay không.

Nhưng tình yêu của mình thì lại rất khó tìm thấy bởi vì bạn biết rõ bạn có yêu đối phương hay không.

Thế gian có biết bao nhiêu đôi tình nhân, vì tình yêu mà kết hôn để trở thành vợ chồng thì sẽ có bấy nhiêu đôi tình nhân vì lạc mất nhau mà cuối cùng lại ở bên cạnh người khác.

Con người là sinh vật đơn giản nhất nhưng cũng phức tạp nhất, dễ dàng chấp nhận nhưng lại vô cùng kiên trì trên thế giới này, và luôn tràn ngập sự mâu thuẫn đến tột cùng.

Cho dù bạn thuộc loại người nào thì tôi cũng hy vọng bạn đã từng có được, hoặc có thể có được loại hạnh phúc như vậy!

@@

Trên đường trở về nhà thì Vu Đông lại ngủ rồi, có lẽ bởi vì đã khóc đến mệt mỏi.

Hạ Phong vừa nhìn chăm chú con đường phía trước vừa nghĩ đến bộ dạng khóc thút thít của Vu Đông.

Vu Đông phảng phất có được một câu chuyện xưa không thuộc về tuổi tác của mình, và cũng không đến từ việc thất tình hay suy sụp.

Mà đó là một loại khí chất do năm tháng cô đọng lại.

Anh không biết có thứ gì đã từng làm tổn thương em nhưng từ nay về sau anh sẽ luôn bảo vệ em.

Hạ Phong nhẹ nhàng ôm Vu Đông ra khỏi chiếc ghế phụ của xe, độ chênh lệch nhiệt độ làm Vu Đông tự giác rụt vào lồng ngực của Hạ Phong. Hạ Phong thuận thế ôm chặt cô hơn một chút. Hắn bước chân nhẹ nhàng rồi chậm rãi đi đến thang máy.

Lúc đi đến cửa nhà thì Hạ Phong phát hiện hắn không thể mở cửa được nhưng lại không muốn đặt Vu Đông xuống mặt đất nên bất đắc dĩ cuối cùng hắn chỉ có thể đánh thức Vu Đông.

“Vu Đông.” Hạ Phong nhẹ giọng hô.

“Ư~” Vu Đông mơ mơ màng màng mở to mắt hỏi, “Về đến nhà rồi sao?”

“Đến rồi, em xuống rồi dựa vào người anh, anh mở cửa ra trước đã.” Hạ Phong nói.

Vu Đông tìm tìm kiếm kiếm một hồi thì móc ra chiếc chìa khóa từ túi áo lông vũ, nói: “Để em mở cửa!”

Hạ Phong ôm Vu Đông bước vào phòng ngủ của cô rồi kéo chăn ra, để Vu Đông vào rồi lại đắp lên.

Hắn xoay người lại thì thấy Vu Đông đang tròn mắt nhìn mình nên cười trấn an, nói: “Em ngủ đi, không thì mệt mỏi bây giờ!”

“Hạ Phong, bỗng nhiên hôm nay em đã có lòng trung thành với nơi này.” Vu Đông nói.

Bàn tay đang sửa sang lại chăn của Hạ Phong lập tức cứng đờ, được một lúc thì hắn bắt đầu đau lòng, thì ra từ đó cho đến nay em vẫn không có cảm giác an toàn như vậy sao, là sai lầm của anh.

“Vậy lòng trung thành này có thể duy trì được bao lâu?” Hạ Phong cười nói.

“Ừm... Em hy vọng là rất lâu, lâu đến lúc cả hai chúng ta đều không thể bước đi được nữa.” Vu Đông nghĩ nghĩ nói.

“Lúc đó chỉ sợ em phải nắm tay anh.” Hạ Phong cười nói.

“Cũng phải ha, dù sao thì anh già hơn em nhiều quá!” Vu Đông cười nói.

“Vậy anh đây phải cảm ơn em trước rồi!”

Vu Đông nghe xong thì cười hi hi.

“Chúc ngủ ngon!” Hạ Phong khẽ hôn lên trán Vu Đông.

Xin lỗi, đến bây giờ anh mới nói cho em biết, anh thích em!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Tráng Tráng Nguy Hiểm

Đã gần đến cuối năm, tuy đây là lần đầu tiên gây dựng sự nghiệp nhưng Hường Hiểu Nguyệt cũng không muốn làm cho bản thân mệt mỏi quá. Vì vậy, trừ những hợp đồng sắp hoàn thành xong thì những thứ khác đều bị Hường Hiểu Nguyệt để sang một bên, dự định sẽ làm vào năm sau.

Đã bận rộn làm việc hơn nửa năm nhưng ba cô bạn thân vẫn chưa ăn được một bữa cơm đảng hoàng với nhau. Vì vậy trưa nay, Hường Hiểu Nguyệt mời hai người đi ăn ở một tiệm ăn cay vị Tứ Xuyên gần đó.

“Người ta nói ăn chua là con trai, ăn cay là con gái. Đứa bé này của cậu chắc là con gái rồi!” Sau khi Nhậm Hân Hân mang thai thì tự nhiên rất thích ăn cay, Hường Hiểu Nguyệt biết vậy nên trêu chọc.

“Chuyện này cũng chưa chắc.” Trên mặt Nhậm Hân Hân đều là sự vui vẻ khi được làm mẹ, “Cho dù là con trai hay con gái cũng là con của tôi!”

“Cậu nói sai rồi! Là của chúng ta!” Vu Đông gấp đồ ăn bỏ vào chén của Hân Hân rồi nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tôi đồng ý với suy nghĩ của cậu.”

“Đương nhiên, tôi dám khẳng định đây chắc chắn là đứa bé gái.” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông đồng ý với mình thì lập tức khoe ra.

“Mặc kệ hai cậu.” Nhậm Hân Hân không có dự định tranh luận vấn đề này nữa.

Hường Hiểu Nguyệt cũng không thảo luận giới tính của đứa bé nữa mà chuyển hướng sang chuyện của Vu Đông, cô nàng bà tám nói: “Cả ngày hôm nay mặt mũi của cậu đều hồng hào, có chuyện gì vui à?”

Nhậm Hân Hân nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, cô nhớ đến trạng thái lúc này của Vu Đông ở phòng làm việc. Vu Đông trông rất vui vẻ, hơn nữa còn trộm cười mấy lần nữa, biểu cảm trên mặt y như đang rơi vào bể tình vậy.

“Chuyện tình của cậu với Hạ Phong đã phát triển hơn nữa rồi?” Nhậm Hân Hân hỏi.

Vu Đông cũng không giả vờ giả vịt mà buông chiếc đũa xuống rồi nói: “Hai cậu đã nói muốn Hạ Phong mời ăn cơm đúng không? Thông báo ngày giờ được rồi đó!”

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một, họ đều nhìn được sự hóng chuyện trong mắt nhau.

“Ai da, lúc trước có người nào đó đã nói phải đợi tình cảm ổn định hơn thì mới được mà? Vậy là cậu đã thành công bắt được người ta rồi?” Hường Hiểu Nguyệt nhướn mày hỏi.

“Chuyện đó là đương nhiên!” Vu Đông khoe khoang nói.

“Trách không được sắc mặt của cậu tốt như vậy ha, xem ra tối hôm qua cậu đã được Hạ Phong làm cho dễ chịu rồi hả.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói.

Vu Đông sùng sốt rồi lập tức cười mắng: “Cậu đó, sao có thể ô\* như vậy hả!”

(\*ô: nói chuyện, dùng từ khiến người ta dễ liên tưởng đến chuyện đó, làm người nghe cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng)

“Cái gì mà ô chứ, cậu đi ra ngoài hỏi người ta thử coi, vợ chồng nhà nào mà không lái xe hả, không lái xe mới ô có được không.” Hường Hiểu Nguyệt phản bác.

Nhậm Hân Hân ở bên cạnh liên tục gạt đầu phụ họa, nhưng khóe mắt đuôi lông mày của cô nàng đều tràn đầy ý cười.

“Kệ cậu!” Vu Đông cảm đũa lên, không cãi cọ gì với Hường Hiểu Nguyệt nữa, “Dù sao thì đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.”

“Ai... Đùa thì đùa.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Nhưng từ lúc đầu cho đến bây giờ cậu luôn là người theo đuổi Hạ Phong, có điều chuyện này cậu sẽ không dự tính tự nhào lên chứ.”

Vu Đông dùng đũa chọc chọc chén đĩa rồi do dự nói: “Tôi chưa nghĩ đến vấn đề này.”

“Chuyện này cậu không chủ động là tốt nhất, phải rút rè khi thích hợp biết không.” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ kiến thức rộng rãi nói, “Đàn ông sao, đối diện với cô gái mà mình thích thì chắc chắn sẽ không nhịn được đâu.”

“Đã rồi!” Vu Đông vẻ mặt hiểu ra, “Vậy lúc anh ấy nhào tới thì tôi sẽ phối hợp một chút.”

“Phi, cậu là cái thứ đã cho không còn đưa thêm tiền nữa.” Hường Hiểu Nguyệt ‘phi’ một.

“Cái gì mà cho không, đưa thêm tiền hả. Người đàn ông tôi thích nhào tới, không lẽ tôi còn phải né sao? Nếu anh ấy nhào vào ngực người khác thì phải làm sao bây giờ hả?” Vu Đông phản bác.

“...” Hường Hiểu Nguyệt luôn nhanh mồm dẻo miệng nhưng bây giờ cũng không biết nói gì nữa.

“Ha ha ha... Khụ khụ...” Nhậm Hân Hân cười đến sặc sùng, “May mắn đây là phòng riêng đó, không thôi người ta mà nghe được thì chúng ta sẽ bị cười nhạo.”

Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt liếc nhau, hai người cũng cảm thấy có chút buồn cười.

“Đúng rồi, Đông Đông, cậu phải tham gia tiệc tối tất niên gì đó phải không?” Nhậm Hân Hân đột nhiên nói.

“Đúng vậy, cuối ngày mai tôi sẽ phải đi diễn tập.” Vu Đông trả lời.

“Vậy cậu định hát bài gì thế?” Hường Hiểu Nguyệt cũng chen vào hỏi.

“Tớ vẫn chưa nghĩ ra, tối hôm nay tớ phải xác định hát bài gì rồi. Chiều nay tớ sẽ suy nghĩ tiếp, hai cậu cũng nghĩ giúp tớ với.” Vu Đông nói.

Bởi vì tiệm ăn rất gần phòng làm việc nên ba người ăn xong thì chậm rãi đi về phòng làm việc, con đường dành riêng cho người đi bộ rất náo nhiệt, người đến người đi và người bán hàng rong đi lại rất đông đúc, lúc này có một cô bé ôm lồng hoa đi ngang qua ba người.

Vu Đông ngẩng người một lát, cô hơi mơ hồ nhớ đến đêm Giáng Sinh, bộ dáng Hạ Phong tặng một đóa hoa hồng cho cô.

Reng reng reng...

Vu Đông lấy di động ra nhìn thì thấy là Hạ Phong gọi điện thoại đến, cô lập tức vui vẻ ra mặt mà nhận cuộc gọi: “Anh dậy rồi sao.”

“Ừ, anh đang trên đường đến bệnh viện.” Hạ Phong mang tai nghe bluetooth nói, “Em ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi, ăn cùng Hiểu Nguyệt và Hân Hân, anh thì sao?”

“Anh cũng ăn rồi.” Hạ Phong nói xong thì bỗng nhiên phát hiện ra không còn đề tài gì để nói nữa nên hai bên đều yên tĩnh lại.

“Anh... Anh gọi điện thoại đến cũng không có chuyện gì đâu.” Thật ra hẳn chỉ muốn gọi điện cho cô thôi nhưng những lời như thế này Hạ Phong thật sự không có mặt mũi nào mà nói ra.

“À...” Vu Đông tự nhiên có thể nghe được ẩn ý trong lời nói của Hạ Phong, “Anh bỗng nhiên muốn gọi điện thoại cho em?”

“Ừ!” Tuy rằng hai người cách xa nhau một điện thoại nhưng Hạ Phong vẫn không được tự nhiên cho lắm.

“Hi hi...” Tiếng cười của Vu Đông thông qua sóng điện truyền tai của Hạ Phong, Hạ Phong cảm thấy không được tự nhiên thì không được tự nhiên đi, chỉ cần em vui vẻ là được.

“Đúng rồi, hai ngày nữa em phải tham gia tiệc tối văn nghệ của đài truyền hình. Em phải lên đó hát một bài, anh có rảnh tới đó xem không?” Vu Đông hỏi.

“Tiệc tối văn nghệ diễn ra vào buổi tối đúng không?” Hạ Phong nhíu mày nói, “Buổi tối mấy bữa nay anh đều có cuộc giải phẫu. Vu Đông, thật xin lỗi.”

“Không sao, không sao, em cũng hiểu thôi. Em đã đoán được là anh không rảnh mà.” Vu Đông lại hỏi, “Vậy anh giúp em nghĩ ra một bài hát với, em còn chưa xác định được muốn hát bài nào nữa.”

“Anh quyết định?” Hạ Phong hơi chần chờ.

“Dù sao anh cũng phải giúp em một việc nhỏ chứ!” Vu Đông không tự giác được mà dùng giọng điệu hờn dỗi.

“VẬY...” Ánh mắt của Hạ Phong nhìn về phía chiếc cd mới mua để trong xe, album ‘Tôi rất bận’ của Châu Kiệt Luân được phát hành vào ngày 2 tháng 11, bên trong album có một bài hát với ca từ rất hay, “Sứ Thanh Hoa của Châu Kiệt Luân được không?”

“Anh thích nghe bài đó?” Vu Đông hỏi.

“Ừ!”

“Vậy em sẽ hát cho anh nghe.”

Đợi đến lúc Vu Đông cúp điện thoại thì thấy Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân ra về muộn ới.

“Cậu cũng mang thai rồi à?” Vu Đông nhìn không được mà châm chọc Hường Hiểu Nguyệt.

“Rõ ràng là tớ đã bị cậu ghê tởm đến muốn ới, vậy mà cậu còn có thể nói như vậy nữa.” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói.

“Đông Đông, cậu thật sự là thấy sắc quên bạn, lúc này cậu còn nói muốn bọn tớ suy nghĩ giúp cậu đó.” Nhậm Hân Hân cũng nhìn không được mà nói, “Tớ và Hiểu Nguyệt đều suy nghĩ nát óc này giờ vậy mà cuối cùng cậu lại cho Hạ Phong quyết định.”

“Không chi vậy đâu... Cậu không nghe người ta nói sao.” Hường Hiểu Nguyệt học giọng điệu lúc này của Vu Đông, “Anh muốn nghe sao, vậy em sẽ hát cho anh nghe.”

Nói xong thì hai người lại nhìn không được mà cười không ngừng.

Vu Đông mang về mặt xem thường, mặc kệ hai cô gái đang ghen ghét mình.

@@@

1 giờ 30 phút rạng sáng.

Quảng cáo đầu tiên được phát xong thì đã đến lúc nhận cuộc gọi từ người nghe, Vu Đông thuần thục nhận điện thoại: “Xin chào bạn, tôi là Ngư Đông.”

“Xin chào Ngư Đông, tôi... Tôi đã thấy được cô!” Giọng nói của Tráng Tráng này hơi kỳ quái.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi sao?” Ngư Đông hiểu kỳ nói.

“Ừ, tôi đã ngồi trước cửa đài phát thanh hai lần. Lần đầu tiên tôi chỉ đi thăm dò đường đi ở đó và cô cũng đã về bằng xe buýt, lần thứ hai thì cô đã lái xe đi rồi nên tôi vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với cô.”

Vu Đông nhú mồm, cảm thấy có một sự lạnh lẽo truyền đến từ sống lưng.

‘Trời ạ, biến thái đó! Mau chóng báo cảnh sát!’

‘Ngư Đông báo cảnh sát đi!’

‘Báo cảnh sát!’

Vũ ca cũng lo lắng nên đứng trước cửa sổ dùng động tác của mình ý bảo Vu Đông có muốn báo cảnh sát hay không. Vu Đông do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Xem ra bạn là một Tráng Tráng nguy hiểm.” Vu Đông cười nói, “Giọng nói của bạn hơi kỳ quái, là do cố ý đè thấp giọng sao?”

“Không phải, tôi đã mua một máy biến đổi giọng nói ở dưới cầu, chỉ có mười đồng tiền một nên chất lượng không được tốt cho lắm.” Giọng điệu của Tráng Tráng nguy hiểm mang chút ít sự oán giận.

“Công cụ gây án vẫn nên mua tốt một ít, nếu không sẽ dễ bị cảnh sát bắt được lắm đó.” Vu Đông thăm thía nói, “Thuận tiện cũng nói cho bạn biết một chuyện, tôi là quán quân tự do vật lộn đó.”

“Ồi... Hình như cô hiểu lầm tôi rồi. Tôi không có dự định làm gì cô đâu.” Tráng Tráng nói.

Vu Đông sùng sốt: “Vậy tại sao bạn theo dõi tôi?”

“Tôi chỉ đi ngang qua thôi chứ không có theo dõi cô.” Tráng Tráng nguy hiểm rất ngay thẳng mà nói, “Chuyện tôi phải làm là trả thù xã hội này.”

‘Trời ạ... Người dẫn chương trình, gần đài phát thanh có ba trường mẫu giáo đó, chắc không phải...’

‘Quá kiêu ngạo rồi. Mau báo cảnh sát đi, muốn trả thù xã hội mà còn dám gọi điện thoại đến radio báo trước nữa.’

...

Vu Đông càng nhú chặt đôi lông mày hơn: “Tôi có thể hỏi xã hội đã làm chuyện gì với bạn mà bạn lại muốn trả thù nó?”

“Có thể cô sẽ là người cuối cùng trên thế giới này nói chuyện điện thoại với tôi nên tôi sẽ nói chuyện của mình cho cô nghe.” Tráng Tráng nguy hiểm bắt đầu kể chuyện của mình, “Tôi sinh ra là đứa trẻ của một thôn nhỏ, từ nhỏ trong nhà tôi đã nghèo khó nhưng thành tích học tập của tôi rất tốt. Lúc đó học trung cấp xong sẽ được bao việc làm sau khi ra trường. Tôi không muốn ảnh hưởng đến gia đình nên đã bỏ thi đại học mà học trung cấp. Thế nhưng đến lúc tôi tốt nghiệp thì chế độ đó lại hủy bỏ.”

“Tôi cũng không nhụt chí mà tìm đường vào thành phố làm công cho người ta, bọn họ khinh thường tôi là người nhà quê rồi lại ghét bỏ bằng cấp thấp của tôi nên tôi không tìm được việc làm. Bởi vậy tôi chỉ có thể đến công trường dọn gạch, cực cực khổ khổ làm cả một năm thì ông chủ cảm phiền bỏ trốn.”

“Tôi mệt mỏi, muốn về nhà, người trong thôn nói tôi là một tú tài nhưng lại sống thành dạng này, thật là mất mặt. Cha mẹ tôi tuy không nói gì nhưng biểu tình trên mặt cũng không tốt. Vì thế tôi lại rời khỏi nhà, đi phiêu bạt bên ngoài một mình. Từ đó về sau tôi chỉ dám nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu nữa, mang tất cả tiền mình kiếm được mà gửi về nhà, chỉ có như vậy mới dần dần có được một chút tiếng thơm.”

“Nhưng lúc tôi ở bên ngoài một mình thì nghèo đến nỗi mỗi ngày chỉ có thể ăn bánh bao, nếu không ngủ ở dưới cầu thì ngủ ở ghế đá công viên, nhưng cho dù là vậy thì vẫn có người đuổi tôi đi...”

“Tôi vẫn không từ bỏ mà đi làm marketing, tôi chỉ cần người ta bao ăn bao ở nên cho dù chỉ có thể lấy lương cơ bản cũng được. Nhưng 5 năm, suốt 5 năm, tôi vì công ty sáng tạo nhiều đơn hàng như vậy nhưng ông chủ cũng chịu không cho tôi một phần tiền hoa hồng. Tôi nói chuyện với ông chủ, ông ta lại nói lúc trước tôi nghèo như một tên ăn mày, là ông ta đã thu nhận tôi mà tôi còn không biết xấu hổ dám nói chuyện tiền bạc? Tôi giận quá nên đã đánh ông chủ, kết quả là cảnh sát bắt tôi rồi phạt tôi một năm tù.”

“Đợi đến lúc tôi được thả ra thì chẳng còn gì cả. Tôi lấy tiền lương lúc trước mình dành dụm được mở một quán ăn nhỏ. Tôi bán thức ăn sáng, thức ăn khuya, thức khuya dậy sớm, nhưng quản lý đô thị lại đuổi tôi đi, nói tôi ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố và tịch thu tất cả tài sản của tôi... Ha ha... Xã hội này không muốn cho tôi sống đúng không?” Tráng Tráng nguy hiểm cả giận nói, “Vậy tôi cũng không cần sống nữa.”

Vu Đông nghe xong thì cup mắt xuống, cô suy nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi: “Bạn có thích nghe tiết mục của tôi không?”

“Thích.” Tráng Tráng nguy hiểm trả lời.

“Thích chỗ nào thế?”

“Tôi thích giọng nói của cô. Bởi vì chưa từng có ai dịu dàng nói chuyện với tôi như vậy.” Tráng Tráng trả lời.

“Vậy bạn có thích loại hoa nào không?”

“Có...” Tráng Tráng ngần ngừ, “Tôi rất thích hoa đại trên sườn núi nhà tôi, vào mùa xuân khắp núi đồi đều là hoa đại, hơn nữa lúc đó còn có rất nhiều bướm”

“Bạn có nhớ nhà không?” Vu Đông hỏi lại.

“...” Bên kia điện thoại yên tĩnh một lát rồi bỗng nhiên giọng nói có chút nghẹn ngào đó lại vang lên lần nữa, “Tôi rất nhớ, mỗi ngày tôi đều nhớ đến nó.”

“Bạn đến nghe tôi hát có được không, tôi sẽ đưa cho bạn một tấm vé vào cửa của tiệc đêm tất niên, xem như là lời cảm ơn vì bạn đã thích tiết mục của tôi.” Vu Đông nói, “Lát nữa lúc tôi rời khỏi đây sẽ đặt vé ở ghế đá công viên bên trái đài phát thanh.”

“...” Tráng Tráng im lặng một lúc lâu.

“Hôm đó tôi sẽ đứng trên sân khấu rồi hát một bài tặng cho bạn. Nếu bạn phải rời khỏi đây, cho dù bạn muốn đi đâu thì mong bạn có thể nhận lấy món quà của tôi xong lại đi có được không?”

“Tít tít tít...”

Tay cầm điện thoại của Vu Đông thả lỏng lại, cuối cùng cô nói vào micro một câu: “May mắn sẽ không ở bên cạnh mỗi người, cho nên chúng ta càng phải sống dũng cảm hơn nữa!”

Lúc tan ca, Vũ ca lại ngăn cản Vu Đông đi đặt vé vào cửa nhưng Vu Đông không đồng ý. Vũ ca đành phải đi cùng Vu Đông, nhưng lúc ra khỏi cửa đài phát thanh thì Vu Đông đã thấy Hạ Phong đứng ở đằng xa.

“Anh...” Vu Đông giật mình nói.

Hạ Phong cười cười cầm tay Vu Đông, sau đó mới nói lời cảm ơn với Vũ ca rồi mới nói: “Anh đưa em đi.”

Anh sẽ không ngăn cản em làm chuyện mà mình muốn làm, nhưng chỉ cần đó là chuyện nguy hiểm thì anh chắc chắn sẽ làm cùng với em.

“Em không biết anh ta có đến đây lấy hay không, nhưng em hy vọng mình có thể làm một chút gì đó.” Vu Đông giải thích với Hạ Phong.

Hai người đặt bức thư xuống ghế đá rồi lấy một cục đá đè lại rồi mới xoay người rời khỏi.

Hạ Phong đưa Vu Đông lên xe, chờ Vu Đông về nhà rồi mới lái xe chạy về bệnh viện.

Đêm thực là yên tĩnh, phảng phất như đã qua một thế kỷ, cuối cùng một đôi tay tái nhợt cũng cầm bức thư đang nằm trên ghế đá lên.

Trên bức thư màu trắng có viết một dòng chữ:

Đưa cho Tráng Tráng của đêm nay ---- Ngưng Đổng, ngày 22 tháng 1 năm 2008.

Một giọt nước mắt rơi xuống làm ướt phong thư màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38: cầu Của Hướng Hiểu Nguyệt

Đêm tất niên, đài truyền hình thành phố thuê một sân vận động lớn để làm sân khấu.

Vu Đông làm xong tạo hình thì đến hậu trường trước nửa tiếng để đợi lên sân khấu. Người đến người đi, trong hậu trường mọi người đều mặc đủ kiểu trang phục nên cái đầm của Vu Đông cũng không có vẻ khoa trương cho lắm.

Vu Đông cũng không phải một nhân vật lớn nên tự nhiên là không có phòng nghỉ, vì vậy cô chỉ có thể tìm một góc ít người rồi ngồi chơi đi động thôi.

Ai, di động lúc này thật là ít tính năng quá đi mà...

"Đông Đông..." Hường Hiểu Nguyệt tìm kiếm ở hậu trường một hồi lâu thì mới thấy được Vu Đông đang ngồi ở một góc.

"Hiểu Nguyệt? Sao cậu vào được đây?" Vu Đông đưa cho Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân mỗi người một tấm vé vào cửa, nhưng bụng của Nhậm Hân Hân đã lớn quá rồi nên không tiện ra ngoài, vì vậy chỉ có một mình Hường Hiểu Nguyệt đến đây.

"Tớ có người quen mà." Hường Hiểu Nguyệt cười chỉ chỉ đằng sau.

"Vu Đông." Lôi Chấn trang điểm long trọng bước ra từ phía sau Hường Hiểu Nguyệt.

Lúc này Vu Đông mới thấy được Lôi Chấn, Lôi Chấn là bạn thân thời đại học của Phuong Hoa, bởi vì đã mười năm không gặp nên ký ức của cô về người này cũng không sâu sắc lắm, mấy lần trước cô còn không nhớ được tên cậu ta. Cũng nhờ ngày diễn tập hôm qua nên cô mới nhớ lại được, hơn nữa cũng đã quen biết hơn.

"Chín giờ rồi cậu mới lên sân khấu phải không." Lôi Chấn làm người dẫn chương trình của tiệc tối nên rất rõ ràng quy trình của buổi tiệc, vì vậy mới đề nghị, "Vẫn còn đến hai tiếng nữa mà, nếu không cậu vào phòng nghỉ của bọn tớ chờ đi, bên đó cũng ít người."

"Chuyện này có phiền đến cậu quá hay không?" Vu Đông do dự nói.

"Không đâu, mọi người đều là bạn học mà. Hơn nữa chị Ân Na cậu cũng gặp rồi đó." Lôi Chấn cười lắc đầu.

"Đi đi, cậu xem chỗ này rối loạn như vậy, cậu còn ngồi đợi ở đây sẽ vướng chân vướng tay người khác hơn đó." Hường Hiểu Nguyệt cũng đứng một bên khuyên nhủ.

Vì vậy Vu Đông đi theo Lôi Chấn đến phòng nghỉ của người dẫn chương trình. Lý Ân Na đang xem lại tấm thẻ nhắc nhở, cô nàng thấy mấy người đi vào thì cũng chỉ cười cười nói một câu 'đã đến rồi à', hiển nhiên là do Lôi Chấn đã nói trước với cô ấy.

Vu Đông nói câu cảm ơn rồi ngồi xuống ghế sofa cùng với Hường Hiểu Nguyệt.

Chỉ chốc lát sau thì một nhân viên công tác đi vào, nói với Lý Ân Na và Lôi Chấn là đạo diễn đang muốn gặp họ, vì vậy hai người đều đi ra ngoài.

Cuối cùng thì chỉ còn lại Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông ở trong phòng nghỉ, một lát sau thì hai người nhanh chóng nói chuyện một cách náo nhiệt.

"Bộ đàm này nhìn cũng được lắm chứ, làm gì mà khoa trương như cậu nói đâu." Hường Hiểu Nguyệt nhìn chiếc đàm Vu Đông đang mặc rồi nói.

"Cậu không cảm thấy tớ là một vị khách quý không có tiếng tăm gì, đi vào chỉ để góp cho đủ số lượng thì ăn mặc như vậy là quá mức long trọng à?" Vu Đông chỉ chỉ vào bản thân nói.

"Ha ha, cũng phải, bộ đồ này của cậu so với bộ đồ lúc nãy của Lý Ân Na thì càng cướp sự chú ý nhiều hơn đó." Hường Hiểu Nguyệt cười cười nói, "Chỉ có điều nếu mặc bộ này lên sân khấu rồi cộng thêm ánh đèn nữa thì hiệu quả chắc chắn rất tốt!"

"Giờ này cậu vẫn chưa vào hội trường à?" Vu Đông nhớ rõ người xem phải vào hội trường trước.

"Không sao đâu, không cần vội vã như vậy, dù sao thì nhiệm vụ chủ yếu của tớ là đến đây cổ vũ cậu thôi." Hường Hiểu Nguyệt lật qua lật lại cái túi xách mới của mình rồi móc ra một camera loại nhỏ, bộ dáng như đang hiển vật quý nói, "Lát nữa tớ sẽ chụp cho cậu mấy tấm ảnh xinh xinh đẹp đẹp."

Vu Đông không thêm phản ứng với cái camera của nhưng lại bị cái túi xách khoa trương của cô nàng hấp dẫn.

Một cái túi xách nữ nhỏ nhắn, trên thân túi đều là cái dùi\* sắc bén, dưới ánh đèn mấy cái dùi đều sáng lên lấp lánh làm người ta sợ hãi.

(\*cái dùi: đồ dùng để tạo lỗ thủng, thường bằng sắt, hình que, có một đầu nhọn)

"Thứ này của cậu là túi xách hay là hung khí thế hả?" Vu Đông nhìn không được mà chăm chọc.

"Cái này sao..." Hường Hiểu Nguyệt nhìn thoáng qua cái túi xách của mình rồi đắc ý nói, "Đây là cái túi xách mới nhất bây giờ đó. Tớ đã phải nhờ người mua giấu ở Mỹ, giấu lắm đúng không, vào lúc nguy hiểm còn có thể dùng làm vũ khí nữa."

"Đúng vậy đó!" Vu Đông bĩu môi.

Lúc này di động đột nhiên vang lên, Vu Đông mở di động ra thì thấy là tin nhắn của Hạ Phong gửi đến.

'Anh sẽ ở đây nhìn em'

Nhìn tin nhắn ngắn gọn đó thì Vu Đông nhìn không được mà bật cười một cách ngọt ngào.

"Tin nhắn của Hạ Phong?" Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông cười ngọt ngào như vậy thì suy đoán.

"Ừ!" Vu Đông gật đầu.

"Thật hâm mộ đó." Hường Hiểu Nguyệt hơi thương cảm nói, "Cậu nói thử xem, bây giờ 'cầu' của tớ đang ở đâu vậy?"

"Cầu?" Vu Đông hơi sững sốt.

"Độc thân 'cầu' của tớ chứ gì." Hường Hiểu Nguyệt giải thích làm cho Vu Đông nhin không được mà cười một.

"Người theo đuổi của cậu nhiều lắm mà?" Trong ba người thì Hường Hiểu Nguyệt là người có đào hoa\* nhiều nhất.

(\*đào hoa ở đây là chỉ người theo đuổi)

Hường Hiểu Nguyệt cầm lấy một gối ôm rồi ôm vào trong ngực, hiếm thấy mà nói một câu cảm tính: "Những người mà tớ hẹn hò trước đó dù nói là yêu đương nhưng thực chất cũng chỉ là làm bạn mà thôi. Không biết chừng nào tớ mới có thể tìm được một người mà mình thực sự yêu thích nữa."

Trong mắt của Vu Đông hiện lên bóng dáng của Tần Dục, nói: "Có lẽ người này đã xuất hiện rồi đó, chỉ là các cậu vẫn chưa yêu nhau mà thôi."

"Đã xuất hiện rồi sao? Sao có thể chứ, nếu tớ có thể thích thì đã sớm thích rồi." Hường Hiểu Nguyệt gắng nhớ lại tất cả những người đàn ông độc thân mà mình quen biết, rồi sau đó lập tức phủ định ngay.

"Chuyện duyên phận mà, ai nói chính xác được chứ." Vu Đông nói một câu đầy thâm ý.

Hai người vẫn luôn ngồi trong phòng nghỉ mà nói chuyện phiếm, cho đến lúc nhân viên công tác thông báo cho Vu Đông đã đến lúc lên sân khấu thì Hường Hiểu Nguyệt mới rời khỏi hậu trường đi đến thính phòng.

@@@

Bệnh viện thành phố, tất cả TV tối hôm nay đều phát sóng trực tiếp tiệc tất niên.

Y tá trưởng Lưu ngừng đầu nhìn TV một, thấy tên các tiết mục đang chạy, đã sắp đến tiết mục của Vu Đông, vì vậy liền vội vàng gọi điện thoại đến văn phòng khoa ngoại, khoa u.

"Bác sĩ Hạ có ở đó không?" Y tá trưởng Lưu hỏi.

"Hạ Phong đã đi phòng bệnh rồi." Kiều Minh nhận điện thoại nói.

"Được rồi, chị biết rồi." Y tá trưởng Lưu cúp điện thoại, đi dọc theo hành lang phòng bệnh một hồi thì đúng lúc thấy Hạ Phong đi ra khỏi phòng bệnh nên vội vàng kêu Hạ Phong lại.

"Bác sĩ Hạ, tiết mục của Vu Đông sắp tới rồi."

Hạ Phong hơi sững sốt, nhớ đến việc hần đã nhờ y tá trưởng Lưu nên nói một câu 'cảm ơn' rồi cầm bệnh án đi về bàn y tá cùng với y tá trưởng Lưu.

@@

"Các bạn khán giả, người kế tiếp biểu diễn tiết mục cho chúng ta chính là người dẫn chương trình của đài phát thanh, Ngự Đông. Cô ấy sẽ tặng cho chúng ta ca khúc 'Sứ Thanh Hoa\*'. Mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh đi nào."

(\*Sứ Thanh Hoa: một loại sứ vẽ hoa văn xanh trên phôi gốm và phủ men bóng bên ngoài, sau đó mới đem đi nung)

Lý Ân Na vừa nói xong thì trong tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm không ngừng, Vu Đông mặc một chiếc đầm đuôi cá bước ra dưới ánh đèn đủ loại màu sắc.

"A a a... Vu Đông, cậu đẹp nhất!" Hường Hiểu Nguyệt đang yên yên tĩnh tĩnh ngồi thì khi thấy được Vu Đông một lần từ chỗ ngồi nhảy lên, làm cho khán giả ở chung quanh đều bị dọa.

Hạ Phong đứng kế bên bàn y tá, trong mắt cũng tràn đầy sự kinh diễm.

Khúc nhạc dạo vang lên, giọng hát mềm mại, thanh sạch của Vu Đông vang vọng toàn trường, cũng hát vào lòng của Hạ Phong.

"Vẽ phác trên phôi gốm đã ra sứ Thanh Hoa, ngòi bút đậm chuyển nhạt

Hoa mẫu đơn vẽ trên thân bình như người đã điểm trang

Hương thơm gỗ đàn bay qua cửa sổ, ta chợt hiểu lòng người

Ngọn bút lướt trên giấy Tuyên\* đến đây bỗng ngừng đoạn

Tranh sĩ nữ phủ men, như muốn ẩn tàng ý vị

Mà nụ cười của người lại như nụ hoa chớm nở

Vẻ đẹp của người như làn hương phiêu tán

Đến nơi nào ta không tới được.

Trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang đợi người."

(Bản dịch của Nicky's Blog)

(\*giấy Tuyên: loại giấy mỏng, hút mực tốt, dùng cho thư pháp và quốc họa, nguồn gốc ở Tuyên Châu nên gọi là giấy Tuyên)

... ..

Lúc bấy giờ, 'Sứ Thanh Hoa' bản nữ vẫn chưa được hát nên bản giọng nữ của Vu Đông hát ra một loại ý cảnh khác, hát vào trong lòng mọi người.

Hạ Phong nhìn chăm chú vào Vu Đông trong màn hình, phẳng phất như cô gái xinh đẹp đang ở trên sân khấu đó chính là một món sứ Thanh Hoa được truyền lại cho đời sau.

Lúc Vu Đông biểu diễn xong thì toàn trường đang yên tĩnh bỗng nổi lên tiếng vỗ tay ầm ầm như tiếng sấm. Hường Hiểu Nguyệt lại kích động nhảy lên lần nữa.

"Vu Đông, Vu Đông, tớ yêu cậu. Cậu quá tuyệt vời, đẹp đến ngây người!" Hường Hiểu Nguyệt càng nói thì càng kích động nên hoàn toàn không phát hiện cô nàng đã tiến đến phía trước vài bước và vì nhảy nhót quá nhiều nên cái túi xách cũng bị quăng qua quăng lại thế là đụng vào vị khán giả ngồi đằng trước.

Tần Dục đang chuyên tâm thưởng thức buổi biểu diễn, tiết mục mới kết thúc thì hắn đang rất quý ông mà vỗ tay, ai ngờ tai bay vạ gió, bỗng nhiên hắn bị thứ gì đó đụng vào, cái trán lập tức đau rất.

Hắn phản xạ có điều kiện liền giữ chặt 'hung khí', Tần Dục sắc mặt tái xanh liền quay đầu lại.

Hường Hiểu Nguyệt hoan hô đủ rồi thì định rời khỏi chỗ ngồi mà đi đến hậu trường tìm người, ai ngờ kéo hồi lâu cũng không kéo được cái túi, vừa quay đầu lại thì...

Trời ạ!!

Một anh chàng đẹp trai có cái trán đang chảy đầy máu mưng vè mặt âm trầm nhìn cô.

"Tôi... Tôi..." Hường Hiểu Nguyệt nhìn thấy thế thì lập tức hiểu ra nên chột dạ không thôi, "Anh có sao không vậy?"

"Cô thấy có sao không hả?" Tần Dục thấy là một cô gái nên cũng không tiện tức giận lên, nhưng hắn không làm gì lại bị thương thì tâm tình có thể tốt đẹp được mới là lạ đó.

"Đúng vậy... Thật xin lỗi, tôi không có cố ý. Nếu không thì, tôi lái xe chở anh đến bệnh viện băng bó được không." Hường Hiểu Nguyệt nói lời xin lỗi.

Tần Dục thấy thái độ nhận lỗi tốt đẹp của cô gái này thì cũng chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo, hắn đành đi theo Hường Hiểu Nguyệt ra khỏi hội trường rồi lái xe đến bệnh viện để băng bó.

Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Vu Đông: "Vu Đông, tớ có việc rồi nên đi trước nhé... Không có gì... Có chút việc đột xuất thôi... Không nghiêm trọng lắm."

"Vu Đông?" Tần Dục đang dùng khăn giấy dè dè cái trán của mình thì cố hồi ức rồi lại cẩn thận xem kĩ cô gái đang lái xe này, trong chốc lát thì hắn đã nhìn ra, đây còn không phải là một trong hai cô gái đứng trong tòa nhà Lục thị lừa dối hắn sao.

Hắn còn tưởng là tìm không ra rồi chứ, thật là trùng hợp đó.

Tuy chảy máu nhưng mấy cái đinh tán đó cũng không bén cho lắm nên vết thương không nặng lắm. Tới bệnh viện, y tá băng bó đơn giản một ít rồi dặn dò một câu là hai ngày nay đừng để trán dính nước là xong.

"Thật sự rất xin lỗi anh, đây là số điện thoại của tôi, nếu như anh bị gì thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi. Tôi chắc chắn sẽ phụ trách." Hường Hiểu Nguyệt đưa một tấm danh thiếp.

"Hường Hiểu Nguyệt?" Tần Dục nhìn một, "Phòng làm việc chuyên lòng tiếng Hiểu Nguyệt, tổng giám đốc? Cho nên mấy người thật sự không phải là người của công ty kiến trúc Thanh Phong sao."

"A?" Công ty kiến trúc Thanh Phong, nghe rất quen tai đó, Hường Hiểu Nguyệt nhớ lại một lúc rồi lại cẩn thận xem xét người đàn ông đứng trước mặt

mình đây thì lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt cũng trở nên khó coi.

"Đã nhớ ra rồi?" Tần Dược liếc mắt nhìn Hường Hiểu Nguyệt một.

"Ha ha... Cho hỏi anh họ gì?" Hường Hiểu Nguyệt dự tính là cho dù cô bị đánh chết cũng sẽ kiên quyết không thừa nhận, dù sao chuyện đó đều là do Vu Đông lừa gạt, liên quan gì đến cô chứ.

"Đã quên rồi? Không sao, sau này tôi sẽ nói một cách chậm rãi cho cô nghe." Tần Dược quơ quơ tấm danh thiếp trong tay mình.

Về mặt của Hường Hiểu Nguyệt lập tức trở thành kiểu 'cuộc sống này đã không còn gì phải luyến tiếc nữa rồi'.

"Làm phiền cô đưa tôi về đi." Tần Dược nhìn đồng hồ, đã mười giờ giờ rồi.

"Được!"

Hường Hiểu Nguyệt đưa Tần Dược về khách sạn quốc tế ở trung tâm thành phố. Lúc xuống xe thì cô lấy từ trong xe ra một hộp bánh hạnh đào rồi đưa cho Tần Dược.

Tần Dược nghi hoặc nhìn cô một.

"À ừ, chuyện hôm nay tôi thật sự không có cố ý, hộp bánh hạnh đào này coi như là quả xin lỗi của tôi. Anh là đại nhân không nhớ việc của tiểu nhân\*." Rốt cuộc thì đã đắc tội người ta đến hai lần nên Hường Hiểu Nguyệt định để lại ấn tượng tốt hơn một chút.

(\*đại nhân không nhớ việc của tiểu nhân: một câu thành ngữ của TQ, xưng hô đối phương là 'đại nhân', xưng mình là 'tiểu nhân' là một loại thái độ chủ động nhận sai lầm về mình, hy vọng đối phương sẽ tha thứ cho mình, là một lời khách sáo)

"Tô ký?" Tần Dược nhìn thoáng qua hộp bánh trong tay mình, trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc.

"Anh cũng biết sao? Đây là bánh ở một cửa hàng Tô Châu lâu đời, làm bánh hạnh đào tô đã có lịch sử gần trăm năm." Hường Hiểu Nguyệt đắc ý nói, "Hộp bánh này của tôi là của bà ngoại Tô, bà chủ đã về hưu của Tô ký tự mình làm đó, ở ngoài cũng mua không được đâu."

"A? Mặt mũi của cô cũng rất lớn đó." Tần Dược nói.

"Đó là đương nhiên rồi, lúc trước hai nhà của chúng tôi hàng xóm, bà ngoại Tô đã nhìn tôi từ lúc nhỏ đến khi lớn lên." Hường Hiểu Nguyệt cười nói.

Hắn nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp đến mê người thì bỗng nhiên nhin không được mà nở nụ cười.

"Anh cười cái gì?" Hường Hiểu Nguyệt tinh tế cảm nhận được hình như Tần tổng đang cười nhạo cô.

"Là tôi đó, cô nhóc béo." Tần Dược nhắc cái hộp bánh hạnh đào lên rồi nói, "Là anh đẹp trai hàng xóm của em."

Trời trời trời trời trời trời trời ại!!!!!!

"Anh là cháu ngoại của bà ngoại Tô!!!!!!"

Hường Hiểu Nguyệt thật sự rất muốn chửi thề luôn, trời ơi, cuộc đời này của cô chỉ có duy nhất một lần tỏ tình thất bại chính là vào lúc năm tuổi, cô yêu thâm cháu ngoại của bà ngoại Tô ở cạnh nhà mình!!

Lời của tác giả: Chuyện tình cảm của Hiểu Nguyệt rất rõ ràng, bởi vậy mặc kệ là Vu Đông có cho họ gặp nhau trước hay không thì duyên phận của họ cũng đã được định sẵn cả rồi, thần trợ công là bà ngoại Tô đó, ha ha ha ha.

Editor Yuuki: Hường Hiểu Nguyệt năm tuổi đã biết yêu rồi kìa. Cao thủ đó nha ==))

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 39: Món Quà Đặc Biệt

Hường Hiểu Nguyệt chỉ cần nhớ đến chuyện tối hôm qua thì cả người liền trở nên táo bạo, cô nàng hung hăng bẻ gãy cây bút chì trong tay mình rồi tức giận nhìn nhìn sau đó ném nó vào thùng rác.

Kịch bản cũng bị cô nàng lật qua lật lại một cách mạnh bạo, phảng phất một lúc sau quyển kịch bản sẽ lập tức bị xé rách vậy.

Vu Đông bụng lỵ cả phê đến bên cạnh Nhậm Hân Hân rồi nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy bị gì vậy?”

“Tớ cũng không biết nữa, từ lúc sáng sớm thì cậu ấy đã vậy rồi. Tớ còn muốn hỏi ngược lại cậu đó, tối qua cậu ấy đi xem cậu biểu diễn mà?” Nhậm Hân Hân hỏi ngược lại.

“Tối qua tớ biểu diễn xong thì đang muốn đi tìm cậu ấy nhưng cậu ấy nói có việc nên đi trước.” Vu Đông và Nhậm Hân Hân nhìn nhau một, cả hai đều nhìn thấy được sự hóng chuyện trong mắt đối phương.

Vu Đông đi qua rồi gõ gõ cái bàn của Hường Hiểu Nguyệt.

“Gì vậy?” Hường Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Vu Đông một.

“Cậu lại dùng sức thêm một chút nữa thì cả hộp bút chì này coi như xong rồi.” Vu Đông ý bảo ‘nhìn thùng rác kia’.

Hường Hiểu Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Vu Đông thì thấy được trong thùng rác đầy những cây bút chì bị gãy liền hoảng sợ, cô nàng buồn bực buông tài liệu đang cầm xuống, định không làm nữa.

“Tối qua có chuyện gì vậy?” Vu Đông hỏi.

Hường Hiểu Nguyệt giật mình một rồi ngẩng đầu nhìn Vu Đông, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không có gì, gặp được một người bạn cũ thôi.”

Lịch sử đen tối như là ‘cô nhóc béo’ thì tuyệt đối phải được giữ bí mật.

“Cái túi xách như hung khí của cậu đâu rồi? Sao không thấy cậu mang theo?” Hôm qua Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt có vẻ rất thích cái túi đó nên chắc chắn sẽ không có chuyện cô nàng này chỉ mới mang một ngày đã đẹp sang một bên.

“À, cái túi xách đó sao, tớ suy đi nghĩ lại thì cảm thấy cậu nói rất đúng, sẽ gây nguy hiểm, hơn nữa tớ hay ở cùng với thai phụ nên phải chú ý một chút chứ.” Hường Hiểu Nguyệt giải thích.

Vu Đông hoài nghi nhìn cô nàng một rồi lại quay đầu nhìn nhìn Nhậm Hân Hân. Nhậm Hân Hân nhún vai, hiển nhiên là cũng không tin.

Reng reng reng...

Hường Hiểu Nguyệt vừa thấy cái tên xuất hiện trên màn hình điện thoại thì khuôn mặt lập tức trở nên vụn vỡ, cô nàng cầm điện thoại lên rồi lao ra ngoài.

“Có vấn đề!” Vu Đông khẳng định.

“Rất có vấn đề!” Nhậm Hân Hân gật đầu phụ họa.

Hường Hiểu Nguyệt tìm một căn phòng thu âm không người bước vào rồi bất đắc dĩ hỏi: “Anh tìm tôi chi vậy?”

“Hình như em không vui vẻ lắm khi thấy tôi tìm em đó.” Tần Dược nhường mày, ngồi trên ghế sofa thay đổi một tư thế thoải mái hơn.

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi!” Hường Hiểu Nguyệt không kiên nhẫn nói, thấy anh thì tôi sẽ nhớ tới lịch sử đen của mình, tôi có thể có sắc mặt tốt cho anh mới là lạ đó.

“Cũng không có gì, chỉ là tôi mới đến Thượng Hải, vẫn chưa đi dạo xung quanh, vậy nên em có thời gian làm hướng dẫn du lịch cho tôi không?” Tần Dược cười nói.

“Không có thời gian!” Hường Hiểu Nguyệt không thêm suy nghĩ đã trả lời.

“Em sẽ không ghi hận lúc trước tôi gọi em là ‘cô nhóc béo’ chứ.” Tần Dược phỏng đoán.

“Anh là quý nhân nên hay quên thôi.” Hường Hiểu Nguyệt hung tợn nói, “Rõ ràng lúc đó anh đã nói tôi là cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga.”

“À, ha ha...” Tần Dược nhin không được cười rộ lên, “Lâu như vậy mà em còn nhớ rõ sao? Lúc đó em mới năm tuổi mà?”

“Dù sao cũng không phải đứa trẻ ba tuổi là được.” Hường Hiểu Nguyệt hừ lạnh một.

Tần Dược cười càng thoải mái hơn, ‘cô nhóc béo’ ngày xưa đã trưởng thành, xinh đẹp, trở nên lợi hại và cũng càng dễ đùa hơn rồi.

“Vậy... Cô nhóc không phải đứa trẻ ba tuổi ời, em còn nhớ chuyện lúc trước mình đã nói muốn lấy tôi không vậy?”

“Phì!” Hường Hiểu Nguyệt mắng, “Rõ ràng thứ tôi muốn lấy là bánh hạc đào do bà ngoại Tô làm”

Lúc Hường Hiểu Nguyệt còn nhỏ, bởi vì hai nhà là hàng xóm lại thêm bà ngoại Tô ở nhà kế bên cực kì thích Hường Hiểu Nguyệt nên thường xuyên làm bánh hạc đào cho cô ăn. Lúc đó Hường Hiểu Nguyệt hỏi bà ngoại Tô là mình có thể ăn bánh hạc đào này cả đời hay không thì bà ngoại Tô liền vuốt đầu của cô nhóc béo rồi nói, con làm cháu dâu của bà đi rồi bà sẽ làm cho con ăn hoài luôn.

Mà Hường Hiểu Nguyệt lại là một nhan không\* nên cô nàng vẫn luôn rất thích cậu thiếu niên đẹp trai kể bên nhà. Vì vậy vào một ngày đẹp trời Hường Hiểu Nguyệt chặn đường Tần Dược đang đi học về, tay vẫn cầm bánh hạc đào rồi nài thanh nãi khí\* nói: “Anh đẹp trai, em làm vợ của anh nhé.”

(\*nhan không: chỉ sự coi trọng diện mạo bên ngoài)

(\*nãi thanh nãi khí: hình dung về giọng điệu của trẻ con, non nớt, ngọt ngào)

“Em là một cô nhóc béo đó, cóc ghè còn muốn ăn thịt thiên nga à.” Ngay lúc đó thiếu niên còn gờ đầu cô nhóc béo một.

Cô nhóc béo nghe vậy thì lập tức òa khóc, khóc lóc đến thảm thiết, trình độ khóc lúc đó làm cho ký ức của Hường Hiểu Nguyệt về chuyện đó đến bây giờ vẫn còn sâu đậm

“Vậy em ăn bánh hạc đào của bà ngoại tôi làm nhiều năm như vậy thì có phải đã là người của nhà chúng tôi rồi không?”

“Biến! Đừng có tưởng bở!” Hường Hiểu Nguyệt nổi giận dùng dùng cúp điện thoại, “Không biết xấu hổ.”

Tần Dược nghe tiếng ‘tít tít tít’ trong điện thoại thì chẳng những không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ thoải mái hơn nữa, hắn cảm thấy cái trán của mình cũng không đau nữa. Tần Dược cầm ly rượu vang đỏ lên uống một ngụm đầy thích ý. Hường Hiểu Nguyệt thở phè phè mở cửa phòng ra thì thấy Vu Đông đang dựa vào cửa nghe lén thì mặt cô nàng lập tức đen.

“À ừ... Hôm nay Hạ Phong mời hai cậu ăn cơm mà? Tớ thấy đã gần đến giờ rồi nên mới lại đây gọi cậu đó.” Vu Đông miễn cưỡng tìm được một cớ.

Hường Hiểu Nguyệt nhìn nhìn di động, đã 5 giờ rồi, Hạ Phong hẹn là 6 giờ, vậy thì sửa soạn lại một chút là đi được rồi.

Bởi vì gần đây Nhậm Hân Hân rất thích ăn cay nên chỗ mà Hạ Phong hẹn cũng là quán cay Tứ Xuyên mà ba người Vu Đông hay đi. Lúc ba người đến nơi thì Hạ Phong đã chờ trong phòng riêng.

Vu Đông vừa nhìn thấy Hạ Phong thì rất tự giác bước qua, hỏi: “Anh đến lâu rồi à?”

“Không, vừa mới đến thôi.” Hạ Phong dặt tay Vu Đông rồi lại chào hỏi hai người, “Xin chào, rất vui được gặp hai người.”

“Xin chào!” Nhậm Hân Hân cũng cười chào hỏi.

Còn Hường Hiểu Nguyệt thì đánh giá Hạ Phong từ trên xuống dưới, rồi sau đó nói như kiểu ban ân vậy: “Xem ra hôm nay anh đã cố tình sửa soạn lại sao, cho anh thêm một điểm.”

Hạ Phong biết tính tình của Hường Hiểu Nguyệt nên cũng không tức giận, ngược lại còn tốt tính nói: “Vậy nếu có mang theo quà thì sẽ được thêm điểm phải không?”

“Quà?” Hạ Phong vừa nói xong thì ba đôi mắt kinh ngạc đều nhìn về phía hắn.

Hạ Phong cười cười, buông tay của Vu Đông ra rồi lấy từ trong góc hai cái túi xách, đưa cho Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân mỗi người một, nói: “Tôi cũng không biết mua quà tặng thích hợp cho nữ giới lắm nhưng tôi nghe người ta nói túi xách sẽ trị được trăm bệnh nên đã mua hai cái.”

“Túi xách hiệu Coach bán giới hạn?” Hường Hiểu Nguyệt lấy chiếc túi xách từ trong bao ra thì kinh hô, “Cái túi xách này ở trong nước vẫn chưa bán nữa, tôi đã chú ý nó rất lâu rồi.”

Nhậm Hân Hân lấy chiếc túi xách ra, cái túi xách này cũng giống cái của Hường Hiểu Nguyệt, chỉ khác màu thôi.

“Anh... Mua nó lúc ở Mỹ sao?” Vu Đông nhin không được hỏi.

“Ừ, lúc đó anh có một người đồng nghiệp phải mua quà tặng cho bạn thân của bạn gái nên anh nghĩ chắc mình cũng phải mua.” Hạ Phong cười nói.

Vu Đông nghe xong thì cảm động trong lòng, thì ra từ lúc đó Hạ Phong cũng đã suy nghĩ đến việc này ư?

Hường Hiểu Nguyệt đã nhận quà nên tự nhiên không thể làm người xấu nữa, vì vậy cô nàng nói với Hạ Phong: “Vậy... Do thái độ tốt của anh nên tôi cũng không thể làm khó anh nữa. Chỉ có một việc anh phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được ăn hiếp Đông Đông biết không, nếu không thì...”

Hường Hiểu Nguyệt làm động tác cắt cổ, còn Nhậm Hân Hân thì làm như đồng tình nên gật đầu phụ họa.

Hạ Phong thấy động tác của Hường Hiểu Nguyệt thì trên mặt vẫn mang ý cười nhưng trong mắt lại là sự nghiêm túc: “Tôi cam đoan sẽ không có chuyện đó.”

Tuy Vu Đông đang chống cằm cười nhưng trong mắt cô đã óng ánh nước mắt.

“Ăn cơm thôi!”

Mọi người sớm đã biết nhau nên bữa cơm này cũng xem như là khách và chủ đều vui vẻ hòa thuận. Lúc ra về thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân liếc nhau một rồi đưa một hộp cho Hạ Phong nói: “Có qua có lại nè, đây là quà cho anh.”

Hạ Phong hơi kinh ngạc nhận hộp quà.

“Hai cậu còn chuẩn bị quà nữa sao?” Vu Đông tò mò muốn mở ra ngay.

Hường Hiểu Nguyệt lập tức ngăn lại, cười gian nói: “Về đến nhà hãy xem.”

“Cười quỷ dị như vậy, chắc chắn là có vấn đề.” Vu Đông rất quen thuộc Hường Hiểu Nguyệt, cô vừa thấy biểu tình của cô nàng thì lập tức biết là có vấn đề ngay, cô nói xong liền muốn mở ngay.

Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân lập tức đứng ngồi không yên, trong lúc hai người lồi lõm kéo kéo thì cuối cùng vẫn là Hạ Phong né tay của Vu Đông rồi cười trấn an nói: “Nếu hai người họ không muốn chúng ta xem bây giờ thì lúc về chúng ta lại xem sau cũng được mà.”

“Đúng đúng đúng!” Hường Hiểu Nguyệt như trút được gánh nặng vậy.

Bốn người chia tay nhau xong thì Hường Hiểu Nguyệt và Nhậm Hân Hân trở về chung cư, Hạ Phong trở về bệnh viện còn Vu Đông thì đến đài phát thanh thu tiết mục để phát vào mấy ngày Tết.

Bởi vì buổi biểu diễn ở tiệc tối tất niên hôm qua nên ngoại hình xinh đẹp của Vu Đông đã trở thành điểm được người nghe tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' tối nay chú ý nhất. Cô đã bị đủ loại Tráng Tráng khen xinh đẹp rộng rãi cả đêm nay.

Cô lại còn bị vô số Mỹ Mỹ dò hỏi bí kíp bảo dưỡng, có thể nói đây là kỳ duy nhất từ lúc Vu Đông dẫn chương trình 'Đêm khuya mị ảnh' tới nay chủ đề câu chuyện đều tập trung trên người cô.

Lúc tiết mục kết thúc thì Vũ ca phảng phất đã nhớ đến điều gì đó nên đưa một phong thư cho Vu Đông rồi nói: “Phong thư này là bảo vệ dưới lầu đưa lại lúc em mới phát sóng trực tiếp đó, bảo vệ nói là thư của người nghe gửi cho em.”

Vu Đông tò mò nhận lấy, phong thư trắng tinh không có chữ viết gì cả. Vu Đông xé mở phong thư ra thì thấy bên trong chỉ có một tờ giấy viết thư mỏng và trên đó là mấy câu chữ ít ỏi.

‘Ngư Đông,

Cô đã tặng cho tôi một tấm vé vào cửa nhưng tôi không đi xem. Bởi vì tôi luyện tiếu phản thiện ý duy nhất mà tôi nhận được từ thế giới này trong mười mấy năm qua. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi quyết định sẽ nỗ lực một lần nữa. Hy vọng cuộc sống của tôi dù đã ở dưới đáy vực thẳm nhưng vẫn có thể hướng về phía trước.’

Lá thư không để lại tên họ nhưng Vu Đông vẫn biết được, lá thư này nhất định là của Tráng Tráng nguy hiểm.

Vu Đông trịnh trọng gấp lá thư này lại rồi nhét nó vào phong thư lần nữa. Cô nhìn lên không trung, xuyên qua ánh đèn neon đến với ánh trăng mờ nhạt trên cao rồi nghĩ.

Có lẽ, dũng khí cũng giống như ánh trăng trong thành thị vậy, tuy bị ánh đèn neon và những tầng lầu cao chót vót che khuất, nhưng nó vẫn luôn tồn tại ở đó.

Hạ Phong làm xong việc ở bệnh viện thì về đến nhà còn sớm hơn Vu Đông một chút.

Hắn thay xong quần áo ở nhà rồi mở điều hòa trong phòng trước cho Vu Đông thì mới nhớ ra món quà mà Hường Hiểu Nguyệt đã tặng cho mình hôm nay.

Hạ Phong mang theo sự tò mò mà mở ra chiếc hộp đã được gói lại một cách tinh xảo.

Nhưng khi một hộp BCS xuất hiện trước mắt Hạ Phong thì trên khuôn mặt luôn luôn ôn hòa của Hạ Phong đã chất đầy sự xấu hổ và kinh ngạc.

Vậy là họ đang muốn nhắc nhở hắn điều gì sao?

“A...” Hạ Phong sững sốt hồi lâu thì bỗng nhiên nhin không được mà cười đến mức bả vai đều trở nên run rẩy. Đợi đến lúc cười đủ rồi thì Hạ Phong cầm hộp quà đặc biệt này lên rồi mang về phòng của mình, nghĩ nghĩ rồi đặt cái hộp lên chiếc tủ ngay đầu giường.

Hạ Phong dựa vào giường, cầm lấy quyển sách để đọc trước khi ngủ nhưng vẫn không tĩnh tâm lại để đọc được vì trong đầu hắn bây giờ đều là khuôn mặt tươi cười của Vu Đông và cái hộp quà đặc biệt đang ở gần mình trong gang tấc.

Trong lúc Hạ Phong suy nghĩ đủ thứ chuyện thì tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phòng khách truyền đến, nghe thấy thế thì Hạ Phong biết Vu Đông đã về.

Do dự một lát, Hạ Phong bỏ quyển sách ở trong tay xuống rồi mở cửa ra ngoài.

“Ồ? Anh chưa ngủ sao?” Vu Đông đang cởi áo khoác ra thấy vậy thì cười hỏi Hạ Phong.

“Ừ, anh cũng mới về nhà thôi.” Hạ Phong trả lời.

“Em nói cho anh biết một chuyện, hôm nay em đã nhận được lá thư hồi âm từ Tráng Tráng tới hôm trước đó...” Cả khuôn mặt của Vu Đông đều tràn ngập sự vui sướng, cô gấp gấp muốn chia sẻ tin tức tốt này với Hạ Phong.

“Em đi rửa mặt trước đi, lát nữa lại kể từ từ cho anh nghe.” Hạ Phong sờ sờ đầu của Vu Đông.

“Anh đừng có sờ, tóc em hơi bẩn rồi đó.” Vu Đông né qua.

“Vậy em gội đầu đi, lát nữa anh sấy tóc cho em.” Hạ Phong đề nghị.

“Được!” Lập tức ánh mắt của Vu Đông liền sáng lên, cô vui vui về về về phòng mà tắm rửa.

Đợi đến lúc Vu Đông tắm rửa xong thì Hạ Phong đã sớm cầm máy sấy tóc ngồi chờ trên ghế sofa rồi. Vu Đông cười hi hi lao qua rồi để đầu tóc đang ướt dầm dề của mình gối lên bắp đùi đã được trải một tấm khăn lông của Hạ Phong.

Hạ Phong vừa dịu dàng sấy tóc cho Vu Đông vừa nghe giọng nói vang dội mà tiếng máy sấy cũng không thể lấn át được của Vu Đông, hẳn nghe cô chia sẻ tâm tình vui vẻ khi Tráng Tráng biết quay đầu là bờ.

“Em cảm thấy mình và mấy người bác sĩ như anh cũng giống nhau thôi. Các anh cứu người thì em cũng cứu người.” Vu Đông vui vẻ nói, “Nói vậy thì hai chúng ta cũng rất xứng đôi.”

Hạ Phong bỗng nhiên tắt máy sấy tóc rồi dừng tay lại.

“Sao vậy?” Vu Đông cảm giác tóc của cô vẫn còn ướt, vì vậy cô dùng sức mà ngược đầu lên nhìn về phía Hạ Phong, muốn nhận được một câu trả lời.

“Đúng vậy, rất xứng đôi.”

Hạ Phong dưới ánh mắt nghi hoặc của Vu Đông thì cong lưng ngậm lấy đôi môi đã mở ra đóng vào trước mắt mình cả đêm nay.

Thật hy vọng nhanh đến ngày nghỉ đông!

Hạ Phong buông ra Vu Đông rồi cười tiếp tục sấy tóc.

Vu Đông chớp chớp mắt, sau đó thì vui vẻ đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 40: Phúc Lợi

Theo sự ấm lại của thời tiết thì không khí Tết cũng ngày một nồng đậm hơn, trên các con đường đều được treo lên chiếc đèn lồng màu đỏ, trong siêu thị cũng chất đầy các loại hàng Tết mang vỏ bọc màu đỏ rực.

Vu Đông vẫn luôn cảm thấy tổ tiên mình rất có trí tuệ, vì họ luôn có thể nhiệt tình trang trí cho những ngày Tết trong thời tiết đầy tuyết vào cuối năm như thế này.

"Chỉ mua bao nhiêu đây thôi sao?" Hạ Phong nhìn nhìn mấy món đồ trong giỏ mua hàng thì hơi lo âu hỏi.

Bởi vì muốn đi gặp ba mẹ vợ vào ngày Tết nên Hạ Phong vội vàng kéo Vu Đông vào siêu thị mua quà Tết.

"Yên tâm đi, ba em không có sở thích gì khác đâu, ông ấy chỉ thích hút thuốc, uống rượu thôi." Vu Đông nói xong thì chỉ chỉ Hạ Phong rồi dặn dò, "Chỉ có điều là anh không được học theo ba em đó."

"Nhưng dù vậy thì mấy món này cũng quá bình thường rồi đó, hay anh lấy thêm hai bình Mao Đài\* nữa nhé." Hạ Phong rất không vừa ý với giá của mấy bình rượu mà Vu Đông đã chọn.

(\*Mao Đài: một loại rượu có tiếng của TQ)

"Không cần đâu, anh mà mua Mao Đài về thì chắc chắn ba em sẽ cắt đi đó. Thuốc lá cũng vậy, nếu mua quá mắc thì ông ấy sẽ lên mẹ em mang đi siêu thị để đổi thuốc lá rẻ hơn." Vu Đông biết rất rõ tính tình của ba mình.

"Vậy đây là lý do em chỉ lấy thuốc lá nhập khẩu thôi, bởi vì siêu thị nhỏ ở gần nhà em sẽ không chịu đựng loại thuốc lá này?" Hạ Phong vô tình phát hiện được suy nghĩ của Vu Đông.

"Thông minh!" Vu Đông khen ngợi.

"Vậy bác gái thì sao? Máy hộp thuốc bỏ này có ít quá không?" Hạ Phong chỉ chỉ máy hộp thuốc bỏ trong xe đẩy.

"Còn có quần áo nữa mà, em đã mua đủ rồi." Vu Đông trả lời.

"Em mua với anh mua sao mà giống nhau được chứ? Anh nghe nói người lớn tuổi đều thích vàng cẩu, nếu không thì anh mua cho bác gái một chiếc vòng vàng được không?" Hạ Phong nhớ trên lầu một cửa trung tâm thương mại có mấy tiệm vàng.

"Anh nói đến đây thì em mới nhớ ra, mẹ em cũng thích vòng vàng lắm đó." Vu Đông nhớ kiếp trước mẹ cô rất ghen tị với chiếc vòng vàng của bác cô, nhưng cô nói muốn mua cho bà thì mẹ cô lại nói vòng vàng nhất định phải là quà con dâu mua cho mới được, vì vậy Vu Đông cũng chỉ có thể chiều theo ý mẹ mình.

"Vậy anh đi mua nhé?" Hạ Phong đang định đẩy xe đi vào tiệm vàng ngay.

"Anh gấp gấp làm gì chứ, em còn chưa nói xong nữa mà. Phong tục của bên em là vòng tay phải do con dâu mua cho mẹ chồng." Vu Đông kéo Hạ Phong lại.

"A? Còn có loại phong tục này nữa sao? Vậy anh đi mua một cái dây chuyền vàng được không?" Hạ Phong tiếp tục đề nghị.

"Anh đừng chỉ suy nghĩ mấy vấn đề này nữa được không, em nghĩ tốt nhất anh nên tự hỏi xem làm thế nào để ba mẹ em chấp nhận anh thì hơn đó." Vu Đông cười nói, "Anh đừng quên em là đứa đã bỏ nhà theo trai, cuối cùng sau nửa năm trời thì lại mang về nhà một người đàn ông khác."

"Đây không phải là chuyện của em sao?" Hạ Phong hỏi.

"Nó vốn là chuyện của em, nhưng năm nay anh một hai đòi về với em mà, biết sao giờ chứ." Vu Đông buông tay, "Lúc đầu em tính năm nay về nhà sẽ tuyên bố là mình đã chia tay, sau đó năm tới lại mang anh về gặp ba mẹ em."

"Nếu vậy thì chuyện của anh với em sẽ bị dấu diếm cả một năm sao." Hạ Phong không muốn chút nào, "Anh sẽ đi nhận lỗi với em."

Vu Đông nhin không được mà cười một cái, sau đó cô nhìn đồng hồ thì phát hiện đã gần đến chín giờ rồi, vì vậy nói với Hạ Phong: "Em phải đến đài phát thanh rồi."

"Em đi đi." Hạ Phong biết hôm nay Vu Đông phải thu âm một kỳ tiết mục nữa để phát sóng trong ngày Tết, hơn nữa hôm nay còn là ngày phát sóng trực tiếp cuối cùng của năm nữa nên phải đi từ sớm.

Vu Đông chạm nhẹ vào khóe môi của Hạ Phong một cái sau đó rời khỏi.

Hạ Phong nhìn theo bóng dáng của Vu Đông một lúc rồi mới đẩy chiếc xe đi vào một cửa hàng đồng hồ. Hắn đi lấy một cái đồng hồ đã đặt trước để làm quà đưa cho anh vợ.

Theo cách nói của Vu Đông thì người anh trai này của cô ấy trước khi kết hôn là một người ngốc bạch ngọt\* còn sau khi kết hôn lại là một người đàn ông bị vợ quản. Chỉ có điều vấn đề ở đây là anh của Vu Đông vẫn chưa kết hôn đó, đây là loại suy luận được rút ra từ đâu chứ. Hạ Phong cười cười rồi mang cái đồng hồ bỏ vào chiếc xe đẩy.

(\*ngốc bạch ngọt: ngốc nghếch, tiểu bạch, ngọt ngào, ý chỉ những người dễ thương, không tính toán, làm cho người khác có cảm giác ấm áp)

Cách sắp xếp bình thường của các cửa hàng trong trung tâm mua sắm là cửa hàng đồng hồ sẽ đặt ở bên cạnh cửa hàng trang sức, nên dĩ nhiên là Hạ Phong sẽ thấy được quầy trang sức một cách rõ ràng.

Hạ Phong nhìn chiếc tủ kính đầy món trang sức lóe sáng thì trong mắt lập tức hiện lên sự suy tư.

@@@

Lại đến 12 giờ đêm, Vu Đông quen cửa quen nẻo bước vào phòng phát sóng trực tiếp. Cô mở micro lên, xuyên qua căn phòng đầy các thiết bị điện tử, phảng phất như cô đã thấy được khuôn mặt của người nghe đài trong mỗi góc của thành phố này vậy.

"Chào buổi tối tất cả mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, chào mừng mọi người đang nghe tiết mục "Đêm khuya mị ảnh" vào lúc 12 giờ đêm, tôi là dj Ngư Đông." Vu Đông mang tâm trạng sung sướng nói, "Hôm nay là ngày cuối cùng của năm nay Ngư Đông sẽ phát sóng trực tiếp cho mọi người, ở đây tôi sẽ chúc mọi người một năm mới vui vẻ trước nhé."

Trong một lúc thì trên khu tin nhắn đều là tin nhắn chúc Ngư Đông có một năm mới vui vẻ.

Vu Đông cười cười, tuy cô cảm thấy trong một bầu không khí sung sướng như vậy mà lại làm chuyện này thì không thích hợp cho lắm, nhưng Vu Đông vẫn cầm lá thư trước mặt cô lên: "Ồ đầu tiết mục hôm nay, Ngư Đông muốn đọc cho mọi người nghe một lá thư do một bạn nghe đài gửi đến. Bức thư

này không viết cho Ngư Đồng mà là viết cho người yêu đã qua đời của vị người nghe này."

"Thật ra thì bức thư này không hợp để đọc vào lúc không khí vui vẻ như thế này cho lắm, nhưng Ngư Đồng rất hy vọng mọi người có thể nghe một chút." Nói xong thì Vu Đông mở lá thư ra.

"Xin chào Ngư Đồng, tôi là một người mẹ đơn thân. Người yêu của tôi đã bị bệnh và mất vào thời điểm này năm trước. Tôi đã từng hứa với anh ấy, sau khi anh ấy đi thì tôi sẽ không yêu người khác nữa, tôi sẽ tự mình nuôi dưỡng con trai của bọn tôi, làm cho con của chúng tôi lớn lên một cách khỏe mạnh. Nhưng... ít lâu sau tôi sẽ lấy một người đàn ông khác. Tôi đã không còn tư cách gì để đổi mặt với người chồng đã mất của mình, tôi thực sự hy vọng anh ấy sẽ vào giấc mơ mà trách móc tôi, nhưng cuối cùng tôi đã không thể mơ thấy anh ấy nữa rồi. Anh ấy đang trách tôi ư? Trách tôi không chịu tuân thủ lời hứa của mình, trách tôi đã phản bội tình yêu của chúng tôi sao."

"Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy nhưng không biết có thể nói với ai bây giờ nữa. Nghe nói đêm khuya là lúc quỷ môn\* sẽ mở, tôi hy vọng thông qua đài phát thanh này thì anh ấy có thể nghe được lời tôi muốn nói với anh ấy."

(\*quỷ môn: cánh cửa, lối vào ra của ma, quỷ, con đường đi xuống âm phủ)

Vu Đông lật qua trang khác, trên trang giấy này đều là nước mắt đã khô, mà nội dung trong đó thì người nghe đã là người chồng đã mất của người viết lá thư này.

"Thân ái, em vẫn luôn hy vọng thời gian có thể dừng lại ở lúc đó, cho dù là lúc anh hấp hối thì em vẫn có thể cầm lấy tay anh, thấy được hình ảnh của em trong mắt anh, nhưng thời gian chưa bao giờ cho người ta quay đầu lại cả. Em đã từng nghe người ta nói một câu, nếu bạn yêu một người thì phải yêu tất cả mọi thứ của người đó, bao gồm nước mắt chảy ra vì người đó và cả những thương tổn mà người đó gây ra cho bạn."

"Nhưng, em lại là một con người bất tài, em không thể bảo vệ nổi gia đình này. Đợi đến lúc anh đi rồi thì em mới biết được anh đã bảo vệ em tốt đến thế. Sau khi tốt nghiệp đại học anh đã bảo vệ em dưới cánh chim của mình, em ấm áp, thoải mái, anh chịu mưa chịu gió. Nhưng bây giờ ngay cả một công việc thu ngân em cũng chẳng thể làm tốt được nữa."

"Mấy bữa trước, bảo bảo\* bị bệnh nhưng tiền để làm phẫu thuật em cũng không có, em cầm tờ giấy nộp tiền rồi ngồi xỏm trong hành lang của bệnh viện mà khóc. Em sợ hãi bao nhiêu thì càng nhớ anh bấy nhiêu."

(\*bảo bảo: cách gọi thân mật với con mình, kiểu như con yêu, bé yêu...)

"Em thật sự đã không còn cách nào khác nên đành gọi điện thoại cho anh ta, chắc chắn anh đã biết anh ta là ai. Anh ta vội vàng chạy đến đây trong đêm tối, giúp em thanh toán tiền thuốc men, thu xếp ổn thỏa cho mẹ con chúng em. Anh ta cũng không yêu cầu điều gì quá đáng cả, nhưng trải qua chuyện này thì em biết mình không thể nuôi dưỡng con trai chúng ta một mình được."

"Anh biết anh ta thích em, nhưng em lại thích anh. Nhưng bây giờ anh đi rồi, anh ta vẫn còn độc thân."

"Em phát hiện ra mình chẳng những bất tài mà còn yếu đuối, hư vinh nữa, em hỏi anh ta còn thích em hay không? Nếu còn thích em thì em sẽ lấy anh ta."

"Lúc em hỏi câu này thì bầu trời Thượng Hải đang đổ mưa, là do anh đang tức giận phải không?"

"Tuần sau nữa, trước năm mới theo lịch âm thì em sẽ lấy anh ta, từ đây em sẽ trở thành vợ của một người đàn ông khác. Em đã hứa với anh là cả đời này em chỉ mặc áo cưới vì anh mà thôi nên em đã nói với anh ta là cả hai chỉ đi đăng kí kết hôn."

"Em nghĩ sau khi em chết chắc là sẽ không thấy được anh đâu. Vì anh thì đang ở thiên đàng mà em lại ở địa ngục. Nhưng cho dù là ở trong địa ngục thì cũng tốt hơn là thấy được ánh mắt thất vọng và đau lòng của anh."

"Em nói những điều này chỉ là muốn cho anh biết, em chính là một người phụ nữ yếu đuối, bất tài lại hư vinh như vậy thôi. Nếu có kiếp sau... em hy vọng anh sẽ tìm được một người phụ nữ tốt hơn em."

Vu Đông đọc xong cả bức thư, cô nhìn tờ giấy tràn đầy nước mắt đã thấm khô thì phảng phất như đang đối diện với người phụ nữ đang đau lòng muốn chết đó.

Vu Đông buông tờ giấy xuống rồi há miệng thở dốc nhưng vẫn nói tiếp: "Tôi không biết chủ nhân của bức thư này có đang nghe đài lúc này hay không. Và tôi cũng càng không biết đã có người nào nói cho bạn chưa, nhưng tôi muốn nói với bạn..."

"Đi kết hôn đi, đây không phải là lỗi của bạn."

"Đi nhận lấy một tình yêu khác đi, đây không phải là lỗi của bạn."

"Nếu có một ngày bạn yêu người đàn ông luôn ở bên cạnh này thì đây cũng không phải là lỗi của bạn."

"Nếu nói tình yêu là thứ không thể khinh nhờn, thì không chỉ là tình yêu giữa bạn và người chồng đã mất mà còn có anh ta. Bạn đã mất đi một người rồi, không nên vì người này mà lại phụ lòng một người khác nữa."

"Dừng cảm đi về phía trước đi, bạn chưa làm gì sai cả."

Lúc Vu Đông đọc xong lá thư thì trong khu tin nhắn đã có vô số tin nhắn được gửi đến, có người nói người phụ nữ này chỉ thích hư vinh, nhưng cũng có người cổ vũ cô ấy hãy dũng cảm mà bắt đầu một cuộc sống mới. Và cũng có người tỏ vẻ thông cảm cho cuộc sống khó khăn của một người mẹ đơn thân.

Mà ở trong một căn phòng cho thuê ở Thượng Hải, một người phụ nữ trẻ tuổi đang ôm chặt một bức ảnh rồi khóc tức tưởi.

"Mẹ ơi, mẹ đang khóc sao?" Đứa con trai bốn tuổi của người phụ nữ trẻ bỗng nhiên xuất hiện ở phòng khách.

"Bảo bảo, sao con dậy rồi?" Người phụ nữ lau khô nước mắt rồi bắt mình lộ ra vẻ tươi cười.

"Con dậy đi vệ sinh." Đứa bé mắc quá nên tỉnh lại.

"Mẹ mang con đi." Người phụ nữ buông bức ảnh xuống rồi bước đến cầm lấy tay đứa bé.

Đứa bé cúi người lại gần, thấy được nước mắt của người mẹ nơi khóe mắt thì hơi buồn rầu rồi ngẩng đầu nói: "Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, bảo bảo sẽ bảo vệ mẹ mà."

Người phụ nữ cuối cùng cũng nhịn không được, cô ngồi xổm xuống rồi kéo đứa bé vào người mình, ôm chặt đứa bé rồi khóc trong im lặng.

"Đừng khóc nữa, đừng khóc, mẹ ngoan lắm." Đứa bé vụng về an ủi mẹ mình.

@@@

Vu Đông và Vũ ca chúc nhau năm mới vui vẻ rồi mới lái xe về nhà. Lúc Vu Đông về đến dưới lầu khu nhà thì mới phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng nên cô nghĩ chắc là Hạ Phong vẫn chưa ngủ.

Vu Đông mang theo sự vui vẻ mà bước vào thang máy, mở cửa, quả nhiên thấy được Hạ Phong mặc áo lông cừu đang ngồi sau chiếc bàn kê bên ban công.

Vu Đông vừa cởi áo khoác ra vừa hỏi: "Sao anh chưa ngủ nữa?"

"Anh đang đợi em đó!" Hạ Phong đứng lên đi đến trước mặt Vu Đông.

"Sao anh vẫn còn mang giày da thế?" Vu Đông thấy Hạ Phong mặc áo lông cừu, quần tây vào buổi tối, trên chân còn mang một đôi giày da mới tinh thì nghi hoặc nói, "Anh cũng mới về nhà thôi sao?"

Hạ Phong cười cười, bước qua rồi cầm lấy tay Vu Đông, kéo cô đến giữa phòng khách.

"Anh muốn làm gì vậy?" Bỗng nhiên Vu Đông cảm thấy không khí trong phòng không thích hợp cho lắm.

"Em đứng đó, đừng nhúc nhích!" Hạ Phong đi đến chỗ công tắc rồi tắt đèn trong phòng khách, trong chốc lát sau thì căn phòng khách sáng ngời chỉ còn lại ánh đèn màu vàng mờ nhạt, bóng lưng của chiếc đèn nhỏ trên bàn sách mà thôi.

Hạ Phong lại về trước mặt Vu Đông, hai tay cầm đôi tay của Vu Đông, đôi mắt thâm tình nói: "Trước lúc đi gặp ba mẹ em thì anh có một chuyện muốn hỏi em."

"Cái gì?" Vu Đông bị ánh mắt của Hạ Phong làm cho đỏ mặt.

Hạ Phong cười một cái rồi từ từ hạ người xuống, tay phải lấy chiếc nhẫn đã cất kỹ dưới bàn trà ra, Hạ Phong mang theo sự chờ đợi nhìn lên Vu Đông: "Em có bằng lòng lấy anh không?"

"Em..." Vu Đông lập tức ngây ngốc, cô không biết mình nên nói gì nữa.

"Thực xin lỗi, anh không có chuẩn bị hoa tươi và ánh nến." Hạ Phong giờ nhìn với biểu tình cực kì nghiêm túc, "Nhưng anh hy vọng em có thể bằng lòng lấy anh."

"Vâng!" Vu Đông gật đầu một cái thật mạnh.

Vu Đông vốn tưởng là đời này cô sẽ không có được khoảnh khắc như vậy nên giờ phút này đôi mắt cô đã tràn ngập nước mắt.

Hạ Phong cười cầm lấy tay của Vu Đông, hắn đem chiếc nhẫn bạch kim mang kiểu dáng giản dị và tự nhiên xỏ vào ngón tay của Vu Đông, sau đó hai người kích động mà ôm lấy nhau.

Buổi cầu hôn này không có hoa hồng, không có ánh nến, không có kính hi và cũng không có kim cương lấp lánh tỏa sáng tượng trưng cho tình yêu.

Nhưng Vu Đông lại cảm thấy, đây là hình dạng nguyên bản nhất của hôn nhân, em sẽ không vì lãng mạn và kính hi mà lấy anh, cũng sẽ không vì kim cương lấp lánh mà lấy anh, em chỉ đơn giản là muốn sống cùng với anh từ nay về sau mà thôi.

Chẳng sợ mỗi một ngày đều bình bình đạm đạm, không có gì mới mẻ nhưng em chỉ mong có thể bình an vui vẻ sống với anh cả đời này.

Phảng phất mọi thứ đều đến một cách cực kỳ tự nhiên, khi Vu Đông bị Hạ Phong ôm ngang rồi đặt xuống chiếc giường trong phòng ngủ thì Vu Đông chỉ ngửa đầu lên dùng sức hôn trả Hạ Phong.

Vu Đông cảm giác được quần áo trên người mình đang bị một đôi tay dịu dàng nhưng vội vàng cời ra từng cái từng cái, cho đến khi làn da bóng loáng của cô đụng tới chiếc khăn trải giường lạnh băng thì cô mới tỉnh táo lại đôi chút.

"Hạ Phong..." Lúc này hai má Vu Đông đã đỏ bừng lên, đôi mắt tràn ngập sự quyến rũ.

"Ừm~~" Hạ Phong vui đầu găm cằm cổ của Vu Đông một cách nhẹ nhàng.

Một thứ cảm giác kỳ diệu truyền từ xương sống đến đại não của cô, Vu Đông khó nhịn mà cong lưng lên, chiếc cổ thon dài và trắng nõn cong lên một độ cung thật đẹp.

Vu Đông nắm chặt chiếc khăn trải giường ở dưới thân mình, cô cảm thấy không có chỗ mượn lực nên cuối cùng phải dùng đôi tay tràn đầy mồ hôi ôm sát vào Hạ Phong đang đè trên người cô, hai người vốn đã sát nhau thì càng sát hơn.

Đôi tay khô ráo của Hạ Phong phảng phất mang theo dòng điện, đi từ phần lưng của Vu Đông, rồi đến eo rồi lại hung hăng kiểm chế lại.

Mưa rền gió dữ mang theo Vu Đông chìm vào cảnh đẹp trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 41: Mẹ Ơi, Lại Đây Xem Con Rể Của Mẹ Nè!

Vu Đông mơ mơ màng màng tỉnh lại thì không hiểu vì sao mà gối đầu hôm nay lại cứng như vậy nữa, cô đang muốn xoay người lại để đổi thành một tư thế khác, ai ngờ đột nhiên lại đâm vào một lồng ngực rắn chắc và ấm áp.

Trong nháy mắt, Vu Đông lập tức tỉnh táo lại ngay, cô nhìn từ khuỷu tay lên thì thấy được ánh mắt dịu dàng của Hạ Phong.

"Dậy rồi?" Hạ Phong cúi đầu khẽ hôn vào trán Vu Đông một cái.

Vu Đông chớp chớp mắt, cô đã nhớ lại những ký ức của tối hôm qua nên dưới ánh mắt dịu dàng của Hạ Phong thì mặt cô đã từ từ đỏ lên.

"A..." Thấy vẻ thẹn thùng của Vu Đông thì Hạ Phong nhìn không được mà cười ra tiếng.

"Anh cười cái gì chứ?" Vu Đông không được tự nhiên tránh đi cái ôm của Hạ Phong, cô đang định ngồi dậy thì chiếc chăn liền rút xuống, lộ ra cảnh xuân trước ngực, Vu Đông thấy vậy thì thốt một tiếng đầy kinh hãi rồi lập tức nằm lại chỗ cũ ngay.

Hạ Phong cực kì vừa lòng với người đang nằm trong ngực mình này nên ôm Vu Đông cười càng vui vẻ hơn.

Vu Đông cảm thấy rất buồn bực với dáng vẻ mặt mặt của mình vào sáng nay, cô chỉ có thể cắn một cái ngay ngực của Hạ Phong để bày tỏ tâm trạng bất mãn và buồn bực của mình mà thôi.

"Được rồi, đừng đùa nữa, dậy ăn cơm thôi, ăn cơm xong thì chúng ta khởi hành là vừa rồi đó." Chỉ còn hai ngày nữa là đến Tết nên Hạ Phong và Vu Đông đã lên kế hoạch sẽ lái xe về quê của Vu Đông vào hôm nay.

"Vậy anh đứng lên trước đi." Vu Đông chớp mắt to rồi mềm mại nói.

Về đáng yêu này của Vu Đông làm Hạ Phong xem chút nữa là không nhìn được, hắn ôm Vu Đông rồi xoay người, dùng tư thế này mà tặng cho Vu Đông một nụ hôn sâu, sau đó mới gian nan đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt trước.

Vu Đông lấy tay che lại trái tim đang nhảy lên một cách kinh khủng, cô nhìn một đồng quần áo hỗn độn trên đất thì thừa dịp trong phòng không có ai liền nhanh chóng lấy một cái hơi lớn khoác vào rồi chạy trốn về phòng ngủ của mình.

Lúc Hạ Phong ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn chiếc giường lớn trống rỗng thì bỗng nhiên cảm giác không quen lắm. Hắn lấy khăn lông xoa xoa mái tóc ướt nhẹp rồi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho Vu Đông.

Khoảng nửa tiếng sau thì Vu Đông mới ăn mặc một cách chỉnh tề ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Hạ Phong đang đặt bữa sáng lên bàn thì có vẻ đã thua cuộc vì mặt cô đã đỏ hồng.

"Lại đây ăn cơm đi." Hạ Phong ngẩng đầu lên thì thấy Vu Đông đứng yên nên hô một tiếng.

"À..." Vu Đông hơi cứng đờ người bước qua.

Bây giờ là sáng sớm nên Vu Đông không có cảm giác muốn ăn cho lắm, cô ăn hai trái trứng luộc xong thì cảm lý sữa bò uống từ từ. Hạ Phong thấy trên miệng cô đều là màu trắng của sữa thì nhin không được duỗi tay qua chùi giúp cô.

Vu Đông không muốn tránh đi, nhưng ánh mắt lập tức thẹn thùng rồi nhìn lung tung xung quanh.

"Trước đây anh chưa bao giờ phát hiện ra em dễ xấu hổ như vậy đó." Hạ Phong nhin không được nói.

"Làm gì có chứ?" Là một cô gái ế có tiền đã trọng sinh thì Vu Đông sẽ không bao giờ thừa nhận là cô chỉ là một người có lý thuyết mà không có chút kinh nghiệm thực tiễn nào trong chuyện tối hôm qua đâu.

Hạ Phong giữ cái môi nhỏ của Vu Đông lại rồi tiếp tục cắn vào... Ừm, có vị của sữa bò.

"Anh..."

"Đừng quyến rũ anh nữa, nếu không chúng ta sẽ không thể tới kịp nhà mẹ vợ anh để ăn cơm chiều đâu đó." Hạ Phong ngồi thẳng lại rồi tiếp tục ăn sáng.

Vu Đông cảm thấy cô đã thua, thua thảm hại bởi độ dày da mặt của người đàn ông đối diện này, chỉ có điều, khu... Cô thích da mặt dày của anh ấy rồi, làm sao giờ?

@@@

Quê của Vu Đông nằm ở trung tâm của Giang Tây nên nếu đi bằng xe lửa sẽ mất 10 tiếng đồng hồ, nhưng bởi vì thôn mà nhà Vu Đông ở lại không có phương tiện giao thông công cộng nên xuống xe lửa xong thì còn phải đi thêm mấy chuyến khác bằng xe buýt hoặc xe taxi nữa.

Bởi vậy Vu Đông đề nghị hai người lái xe về nhà, vì thời gian đi bằng đường cao tốc cũng không chênh lệch mấy, hơn nữa cũng dễ mang quà về nhà hơn. Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây chính là nếu bị mẹ Vu đuổi ra khỏi nhà thì Hạ Phong vẫn còn một chiếc xe để chạy vào thành phố tìm một khách sạn ở tạm.

"Em chắc chắn mẹ em sẽ không thích anh đến vậy à?" Hạ Phong vừa lái xe vừa hỏi.

"Chuyện bây giờ rất khó nói." Vu Đông nghĩ, nếu bây giờ là mười năm sau, hoặc chỉ cần 5 năm sau thôi thì nếu mẹ em thấy anh, chắc chắn bà ấy sẽ vui vẻ đến mức khua chiêng gõ trống và đốt pháo nữa đó.

"Em yên tâm đi, cho dù ba mẹ vợ có làm gì thì anh cũng sẽ không bỏ em lại đâu." Hạ Phong nói.

"Anh dám sao!" Ngủ xong mà còn muốn chạy, đừng có tưởng bở.

"Không dám!" Hạ Phong nhin không được cười nói, ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trên ngón tay của Vu Đông thì trong mắt đều là sự ảm áp.

@@

Nhà họ Vu, bây giờ tối, từ lúc sáu giờ tối thì cứ cách mười phút mẹ Vu và ba Vu sẽ hỏi Vu Tùng "Vu Đông về đến đâu rồi" một lần.

Mỗi lần như vậy thì rất đáng thương cho Vu Tùng vì lần nào hắn cũng phải gọi điện hỏi Vu Đông đang ở đâu. Trong lòng Vu Tùng thì không ngừng buồn bực, rõ ràng mọi người đều biết Vu Đông vẫn còn phải chạy một tiếng mới về đến nhà nhưng lại bắt hắn mười phút hỏi một lần, rốt cuộc là muốn làm gì chứ.

"Mẹ, đồ ăn đã hơi nguội rồi. Nếu không thì mẹ đi hâm nóng lại đi, không thôi lát nữa Đông Đông về nhà cũng không ăn được." Vu Tùng nhìn mẹ mình đang đứng ngồi không yên thì nhin không được mà đề nghị.

"Ăn cái gì mà ăn hử, nó bỏ nhà ra đi, bây giờ trở về còn muốn tôi lo lắng sao." Mẹ Vu cả giận nói.

"Vâng vâng vâng." Trong lòng Vu Tùng đang không ngừng trợn mắt tỏ vẻ không phục. Vậy nửa năm nay cứ mỗi tuần ai là người luôn hỏi con tình hình của Đông Đông thế, ai vừa nghe Đông Đông nói muốn mang bạn trai về nhà liền mang quần áo mới đã cất hai năm trong tủ ra mặc vậy.

Dù Mẹ Vu lái nhai những điều đó nhưng vẫn mang đồ ăn đi hâm lại một lần.

"Bạn trai của Đông Đông sao hả? Nó có nói gì với con không?" Ba Vu thấy mẹ Vu đang trong phòng bếp thì mới nhỏ giọng hỏi thăm con trai mình.

"Ba à, chuyện này con cũng không rõ lắm, ba nghĩ thử xem con là anh hai, sao có thể chú ý chuyện tình cảm của em gái mình quá mức chứ." Vu Tùng trả lời.

"Vậy con còn có thể làm gì?" Ba Vu ghét bỏ Vu Tùng nên lại lên ghế ngồi.

Vu Tùng cảm thấy hần không làm gì cũng bị liên lụy, chuyện này đâu có liên quan gì đến hần chứ!!

Lúc này một luồng ánh sáng chiếu vào sân nhà họ Vu, ba người nhà họ Vu lập tức chạy ra ngoài cửa, Vu Tùng vừa thấy biển số xe thì vui vẻ hô lên: "Đến, đến rồi, là biển số xe của Thượng Hải."

Đầu tiên Ba Vu và mẹ Vu rất vui vẻ, nhưng sau đó hai người từng người ra về bình tĩnh, nên trở về phòng khách thì về phòng khách, nên trở về phòng bếp thì về phòng bếp.

Vu Tùng không biết nói gì nên hơi cong khóe miệng, giả vờ cái gì chứ, lúc này ai là người chạy còn vội vàng hơn con thê.

Xe rất nhanh dừng lại, Vu Đông xuống xe đầu tiên, cô thấy được người anh trai vẫn đang trẻ trung, vẫn chưa bị khoản tiền nợ khi vay để mua nhà và gia đình làm cho suy sụp thì nhìn không được lao qua mà ôm lấy hần. "Sao vậy? Anh ta ăn hiếp em sao?" Vu Tùng đang tò mò đánh giá em rể tương lai thì bỗng nhiên thấy em gái mình vừa mới xuống xe liền đỏ hốc mắt mà lao vào ôm mình thì lập tức nổi giận ngay.

Ba Vu đang ở trong phòng giả vờ không có chuyện gì, ai ngờ lại nghe được giọng nói của con trai nên lập tức vớ đại một cái ghế dựa rồi chạy ra, cái tư thế hung dữ như vậy làm cho Hạ Phong thấy được cũng phải lùi lại một bước.

Vu Đông cũng phát hiện ra mình hơi mất bình tĩnh nên lắc lắc đầu, cô buông anh trai mình ra rồi hơi ngượng ngùng nói: "Chỉ là đã lâu không thấy nên em nhớ anh hai."

Đã lâu em không thấy anh hai cười với em rồi.

"Làm anh sợ chết khiếp!" Vu Tùng tức giận gõ đầu em gái một cái rồi sau đó lại tiếp tục bắt đầu đánh giá Hạ Phong.

"Ba!" Trước khi trọng sinh, người bắt cô kết hôn ít nhất là ba cô, ông luôn mang mái tóc trắng, hút thuốc rồi dùng ánh mắt ưu sầu mà nhìn cô. Mỗi lần Vu Đông thấy bóng dáng lom khom của ông thì sẽ cảm thấy cô không kết hôn là một tội ác cực lớn.

Ba Vu thấy đây là một hiểu lầm thì đành khụ một tiếng rồi bình tĩnh buông chiếc ghế dựa xuống, trực tiếp ngồi trong sân.

Vu Đông quay đầu lại rồi vẫy vẫy tay, Hạ Phong rất thông minh bước qua.

"Ba, đây là bạn trai của con, Hạ Phong." Vu Đông cười giới thiệu.

"Chào bác, con là Hạ Phong." Hạ Phong cười thăm hỏi.

Ba Vu đánh giá Hạ Phong từ trên xuống dưới vài lần rồi mới nhẹ nhàng "ừ" một tiếng nhưng vẫn không phát biểu ý kiến gì.

Như thế này là thích vẫn là không thích chứ, bác sĩ Hạ lúc bình thường khi làm phẫu thuật đều không run một chút nhưng giờ phút này trong nội tâm của hần lại thấp thòm không thôi.

"Mẹ đâu rồi?" Vu Đông lại hỏi anh hai mình.

"Mẹ đang ở trong phòng bếp hâm nóng đồ ăn cho em đó." Vu Tùng chỉ chỉ vào phòng bếp.

Vu Đông hơi do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn tiến vào phòng bếp. Tuy trước khi cô trọng sinh thì mối quan hệ của mẹ con cô đã biến thành mỗi lần gặp mặt sẽ cãi nhau, nhưng Vu Đông vẫn luôn hoài niệm những ngày hai người không cãi nhau và tình cảm yêu thương của mẹ dành cho cô.

"Chát chát." Một thanh âm vang lên làm ba người đàn ông đang ở trong sân đối diện nhau không nói gì lập tức hoảng sợ.

"Cô còn có mặt mũi trở về sao, sao cô không chết ở bên ngoài luôn đi, xem xem tôi có đánh chết cô không."

"Mẹ, mẹ, con sai rồi, mẹ đừng đánh nữa mà."

Giọng nói to rõ của mẹ Vu và tiếng Vu Đông kêu rên vang vọng khắp cả nhà.

Vu Tùng và ba Vu đối diện nhau, không có phản ứng gì.

Hạ Phong nghe thấy tiếng kêu rên thê thảm của Vu Đông thì nhìn không được bước qua, đúng lúc thấy Vu Đông chạy ra khỏi phòng bếp, đằng sau là mẹ Vu đang cầm một cây roi mây đuổi theo đánh.

Hạ Phong cũng không dám can mẹ Vu nên chỉ ôm Vu Đông vào lòng ngực rồi dùng thân mình đỡ đòn cho Vu Đông.

Mẹ Vu đánh hai roi xong thì liền phát hiện ra đã đánh sai người. Chỉ có điều bà hơi chớp mắt một cái rồi tiếp tục hung hăng đánh thêm mấy cái nữa mới dừng tay.

"Em không sao chứ!" Việc đầu tiên Hạ Phong làm là quan tâm Vu Đông.

Vu Đông lắc lắc đầu, mùa đông mặc áo rất dày mà mẹ Vu đa phần đều đánh vào người nên cô cũng không đau lắm, cô chỉ lớn tiếng kêu la như vậy thôi.

Lúc này Hạ Phong mới yên tâm, hần xoay người lại thấy một bác gái trông hơi giống Vu Đông thì lập tức tỏ vẻ tôn trọng cúi đầu chào một cái: "Chào bác, con là Hạ Phong, bạn trai của Vu Đông."

Mẹ Vu vốn đang đánh giá cao Hạ Phong vì hần biết xông đến bảo vệ Vu Đông trong lúc nguy cấp thì khi nghe Hạ Phong tự giới thiệu liền không bình tĩnh lại được: "Hạ Phong? Bạn trai của con không phải tên là Phương Hoa hả?"

"À, ừ... Đã chia tay từ lâu rồi." Vu Đông nhỏ giọng nói.

"Con... Đứa bé chết tiết này!" Mẹ Vu đang cảm thấy đã đánh đủ rồi nghe vậy thì lập tức gào rói mây lên.

Hạ Phong thấy vậy thì lập tức ôm Vu Đông vào ngực mình lần nữa.

Vu Tùng và ba Vu ở bên cạnh nhau xem náo nhiệt, Vu Tùng bình luận: "Xem ra cậu ta thích Đông Đông em gái ruột của con thật đó, chỉ là hai người quá dính nhau rồi."

Ba Vu tỏ vẻ cực kì đồng ý với ý kiến này, ông thấy mẹ Vu đã dạy dỗ đủ rồi thì nói một câu: "Được rồi, đừng đánh nữa, ăn cơm đi."

Mẹ Vu đã đánh đến mệt mỏi, nghe vậy thì ném cái roi mây đi rồi trở về phòng bếp, trước khi đi bà còn nhìn con gái mình một cái: "Lại đây bùng thức ăn lên bàn."

Vu Đông ngoan ngoãn đi theo.

Hạ Phong có vẻ không yên tâm nên nhìn thoáng qua Vu Đông, nhưng hần cũng biết lúc này không phải là lúc có thể đi theo. Lúc hần hoàn hồn lại thì ba vợ và anh vợ đã đi về phòng khách, cái sân trống rỗng chỉ còn một mình hần đứng đó thôi.

Hạ Phong sờ sờ mũi mình, quay lại chỗ để xe rồi lấy quà tặng đã chuẩn bị trước mang vào.

Hạ Phong lấy thuốc lá và rượu cầm riêng ra rồi nói với ba Vu với về lấy lòng: "Đây là quà con và Vu Đông mua tặng cho bác."

"Ừ, thuốc lá này không tệ, là hàng Mỹ phải không!" Vu Tùng nhìn thoáng nhãn hiệu của thuốc lá rồi nói.

Ánh mắt của ba Vu chợt lóe, ông rụt rè "ừ" một cái. Vu Tùng biết biểu hiện này tỏ về ba Vu cũng khá vừa lòng với món quà này.

Từ lúc bước vào nhà họ Vu thì người duy nhất không có cảm xúc mâu thuẫn với hần là vị anh vợ này, bởi vậy Hạ Phong thừa dịp liền lấy chiếc đồng hồ đã chuẩn bị từ sớm rồi đưa cho Vu Tùng: "Vu Đông nói anh thích đồng hồ."

"Trời ạ... Longines\*." Hai mắt Vu Tùng tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ.

(\*Longines: nhãn hiệu đồng hồ nổi tiếng của Thụy Sĩ)

"Ủm hừ!" Ba Vu trừng mắt nhìn đứa con trai không biết cố gắng này một cái.

"Đáng tiếc anh không thích nhãn hiệu này cho lắm!" Vu Tùng cũng phát hiện ra biểu tình của mình lúc này không ổn lắm, có vẻ như hần quá tham tiền vậy. Vì vậy Vu Tùng đành yên lặng để chiếc đồng hồ lên bàn.

Cho dù thích đến mức nào thì cũng không thể làm mất mặt em gái được.

Hạ Phong mới vừa thả lỏng được một nửa thì lại căng thẳng trở lại, hần đứng trong phòng khách nhưng lại có cảm giác đứng cũng không được mà ngồi cũng chẳng xong, mặc dù bây giờ là mùa đông nhưng mồ hôi cũng chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Muốn Đụng Đến Anh Ấy Thì Đụng Đến Con Trước Đi!

Cho đến lúc Vu Đông mang đồ ăn lên bàn thì trạng thái lúng túng của Hạ Phong mới biến mất.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, mọi người ngồi vào bàn.

“Me vừa nghe em về nhà thì em xem đi, một nửa đều là món em thích ăn.” Vu Tùng chỉ vào đồ ăn trên bàn rồi nói.

“Vậy một nửa kia không phải là món con thích ăn sao.” Mẹ Vu tức giận trừng mắt nhìn đứa con trai của mình một.

“Cám ơn mẹ!” Đã lâu cô không được ăn món mẹ làm rồi, lúc trước khi cô trùng sinh muốn đi về nhà ăn thì mỗi lần ăn xong đều bị mắng đến nỗi muốn nhỏ hết ra nên dần dần cô cũng không nghĩ về nó nữa.

Ba Vu có sở thích uống rượu nên mỗi lần ăn cơm đều tự mình mở bình rượu ra uống hai ngụm. Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, chỉ có điều hôm nay ông mới để bình rượu lên bàn thì đã bị người cướp mất.

Ba Vu giương mắt nhìn lên thì thấy Hạ Phong đang cười lấy lòng nói: “Bác, con rót rượu giùm bác.”

Ba Vu đợi đến lúc Hạ Phong giúp ông rót đầy ly rượu thì vẫn không uống mà lại im lặng không nói gì nhìn ly rượu trống rỗng trước mặt Hạ Phong.

Hạ Phong nhìn theo ánh mắt của ba Vu ánh mắt thì thấy được ly rượu không của mình liền hơi xấu hổ nói: “Bác, con không giỏi uống rượu cho lắm.”

“Hừ.” Ba Vu ‘hừ’ nhẹ một tiếng nhưng cũng không ép buộc, ông tự cầm ly rượu lên rồi tự uống.

Hạ Phong nghe được tiếng hừ lạnh thì lập tức thấp thỏm ngay, ba vợ không hài lòng với hần ư?

Hạ Phong do dự hai giây rồi cũng lấy bình rượu rót cho mình một chén, hần đứng lên nói: “Bác, con kính bác một chén.”

Ba Vu ra vẻ miễn cưỡng cùng chén với Hạ Phong, Hạ Phong vừa kích động thì uống hết cả ly rượu.

Rượu trắng hơn bốn mươi độ, tuy đây chỉ là một chén nhỏ nhưng cũng đủ làm Hạ Phong cay đến mức vụn vụn cả khuôn mặt, mà hần lại không thể làm mất lễ nghi trên bàn cơm nên chỉ còn có thể liều mạng dùng bữa mà thôi.

Tuy Vu Đông không biết tửu lượng của Hạ Phong như thế nào, nhưng chuyện bác sĩ ít khi uống rượu thì cô vẫn biết nên chắc là tửu lượng của Hạ Phong cũng chẳng thể tốt được.

Vì vậy cô vội vàng múc nửa chén canh xương cho Hạ Phong.

Hạ Phong mang về biết ơn nhìn thoáng qua Vu Đông rồi mới vội vàng uống hai ngụm.

“Đông Đông à, người bạn trai này của em tửu lượng không ổn chút nào.” Vu Tùng thấy toàn bộ cảnh tượng thì vui vẻ khi người khác gặp họa nói.

“Hạ Phong là bác sĩ ngoại khoa nên bình thường không uống rượu.” Vu Đông giải thích.

“Bác sĩ ngoại khoa? Cầm dao giải phẫu?” Vu Tùng giật mình nói.

Ba Vu và mẹ Vu hai người liếc nhau, công việc rất ổn đó.

“Không thể uống thì thôi vậy.” Ba Vu thấy mặt của Hạ Phong đều bị sặc đỏ thì nhẹ nhàng nói một câu. Chỉ có điều trong cách suy nghĩ của ông thì ông chẳng có chuyện gì để nói với người đàn ông không biết uống rượu cả.

Hạ Phong tự nhiên nghe ra sự tiếu nuối trong lời nói của ba Vu. Vì đây lần đầu tiên thấy ba vợ nên hần đâu dám chỉ uống một chén rồi thôi chứ. Bởi vậy Hạ Phong lại cầm bình rượu lên rót đầy chén cho ba Vu, nói: “Bác, tuy bình thường con rất ít uống rượu nhưng ít nhất cũng có thể uống hai ly. Hôm nay con sẽ cùng bác uống không say không về.”

Ba Vu hơi ngước mắt lên, ông ngửa đầu rồi lại uống một ngụm, trong lòng Hạ Phong đang chảy nước mắt nhưng cũng phải bắt bản thân uống thêm một ngụm.

Vì vậy sau khi uống ba chén, Hạ Phong với tửu lượng tầm thường lập tức nằm xuống bàn cơm.

“Hạ Phong, Hạ Phong.” Vu Đông vỗ vỗ Hạ Phong hồi lâu nhưng hần vẫn không nhúc nhích nên cô lập tức cả giận nói, “Ba, sao ba lại chuốc say anh ấy rồi.”

“Ba có chuốc say cậu ta đâu chứ, chúng ta mới uống có ba chén thôi à.” Ba Vu tỏ vẻ oan uổng, ba chỉ mới uống khai vị thôi đó.

“Đâu có liên quan gì đến ba, là do tửu lượng của Hạ Phong quá tệ đó.” Vu Tùng ở bên cạnh hát đệm.

“Không nói nữa, giúp em mang anh ấy vào nhà trước đi.” Vu Đông đỡ một cánh tay của Hạ Phong.

Vu Tùng đi phía tay kia của Hạ Phong, hần vừa mới cầm tay người lên thì bỗng nhiên ý thức được một vấn đề: “Phòng nào?”

“Đương nhiên là phòng của em.” Vu Đông đương nhiên nói.

Vu Đông vừa nói xong thì mẹ Vu bỗng đập chiếc đũa xuống bàn phát ra một tiếng ‘bang’ rồi nói: “Đưa về phòng anh con đó, xong thì lại đây cho mẹ.”

Tìm Vu Đông muốn dừng đập, tiêu rồi, lúc này cô vẫn chưa phản ứng lại. Cô quên mất bây giờ không phải là mười năm sau, lúc mà chỉ cần có một người đàn ông dám ngỏ lời thì mẹ cô ước gì có thể đem cô đóng gói tặng lên giường người ta. Bây giờ lại là lúc người khác sờ vào con gái của bà một chút thì mẹ cô có thể cầm dao phay lên chém luôn đó.

Trong nụ cười vui vẻ khi người gặp họa của anh trai thì Vu Đông tê dại cả người mang Hạ Phong về phòng rồi lại tê dại cả người đi về phòng khách.

Mẹ Vu cũng không thèm ăn cơm nữa, bà ôm cánh tay ngồi trên một chiếc ghế trong phòng khách. Hai mắt bà Vu nhìn thoáng qua rồi ông vẫn ngồi trước bàn ăn tiếp tục uống rượu, Vu Tùng nhìn nhìn hai bên rồi quyết định vẫn theo sát ba mình ăn uống thì an toàn hơn.

Vu Đông mang khuôn mặt tươi cười bước qua dựa vào người mẹ Vu rồi làm nũng: “Mẹ ~”

“Đứng đó đi!” Mẹ Vu giờ tay chỉ về phía trước.

Vu Đông chớp chớp mắt rồi cắn môi ngoan ngoãn đứng đó.

“Thành thật khai báo đi!” Mẹ Vu mang vẻ đang thẩm vấn tội phạm.

“Khai báo cái gì?” Vu Đông mờ mịt nói.

“Từ lúc con trộm sổ hộ khẩu rồi bỏ nhà đi.” Mẹ Vu vẫn còn nhớ rõ chuyện cũ lắm.

Hai cha con nhà họ Vu cũng đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

“Thì... Lúc đó con đang kích động quá, nhưng sau đó con đã suy nghĩ lại. Cả nhà mình vẫn chưa có ai gặp mặt bạn trai của con mà con lại kết hôn với anh ta thì không tốt cho lắm. Bởi vậy sau đó con đã đổi ý.” Vu Đông thừa dịp này lập tức nịnh nọt nói, “Cũng may con đã đổi ý. Lúc đó con về Thượng Hải không được mấy ngày thì đã chia tay với anh ta.”

“Mẹ đã nói... Kết hôn sao có thể đem ra đùa như vậy được chứ? Hai bên cha mẹ cũng chưa gặp, cậu ta là người như thế nào chúng ta cũng không biết rõ nữa là.” Mẹ Vu hung hăng nói.

Mặt ngoài Vu Đông không ngừng gật đầu phụ họa, nhưng là trong lòng cô lại không cho là đúng. Mười năm sau thì mẹ lại cảm thấy chỉ cần là nam là đủ.

“Vậy cậu Hạ Phong này? Là sao hả?” Mẹ Vu lại hỏi.

“Hạ Phong sao...” Vu Đông khẳng định không thể cho mẹ cô biết hai người đã kết hôn, nếu không thì chắc chắn cả nhà sẽ chẳng thể nào yên ổn mà ăn Tết được đâu, “Con... Con thích anh ấy.”

Vu Tùng bị vẻ ngượng ngùng của em gái mình làm cho ghê tởm, hấn vội lùi lại thật xa rồi chà chà mấy cái da gà mới nổi lên.

“Thích cái gì chứ, thích có thể ăn thay cơm hay sao.” Mẹ Vu hỏi, “Bằng cấp, tuổi tác, sống ở đâu, việc làm, lương tháng bao nhiêu, có xe, nhà hay không, ba mẹ cậu ta là người như thế nào, những chuyện này con biết rõ hay không hả?”

“Mẹ...” Vu Đông quay đầu nhìn cái cửa phòng đã được đóng lại rồi nói, “Nhà của chúng ta không có cách âm đâu mẹ, mẹ đừng có nói to như vậy chứ.”

“Mẹ nói giọng lớn như vậy đó, cho dù cậu ta đứng trước mặt mẹ mẹ cũng phải nói.” Mẹ Vu nói, “Mẹ thường xuyên nghe được anh con nói, mấy cô gái mới tốt nghiệp giống con rất dễ bị mấy người trong xã hội lừa gạt đó, con có biết hay không hả.”

“Con không lừa người khác là tốt lắm rồi.” Vu Đông nhin không được cười nói.

“Đừng có cợt nhả với mẹ.” Mẹ Vu lại đập cái bàn một, “Mau khai ra.”

“Nam, tiến sĩ, 28 tuổi, bác sĩ ngoại khoa mổ chính, người Thượng Hải, có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, quan trọng nhất là rất thích con gái mẹ.” Vu Đông tự luyện nói.

“Điều kiện tốt như vậy sao? Là em tự nhào lên à?” Vu Tùng rất biết giá thị trường nên cực kì không lưu tình vạch trần Vu Đông đang tự luyện.

“Ăn cơm của anh đi.” Vu Đông trừng mắt nhìn anh trai mình một.

Mẹ Vu và ba Vu nhìn nhau một rồi hơi thấp thòm hỏi: “Tiến sĩ đó, vẫn là bác sĩ mổ chính, sao lại coi trọng con chứ, có đúng không vậy?”

Vu Tùng nghe vậy không nhịn được mà phun hết ra.

Vu Đông biết cái vẻ sùng bái một cách mù quáng người trí thức của mẹ mình lại xuất hiện nữa rồi.

“Chỉ là một học vị tiến sĩ thôi mà. Nếu mẹ thích thì sau này con cũng đi học lấy về cho mẹ một.” Vu Đông đồng dạng nói, “Nếu không phải thấy anh ấy điên cuồng theo đuổi con, mọi chuyện đều chiều theo ý con thì con chẳng thêm đếm xỉa tới anh ấy đâu.”

Bởi vì còn đã phát huy tác dụng nên Hạ Phong dù mơ mơ màng màng đã hơi tỉnh táo được một chút. Hắn nghe thấy vậy thì hơi sững sốt nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể che lại đôi mắt rồi cười.

“Cậu ta nhìn cũng ổn lắm” Mẹ Vu hỏi ức lại khuôn mặt của Hạ Phong, “Chiều cao cũng ổn.”

“Đúng vậy, con chính là coi trọng mặt của anh ấy.”

Hạ Phong cười đến nỗi cái cằm trở nên run rẩy.

“Cậu ta thật sự thích con đến vậy?” Mẹ Vu thấy con gái mình chắc chắn như vậy thì hơi tin tưởng hỏi.

“Chuyện này còn có thể giả được sao.”

Mẹ Vu nhìn thoáng qua ông bạn già hỏi: “Ba Đông Đông, ông cảm thấy thế nào?”

“Để xem kĩ lại đã, tôi vốn đang định chuốc say cậu ta rồi hỏi chuyện, ai ngờ cậu ta mới uống được có ba chén thì đã gục rồi.” Ba Vu mang về hơi đáng tiếc nói.

“Ba!” Vu Đông thật hết biết nói gì rồi.

Lúc này Hạ Phong cũng cười không nổi, thì ra trong nhà này, người có tâm tư nhất là bác trai đó.

@@

Người trong thôn đều dậy từ rất sớm. Lúc sáng sớm mẹ Vu đã dậy nấu cơm, ba Vu cũng khiêng cái cuốc xuống ruộng đi một vòng rồi về nhà. Lúc bây giờ Hạ Phong đã dậy ra khỏi phòng nhưng vẫn chậm hơn so với mọi người.

Hạ Phong vốn đang muốn giúp đỡ nhưng mẹ Vu không chịu cho hắn làm gì cả. Bởi vậy Hạ Phong chỉ đành ngồi trong sân ngắm người một mình.

Lúc này Vu Tùng đuổi lưng đi ra, thấy Hạ Phong liền chào hỏi: “Em dậy sớm vậy?”

“Chào anh.” Hạ Phong đứng lên chào hỏi.

“Đông Đông dậy chưa?” Mẹ Vu ló đầu ra từ phòng bếp hét lên với Vu Tùng, “Con đi kêu nó dậy làm việc đi.”

“Vâng.” Vu Tùng xoay người định đi về phòng gọi Vu Đông dậy.

Lúc này Hạ Phong hơi cân lại rồi nói: “Bác ơi, có chuyện gì cứ bảo con được rồi. Vu Đông rất thích ngủ vào buổi sáng nên bác cho cô ấy ngủ lâu một chút.”

Trong sân nháy mắt trở nên yên tĩnh, ngẫu nhiên có tiếng chó nhà hàng xóm sủa hai tiếng.

Hạ Phong bắt an chớp chớp mắt, hình như có gì đó không đúng thì phải.

Mẹ Vu cảm nỗi đi ra khỏi phòng bếp, về mặt ân ý nhìn Hạ Phong, hỏi: “Sao cậu biết nó rất thích ngủ vào buổi sáng?”

“Không lẽ hai người đã sống chung?” Vu Tùng ra vẻ khoa trương dùng tay che miệng lại.

(Editor Yuuki: Anh trai hớ em gái không thương tiếc QAQ)

Mẹ Vu vừa nghe vậy thì lập tức có sát khí từ trong mắt bà xuất hiện, Hạ Phong thấy vậy thì bị hù đến giật mình, cả người đều chảy mồ hôi lạnh, trong một lúc không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

Mẹ Vu thấy Hạ Phong chậm chạp không nói được câu nào thì xem như là đồng ý rồi, bởi vậy bà lập tức cảm nỗi rồi vọt vào phòng Vu Đông.

“Đưa con gái chết tiết kia, dậy mau cho mẹ.”

“Bác, bác, bác hiểu lầm rồi.” Hạ Phong vội vàng chạy theo.

Vu Đông đang ngủ mơ mơ màng màng thì bị mẹ mình xốc chăn lên, cô hơi vận vẹo thân mình, Vu Đông cảm thấy hơi lạnh nên cuộn mình lại rồi ngủ tiếp.

“Còn chưa chịu dậy nữa!” Mẹ Vu nắm lỗ tai của con gái rồi trực tiếp kéo ra khỏi giường. Hạ Phong chỉ nhìn thôi là đã thấy đau nên vội vàng chạy qua cứu người.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy, đau quá.” Vu Đông xoa lỗ tai rồi dựa vào lồng ngực của Hạ Phong.

Mẹ Vu sao chịu nổi hình ảnh này, bà đuổi tay định kéo Vu Đông ra khỏi lồng ngực của Hạ Phong, cuối cùng do dùng sức không đúng chỗ nên đã kéo

luôn áo ngủ của Vu Đông, làm cho chiếc áo trở nên xộc xệch.

Cái cổ của Vu Đông bị Hạ Phong cắn đến vết hôn đầy tràn lập tức bại lộ trước mặt mọi người. Mặt Hạ Phong đỏ lên, hấn vội vàng kéo lại cổ áo cho Vu Đông.

Hình ảnh này vừa nhìn đã thấy ghê người, mang lực xuyên thấu đến tận cùng, làm cho mẹ Vu sợ đến mức làm rớt luôn cái nôi đang cầm trong tay.

“Mẹ, mẹ, bình tĩnh một chút!” Vu Tùng nhất nôi lên rồi đỡ lấy mẹ Vu đang muốn té xỉu.

“Bác, bác nghe con giải thích.” Hạ Phong cũng cảm thấy mình rất vô tội, hấn ân ái cùng vợ mình cũng làm mẹ vợ tức giận nữa là sao chứ.

“Sao vậy?” Ba Vu mới đi từ ruộng về thì thấy mọi người đều vây quanh trong phòng Vu Đông nên tò mò đi đến.

“Ba, Đông Đông và Hạ Phong đã sống chung, mẹ đang tức giận.” Vu Tùng quay đầu lại giải thích một câu.

Hạ Phong chột dạ nhìn ba vợ một, chỉ thấy trong mắt ba Vu cũng ra xuất hiện sát khí.

Chỉ là sát khí của mẹ Vu thì đối với Vu Đông, còn của ba Vu thì đối với hấn mà thôi.

“Mang cây dao đồn củi trong sân lại đây cho ba.” Ba Vu sai Vu Tùng.

.....

“Muốn đụng đến anh ấy thì đụng đến con trước đi!” Vu Đông cuối cùng đã tỉnh táo lại nên đứng dậy che trước người Hạ Phong.

Mẹ Vu trợn trắng mắt, trực tiếp ngắt xỉu.

(Editor Yuuki: Không nói đến vấn đề khác, chỉ nói đến cách xử lý tình huống của mẹ Vu Đông thật là tệ hết chỗ nói. Lúc biết hai người sống chung thì tốt nhất là bình tĩnh lại, để cho qua chuyện xong sau đó nhân lúc Hạ Phong không có mặt thì hỏi rõ ràng Vu Đông rồi mới tính chuyện tiếp theo chứ không phải kiêu giận đùng đùng tìm Vu Đông tính sổ.

Thứ nhất, lúc này theo ba người nhà họ Vu thì Hạ Phong vẫn là người ngoài, mà chuyện này lại là chuyện riêng tư, liên quan đến danh dự con gái mình mà mẹ Vu Đông cứ làm ầm ầm lên, định cho cả xóm biết hết hay sao?

Thứ hai, lúc này có mặt Hạ Phong thì mẹ Vu muốn xử lý Vu Đông thế nào cũng không được vì thế nào Hạ Phong cũng bảo vệ cho Vu Đông => Chẳng xử lý được chuyện gì cả. Xong cuối cùng mẹ Vu lại trực tiếp tức đến ngắt xỉu luôn... Tự tìm khổ vào người à?

Nói chung là càng đọc sẽ càng thấy được lý do vì sao ngay chương đầu Vu Đông đã không màng tất cả đòi lấy Hạ Phong, toàn là bị ép ra hết. Edit khúc cuối mà bực cả mình.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43: Bác Sĩ Hạ Cho Heo Ăn

Phòng khách nhà họ Vu.

Sau khi mẹ Vu được bấm huyết nhân trung thì đã tỉnh lại, bà mang về sống không còn gì luyến tiếc dựa vào chiếc ghế.

Vu Tùng lặng lẽ làm một động tác cắt cổ với Vu Đông.

Ba Vu giờ thuốc lên hút một, ông nhìn thoáng qua đứa con gái trước mắt mình rồi thở dài, cuối cùng ông nhìn Hạ Phong, người đang không biết nên làm gì, nói một cách ghét bỏ: “Cậu, ra sân sau cho heo ăn đi.”

“A... Cho... Cho heo ăn.” Hạ Phong mang về mặt ngây ngốc nói.

“Ôi ôi, em nhanh chân đi cho heo ăn đi, com heo trong cái thùng lớn màu đen ở phòng bếp đó, em mang com heo ra chuồng heo ở sân sau đi.” Vu Tùng biết ba mình đang muốn mở cuộc họp gia đình nên vội vàng đẩy người đi.

Hạ Phong không yên tâm nhìn thoáng qua Vu Đông, Vu Đông cười với hấn một rồi ý bảo hấn đi ra ngoài đi.

Lúc này Hạ Phong mới mang sự thấp thòm và bất an đi vào phòng bếp lấy com heo đi ra sân sau.

Vu Đông nhìn thoáng qua sắc mặt của mẹ mình một cách cẩn thận, cô cảm thấy bà đã tiêu hóa đủ rồi thì mới nói: “Mẹ, mẹ đừng tức giận nữa.”

“Tôi có thể không tức giận sao?” Mẹ Vu ngồi ngay ngắn lại, “Con... Con... và hân... có phải hay không... có cái đó.”

“Không phải mẹ đã thấy hết rồi à?”

“Con...” Mẹ Vu lại che ngực lần nữa.

“Mẹ, bình tĩnh, bình tĩnh lại.” Vu Tùng bưng chén trà qua rồi vuốt vuốt giúp mẹ Vu đừng tức giận nữa.

Mẹ Vu đẩy tay của Vu Tùng ra, ngón tay bà chỉ vào Vu Đông vẫn đang run: “Con... Con... Mẹ đã dạy con như thế nào hả, sao con có thể không biết liêm sỉ như vậy.”

“Mẹ, mẹ nói nặng quá rồi, bây giờ chỉ nói chuyện hẹn hò thôi thì người ta...” Vu Tùng đang định nói mấy câu giúp đỡ, ai ngờ đã bị ánh mắt của mẹ Vu hù đến cảm miệng.

“Con là con gái nhưng lại không biết tự trọng như vậy, nếu ở thời của mẹ thì con còn có thể lấy chồng sao?” Mẹ Vu mắng.

“Vậy thì không lấy.”

Lại là điệp khúc cái thời của mẹ. Lúc mẹ bắt con kết hôn cũng vậy, nào là thời của mẹ nếu con gái trong nhà không lấy chồng sẽ không còn mặt mũi nào ở trong nhà mẹ đẻ, nào là sẽ mang đến tai họa cho gia đình. Vu Đông vừa nhớ đến liền tức giận, cô không nhịn được nên trả treo lại một câu.

“Con...” Mẹ Vu tức đến mức thở không nổi.

“Con nói chuyện kiểu gì với mẹ mình thế hả.” Ba Vu vẫn luôn im lặng lúc này mới cả giận nói.

“Vâng.” Vu Đông chột dạ cúi đầu.

“Bỏ đi, kêu cậu Hạ Phong gì đó vào đây đi. Hối cậu ta định chừng nào kết hôn.” Mẹ Vu lấy tay che ngực nói.

“Mẹ không khảo sát cậu ta nữa sao?” Vu Tùng không nhịn được hỏi, “Chỉ như vậy đã đồng ý?”

“Em gái con đã cùng người ta như vậy rồi...” Mẹ Vu nín không được nước mắt nói, “Bây giờ còn khảo sát gì nữa chứ, chỉ còn có thể hy vọng cậu ta là một người có trách nhiệm, biết đối xử tốt với em gái con là được, lễ hỏi gì đó chúng ta cũng không nói nữa.”

“Mẹ...” Vu Tùng nghe thì cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Vu Đông cũng không nghi ngờ tình yêu thương của mẹ dành cho cô. Nhưng hai người lại thuộc hai thời đại khác nhau, trình độ giáo dục nhận được cũng khác nhau, kiến thức khác nhau đã định trước bọn họ sẽ không có tiếng nói chung. Mỗi lần mẹ Vu khóc thì Vu Đông vừa khó chịu lại vừa oán hận, rõ ràng cô chưa bao giờ làm điều gì sai nhưng mẹ cô luôn dùng nước mắt của mình mà lên án cô.

“Mẹ...” Vu Đông hoàn toàn có thể nói cho bà, thật ra cô và Hạ Phong đã đăng kí kết hôn từ lâu rồi, nhưng nếu vậy thì trong lòng Vu Đông lại cảm thấy không thoải mái. Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà đưa con gái này lại bị giảm giá trị trong lòng bà hay sao.

Trước khi trùng sinh, con không kết hôn thì mẹ cảm thấy mất mặt vì con, cả nhà đều cảm thấy mất mặt vì con. Sau khi trùng sinh, con chưa kết hôn đã sống chung cũng làm mất mặt mẹ. Đêm trước còn muốn khảo sát thật kĩ đưa con về tương lai nhưng giờ phút này lại sợ người ta không chịu cưới con gái của mình.

Vu Đông biết rõ những việc này là do sự khác biệt về tư tưởng, nhận thức, nhưng chuyện này lại xảy ra với mình nên Vu Đông vẫn cảm thấy vô cùng khổ sở, cô nhìn không được mà đỏ cả mặt.

“Con khóc cái gì? Có phải cậu ta không muốn kết hôn với con hay không.” Mẹ Vu thấy con gái mình khóc thì lập tức nghĩ theo chiều hướng xấu.

“Cậu ta dám, con đi tìm cậu ta!” Vu Tùng thấy hai người phụ nữ trong nhà đều khóc thì sao chịu nổi, bởi vậy hân lập tức đứng dậy muốn chạy ra sân sau tìm người.

“Đứng lại!” Vu Đông biết cô bị ảnh hưởng bởi những ngày tháng trước khi trùng sinh nên mới như vậy, cô chùi nước mắt rồi nói, “Lần này anh ấy đến đây là để cầu hôn.”

Ba Vu và mẹ Vu nhìn nhau một, đặc biệt là mẹ Vu khi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Vậy còn tạm được.” Cho dù là như vậy thì chuyện mới sáng sớm đã lộn xộn như vậy cũng làm cho trong lòng Vu Tùng không được thoải mái, “Nếu cậu ta ăn hiếp em thì cứ nói với anh, anh là chỗ dựa của em, yên tâm.”

Ba Vu là một người đàn ông truyền thống, vì vậy tuy rất quan tâm đến chuyện tình cảm của con mình nhưng sẽ không nói nhiều.

“Cậu ta có đối xử tốt với con không?” Ba Vu chỉ hỏi con gái mình một câu, ông thấy Vu Đông gật đầu thì dập thuốc lá rồi nói, “Vậy gọi cậu ta về ăn

sáng đi.”

Vu Đông lên tiếng rồi đi ra ngoài, lúc xoay người vẫn nhìn không được mà rơi nước mắt.

“Đông Đông à, ba không cần con phải tìm một người có điều kiện tốt đến mấy, nhưng bây giờ cũng đã đến lúc con phải kết hôn rồi.” Vu Đông vẫn luôn rất tôn trọng ba của mình, cho nên mỗi lần cô bị ép kết hôn thì cô có thể cãi nhau om sòm với mẹ mình nhưng lại không thể nói ra một câu phản bác lời của ba mình.

Trong ấn tượng của cô, ba cô luôn ngồi trong một góc mà hút thuốc, trong ánh mắt kín đáo của ông là đều là tình yêu đối với con cái.

Giờ phút này Vu Đông cảm thấy cô rất biết làm ra vẻ, ông trời đã cho cô thêm một cơ hội làm lại từ đầu, cho cô thoát khỏi sự phiền não khi bị ép hôn ở đời trước, bây giờ gia đình vẫn là ngôi nhà ấm áp mà cô hằng mong đợi từ trước nhưng không biết vì sao cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Còn bác sĩ Hạ đang cho heo ăn ở sân sau lúc này thì sao.

Hạ Phong bỏ com heo vào máng thức ăn rồi đứng trước chuồng heo xem ba con heo giành đồ ăn.

Sau khi Hạ Phong đi ra ngoài mới phản ứng lại, chắc là người nhà Vu Đông có chuyện muốn nói riêng với nhau. Tuy Hạ Phong cảm thấy chuyện sáng nay rất lộn xộn nhưng cũng chẳng phải chuyện lớn gì, dù sao thì hấn và Vu Đông cũng đã kết hôn rồi.

Vì vậy Hạ Phong liền yên tâm nhìn mấy con heo rồi chờ Vu Đông đến gọi mình.

Lúc này có một bác gái khoảng năm mươi tuổi đi đến, bác gái đã nhìn chăm chăm Hạ Phong thật lâu từ xa làm cho Hạ Phong muốn bỏ qua cũng khó. Vì vậy lúc người đi đến gần hấn thì hấn lễ phép cười với đối phương một.

“Ôi, cậu trai trẻ, tôi chưa thấy cậu bao giờ cả, cậu có quan hệ gì với nhà họ Vu thế?” Bác gái thấy cậu trai trẻ đẹp trai cười với mình thì lập tức trở nên tự quen thuộc mà hỏi thăm.

“À... Cháu là bạn trai của Vu Đông.” Hạ Phong không thể từ chối sự tự quen thuộc của bác gái này.

“Ôi, là bạn trai của Ngư Đông sao, nhà họ Vu sắp có con rể rồi à?” Hai mắt bác gái toát ra sự hóng chuyện, “Cậu tên gì, đang làm gì, ở thôn nào thế?”

“Ách... Chào bác, cháu là Hạ Phong, là bác sĩ, người Thượng Hải.” Hạ Phong tự giới thiệu một cách lễ phép.

“Người thành phố sao, không tồi, còn là bác sĩ nữa.” Bác gái lập tức không chế không được tâm tình kích động muốn chia sẻ thông tin này với người khác, bà cười ha hả dặn dò Hạ Phong cho heo ăn đi rồi nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ còn lại Hạ Phong đang mờ mịt và ba con heo con yên lặng đối diện nhau.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự yên tĩnh ngán ngùi.

Hạ Phong lấy điện thoại ra nhìn rồi mỉm cười nhận cuộc gọi: “Mẹ.”

“Con trai à, thế nào rồi? Tiến triển có thuận lợi không?” Từ đêm qua thì mẹ Hạ đã đợi điện thoại, nhưng đã qua cả đêm mà Hạ Phong cũng chẳng gửi một tin nhắn đến. Vì vậy lúc sáng sớm bà đã không đợi nổi nữa mà gọi điện thoại đến một cách gấp gáp.

“Tiến triển?” Hạ Phong nhớ đến một loạt sự kiện xảy ra vào sáng nay thì không biết nên nói là quá nhanh hay quá tệ nữa, hấn chỉ có thể nói, “Không thuận lợi cho lắm.”

“Sao vậy? Ba mẹ Vu Đông không thích con?” Mẹ Hạ hỏi.

“Hình như là có một chút...”

“Chuyện này là bình thường, cô gái nhà mình nuôi lớn lại bị con lấy đi, ai có thể vui vẻ cho được. Việc này ba con rất có kinh nghiệm, mẹ để ba nói chuyện với con.” Mẹ Hạ đưa điện thoại cho ba Hạ đang đứng kế bên nghe lén.

Ba Hạ vẫn chưa chuẩn bị gì đã bị bắt nghe điện thoại nên ông chỉ đành cứng ngắt nói: “Chuyện này sao, cũng không có kỳ xảo gì đâu, con ráng làm việc nhiều lên là ổn.”

“Ông nói lung tung cái gì vậy, ông tưởng bây giờ là thời của chúng ta hay sao?” Mẹ Hạ cảm thấy đưa điện thoại cho ba Hạ thật là một nước cờ dở, vì thế bà cướp điện thoại lại rồi nói: “Hạ Phong à, mẹ nói cho con nghe, làm việc là đúng, nhưng quan trọng nhất là miệng con phải ngọt, mỗi phút mỗi giây phải biểu hiện ra được quyết tâm đối xử tốt với con gái người ta suốt cả cuộc đời này. Lúc thích hợp cũng có thể nói đến kế hoạch trong tương lai của con.”

“Nếu những thứ đó cũng không thể làm ba mẹ vợ hài lòng thì con chỉ cần cầm tờ giấy hôn thú ra thì mẹ chắc chắn con đã có thể qua được một nửa.” Mẹ Hạ nói xong thì lại bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên do lúc trước hai đứa kết hôn vẫn chưa thông báo cho ba mẹ Đông Đông nên chắc chắn họ sẽ có ý kiến, chiêu này để chừa nòng tình huống tệ quá hăng dùng biết không.”

“Vâng!” Hạ Phong cười đáp.

“Con yên tâm đi, con trai của mẹ mẹ biết, con rất ưu tú. Mẹ không sợ đâu, Đông Đông cũng rất thích con nữa nên ba mẹ con bé chắc chắn cũng sẽ thích con, cố gắng biểu hiện hơn nhé, mẹ chờ tin tốt của con.” Mẹ Hạ nói xong thì hỏi ba Hạ, “Ông còn gì muốn nói nữa không?”

“Cho tôi nói một câu.” Ba Hạ nhận điện thoại nói, “Hạ Phong à, kiên trì chính là thắng lợi.”

Hạ Phong cúp điện thoại, tâm tình của hắn trở nên tốt hơn hẳn, vì vậy hắn lại mở cửa chuồng heo ra, ngồi xổm bên cạnh máng thức ăn rồi vuốt đầu con heo trắng mập.

“Anh thích heo à.” Lúc Vu Đông đến đây thì thấy được hình ảnh như vậy.

“Mọi người nói xong rồi?” Hạ Phong thấy Vu Đông thì lập tức đứng dậy, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm cách cái chuồng heo.

“Nói xong rồi.”

“Hai bác nói gì?” Hạ Phong hỏi.

“Bị em làm tức chết.” Vu Đông nhún vai.

“Nếu không thì chúng ta nói thật đi.” Hạ Phong nói.

“Làm sao mà nói? Nói con gái của hai người đã trộm sổ hộ khẩu rồi chạy đến kết hôn với người ta, ai ngờ lúc đứng trước cửa cục dân chính lại bị người ta đá?” Vu Đông nhướn mày nói, “Sau đó đau lòng quá nên tùy tiện tìm một người để lấy?”

Hạ Phong nghe xong thì cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Tuy em tùy tiện tìm một người để lấy, nhưng anh vì mình có thể là người đó mà cảm thấy may mắn.”

“Em... Ý em không phải như vậy... Em không phải tùy tiện mà lấy...” Lúc này Vu Đông mới cảm giác được lúc này hình như cô đã nói sai rồi, cô đang muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào. Chẳng lẽ cô lại nói bởi vì biết trong tương lai anh sẽ trở thành danh nhân nên mới kết hôn với anh sao?

Nhưng lúc đó cô nghĩ gì nhỉ? Vu Đông đã không nhớ rõ nữa rồi, cô chỉ biết lúc đó Hạ Phong đứng trước mặt mình, mà cô lại đứng lúc biết hắn.

“Không sao, anh chỉ cần biết là bây giờ em thích anh là đủ rồi.” Hạ Phong mỉm cười nói.

“Hạ Phong...” Tay Vu Đông chống lên cái xà ngang của chuồng heo, muốn mình càng gần Hạ Phong hơn, cô bày tỏ lần nữa, “Em thích anh!”

Mặt Hạ Phong mang ý cười, hắn từ từ để mặt mình sát mặt Vu Đông, lúc hai người sắp hôn nhau thì

Bỗng nhiên Vu Tùng từ đâu nhảy ra, Vu Tùng vừa thấy hình ảnh trước mắt mình thì lập tức hét lên một tiếng như quỷ kêu rồi che kín hai mắt: “Anh nói này, hai đứa không thể chú ý trường hợp một ít à, hai đứa không sợ ngày mai cả thôn sẽ thăm thì với nhau, đứa con gái nhà họ Vu và bạn trai ở chuồng heo hôn nhau? Mẹ vẫn chưa nguôi giận đâu, em lại muốn thêm dầu vào lửa nữa à.”

“Khụ!” Hạ Phong xấu hổ đứng thẳng lại.

Vu Đông tức giận trả treo lại: “Anh lại đây làm gì? Phá hư chuyện tốt của em!”

“Ha... Vu Đông, da mặt em còn có thể dày hơn được nữa không?” Vu Tùng bị sự vô sỉ của em gái mình đánh bại hoàn toàn, thật ra thì nửa năm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, lại có thể làm cho đứa em gái đơn thuần của hắn biến thành như vậy, “Mau về ăn cơm đi, em đi gọi người mà nửa ngày vẫn chưa về.”

Vu Tùng nói xong thì đi về trước.

Lúc này Hạ Phong cũng ra khỏi chuồng heo, hắn cầm tay Vu Đông rồi nói: “Chúng ta cũng về đi.”

“Ừ!”

“Thôn của em thực sự sẽ truyền nhau những lời như vậy sao?” Hạ Phong nhớ đến lời nói của anh vợ lúc này.

“Hèn xui thôi.” Vu Đông trêu chọc nói, “Anh sợ?”

“Không có... Chỉ là rất giống kiểu lãng mạn của thời bao cấp.” Hạ Phong vừa nói xong thì đã cười trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 44: Cho Em Không Đủ

Người nhà họ Vu làm ẩm tử từ lúc sáng sớm nhưng lúc ngồi ở trước bàn cơm thì tất cả lại trầm mặc.

Đơn giản vì đây là bữa sáng nhưng trên bàn lại chỉ có thức ăn đã cháy khét.

Thực ra thì từ lúc mẹ Vu cầm nồi chạy vào phòng Vu Đông sau đó té xỉu thì đã có thể đoán trước được kết cục rồi, chuyện bữa sáng bị cháy hết đó hả, chuyện này chẳng đáng ngạc nhiên chút nào.

Ăn xong một bữa sáng khó quên, ba Vu đẩy xe máy ra định đi chợ mua thêm thức ăn để ăn Tết, dù sao thì con rể đã đến nên mẹ Vu lặng lẽ nói với ông là đi mua thêm thức ăn nữa đi.

“Bác, bác muốn đi đâu? Con lái xe đưa bác đi.” Hạ Phong thấy ba Vu đang đẩy xe máy nhưng một nón cũng không đội thì cảm thấy không yên tâm cho lắm.

“Không cần đâu, bác đi chợ mua thức ăn thôi, rất gần.” Ba Vu từ chối.

“Để con cùng đi với bác, thức ăn có thể để trong cốp xe, sẽ tiện hơn.” Hạ Phong ân cần nói.

“Đường ở nông thôn rất hẹp, xe hơi vào không được.” Ba Vu đành phải nói thật.

“À.” Bỗng nhiên không khí trở nên hơi xấu hổ.

Ba Vu sai bước lên xe máy, ông dừng lại một chút rồi quay đầu lại nhìn Hạ Phong một, hỏi: “Mẹ Đông Đông hỏi cậu có thích ăn gì không để bác mua.”

“A?” Hạ Phong sững sốt một lát rồi phản ứng lại rất nhanh, hần mang khuôn mặt vui vẻ, “Con... Con thích ăn cá.”

“Đã biết.” Ba Vu khởi động xe rồi rất nhanh biến mất trên con đường nhỏ ở nông thôn.

Hạ Phong nhìn về phương hướng mà ba Vu biến mất, trên khuôn mặt anh tuần là nụ cười ấm áp.

“Sao em đứng đó mà cười ngây ngô thế?” Vu Tùng bỗng nhiên xuất hiện ở đằng sau Hạ Phong.

“Không có gì.” Hạ Phong cười cười.

“Ài, chìa khóa xe của em cho anh mượn một chút, anh muốn vào thành phố mua mấy món đồ.” Làm anh vợ, Vu Tùng sai em rể tương lai một cách công khai.

Hạ Phong không chút nào do dự lấy chiếc chìa khóa ra từ trong túi ra đưa cho anh vợ.

“Cám ơn nhiều!” Vu Tùng phóng khoáng lái xe đi rồi.

Mẹ Vu nghe được âm thanh thì cầm giẻ lau bước ra, bà thấy Hạ Phong còn đứng ở trong sân thì biết ngay là ai đã lấy xe đi, vì vậy bà nói: “Kỹ thuật lái xe của Tùng Tùng cũng bình thường thôi, coi chừng làm xước xe của con đó.”

“Không sao đâu, xe con có bảo hiểm.” Hạ Phong thấy ăn cơm xong thì hần cũng chẳng có việc gì để làm nữa nên chủ động hỏi, “Bác, có chuyện gì cần con giúp không?”

“VẬY con và Đông Đông đi dán câu đối đi.” Mẹ Vu nghĩ nghĩ rồi nói.

“Vâng!” Hạ Phong cười đáp ứng, hần vui vẻ trở về phòng rồi kéo Vu Đông, đang sửa sang lại hành lý, ra ngoài bắt đầu dán câu đối.

Ở trong thôn thì sân của các hộ gia đình đều là kiểu mở ra, bởi vậy thường xuyên sẽ có hàng xóm đến thăm nhà hoặc đi ngang qua. Chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi thì lượng người đi tới đi lui cũng nhiều đến mức không thể đếm nổi.

Các bác gái đến đây thì nhìn thoáng qua vài lần, mấy cậu bé thì đến rồi cười chạy mất, có cô bé lại đây còn đỏ luôn cả mặt.

Vu Đông suy nghĩ một hồi rồi hỏi Hạ Phong: “Buổi sáng anh ở sân sau có gặp được ai không?”

“Anh gặp được một bác gái, có nói chuyện mấy câu.” Hạ Phong nhớ lại rồi nói.

“Anh nói gì?” Vu Đông hỏi.

“Vẫn chưa nói gì nhiều, chỉ nói anh là bạn trai em thôi.” Hạ Phong kỳ quái nói, “Sao vậy?”

“Không có gì. Chỉ là anh đã bị tất cả người trong thôn em xem xét từ trên xuống dưới hết rồi.” Vu Đông thờ dài nói.

“Xem xét?” Hạ Phong đã dán xong một tờ thần giữ cửa cuối cùng lên, hần xoay người đang muốn hỏi tiếp Vu Đông liền thấy được mấy cặp mắt tò mò đang đánh giá mình.

“Chào mấy bác!” Tuy Hạ Phong bị hoảng sợ nhưng hần vẫn mang sự phong độ mà chào hỏi mọi người.

“Ai da, cậu trai này rất tuấn tú đó. Ngự Đông à, bạn trai của cháu hả?” Một bác gái hỏi.

“Đúng vậy!” Vu Đông cười gật đầu.

Đúng lúc này mẹ Vu từ phòng bếp bước ra, bác gái này vừa thấy mẹ Vu thì tức khắc lại gần rồi khoa trương nói: “Tiểu Lan à, Ngự Đông nhà bà cũng đã có bạn trai luôn rồi, nghe nói còn là người trong thành phố nữa, rất có tiền đồ đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói vẫn là bác sĩ đó, ghê thật.” Một bác gái khác nghe vậy cũng nói tiếp.

“Khi nào chúng ta sẽ được uống rượu mừng thế?” Bác gái thứ ba cũng hỏi tiếp.

“Bây giờ vẫn còn sớm, bọn họ cũng mới nói chuyện hẹn hò thôi, hơn nữa Vu Đông cũng mới tốt nghiệp, nó còn phải đi làm một thời gian nữa rồi mới tính đến chuyện này.” Cho dù mẹ Vu sốt ruột muốn cho Vu Đông lấy Hạ Phong thật nhanh, nhưng đối với câu hỏi của người khác thì bà tuyệt đối cũng sẽ không biểu hiện ra dáng vẻ gấp gáp.

“Sớm cái gì mà sớm chứ, đã có đôi tượng thì mau chóng kết hôn đi, coi chừng như Bảo Cầm đó, đã hai mươi tám rồi còn chưa có ai lấy, thấy mẹ con bé vội vàng thế nào chưa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ mẹ con bé cứ hỏi thăm mọi người khắp nơi đấy, cũng do con bé lớn tuổi quá, như vậy rất khó kiếm người để lấy.”

.....

Tình cảm của Vu Đông đối với các vị bác gái này là vừa yêu vừa hận. Trong thôn, nhà ai có chuyện gì thì người nhiệt tình, tận tâm nhất là họ, nhưng nhà ai có chuyện xấu gì thì người truyền nhanh nhất cũng là họ.

“Còn có chữ ‘phúc’ chưa có dán đâu, chúng ta đi dán thôi.” Vu Đông kéo Hạ Phong đang nghe với vẻ tròn mắt há hốc mồm về phòng.

Đợi đến lúc hai người dán xong chữ ‘phúc’ thì các bác gái ở bên ngoài cũng đã về nhà mình chuẩn bị bữa cơm tất niên rồi. Lúc này mẹ Vu mang một rổ lớn từ phòng bếp đi ra, trong rổ là một miếng thịt heo và một ít trái cây, bà đặt lên bàn rồi nói với Vu Đông: “Lát nữa con và Hạ Phong đi cúng cho ông bà thổ địa đi.”

“Vâng!” Tuy đã không làm chuyện này nhiều năm, nhưng quy trình bình thường Vu Đông vẫn còn nhớ rõ. Hai người một người mang theo đồ cúng một người mang theo theo nến, nhang, pháo lên đường đi về phía miếu thờ thổ địa.

Dọc theo đường đi có rất nhiều người mang về hóng chuyện cười thân thiết với Vu Đông.

Vu Đông cũng cười chào hỏi cả con đường.

“Cảm giác như thế này thật là tốt!” Hạ Phong bỗng nhiên nói.

“Chỗ nào tốt?” Vu Đông kinh ngạc nói.

“Mọi người đều quen biết nhau, mọi người đều mang thiện ý.” Hạ Phong cười nói, “Mọi người đều thích em”

Vu Đông nghe vậy thì ngẩn ra, cô cảm thấy hơi hoảng hốt.

“Ngự Đông!” Bỗng nhiên có một giọng nói cao vút đánh vỡ sự suy tư của Vu Đông.

“Thím sáu.” Vu Đông nhìn người phụ nữ trung niên đang mặt mày hớn hở đứng trước mặt mình thì hô, “Chị Bảo Cầm.”

Vu Bảo Cầm gật đầu cười cười với Vu Đông.

“Hai đứa đi cúng hà.” Thím sáu hỏi.

“Đúng vậy!”

“Đây là bạn trai của con phải không, ôi nhìn ổng thật đó.” Thím sáu mang sự hâm mộ nhìn về phía Hạ Phong.

“Chào thím sáu, con là Hạ Phong.” Hạ Phong gọi theo Vu Đông.

“Ai da, chào con, chào con, thật là lễ phép đó.” Thím sáu cười hi hi nói, “Con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ hai mươi tám” Hạ Phong trả lời.

“Hai mươi tám sao, bằng tuổi Bảo Cầm nhà thím rồi. Bên cạnh con có bạn học nào còn độc thân không, đồng nghiệp cũng được?” Thím sáu kích động hỏi liên tục.

Hạ Phong không kịp phòng ngừa bị hỏi đến ngốc luôn, hấn chỉ có thể xấu hổ mà cười.

“Mẹ...” Vu Bảo Cầm hơi xấu hổ kéo mẹ mình, sau đó ngượng ngùng nhìn hai người Vu Đông.

“Kéo cái gì mà kéo, mẹ mà không hỏi giúp con thì con phải làm sao bây giờ hả?”

“Cho dù là vậy thì mẹ cũng không thể vừa gặp người ta liền hỏi chứ.”

“Không làm như vậy thì làm sao bây giờ? Con lại không tự tìm được.” Thím sáu thở hển hển nói.

Hạ Phong hoàn toàn không biết vì sao mình chỉ mới nói có mấy câu đã gây ra một trận cãi nhau, hấn đành nhìn thoáng qua Vu Đông để xin giúp đỡ.

Vu Đông rất quen thuộc với hình ảnh trước mắt mình này, trong lòng cô cũng đang vô cùng cảm thán. Cô biết rõ, lúc này nói càng nhiều thì sẽ càng loạn vì vậy cô ngắt lời hai người họ: “Thím sáu, bọn con đi cúng thổ địa trước đây, sau này chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

“Được, được, chuyện của Bảo Cầm con để ý giúp thím nhiều một chút nhé.” Thím sáu vẫn không quên dặn dò thêm một lần.

Hai người đã đi thật xa nhưng vẫn còn có thể nghe thấy giọng của thím sáu nói chuyện với con gái mình.

Hạ Phong tỉnh tã cảm nhận được Vu Đông không vui cho lắm, nhưng hấn lại không biết vì sao nên chỉ có thể yên lặng cầm lấy tay của Vu Đông. Vu Đông lấy lại tinh thần, cô nhìn bàn tay nắm chặt của hai người thì hoảng hốt hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười với Hạ Phong. Hai người chậm rãi đi đến trước cửa miếu thổ địa.

Miếu thờ thổ địa là đền thờ được người trong thôn góp vốn xây dựng nên, bên trong thờ phụng tượng ông bà thổ địa.

Trước tượng có một đài dùng để đựng đồ cúng, phía dưới là một đồng đất được gạch che lại, trên đồng đất đó đều được cắm đầy nến và nhang.

Hai người bỏ đồ cúng vào, đốt pháo, thiêu giấy tiền vàng bạc.

Hạ Phong nhìn Vu Đông cầm ba cây nhang, nhắm mắt lại cầu nguyện với tượng thần, sau đó mang về thành kính mà cúi đầu lạy rồi khom lưng cắm nhang vào trong đất.

“Em nói gì với hai vị thần tiên thế?” Hạ Phong tò mò hỏi.

“Em đang cảm ơn họ.” Cảm ơn tất cả các vị thần đã cho cô trùng sinh.

“Vậy anh cũng phải cảm ơn họ!” Hạ Phong học theo bộ dạng của Vu Đông cúi đầu lạy.

“Anh cảm ơn vì điều gì?” Vu Đông cũng tò mò hỏi.

“Cảm ơn họ đã phù hộ cho em ở nơi mà anh không biết.” Hạ Phong nghiêm túc nói.

“Buồn nôn quá đi!” Vu Đông liếc Hạ Phong một rồi xoay người rời khỏi đền thờ.

Hạ Phong nhanh chóng lấy lại đồ cúng, bỏ vào rổ rồi đuổi theo.

Đền thờ xây ở đầu thôn, ngay cửa đền là một hồ nước, quanh hồ là ruộng lúa rộng lớn kéo dài đến đằng xa. Khi Hạ Phong nhìn đến cảnh sắc này thì đã nghĩ, vào mùa thu thì chắc hẳn cảnh sắc nơi đây sẽ còn đẹp hơn thế nhiều.

“Quê em rất đẹp.” Hạ Phong khen.

“Ở nông thôn đều như vậy cả.” Vu Đông chỉ vào ruộng lúa đằng xa nói, “Khôi đất đằng đó là của nhà em.”

Hạ Phong dõi mắt nhìn về phía xa, nhưng vẫn không thể phân biệt khối đất nào với khối đất nào.

“Chị Bảo Cầm?” Bỗng nhiên Vu Đông thấy được một bóng người màu đỏ đang bước chậm trên một bờ ruộng cách chỗ này không xa, “Hạ Phong anh về trước đi, em đi tìm chị Bảo Cầm nói chút chuyện.”

Hạ Phong gật gù đầu, Vu Đông xoay người chạy về phía ruộng lúa.

“Chị Bảo Cầm” Vu Đông không chạy được bao lâu thì đã đuổi kịp Vu Bảo Cầm đang đứng ngây ngốc ngay ruộng lúa.

“Đồng Đồng đó à.” Vu Bảo Cầm ngăn người, cô nàng cười với Vu Đông.

“Em mới thấy chị ở bên kia nên đến đây chào hỏi một tiếng.” Vu Đông nói.

“Vậy sao.” Vu Bảo Cầm quay đầu lại nhìn một, đúng lúc thấy được bóng dáng Hạ Phong xoay người đi khỏi, cô nàng hơi cô đơn nói, “Lúc làm việc ở trong thành phố, chị muốn tìm một người quen biết để nói chuyện cũng khó. Nhưng lúc về đến nhà muốn tìm một chỗ để ở một mình cũng khó như vậy.”

“Thím sáu lại mắng chị à.” Vu Đông hỏi.

“Tức chị hôm qua đã từ chối một buổi xem mắt.” Vu Bảo Cầm cười khỏ nói.

“Ánh mắt của thím ấy với chúng ta vốn đã không giống nhau, đặc biệt là trong chuyện xem mắt như thế này.” Vu Đông đã trải qua sáu năm liên tục bị ép hôn nên tràn đầy cảm xúc.

“Người này là bạn từ nhỏ của chị giới thiệu, là chị Mĩ Linh của em đó.”

“Mĩ Linh? Chị ấy đã kết hôn từ lâu rồi mà?” Vu Đông hỏi.

“Đúng vậy, hôm trước cậu ấy mang cái bụng to sắp đẻ đến nhà chị làm mai, làm mẹ chị cực kì kích động.” Vu Bảo Cầm cười khỏ nói, “Thật ra thì trước đó cậu ấy đã nói với chị trong điện thoại rồi, hơn nữa chị cũng đã từ chối khéo. Ai ngờ cậu ấy lại trực tiếp gặp mẹ chị nói chuyện, còn bảo mẹ chị phải điều chỉnh suy nghĩ của chị lại ngay...”

“Sao chị ấy lại...” Điều chỉnh suy nghĩ thì chính là bị mắng còn gì.

“Người đàn ông này là em họ của chồng cậu ấy...” Vu Bảo Cầm bắt đầu nói, “Đồng Đồng à, em nói thử xem, nếu năm sau chị không về ăn Tết thì sao nhỉ? Có phải nếu mẹ chị không gặp chị thì sẽ càng vui vẻ hơn không?”

“Bây giờ làng trên xóm dưới đều biết Vu Bảo Cầm chị là một cô gái ế. Mẹ chị chỉ cần gặp người ta liền nói có người nào giới thiệu cho chị được không, bà ấy ra phố mua đồ ăn cũng có thể hỏi thăm được một người đàn ông lớn tuổi chưa lập gia đình. Bác gái trong thôn thấy chị thì sẽ giáo dục chị, nói chị đừng có đòi hỏi cao quá... Thật ra thì chị...”

Đôi mắt của Vu Bảo Cầm dần dần đỏ lên: “Chị chỉ muốn tìm một người mà mình muốn lấy thôi, nhưng bây giờ chị vẫn chưa tìm được, cho nên đây là lỗi của chị phải không?”

“Chị Bảo Cầm...”

“Có lúc chị đã muốn tìm một chỗ mà không ai quen biết mình, chừng nào kết hôn thì chừng đó mới về nhà.”

Vu Đông không biết nên an ủi Vu Bảo Cầm như thế nào nữa, cũng giống như việc cô không biết phải an ủi bản thân mình vào mười năm sau như thế nào vậy. Nữ giới đối với việc theo đuổi tình yêu của cuộc đời mình ư, nếu không đủ sự may mắn, thì một là khuất phục với hiện thực, còn không thì đành phải chờ đợi trong cô độc mà thôi.

“Được rồi không nói nữa, làm em nghe xong cũng không được tự nhiên.” Vu Bảo Cầm miễn cưỡng cười nói, “Đồng Đồng, chị rất hâm mộ em, cho nên em phải hạnh phúc đó.”

Vu Bảo Cầm vẫy vẫy tay, xoay người sang chỗ khác, phảng phất lại lập nên một hàng rào vô hình lần nữa để chống lại những lời đồn đãi vớ vẩn xung quanh, giống như cô lúc trước vậy.

“Chị Bảo Cầm, hãy kiên trì, lựa chọn của chị không hề sai.” Có lẽ mặc kệ là quyết định này có đúng hay không, nhưng bạn chỉ hy vọng trong những lời chỉ trích ấy thì sẽ có một âm thanh cổ vũ mình.

Vu Bảo Cầm xoay người, cô nàng mặc một bộ đồ đỏ, cười xinh đẹp như hoa hồng.

Có lẽ trong mắt người khác bạn là lập dị, nhưng bạn vẫn phải xinh đẹp kiên cường như trước. Bởi vì mỗi người đều có những lựa chọn khác nhau trong cuộc sống, lựa chọn xong sẽ có những kết quả khác biệt, nhưng tốt và xấu thế nào thì chúng ta cũng không nên ngang ngược mà chỉ trích họ.

“Đã đến lúc về ăn trưa rồi.”

Lúc Vu Đông lấy lại tinh thần thì phát hiện Hạ Phong đã ngồi xồm trước người cô.

“Em ngồi ở đây nghĩ gì thế?” Hạ Phong đã về nhà thật lâu nhưng vẫn chưa thấy Vu Đông về nên lúc này mới đến đây tìm.

“Nghĩ về anh.” Vu Đông ngửa đầu cười.

“Anh đang ở đây mà.” Hạ Phong cũng cười.

“Ừ, cảm ơn anh đã ở đây.”

“Em bị sao vậy?” Hạ Phong lại cảm nhận được cảm xúc tội tệ của Vu Đông một lần nữa.

“Hạ Phong” Vu Đông vòng lấy cổ của Hạ Phong, cả người cô đều dựa vào người Hạ Phong, “Có thể gặp được anh thật là tốt.”

Hạ Phong không biết Vu Đông bị sao, nhưng theo bản năng làm cho hân càng ôm chặt cô gái trong ngực mình hơn nữa.

Có phải là do anh cho em không đủ cảm giác an toàn hay không, cho nên em mới thường xuyên mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 45: Tất Cả Đều Là Phúc Lợi

Bữa cơm tất niên năm nay không phải là bữa cơm phong phú nhất, nhưng lại là sự hoài niệm từ lâu của Vu Đông.

Chỉ là nồi gà hầm đặt ở giữa bàn ăn ngày xưa bây giờ đã biến thành một nồi cá kho ngon miệng, Vu Đông vừa nhìn thì biết là do ba cô làm.

“Ba, hôm nay ba xuống bếp sao?” Dù tay nghề bếp núc của ba Vu rất tuyệt nhưng ông lại không thích xuống bếp nấu ăn.

“Chúng ta được hưởng từ Hạ Phong đó, ba tự đi chợ mua cá tươi.” Vu Tùng nháy mắt với em gái mình.

“Khụ!” Ba Vu hơi mất tự nhiên mà uống một ngụm rượu.

Hạ Phong nghe xong thì thấy cảm động trong lòng, hân cầm ly rượu trên bàn lên đổ rượu vào rồi đứng dậy: “Cám ơn bác, con kính bác một chén.”

“Hôm qua con mới say xong đó.” Ba Vu nói.

“Con sẽ uống ít thôi ạ.”

Lúc này ba Vu mới gật đầu cộng chén với Hạ Phong.

Mẹ Vu bung tô canh cuối cùng bước vào, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm tất niên một cách vui vẻ.

Trong lúc ăn Vu Tùng cũng nhân cơ hội này mà rót cho Hạ Phong mấy ly rượu, một hồi sau thì Hạ Phong cũng bị ép uống khá nhiều, mặc dù đã có đồ ăn nhét vào bụng để lót dạ cộng thêm uống rượu cũng chậm, nhưng Hạ Phong với tư lượng tệ hại đã hơi mơ mơ màng màng.

Hiển nhiên ba Vu cũng đang vui, bởi vậy sau khi uống mấy chén thì ông bắt đầu nói nhiều lên.

“Hạ Phong, cậu đó, phải đối xử tốt với con gái của tôi biết không.” Ba Vu chỉ vào Hạ Phong rồi nói.

“Bác cứ yên tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với Vu Đông.” Hạ Phong quơ quơ đầu, muốn làm cho đầu óc đang mờ mịt của mình tỉnh táo hơn một chút.

“Đông Đông nhà tôi, không phải tôi tự khen nhưng trong phạm vi mười dặm quanh đây, cậu sẽ chẳng tìm được một cô gái nào xuất sắc hơn nó nữa đâu.” Ba Vu bắt đầu đếm, “Vừa thông minh, vừa hiểu thảo, lại còn xinh đẹp nữa.”

“Nhưng không được dịu dàng cho lắm!” Vu Tùng, tư lượng cũng chẳng tốt lành gì, đang nằm lên bàn nói chen vào.

“Con cảm miệng đi!” Ba Vu trừng mắt nhìn con trai mình một.

“Không phải, Vu Đông rất dịu dàng.” Hạ Phong che lại ngực cười, “Mỗi lần con nhìn thấy cô ấy đều cảm thấy ấm áp trong lòng.”

“Tôi bảo vệ nó hai mươi hai năm, cuối cùng nó phải đi về nhà cậu.” Ba Vu cảm thấy có chút khó chịu.

“Bác à, sau này con sẽ bảo vệ cô ấy.” Hạ Phong vỗ ngực bảo đảm.

“Ai cần em bảo vệ, em gái tôi lúc nhỏ, có thể một chọi hai với mấy thằng con trai đó, từ nhỏ đến lớn chính là nữ hán tử\* có tiếng.” Vu Tùng khoa tay múa chân biểu diễn hình ảnh trâu bò.

(\*nữ hán tử: chỉ những cô gái hào sảng, không sợ khổ sợ cực, tự tôn tự lập, tính cách kiên cường, sẽ không xin giúp đỡ của người khác khi không cần thiết, nếu tự làm được thì sẽ tự mình làm lấy, ví dụ sửa bóng đèn, sửa máy tính, đập giấm, bung thùng nước v.v)

“Lúc nó học tiểu học, cấp hai đều là thủ lĩnh đó.”

“Lợi hại như vậy sao?” Hạ Phong mơ mơ màng màng nhìn về phía anh vợ.

“Cho nên em phải cẩn thận một chút, nếu em mà dám ăn hiếp em gái của anh thì anh sẽ lên trước, sau đó thả em gái của anh ra xử em.” Vu Tùng nói năng lộn xộn, thật ra hẳn cũng không biết chính mình đang nói gì nữa.

“Vâng!” Cũng chẳng biết Hạ Phong có nghe hiểu gì hay không mà cứ cười ngây ngô.

“Đông Đông từ nhỏ đã cố chấp, nó thích ai liền đối xử cực tốt với người đó, những thủ đoạn dử dằn bình thường đều không dám dùng.” Ba Vu là người hiểu biết con gái mình nhất, “Nếu nó bị người mà nó đề ý nhất thương tổn thì càng im lặng không nói gì.”

“Cho nên... Hạ Phong à, bác hy vọng con có thể chăm sóc nó nhiều hơn.” Ba Vu nhìn về phía Hạ Phong, đôi mắt say lơ mơ phảng phất đã tỉnh táo lại trong chớp mắt.

“Bác...”

“Bác luôn lo lắng, lo lắng nó sẽ bị người khác ăn hiếp.”

“Bác cứ yên tâm... Sau này... Còn có con mà.” Hạ Phong cố gắng ngồi thẳng dậy nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nằm xoài trên trên bàn.

Ba Vu cười cười, ông nhìn đứa con trai bên cạnh mình không biết đã ngủ mất từ lúc nào rồi.

“Ba!” Vu Đông vẫn luôn yên lặng ngồi một bên thì nước mắt sớm đã đọng đầy trong mắt, cô nhìn ba mình, người chưa bao giờ nhỏ giọng nói lời yêu thương mà ghen ngào trong lòng.

Ba Vu cười cười, phảng phất đã về lại lúc Vu Đông còn nhỏ, ông giơ tay ra vỗ đầu Vu Đông.

Cái vỗ đầu này cũng làm nước mắt của Vu Đông rơi xuống.

“Sao em khóc?” Hạ Phong mơ mơ màng màng ngồi dậy lần nữa, hẳn ngược mắt lên thì phát hiện khuôn mặt đầy nước mắt của Vu Đông nên đau lòng giơ tay ra chùi.

“Đừng khóc nữa, anh mới hứa với bác, sau này sẽ bảo vệ em.” Bàn tay dày rộng của Hạ Phong chạm vào khuôn mặt của Vu Đông, phảng phất như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Vu Đông cười gật gật đầu.

Hạ Phong phảng phất như đã yên tâm, cảm giác say đã quay trở lại, hẳn dựa vào người Vu Đông rồi ngủ say.

Lúc mẹ Vu ra khỏi phòng bếp thì chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh như thế này, cả bàn là ba người đàn ông đã say đến ngây ngất.

Sáng sớm mừng một Tết.

Hạ Phong bị một tia nắng chiếu vào đánh thức, lọt vào tầm mắt của hắn chính là khuôn mặt đang say ngủ của Vu Đông.

Hơi thở gần kề, cái trán đối diện và vòng eo mềm mại dưới cánh tay nữa.

Hạ Phong nhìn lông mi vừa dài vừa mỏng của Vu Đông thì nhìn không được mà nhẹ nhàng hôn lên.

Lông mi Vu Đông chớp chớp, một đôi mắt đẹp, phảng phất như suối nước trong, ào ào chảy vào đáy lòng Hạ Phong.

“Chào buổi sáng!” Hạ Phong không nhúc nhích, ở vị trí cực gần như thế này nói câu chào buổi sáng.

“Chào buổi sáng!” Vu Đông cũng cười ngọt ngào.

Hạ Phong chớp mắt một rồi nhẹ nhàng thò đầu qua, tia nắng nghịch ngợm bị Hạ Phong che lại đã thoát khỏi Hạ Phong rồi làm chói mắt Vu Đông.

Vu Đông không không chế được mà nhắm hai mắt lại, trên môi truyền đến độ ấm quen thuộc của Hạ Phong, phảng phất còn mang theo mùi rượu của tối hôm qua, từ môi, đến hàm răng, lại đến mỗi một chỗ trong khoang miệng.

Hạ Phong giống như một bạo chúa vậy, hắn không ngừng chiếm thành đoạt đất, mà Vu Đông thì đã như bọn lính tan rã.

Lúc đã hết khí oxy thì hai người cuối cùng cũng chịu tách ra, sợi chỉ màu bạc dính vào đầu lưỡi của hai người, phảng phất không thể chia cắt.

Hạ Phong liền dùng tư thế này mà vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối của Vu Đông rồi nhỏ giọng nói: “Năm mới vui về!”

“Năm mới vui về!” Vu Đông cong đôi mắt đẹp của mình.

“Anh có một nguyện ước đầu năm.” Hạ Phong ôm Vu Đông vào ngực mình, cảm thì đặt trên đầu Vu Đông.

“Nguyện ước gì?” Vu Đông hiểu kỳ nói.

“Anh hy vọng sau này mỗi ngày thức dậy đều có thể thấy em.”

Vu Đông giãy giụa để ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô lại đối diện với Hạ Phong lần nữa, cô chỉ mỉm cười ngọt ngào một rồi lại nằm vào trong lòng của Hạ Phong.

Hai người lại ngọt ngào một lát rồi mới chịu ra khỏi giường.

Sáng mừng một Tết, Hạ Phong có mấy phát hiện mới. Ba Vu hút thuốc mà hần mua tặng, anh vợ đeo đồng hồ mà hần mua tặng, mẹ Vu thì mặc quần áo do Vu Đông mua cho, còn đi khoe khắp nơi mấy món thuốc bổ mà hần tặng nữa.

“Chắc là anh đã qua cửa rồi nhỉ?” Hạ Phong hỏi.

“Xem như là vậy.” Vu Đông liếc mắt nhìn người nào đó đang ngây ngô cười một rồi nói.

“Ha ha...” Hạ Phong nhìn không được cười nói, “Vậy chúng ta có thể chuẩn bị hôn lễ rồi phải không?”

“Chuyện này thì phải thương lượng với mẹ em.” Vu Đông nói.

“Còn có mẹ của anh nữa.” Hạ Phong cười lấy đi động ra, không thể chờ đợi được nữa mà muốn nói cho mẹ mình tin tức tốt này.

Qua năm mới thì mùa xuân đã đến, cả núi đầy cỏ khô đã có những mầm xanh, chiếc áo khoác lông dày đã đổi thành chiếc áo khoác mỏng. Mừng năm Tết thì hai người đều phải chuẩn bị về Thượng Hải.

Trước khi đi thì mẹ Vu đưa cho Hạ Phong một bao lì xì, bà nói đây là quà ra mắt.

Hạ Phong muốn từ chối nhưng lại bị Vu Đông ngăn cản.

Trước khi lên xe, Hạ Phong đi đến trước mặt ba Vu, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Bác, những lời nói buổi tối hôm đó con đều nhớ kỹ rồi, bác cứ yên tâm.”

“Tốt!” Khuôn mặt nghiêm túc của ba Vu cuối cùng cũng lộ ra ý cười, ông vỗ vỗ bả vai của Hạ Phong.

Ba Vu không dùng nhiều sức nhưng Hạ Phong biết, hần đã lấy đi châu báu trong lòng ông.

Bởi vì đa số người đều qua mừng sáu Tết mới về nên dọc theo đường đi thì hai người cũng không bị kẹt xe, ăn xong cơm trưa, mười giờ tối thì hai người về đến Thượng Hải.

Ngồi xe hơi mười mấy tiếng, việc đầu tiên Vu Đông làm khi về đến nhà là nằm xoài trên ghế sofa giả làm người chết.

Hạ Phong mang theo hành lý vào cửa, thấy Vu Đông giống một con vật mềm mại thì cười cười nói: “Lúc này em mới nói với anh là đối đó.”

“Nhưng em không muốn động đây!” Vu Đông làm nũng.

“Em đi tắm đi, tắm xong sẽ thoải mái hơn một chút. Anh đi làm đồ ăn cho em.” Hạ Phong nói.

“Được rồi!” Vu Đông đứng lên, mang hành lý của mình về phòng ngủ phụ.

Hạ Phong nhìn động tác cực kì tự nhiên của Vu Đông thì mắt hơi chớp, hần nghĩ có lẽ mình nên làm gì đó để Vu Đông ý thức được cô nên đổi phòng ngủ.

Đợi đến lúc Hạ Phong nấu xong mì mang lên bàn thì cũng là lúc Vu Đông mới tắm xong, mặc một bộ đồ tắm đi ra. Vu Đông đã đói là nên cô không đợi nổi mà lập tức ngồi xuống trước bàn ăn.

Hạ Phong cười rồi đưa dưa lại, hần cúi đầu lại gần. Hạ Phong thấy mái tóc vẫn chưa được lau khô của Vu Đông, một giọt nước chảy từ xương quai xanh vào trong bộ đồ tắm.

Bởi vì mới tắm xong nên khuôn mặt của cô càng có vẻ mềm mại hồng hào hơn, ánh mắt của Hạ Phong dần tối lại.

“Em ăn trước đi, anh đi tắm cái đã.” Giọng nói của Hạ Phong hơi khàn.

“Ừ ừ!” Vu Đông chỉ lo ăn mì nên đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Đến lúc Vu Đông ăn uống no nê, ôm bụng ngồi trên ghế sofa tiêu hóa thì giọng nói của Hạ Phong truyền đến từ trong phòng tắm của phòng ngủ chính.

“Sao vậy?” Vu Đông không nghe rõ Hạ Phong mới nói gì.

“Dầu gội đầu trong phòng tắm hết rồi, em lấy giúp anh một chai khác đi.” Giọng nói của Hạ Phong lại truyền đến lần nữa.

“À.” Vu Đông mang dép lê chạy vào phòng của mình, cầm dầu gội đầu rồi vội vã chạy vào phòng Hạ Phong.

Cô đứng trước cửa phòng tắm của Hạ Phong rồi gõ cửa: “Anh mở cửa đi, em đưa cho anh.”

Cửa phòng tắm mở ra một chút.

Vu Đông không nghĩ gì nhiều, cô giờ tay ra để dầu gội vào đọi Hạ Phong lấy.

Nhưng Vu Đông không hề nghĩ đến, tay Hạ Phong thật sự đã vươn ra, nhưng thứ hấn lấy không phải dầu gội, mà là cô.

Đợi đến lúc Vu Đông phản ứng lại thì cô đã bị Hạ Phong đè dựa vào tường của phòng tắm, đôi dép lê con thỏ với bộ lông xù xù đã bị nước từ vòi hoa sen làm cho ướt đầm.

Bộ đồ tắm mới thay ra cũng bị ướt đầm dán sát vào người cô.

Tay Hạ Phong không biết từ lúc nào đã chui vào trong chiếc áo tắm, xoa nhẹ sống lưng bóng loáng của Vu Đông.

“Hạ Phong...” Vu Đông hơi mờ mịt mà ngẩng đầu.

“Ừ?”

Vu Đông thấy được sự nhiệt tình và khát khao từ trong mắt của Hạ Phong, thân thể vốn đã mỏi mệt nháy mắt trở nên mềm nhũn.

Chiếc áo tắm rộng thùng thình đã bị Hạ Phong nhẹ nhàng kéo ra, Vu Đông bị đè ở trên tường không thể động đậy, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay cực nóng của Hạ Phong di động khắp nơi trên da thịt của cô, mang theo sự run rẩy từng chút một.

Nước từ vòi hoa sen chảy xuống làm Vu Đông không mở được mắt, nhưng cảm giác từ thân thể của mình truyền đến thì càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Hạ Phong cuối cùng đã không cần xương quai xanh của Vu Đông nữa, hấn dùng đôi tay của mình xoay người Vu Đông lại.

Vu Đông theo bản năng dùng hai tay chống vách tường, cô còn chưa kịp đứng vững liền cảm giác được Hạ Phong vòng tay qua ôm lấy eo của mình rồi nâng lên một ít, một bàn tay khác lại cầm nụ hoa trước ngực của cô.

Lúc thân thể bị mở ra thì Vu Đông khó chịu mà ‘ừm’ một tiếng.

Sau đó là sự tấn công liên miên, hung mãnh hữu lực, không ngừng nghỉ. Đôi tay đang chống vách tường của Vu Đông dần trở nên trắng, cô khẽ cắn môi rồi ngấu nhiên kêu ra vài tiếng nỉ non.

Sau khi mây mưa xong, Hạ Phong khóa vòi hoa sen, trong phòng tắm nháy mắt trở nên yên tĩnh lại. Hạ Phong không thay đổi tư thế tiếp tục ôm Vu Đông đã xụi lơ, hai người cứ như vậy mà lẳng lặng dựa vào vách tường, dư vị lại chuyện lúc này.

Phảng phất đã hồi lâu, Hạ Phong vuốt ve vòng eo mềm mại của Vu Đông, nhớ đến một việc: “Anh... Lúc này..... Giống như đã quên tránh thai.”

Đôi mắt của Vu Đông cũng không thêm mở, hai chân cô đã xụi lơ nên chỉ có thể dựa vào Hạ Phong mới miễn cưỡng đứng thẳng được, cô nói với vẻ lười nhác: “Anh thích em bé không?”

“Thích.”

“Vậy thì sinh.”

Hạ Phong không có nhìn biểu tình của Vu Đông, hấn chỉ dịu dàng bế người lên, để lại những vệt nước và chiếc áo tắm đã bị nhăn nheo dưới đất. Hạ Phong bế cô đặt lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính.

Trên chiếc khăn trải giường màu xanh biển là thân thể như ngọc của Vu Đông, sự đối lập mãnh liệt đập vào thị giác làm Hạ Phong lại lần nữa áp người xuống.

Cảm giác được Hạ Phong đến gần mình nên Vu Đông không nhịn được mà mở to mắt, cô mang vẻ tội nghiệp nhìn qua.

Hạ Phong nhẹ nhàng chạm vào khoe môi ướt át của Vu Đông, trong mắt hấn là sự khát vọng và khẩn cầu. Vu Đông chớp chớp mắt rồi chủ động để người mình sát vào đối phương.

Hạ Phong cầm mắt cá chân của Vu Đông, thuận thế để lên vai của mình, bộ dáng tấn công kịch liệt đâu còn vẻ quý ông ôn hòa lúc bình thường. Vu Đông bị va chạm đến mức kêu không ra một tiếng hoàn chỉnh, chiếc khăn trải giường dưới thân đã bị mồ hôi thấm ướt, ướt ra một mảng hình cung.

Cho đến khi tất cả đều đã kết thúc, Hạ Phong ôm Vu Đông vào trong ngực mình, nhìn đối phương mỗi một đến mức không mở nổi mắt thì đau lòng và tự trách.

“Đông Đông.”

“Ừm~~” Vu Đông phảng phất vẫn còn cảm nhận được một chút.

“Sau này chúng ta ngủ phòng này.”

“Ừ.”

Hạ Phong cũng không biết Vu Đông có nghe thấy hay không, đối với việc hôm nay không khống chế được bản thân thì Hạ Phong vừa tự trách vừa đứng dậy lấy máy sấy sấy mái tóc đã ướt nhẹp của Vu Đông.

Cho đến khi tóc của Vu Đông đã khô thì Hạ Phong mới kéo người vào lòng ngực của mình một lần nữa, hẩn nhắm mắt lại rồi đem mặt mình vùi vào cổ Vu Đông.

Hạ Phong chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày hắn sẽ khát vọng một người như vậy, phảng phất như có được cô thì đã có được cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: An An Trở Về

Trên chiếc giường lớn màu xanh biển, Vu Đông lười nhác lật người qua, vòng eo mềm mại như làm Vu Đông nhìn không được mà rên rỉ thành tiếng. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhớ đến sáng nay trước khi Hạ Phong ra khỏi nhà đã khẽ hôn lên môi mình, Vu Đông cười ha ha rồi nằm vào chỗ Hạ Phong đã nằm, hít sâu mấy hơi.

Cảm giác mềm mại của khăn trải giường tiếp xúc với làn da làm người ta thoải mái đến mức không muốn rời giường, nhưng Vu Đông lại không yên tâm làm Nhậm Hân Hân ăn Tết một mình nên cô chuẩn bị lát nữa sẽ đi thăm cô nàng, vì vậy cô đành phải dùng nghị lực lớn nhất của mình để ngồi dậy.

Đã tỉnh táo lại được một chút, Vu Đông đang định xốc chăn lên rồi xuống giường thì bỗng nhiên nhìn thấy một tờ giấy ghi chú trên tủ đầu giường.

Vu Đông cầm lấy nhìn xem.

“Đông Đông, đồ em dùng hàng ngày anh đã mang qua đây hết rồi, về sau không được ngủ bên kia nữa.”

Giọng điệu bá đạo ghê, Vu Đông mang theo nụ cười ngọt ngào lắc lắc đầu.

Cầm một áo sơ mi của Hạ Phong, Vu Đông tùy ý mặc vào rồi vào phòng tắm, trong chiếc gương sáng ngời và to rộng phản chiếu lại là hình ảnh làn da trắng nõn kèm theo vài dấu vết hồng tím trên ngực của Vu Đông. Cô giờ tay ra sờ sờ thì nhìn không được mà nhớ lại sự nhiệt tình của Hạ Phong vào đêm qua.

Vu Đông dùng sức lắc đầu, sáng sớm lại nghĩ đến hình ảnh không thích hợp cho thiếu nhi rồi, chẳng lẽ phụ nữ đã kết hôn đều sẽ biến thành như vậy sao?

Vu Đông định đi tắm một để bình tĩnh lại, ai ngờ quay người một thì thấy được cái vách tường hôm qua cô bị Hạ Phong đè lên, xúc cảm lạnh lẽo của vách tường và độ ẩm từ bàn tay Hạ Phong phảng phất vẫn còn trên da thịt, Vu Đông nhanh chóng đỏ mặt nên cô nhìn không được sáng giọng: “Người này... Sao có thể..... Bình thường cũng không phải như vậy.”

Che lại khuôn mặt đỏ bừng, cô nỗ lực vứt bỏ những suy nghĩ miên man trong đầu. Vu Đông rửa mặt đánh răng xong, quay lại chỗ rửa mặt, thấy hai cây bàn chải đánh răng để cạnh nhau và đồ trang điểm của mình chiếm phân nửa cái bàn thì nhìn không được cười tiếp.

Hạ Phong chỉ lấy vật dụng hàng ngày và mấy món đồ trang điểm, quần áo gì đó cũng chưa lấy nên lúc rửa mặt xong thì Vu Đông chỉ có thể chân không bước ra khỏi phòng, cô định qua phòng ngủ phụ lấy quần áo mặc.

Lúc đi ngang qua phòng bếp thì Vu Đông thấy trên bàn cơm có hai cái đĩa và một tờ giấy ghi chú quen thuộc.

“Trong nồi cơm điện có cháo anh mới nấu, nhớ ăn! Còn nữa, đêm nay có thể anh sẽ về khuya lắm nên em không cần chờ anh.”

Vu Đông nhướn mày mở nắp nồi ra, trong đó là hai đĩa dưa muối.

“Ngày đầu tiên đã về nhà rồi, bỏ đi, thấy anh đã làm bữa sáng cho em nên em tha thứ cho anh đó.”

Vu Đông vào phòng bếp hâm lại chén cháo, mới vừa uống được nửa chén thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng khách. Vu Đông ngẩn người rồi bắt đầu kiểm chiếc điện thoại không biết đã quăng đâu trong phòng khách.

Vắt và kiểm được chiếc điện thoại đang nằm dưới ghế sofa, cô vừa nhìn thì thấy là của Hường Hiểu Nguyệt gọi đến, cô cười cười nhận cuộc gọi: “Hiểu Nguyệt.”

“Đông Đông, cậu về Thượng Hải chưa?” Giọng điệu của Hường Hiểu Nguyệt hơi kinh hoảng.

“Về rồi.” Vu Đông nghe thấy giọng điệu của Hường Hiểu Nguyệt không thích hợp lắm thì nghi hoặc hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hân Hân sắp sinh.”

“Cái gì? Tháng sau mới đủ tháng mà?” Vu Đông đã tính ngày rồi, nếu không thì cô cũng không dám để Nhậm Hân Hân ăn tết một mình.

“Đều là lỗi của Lục tra nam, cậu nhanh đến bệnh viện thành phố đi.”

Đợi đến lúc Hường Hiểu Nguyệt cúp điện thoại thì Vu Đông mới phát hiện cô nàng đã gọi điện thoại nhiều lần cho mình, xem ra tình huống rất tệ rồi. Vu Đông chạy về phòng mặc đại một bộ quần áo rồi mang theo sự lo lắng nhanh chóng lái xe chạy đến bệnh viện.

Cô chạy thẳng đến bên ngoài phòng sinh của khoa phụ sản.

“Hiểu Nguyệt, Hân Hân sao rồi?” Vu Đông từ trong một đồng người đứng ngoài cửa tìm được Hường Hiểu Nguyệt.

“Đông Đông.” Hường Hiểu Nguyệt kéo tay của Vu Đông rồi nôn nóng nói, “Hân Hân ở trong đó sinh, đã hai tiếng rồi.”

“Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ, bác sĩ vẫn chưa ra lần nào.” Hường Hiểu Nguyệt cực kì kinh hoảng nói, “Làm sao bây giờ, Hân Hân đau lắm đó, cậu ấy vẫn la hét ở trong đó này giờ.”

“Ai sinh con cũng vậy cả, em đừng có lo quá.” Tần Dục thấy bộ dạng kinh hoảng của Hường Hiểu Nguyệt thì nhìn không được mà an ủi.

“Đều tại anh, nếu không phải đêm qua anh không cho tôi về Thượng Hải thì Hân Hân sẽ không có chuyện.” Hường Hiểu Nguyệt hung dữ trừng Tần Dục một.

Tần Dục hơi cười khổ, vì chuyện này mà Hường Hiểu Nguyệt đã oán trách hắn từ lúc sáng sớm. Bây giờ hắn chỉ còn có thể hy vọng Nhậm Hân Hân sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không hắn sẽ thảm lắm. Nghĩ đến đây thì Tần Dục nhìn không được mà khinh bỉ nhìn Lục Hiền, khuôn mặt cũng đang kinh hoảng một.

Vu Đông đã không có tâm tình mà nghiên cứu quan hệ của Hường Hiểu Nguyệt và Tần Dục. Cô tự nhiên cũng đã phát hiện Lục Hiền đang đứng một bên rồi lại nhớ đến lời nói của Hường Hiểu Nguyệt vào sáng nay, Vu Đông hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao Hân Hân lại sinh non?”

“Sáng sớm hôm nay tớ mới về từ Tô Châu, tớ không yên tâm Hân Hân cho lắm nên trực tiếp đi chung cư. Ai ngờ vừa đến cửa liền nghe thấy trong phòng có tiếng cãi nhau.” Hường Hiểu Nguyệt thuật lại, “Lúc tớ đẩy cửa bước vào liền thấy Hân Hân đã té ngã trên mặt đất, kêu đau bụng, tớ... Tớ liền nhanh chóng đưa cậu ấy tới bệnh viện.”

“Đều là do bọn họ.” Hường Hiểu Nguyệt hung dữ chỉ vào Lục Hiền.

Vu Đông cũng lạnh mặt nhìn qua.

“Tôi... Tôi cũng không muốn như vậy, tôi chỉ muốn đưa cô ấy về nhà.” Lúc Nhậm Hân Hân xảy ra chuyện thì Lục Hiền cũng rất hoảng loạn.

“Về nhà? Về chỗ đó? Hân Hân và tên tra nam như anh chẳng còn quan hệ gì cả, tôi đã nói từ sớm là anh không được xuất hiện trước mặt Hân Hân một lần nào nữa mà, nếu không tôi thấy anh một lần thì tôi sẽ...” Hường Hiểu Nguyệt nói xong thì muốn bước lên đánh người ngay.

Tần Dục thấy thế thì vội vàng ôm lấy cô nàng từ phía sau: “Em làm gì vậy, đây là bệnh viện đó.”

“Chuyện của con gái tôi và con rể tôi thì liên quan gì đến cô chứ.” Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh Lục Hiền bỗng nhiên nói.

Người này Vu Đông biết, đây là mẹ của Nhậm Hân Hân. Hồi học đại học cô và Hường Hiểu Nguyệt có gặp bà ấy vài lần.

“Bác, Hân Hân và Lục tra nam đã sớm chia tay rồi.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Chia tay cái gì chứ, bọn họ là bạn chơi cùng từ nhỏ đến lớn, hơn nữa bây giờ đứa bé mà Hân Hân sinh vẫn là con của Lục Hiền.” Mẹ Nhậm cả giận nói, “Đừng có dùng từ tra nam được không, thật khó nghe”.

“Bác!” Hường Hiểu Nguyệt mang vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn mẹ Nhậm.

“Bác, hôm nay Hân Hân té ngã có phải là do bác bắt cậu ấy phải về với anh ta đúng không?” Vu Đông suy đoán, Nhậm Hân Hân chắc chắn sẽ không cho Lục Hiên vào nhà, khẳng định là do mẹ Nhậm cho hắn vào.

“Đúng thì sao nào?” Mẹ Nhậm ngang ngược nói, “Nó là con gái tôi, bụng đã lớn như vậy rồi, tôi đưa nó về nhà có vấn đề gì không?”

“Vậy cậu ấy là con của bác sao lại không muốn về nhà với bác hả, bác nói thử xem?” Từ trước đến nay đều lý trí và bình tĩnh nhưng Vu Đông cũng không nhịn được mà nói to hơn.

“Tôi...” Mẹ Nhậm bỗng nhiên không biết phải nói gì.

“Lúc ăn tết sao bác không đưa cậu ấy về nhà? Lúc cậu ấy mang cái bụng to như vậy làm việc ở bên ngoài sao bác không đưa cậu ấy về nhà? Lúc cậu ấy chủ động đi thăm bác sao bác lại đuổi cậu ấy ra khỏi nhà?” Từng câu hỏi chất vấn được Vu Đông đặt ra thì âm thanh của câu sau càng lớn hơn câu trước.

“Bây giờ Hân Hân đã sinh non, ở trong đó vẫn chưa biết tình hình ra sao nhưng bây giờ bác lại ở đây bảo vệ con rể của bác?” Vu Đông chất vấn, “Anh ta là con rể của bác ư?”

“Chuyện nhà chúng tôi không cần cô quan tâm.” Mẹ Nhậm hung dữ nói.

“Tôi vẫn chưa từng thấy người mẹ nào như bác vậy, thật ra bác có phải là mẹ ruột của Hân Hân hay không?” Hường Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn nhảy dựng lên luôn.

“Tôi đã nuôi nó lớn đến bây giờ, sao có thể không phải là mẹ của nó chứ?” Mẹ Nhậm nói với vẻ đúng lý hợp tình.

“Tôi...” Hường Hiểu Nguyệt đang định không quan tâm đối phương là mẹ của bạn mình mà mắng to thì cửa phòng sinh bỗng nhiên mở ra.

Bác sĩ nhìn cái hành lang đều là tiếng cãi cọ ồn ào thì rống lên một câu: “Ồn ào cái gì hả.”

Mọi người lập tức yên tĩnh lại, Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông vội vàng vây quanh bác sĩ: “Bác sĩ, bạn của tôi sao rồi?”

Bác sĩ nhìn nhìn rồi nói: “Sân phụ khó sinh, phải sinh mổ, mấy người ai là người nhà của cô ấy?”

“Tôi... Tôi là ba của đứa bé.” Lục Hiên lên tiếng nói.

“Anh đi ra chỗ khác ngay, Hân Hân không có quan hệ gì với anh cả.” Hường Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn Lục Hiên một, “Bác sĩ, để tôi ký tên.”

Bác sĩ liếc nhìn cô nàng một rồi hỏi một câu: “Trong lúc mổ có nguy hiểm gì thì chuyện giữ mẹ hay giữ con cô có thể làm chủ ra quyết định được không?”

“Tôi...” Hường Hiểu Nguyệt lập tức nói không ra lời.

“Tôi ký.” Lục Hiên lấy tờ giấy cam kết trong tay bác sĩ rồi ký tên của mình vào.

Bác sĩ kiểm tra lại một lần, thấy không có vấn đề gì thì xoay người quay lại phòng sinh. Chỉ chốc lát sau thì Nhậm Hân Hân bị đẩy ra ngoài, đẩy đến phòng phẫu thuật.

Mọi người vây quanh phòng giải phẫu, lòng ai cũng nóng như lửa đốt. Hường Hiểu Nguyệt cầm lấy tay của Vu Đông, giọng cô nàng run rẩy: “Đông Đông, Hân Hân sẽ không sao đúng không. Lúc này bác sĩ nói giữ mẹ hay giữ con là ý gì... Có phải hay không chỉ có thể...”

Hường Hiểu Nguyệt thật sự không muốn nói ra câu kế tiếp.

“Không đâu, bác sĩ chỉ giả thiết như vậy thôi.” Trong lòng Vu Đông cũng rất bất an.

“Hạ Phong đâu rồi? Cậu bảo Hạ Phong đi hỏi thăm giùm đi.” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Tớ đã gọi điện thoại rồi nhưng di động của anh ấy đã tắt máy, chắc là đang bận chuyện gì rồi.” Trên đường đến đây thì Vu Đông đã gọi mấy cú điện thoại cho Hạ Phong nhưng Hạ Phong vẫn không bắt máy nên Vu Đông đành phải gửi tin nhắn.

Tình huống mổ của Nhậm Hân Hân không rõ, Hường Hiểu Nguyệt cũng không còn tâm tình nào mà cãi nhau với Lục tra nam, cô nàng ngồi ngoài phòng phẫu thuật với Vu Đông nôn nóng chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau thì Hạ Phong với cái áo blouse trắng vội vàng chạy đến.

“Hạ Phong.” Vu Đông đứng lên.

“Hân Hân sao rồi?” Hạ Phong lo lắng hỏi.

“Ồ trong đó, chúng ta cũng không biết tình huống thế nào.” Vu Đông thấy Hạ Phong thì vẻ giả vờ bình tĩnh trên mặt cô mới biến mất được một ít.

“Đừng lo lắng quá, bác sĩ chưa nói gì có nghĩa là không có vấn đề gì đâu.” Hạ Phong an ủi, “Anh đi hỏi y tá phòng sinh đã.”

“Ừ!” Lúc này Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt mới yên tâm một ít.

Đến lúc Hạ Phong hỏi xong tình huống quay lại thì mấy người đều mang vẻ mong đợi nhìn qua, Hạ Phong nhú mày nói: “Sản phụ... Chính là Hân Hân, tình huống của cô ấy còn tính ổn định, nhưng lúc cô ấy té ngã thì có đụng trúng bụng nên tình huống của đứa bé phải đợi đến lúc nó được sinh ra, làm thêm một bước kiểm tra nữa mới biết được.”

“Có ý gì?” Vu Đông lập tức đứng lên, Hường Hiểu Nguyệt cũng không chờ nổi.

“Em đừng vội, đã kêu bác sĩ khoa nhi đến để hội chẩn rồi.” Hạ Phong an ủi.

“Sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao đâu.” Miệng Vu Đông không ngừng lặp lại.

Hường Hiểu Nguyệt cầm tay Vu Đông thật chặt, hai người cổ vũ cho nhau.

“Em đừng lo quá, đây chỉ là suy đoán thôi, đến lúc này thì tình huống vẫn còn ổn định nên đứa bé chưa chắc sẽ có vấn đề.” Hạ Phong an ủi Vu Đông.

“Em ngồi xuống trước đi, bác sĩ cũng đã nói không sao rồi.” Tần Dược ở bên cạnh nhẹ nhàng ôm bả vai của Hường Hiểu Nguyệt rồi an ủi.

“Nếu Hân Hân xảy ra chuyện gì thì từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Hường Hiểu Nguyệt nhịn không được mà oán trách Tần Dược.

Thời gian một giây một giây trôi đi, thật ra cũng chẳng qua bao lâu nhưng thời gian chờ đợi làm mọi người cảm giác như đã trải qua cả một thế kỷ, rốt cuộc cửa phòng giải phẫu mở ra.

Một y tá đẩy một chiếc xe giữ nhiệt bằng thủy tinh trong suốt đi ra khỏi phòng, mọi người lập tức vây quanh, bác sĩ đi đằng sau y tá nói: “Là một bé gái, rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì, sản phụ vẫn còn đang khâu nên lát nữa mới ra được.”

Bác sĩ nói xong thì nói với cô y tá bên cạnh: “Đưa đứa bé vào phòng chăm sóc trước đi.”

Mẹ Nhậm vừa nghe được con gái mình không có việc gì thì mắt cũng không thèm chớp mà nhìn chăm chú vào đứa bé, bà đi theo y tá vào phòng chăm sóc em bé.

“Cám ơn bác sĩ.” Hường Hiểu Nguyệt kích động nắm tay vị bác sĩ nữ này.

“Cám ơn bác sĩ!” Vu Đông cũng nói lời cảm ơn.

Nữ bác sĩ cười cười, đợi Hường Hiểu Nguyệt bỏ tay ra thì nữ bác sĩ mới giơ tay ra tháo chiếc khẩu trang đã che gần nửa khuôn mặt xuống. Lúc này Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt mới phát hiện vị bác sĩ này rất trẻ, hơn nữa còn rất xinh đẹp.

“Thì ra bệnh viện còn có nữ bác sĩ xinh đẹp như vậy đó.” Hường Hiểu Nguyệt nhịn không được khen.

“Cám ơn đã khen.” Nữ bác sĩ cười cười, ánh mắt cô nàng lướt qua mọi người nhìn về Hạ Phong đứng cách đó không xa, bước vài bước liền đi đến trước mặt Hạ Phong, ánh mắt tươi đẹp, thanh âm mềm nhẹ, “Đã lâu không gặp.”

“An An.” Đấy mắt Hạ Phong mang theo sự phức tạp.

Vu Đông đứng đằng sau mọi người, ánh mắt lạnh lẽo, phảng phất cách họ thiên sơn vạn thủy\* xem một đôi tình nhân đã xa cách hồi lâu và vừa mới được gặp lại.

(\*thiên sơn vạn thủy: ngàn núi, vạn sông, ý nói cách rất xa)

Hạ Phong ngẩng đầu, lướt qua mọi người tìm kiếm bóng hình của Vu Đông, ánh mắt của hắn và Vu Đông gặp nhau giữa không trung.

An An nghi hoặc xoay người lại, trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp đều là sự bất bẻ và đánh giá đối với Vu Đông.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 47: Thích Không Thể Dùng Thời Gian Để Tính Được

Hạ Phong nhìn thấy trong ánh mắt của Vu Đông là sự lạnh lẽo, ánh nhìn này làm hắn lo lắng, cảm xúc nóng nảy khi bỗng nhiên gặp được An An bị sự lo lắng này đè xuống.

“Đồng Đồng, lại đây.” Hạ Phong vươn tay ra với Vu Đông.

Vu Đông sững sốt một lát rồi chậm rãi bước qua.

“Anh giới thiệu cho em, đây là.....”

Hạ Phong còn chưa dứt lời thì An An đang đứng một bên lại chủ động vươn tay ra với Vu Đông, ngắt lời Hạ Phong giới thiệu: “Xin chào, tôi là An An, là Hạ Phong...”

“Bạn gái cũ?” Vu Đông cũng cười ngắt lời An An, cô giờ tay ra bắt tay với An An.

An An hơi kinh ngạc đánh giá Vu Đông, cô nàng cười nói với vẻ chẳng xấu hổ: “Xem ra Hạ Phong đã nói với cô về tôi.”

“Đương nhiên!” Vu Đông quay đầu lại nhìn Hạ Phong một cái, “Từ ngày đầu tiên chúng tôi quen nhau thì tôi đã biết.”

Lập tức khuôn mặt An An có vẻ cứng đờ, cô nàng nhìn thoáng qua Hạ Phong rồi miễn cưỡng cười nói: “Khoa nhi còn có chút chuyện, tôi đi trước nhé.”

“Được!” Hạ Phong gật đầu đáp lại.

An An gật đầu, đôi mắt nhìn thoáng qua đôi tay nắm chặt của hai người rồi lướt qua họ đi về phía trước.

Vào lúc Vu Đông cho rằng lần này cô đã lấy được sự thắng lợi thì An An bỗng nhiên quay người lại nói với Hạ Phong: “Đúng rồi, đồng nghiệp trong bệnh viện nói muốn làm cho em một buổi tiệc chào mừng, nếu anh đã trở lại thì tối nhớ đến nhé.”

“Anh...”

“Em đã kiểm tra rồi, hôm nay anh không có cuộc giải phẫu nào cả, buổi tối gặp.” An An nói xong thì trực tiếp biến mất ở khúc cua hành lang.

Vu Đông nghe xong thì nhướng mày nhìn Hạ Phong, chờ hắn trả lời.

Hạ Phong chưa kịp giải thích thì cửa phòng giải phẫu lại mở ra lần nữa, Vu Đông lập tức bỏ lại Hạ Phong mà chạy tới cửa với Hướng Hiểu Nguyệt.

“Hân Hân, Hân Hân.” Hai người một trái một phải xem xét Nhậm Hân Hân.

“Đừng gấp, tình huống của sản phụ rất tốt, đợi đến lúc thuốc tê hết tác dụng thì cô ấy sẽ tỉnh lại thôi, cho cô ấy về phòng bệnh trước đi.” Bác sĩ nói xong thì trực tiếp bỏ đi.

Mọi người nói cảm ơn rồi đi theo chiếc giường đẩy vào phòng bệnh.

Hạ Phong thấy Vu Đông đi theo chiếc giường đẩy rồi khỏi thì không biết mình nên may mắn hay bất đắc dĩ nữa nên đành xoa xoa trán.

Lúc này ở góc tường xuất hiện một bóng người lén lút, Thiệu Nhất Phàm mang vẻ dè dặt chạy đến hỏi Hạ Phong: “Đã gặp?”

Hạ Phong giận đến sôi máu, lấy tay đập qua: “Cậu biết cũng không chịu nói sớm cho tớ.”

Thiệu Nhất Phàm ranh ma né ngay lập tức rồi vội vàng giải thích: “Tớ cũng mới biết vào hai ngày trước thôi. Đáng lẽ đã nói với cậu rồi nhưng tớ lại nghĩ cậu đang ở nhà Vu Đông ăn Tết nên không muốn cậu phiền lòng. Tớ đang định đợi cậu về bệnh viện mới nói, ai ngờ trùng hợp như vậy, cuộc phẫu thuật vào lúc sáng sớm của tớ kéo dài đến tận lúc này, cậu xem đi, quần áo giải phẫu của tớ vẫn chưa kịp thay đây này.”

Hạ Phong trừng mắt nhìn một cái, việc đã đến nước này rồi nói gì cũng vô dụng, Hạ Phong định xoay người đi tìm Vu Đông.

“Cậu đi làm gì?” Thiệu Nhất Phàm hóng chuyện nói, “Cậu còn chưa nói cho tớ biết lúc này có chuyện gì đó? Có đánh nhau không? Ai da, lúc này tớ trốn ở một góc không dám bước ra luôn đó.”

“Thiệu Nhất Phàm, cậu đang xem trò vui phải không?” Hạ Phong cả giận nói.

“Được rồi, tớ thừa nhận.” Thiệu Nhất Phàm rất không biết xấu hổ mà thừa nhận.

“Tuyệt giao!”

“Đừng dừng, tớ nói giỡn.” Thiệu Nhất Phàm vội vàng ngăn lại Hạ Phong rồi xin lỗi, “Thì tớ đang lo lắng cho cậu đây này, một bên là cự ái, một bên là tân hoan\*.”

(\*cự ái tân hoan: người yêu cũ, người yêu mới)

“Cái gì mà cự ái tân hoan chứ, Vu Đông là vợ của tớ.” Hạ Phong nhún mày nói.

“Nhưng An An cũng là người mà cậu đã cầu hôn đến ba lần đó, tớ cứ tưởng cậu đã sớm nghĩ rằng cô ấy là...” Hai chữ cuối cùng mà Thiệu Nhất Phàm định nói đã bị ánh mắt không tốt của Hạ Phong làm cho biến mất.

“Coi như tớ chưa nói gì cả, tớ về khoa trước nhé.” Thiệu Nhất Phàm rất quyết đoán nên bỏ chạy.

Hạ Phong càng đau đầu hơn, toàn là chuyện gì đâu, ngay cả Thiệu Nhất Phàm đều hoài nghi hẳn.

Đợi đến lúc Hạ Phong đi đến trước cửa phòng bệnh khoa phụ sản thì Hường Hiểu Nguyệt đang cùng Lục Hiên giằng co.

“Anh không được vào.” Hường Hiểu Nguyệt đứng ngăn ở trước cửa.

“Tôi muốn vào xem cô ấy.” Lục Hiên nói.

“Có tôi ở đây mà anh còn muốn bước vào? Lục tra nam à, anh đang nằm mơ hả.” Hường Hiểu Nguyệt khoanh tay trước ngực, cười vói về mặt khinh bỉ.

Tần Dược ở bên cạnh thấy đáng về khí phách này của cô nàng thì lại nhớ đến đáng về cô nhóc béo chặn đường tỏ tình với hắn nên lập tức cảm thấy rất dễ thương.

Hạ Phong đi đến trước cửa, hắn đang muốn đi vào thì cũng bị Hường Hiểu Nguyệt chặn ở bên ngoài.

Hạ Phong ngăn người hỏi: “Đồng Đông có ở trong không?”

“Có.”

“Tôi tìm cô ấy nói chút chuyện.”

“Anh và nữ bác sĩ lúc này là sao hả?” Hường Hiểu Nguyệt người nào chứ, cô nàng là người từ nhỏ đã được vô số người yêu thầm, cái mùi vị mập mờ như thế này thì dù có cách xa đến mấy cô nàng cũng có thể nghe được.

Chuyện tên Lục Hiên này vẫn chưa giải quyết xong, nếu Hạ Phong lại tra như hắn thì Hường Hiểu Nguyệt cảm thấy cô sẽ bùng nổ.

“Cô giúp tôi gọi Đồng Đông đi, tôi sẽ không bước vào.” Hạ Phong không trả lời, hắn chỉ cười bảo Hường Hiểu Nguyệt gọi Vu Đông.

Hường Hiểu Nguyệt còn muốn nói điều gì nữa nhưng Tần Dược ở một bên không chịu được nên hắn trực tiếp kéo Hường Hiểu Nguyệt ra một bên: “Em làm gì vậy, chuyện riêng của người ta, em cứ như một con gà mái đang bảo vệ con vậy, giống gì chứ.”

“Ai cần anh lo!” Hường Hiểu Nguyệt hất tay Tần Dược ra.

Phía bên kia Lục Hiên và Hạ Phong đã vào được phòng bệnh. Ở trong phòng Vu Đông đang dùng bông gòn bôi nước lên môi Nhậm Hân Hân.

Vu Đông thấy Hạ Phong vào thì cười một cái, nụ cười này làm cho trái tim của Hạ Phong lập tức trở nên bình tĩnh.

“Hiểu Nguyệt, cậu đến đây chăm sóc Hân Hân.” Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt bước vào thì dừng động tác lại.

“Ừ.” Hường Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn Lục Hiên một cái rồi đi qua ngồi xuống mép giường, cô nàng kiên quyết không cho Lục Hiên tới gần chỗ Nhậm Hân Hân.

Tần Dược chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy Lục Hiên đáng thương.

Hạ Phong đưa Vu Đông đến vườn hoa nhỏ trong bệnh viện, hắn nắm tay Vu Đông, suy nghĩ một lát cũng không biết nên giải thích từ đâu bây giờ, cuối cùng chỉ có thể nói: “Em phải tin anh.”

“Em vẫn tin anh đấy chứ, hay là anh đã làm điều gì đó khiến em không thể tin tưởng hả.” Vu Đông nhướn mày hỏi.

“Không có.” Hạ Phong vội vàng phủ nhận ngay, “Anh cũng không biết cô ấy sẽ về nước, theo lý thuyết thì cô ấy vẫn còn bốn tháng nữa mới kết thúc việc học ở Mỹ.”

“Anh nhớ rõ ràng như vậy sao.” Vu Đông rút tay mình lại, về mặt hơi vi diệu.

“Anh... Anh không...” Hạ Phong vội vàng nói, “Ôi trời, giải thích làm sao bây giờ...”

“Ha...” Vu Đông bị vẻ vội vàng đến mức đỏ luôn cả mặt của Hạ Phong chọc cười.

Hạ Phong lúc này mới biết Vu Đông không có tức giận, hắn hơi bất đắc dĩ lại buồn bực nên đành dùng sức xoa đầu Vu Đông.

“Ai da, tóc bị rối bù xù hết rồi.” Vu Đông né cái tay đang quấy rối trên đầu mình của Hạ Phong, cô sửa sang lại kiểu tóc của mình rồi nói, “Lúc trước xấu một chút cũng không sao, nhưng bây giờ em đã có tình địch rồi.”

“Em nói lung tung gì vậy.” Hạ Phong tức giận gõ đầu Vu Đông.

“Vậy anh còn thích cô ấy không?” Cuối cùng Vu Đông vẫn hỏi câu này.

“.....” Thật ra thì Hạ Phong vẫn chưa bao giờ tự hỏi vấn đề này, dù sao thì An An là cô gái đầu tiên mà hắn yêu, ở bên cạnh nhau đến bốn năm trời nên trong lòng hắn chắc chắn sẽ có một loại tình cảm đặc biệt với cô ấy. Nhưng điều duy nhất mà hắn có thể khẳng định là, người đi cùng hắn đến cuối cuộc đời này sẽ là Vu Đông.

“Đông Đông.” Về mặt Hạ Phong trở nên nghiêm túc, “Người anh thích là em.”

“Nhưng trước kia anh đã thích cô ấy, hơn nữa còn thích rất lâu.” Vu Đông bất an nói. “Nhưng anh chỉ vừa mới thích em.”

“Đông Đông, anh không thể nói với em rằng trong mắt anh An An chỉ là một người bạn bình thường.” Hạ Phong cầm tay Vu Đông lần nữa, nói, “Nhưng anh có thể bảo đảm với em, anh và cô ấy chẳng có khả năng nào nữa. Còn nữa, thích không thể dùng thời gian để tính được.”

Thật ra Vu Đông đã hy vọng vào giờ phút này Hạ Phong có thể nói ra những câu như là An An trong mắt anh chỉ là một người xa lạ có chút quen thuộc, hoặc anh sẽ không gặp cô ấy lần nào nữa rồi nói một đồng lời bảo đảm sự chung thủy của mình.

Nhưng nếu Hạ Phong thật sự nói như vậy, Vu Đông lại cảm thấy Hạ Phong đang nói dối.

Phụ nữ chính là kiểu mâu thuẫn như vậy, đôi khi luôn hy vọng có người có thể lừa gạt mình, chẳng sợ dù họ biết chắc chắn đây chỉ là giả nhưng họ vẫn muốn mắc vào bộ đồ mới của hoàng đế, ở trong vương quốc giả vờ rằng bản thân rất xinh đẹp\*.

(\*có vẻ đây là ẩn ý nói về câu chuyện cổ tích bộ quần áo mới của hoàng đế, ai chưa biết thì cứ google nhé)

“Vậy anh phải hứa với em mấy chuyện.” Vu Đông không muốn tự mình gạt mình.

“Ừ!” Hạ Phong không chút suy nghĩ mà trực tiếp gạt đầu.

“Không cho anh gặp cô ấy một mình, cho dù muốn gặp cũng phải nói cho em biết, em không muốn nghe được chuyện này từ người khác.” Vu Đông không vui vẻ gì nên bĩu môi.

Hạ Phong buồn cười chọt chọt vào đôi môi đang chu lên của Vu Đông rồi cười nói: “Vậy lúc em nghe anh nói thì em có ghen hay không?”

“Có!” Vu Đông dứt khoát gật đầu.

“Có nghĩa là anh nói hay không thì em vẫn không vui.” Hạ Phong nghĩ nghĩ rồi nhiu mày nói.

“Còn không phải là lỗi của anh hay sao, sao anh có thể hồng hạnh xuất tường\* như vậy hả.” Vu Đông cá giận nói.

(\*nguyên văn là bất an vu thất, cả hai cụm từ này đều để chỉ người phụ nữ đã kết hôn nhưng lại ngoại tình)

“A...” Hạ Phong bị Vu Đông chọc cười, hắn kéo người vào trong lòng ngực mình rồi nói, “Vậy em cũng phải hứa với anh, cho dù em nghĩ gì trong lòng thì cũng phải nói cho anh biết được không.”

“Được!”

“Có nghi ngờ gì cũng phải hỏi anh, không được suy nghĩ lung tung.”

“Ừ!”

“Không chỉ là vấn đề về An An mà là tất cả vấn đề.” Hạ Phong nói, “Bởi vì chúng ta muốn đi với nhau trên một con đường rất dài.”

“Vậy tối anh không được tham gia buổi tiệc chào mừng cô ấy.” Vu Đông im lặng một lát rồi nói.

“A...” Hạ Phong phát hiện Vu Đông có một loại ma lực, cho dù là lúc nào thì cô luôn có thể làm hắn vui vẻ một cách dễ dàng, “Từ đầu anh đã không hề có ý định đi rồi, tối anh muốn đi phòng thí nghiệm.”

“Chiều nay em phải ở bệnh viện chăm sóc Hân Hân, tối chúng ta ăn cơm cùng nhau.” Vu Đông đảo mắt một vòng rồi nói.

“Ừ!” Hạ Phong vẫn không nhịn được mà nở nụ cười.

Ban công lâu hai khu nội trú, An An xuyên qua cửa kính nhìn chăm chú vào đôi nam nữ đang ôm nhau trong vườn hoa, vẻ mặt nhợt nhạt tái xanh.

“Thấy chưa, anh không có lừa em đâu.” Thiệu Nhất Phạm cảm thấy hắn quả thực đã lo lắng cho những chuyện lung tung của Hạ Phong mà buồn đến mức thúi ruột.

“Chuyện này không biểu hiện được điều gì cả.” An An thu hồi tầm mắt.

“An An, thật ra anh vẫn không hiểu, lúc trước Hạ Phong cầu hôn em thì em lại từ chối liên tiếp ba lần, còn bỏ đi Mỹ. Hiện giờ Hạ Phong đã ở bên Vu Đông, em cần gì phải vậy.” Thiệu Nhất Phàm thật sự không thể hiểu được cách làm của An An.

“Nhất Phàm, anh cứ yên tâm, nếu trong lòng Hạ Phong đã không có em thì em sẽ không làm gì nữa đâu.” An An nói.

“An An.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Tuy anh và em cũng coi là bạn bè lâu năm, nhưng Vu Đông thật sự là một cô gái cực kì tốt, sau khi Hạ Phong ở bên cạnh cô ấy thì lúc nào cũng vui vẻ, em...”

“Nhất Phàm, tính tình của Hạ Phong anh và em đều hiểu rất rõ.” An An hỏi ngược lại, “Anh cảm thấy anh ấy sẽ nhanh chóng thích một cô gái tùy tiện tìm được ở trước cửa cục dân chính dùng để ứng phó bệnh tình của bác gái sao? Anh xác định anh ấy không phải vì trách nhiệm mà ở bên cô ấy? Hoặc tờ giấy kết hôn kia sao?”

Thiệu Nhất Phàm không dám xác định, bởi vì thời gian Vu Đông và Hạ Phong ở bên nhau quá ngắn. Lúc mới kết hôn thì Hạ Phong chỉ lo lắng cho bệnh tình của mẹ Hạ, sau đó mẹ Hạ phẫu thuật thành công thì Hạ Phong đã bay thẳng đến Mỹ, ở đó suốt ba tháng, từ lúc về nước cũng không ở nhà được bao nhiêu, hơn phân nửa thời gian lại ngâm mình ở bệnh viện và phòng thí nghiệm.

Nói tình cảm của họ có có sâu hay không thì tình cảm đó cũng kém hơn An An.

“Vậy sao em về nước trước thời hạn?” Thiệu Nhất Phàm hỏi An An.

“Bởi vì thầy của em được mời đến Trung Quốc giao lưu.” An An bình tĩnh trả lời, “Còn cả Hạ Phong nữa.”

Thiệu Nhất Phàm không phân biệt được lời nói của An An là thật hay giả, hẳn chỉ cảm thấy được bản thân đã quan tâm quá nhiều mà thôi, hơn nữa phụ nữ cũng thật phiền phức.

“Sau này chuyện của mấy người anh sẽ không nhúng tay.” Thiệu Nhất Phàm tỏ thái độ.

“Được...” An An cười cười, “Chỉ có điều buổi tiệc chào mừng tối nay mong anh sẽ đến.”

Giờ phút này Thiệu Nhất Phàm bỗng nhiên cảm thấy, thật ra thì độc thân cậu cũng rất tốt, ít nhất sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Chỉ Bảo Vệ Một Người

Lúc tối thì quả nhiên Hạ Phong không đi tham gia buổi tiệc chào mừng của An An mà cùng Vu Đông đi ăn bò bít tết ở tiệm com bên ngoài bệnh viện.

Vu Đông thấy Hạ Phong ngồi đối diện mình đang gọi món ăn thì bỗng nhiên nhin không được mà cười ra tiếng.

"Em cười gì thế?" Hạ Phong gọi món xong thì đưa lại thực đơn cho người phục vụ, hẳn thấy Vu Đông đang cười kỳ quái liền hỏi.

"Em nhớ lần đầu em hẹn anh ăn com cũng là ở chỗ này." Vu Đông cười trả lời.

Chỗ này? Hạ Phong cẩn thận nhớ lại nhưng trong trí nhớ thì hình như đây vẫn là lần đầu tiên hắn ăn com cùng Vu Đông ở đây: "Sao anh không nhớ."

"Bởi vì căn bản là anh không có đến đó." Giọng nói của Vu Đông mang sự bất mãn, "Em cũng nói với anh là em không mang tiền rồi, vậy mà anh vẫn không chịu đến."

"À... Lần đó..." Lúc này Hạ Phong mới nghĩ đến, "Hôm đó đúng lúc khoa trưởng tìm anh, nên... Dù sao thì đó cũng là lỗi của anh."

Trên mặt Hạ Phong mang ý xin lỗi.

Vu Đông chống cằm rồi lười biếng nói: "Thôi, dù sao lúc đó anh vẫn chưa thích em, lúc đó đều là do em theo đuổi anh thôi."

Hai người lại nói chuyện với nhau một hồi, sau đó người phục vụ mới mang bò bít tết lên.

Hai người nhận bò bít tết xong thì bắt đầu cắt. Lúc Hạ Phong cắt được một nửa thì bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Vu Đông ngồi ở đối diện đang thuận thực cắt bò bít tết.

"Anh nhìn em như vậy làm gì?" Vu Đông nghi hoặc dừng động tác lại.

"Anh đang nghĩ... Vợ của anh rất giỏi." Hạ Phong cười nói, "Em đã cắt bỏ bớt tốt đến vậy rồi, chưa cho anh cơ hội nào để biểu hiện bản thân cả."

Vu Đông cúi đầu nhìn miếng bỏ bớt tốt đã bị cô cắt được một nửa rồi lại nhìn miếng bỏ bớt tốt của Hạ Phong cũng đã cắt được hơn một nửa. Vu Đông thấy đôi mắt tràn đầy ý cười của Hạ Phong thì bỗng nhiên nhớ đến lời nói lúc Hạ Phong đến đón cô tan ca về nhà lần đầu.

Hôm đó trời mưa, Hạ Phong cầm một cây dù đứng trước mặt cô, giọng nói dịu dàng: "Em là con gái, không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ đến vậy, con gái biết làm nũng sẽ có nhiều người thích hơn."

Vu Đông chớp chớp mắt, thoát ra khỏi đồng hồ ứ, cô buông dao nĩa trong tay ra rồi ngược mắt cười nói: "Bỗng nhiên em không có sức nữa rồi, anh cắt giúp em đi."

"Ừ!" Hạ Phong cười gật đầu, lấy cái đĩa của Vu Đông qua rồi bắt đầu cắt.

Vu Đông nhìn nhìn một lúc thì bỗng nhiên không vui lắm, cô nhấp nhấp miệng nhưng vẫn không nhin được hỏi: "Trước kia anh thường cắt giúp An An đúng không?"

Hạ Phong khựng lại, hấn ngược mắt nhìn về phía Vu Đông, dù hấn biết rõ đáp án này sẽ làm Vu Đông cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn gật đầu nhẹ một cái.

Bàn tay đang cầm ly của Vu Đông siết chặt lại, cô lặp lại một câu "không tức giận không tức giận" nhiều lần trong lòng, tự an ủi mình rằng đây chỉ là chuyện lúc trước, không được lôi chuyện trước đó ra để kiểm chuyện, đây không phải là biểu hiện nên có của một người phụ nữ rộng rãi trưởng thành.

"Em không vui." Vu Đông quay đầu.

Hạ Phong đã cắt xong bỏ bớt tốt, hấn nhẹ nhàng đặt lại trước mặt Vu Đông.

"Từ nay về sau anh chỉ cắt cho em." Hạ Phong nói.

"Em không tin." Vu Đông biết cô đang ghen tị, lúc này bộ dạng của cô chắc chắn rất keo kiệt, rất xấu xí.

"Đông Đông, em nhìn anh." Hạ Phong kiên nhẫn chờ Vu Đông quay đầu lại nhìn hấn rồi mới nói, "Ưu điểm của anh không nhiều lắm, nhưng chuyện gì anh đã đáp ứng em thì chắc chắn anh sẽ làm được."

Lời nói này phảng phất như một dòng suối trong vắt, dập tắt tất cả ngọn lửa đầy dấm của Vu Đông.

"Ăn cơm đi, lát nữa em còn phải thay ca với Hiểu Nguyệt nữa." Đối lập với sự chân thành của Hạ Phong thì Vu Đông cảm thấy cô thật sự là đang vô cớ kiểm chuyện nên cô chỉ có thể xấu hổ cúi đầu ăn nhanh.

Hạ Phong biết Vu Đông xem như đã tha thứ cho mình, hấn cười cười dùng chiếc khăn ăn màu trắng chùi miếng nước sốt đang dính ở khóe miệng của Vu Đông vì cô đang ăn nhanh quá.

Vu Đông lập tức đỏ mặt.

Bữa tối được ăn trong sự vui vẻ.

Hạ Phong đưa Vu Đông đến cửa bệnh viện rồi mới lái xe về phòng thí nghiệm ở đại học y.

Lúc Hạ Phong làm thực nghiệm thì rất chăm chú nên không cảm giác được thời gian và động tĩnh xung quanh, bởi vậy hấn cũng không nghe được tiếng vang nhỏ xíu đã phát ra khi cửa phòng thí nghiệm bị mở.

An An mặc một chiếc áo khoác màu nâu lẳng lặng đứng một bên, đôi mắt đảo hoa nhìn chăm chú vào Hạ Phong đang dùng kính hiển vi quan sát mẫu cắt, cho đến lúc Hạ Phong kết thúc việc quan sát và ghi chép hết tất cả mọi số liệu thì mới lên tiếng: "Lúc làm thực nghiệm thì anh luôn nghiêm túc như thế."

Hạ Phong hoảng sợ, lúc này hấn mới phát hiện ra An An: "An An? Em vào bằng cách nào?"

An An giờ chiếc chìa khóa lên cười nói: "Chìa khóa dự phòng vẫn ở chỗ cũ."

Hạ Phong buông mấy thứ đồ trong tay mình ra rồi đến gần An An mấy bước, lấy chiếc chìa khóa ra khỏi tay của An An.

An An thấy chìa khóa bị lấy đi thì vẻ mặt lập tức trở nên rất khó coi, cô nàng điều chỉnh lại cảm xúc rồi cố ý nói sang chuyện khác: "Anh vẫn làm thực nghiệm về u sao?"

"Ừ!" Sau khi Hạ Phong lấy lại chìa khóa thì tiếp tục cúi đầu kiểm tra lại số liệu, làm xong sớm thì về nhà sớm một chút.

"Đây là cuộc thực nghiệm lần thứ mấy? Số liệu được không?" An An vừa nói vừa duỗi tay ra lấy cuốn sổ ghi chép thực nghiệm bên cạnh Hạ Phong.

Trên ngón tay trắng nõn của An An là ánh sáng lấp lánh phát ra từ chiếc nhẫn kim cương đẹp đẽ và quý giá, Hạ Phong nhìn thoáng qua một cái thì cả

người lập tức cứng đờ.

Hít sâu một hơi, Hạ Phong kiểm tra chuỗi số liệu cuối cùng xong thì mới đứng lên giờ tay ra trước mặt An An.

An An nhìn bàn tay cực kì quen thuộc đang duỗi ra trước mặt mình thì để cuốn sổ ghi chép thực nghiệm lên.

Hạ Phong nhận lại cuốn sổ ghi chép, để nó lại chỗ cũ, rồi vươn tay ra để trước mặt An An lần nữa.

"Em đã trả cho anh rồi mà?" An An kinh ngạc nói.

"Thứ anh muốn không phải cái này." Ánh mắt Hạ Phong chuyển hướng đến bàn tay phải của An An.

Lúc An An ý thức được thứ mà Hạ Phong muốn lấy lại là gì thì lập tức về mặt của cô nàng trở nên trắng bệch. An An nắm chặt bàn tay của mình rồi mang về mặt không thể tin tưởng nhìn Hạ Phong: "Anh muốn lấy lại nó?"

"Ừ!" Hạ Phong gật đầu.

"Nhưng đây là thứ anh tặng cho em." An An lắc đầu.

"Nhưng em đã không thích hợp để mang nó nữa rồi." Hạ Phong bình tĩnh nói, "Trả lại cho anh đi."

"Là do cô ấy bảo anh làm vậy sao?" An An chất vấn, tính cách của Hạ Phong cô hiểu rất rõ, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế này.

"Đồng Đồng không biết gì hết, nhưng... Anh không muốn cô ấy hiểu lầm." Bây giờ chỉ có hai người bọn họ nên Hạ Phong cảm thấy có những lời nói thẳng ra sẽ tốt hơn.

"Trước đây anh..." An An rất muốn nói trước đây anh đã luôn mong em có thể mang chiếc nhẫn này lên, nhưng..."Lúc trước em đã nhận nhầm, em đã nhận lấy, ý của em còn chưa đủ rõ ràng sao?" An An nói một hồi thì bỗng nhiên sinh ra một nỗi oán hận, "Em đã nhận nhầm rồi, tại sao anh còn kết hôn với người khác chứ?"

"An An..." Hạ Phong không nghĩ lời chuyện cũ ra nói, bởi vì làm như vậy sẽ khiến hai người trở nên tệ hại nên hắn chỉ lặp lại lần nữa: "Trả lại cho anh đi, nó đã không thuộc về em."

"Nó là của em." An An che lại nhẫn rồi mang về để phòng nhìn Hạ Phong, hình như cô nàng vẫn chưa hiểu vì sao Hạ Phong lại muốn làm vậy với mình.

Hạ Phong nhìn An An trở nên như vậy thì bỗng nhiên có chút mệt mỏi, hai người vẫn cứ dây dưa mãi thế này thì đối với ai cũng không tốt.

Hạ Phong rút tay về, mang ánh mắt lạnh nhạt nhìn An An rồi nói: "Còn nhớ lúc trước anh đưa nó đến tay em như thế nào không?"

Đôi mắt đào hoa của An An đong đầy nước mắt, có vẻ nhìn thấy mà thương, nhưng Hạ Phong đã không còn sự rung động như trước: "Hai ta hẹn hò ba năm anh cầu hôn em, anh chạy khắp tất cả các cửa hàng trang sức ở Thượng Hải để chọn ra chiếc nhẫn này, lúc đó anh muốn gắn nó vào tay em, nhưng em bảo công việc và việc học của em rất bận rộn, chưa muốn kết hôn."

"Năm sau, em tốt nghiệp tiến sĩ, anh nghĩ em đã có chút thời gian rảnh rồi nên lại cầm theo nhẫn đến gặp em... Em nói em phải tham gia một dự án nghiên cứu khoa học... Công việc còn bận rộn hơn so với lúc trước..." Hạ Phong nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay An An rồi lẳng lặng nói, "Từ lúc đó, chiếc nhẫn này ở trong mắt anh đã không còn ý nghĩa như trước."

An An nghe Hạ Phong tự thuật thì nhin không được roi lệ: "Nhưng em thật sự rất bận."

"Lần thứ ba, em nhận lấy chiếc nhẫn này rồi quăng anh một mình ở trước cửa cục dân chính, em nói... em muốn xuất ngoại đào tạo sâu, nhẫn này em sẽ nhận lấy trước, đợi đến lúc em muốn kết hôn sẽ mang theo nhẫn về nước." Hạ Phong nhìn An An rồi có chút tự giễu nói, "Anh vẫn chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của em, từ giờ phút đó, anh cảm thấy chính mình như một tên ăn mày của hôn nhân vậy."

"Em không phải, không phải... Có phải anh vẫn còn trách em không đi thăm bác đúng không, lúc đó em, lúc đó em đã chuẩn bị đi, quà cũng đã chuẩn bị sẵn sàng..." An An nôn nóng tìm lý do khác.

"Nhưng cuối cùng em vẫn không đi." Hạ Phong nói.

"Đó là bởi vì anh không đến tìm em, một mình em thì đi thế nào chứ? Anh không dẫn thì em làm sao đi gặp bác trai bác gái." An An bất lực giải thích.

"Vậy vì sao em không đến tìm anh?" Hạ Phong nhin không được hỏi lại một câu.

"Em... Em..." An An bỗng nhiên mở to hai mắt, bắt lấy cánh tay của Hạ Phong rồi kinh hi nói, "Anh còn để ý những chuyện này, có phải..."

"Không phải!" Hạ Phong bẻ tay An An ra, lui về phía sau một bước, về mặt nghiêm túc nói, "An An, anh nói với em những chuyện này là muốn nói cho em hiểu, vấn đề của hai chúng ta đã sớm tồn tại từ lâu, thật ra nếu không phải vì bệnh của mẹ anh thì anh nghĩ anh đã không cầu hôn em nữa rồi."

"Em không tin." An An rất khiếp sợ, trong mắt cô nàng đều là sự không tin.

"Anh không cần em phải tin tưởng, cũng không cần chứng minh điều gì với em hết." Dây dưa hồi lâu với An An đã làm Hạ Phong cảm thấy mệt mỏi, "Thậm chí anh cũng không cần để ý đến chiếc nhẫn này."

"Vậy tại sao anh vẫn muốn lấy lại nó."

"Bởi vì anh sợ Vu Đông sẽ để ý, anh không muốn cô ấy đau lòng." Nhớ đến Vu Đông thì Hạ Phong liền nghĩ đến việc cắt bỏ bớt tét thôi đã làm cô ấy tức giận đến vậy, nếu lại thấy chiếc nhẫn này thì phải làm sao bây giờ.

"Em sẽ không trả lại cho anh, thứ này là của em." An An lắc đầu từ chối Hạ Phong, phảng phất chiếc nhẫn này là sự cứu rỗi cuối cùng cho cuộc tình của mình.

"Em không trả thì anh cũng không thể cướp của em được." Hạ Phong cởi chiếc áo thực nghiệm trên người ra, vừa đi ra phía cửa vừa nói, "Đã trễ lắm rồi, anh phải về nhà, lúc em đi thì nhớ khóa cửa."

"Hạ Phong, anh thật sự muốn đối xử với em như vậy sao?" An An nhìn bóng dáng của Hạ Phong rồi không ngừng rơi lệ.

"An An... Chúng ta đã chia tay," Hạ Phong xoay người lại, giọng nói cực kì nghiêm túc: "Em đừng dùng tiêu chuẩn trước kia để yêu cầu anh làm điều gì, vì anh cũng sẽ không phản ứng đâu."

Nói xong câu đó thì Hạ Phong không dừng lại mà lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm.

An An nhìn cánh cửa trống rỗng, nhìn không được ngồi xồm xuống đất khóc thút thít.

"Chỉ một năm thôi... Hết một năm thì em đã về... Em đã kế hoạch xong xuôi hết thảy... Tại sao anh không đợi em chứ..."

Lúc Hạ Phong rời khỏi phòng thí nghiệm thì hẳn biết chắc chắn An An sẽ khóc ở trong đó, chuyện này làm hẳn cảm thấy không được thoải mái cho lắm, hẳn đã đến tuổi này nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hẳn nói chuyện gây tổn thương như vậy với một người con gái.

Cả đường lái xe về nhà thì sắc mặt của Hạ Phong vẫn mang sự nghiêm nghị cho đến khi về đến phòng, thấy Vu Đông đang nằm trên chiếc giường lớn.

Hạ Phong bước qua, ngồi bên cạnh Vu Đông rồi ôm cô vào ngực mình.

Vu Đông đang ngủ say sưa thì bỗng nhiên ngửi được một mùi thuốc sát trùng quen thuộc, vì vậy cô mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện người đang ôm mình chính là Hạ Phong thì lập tức yên tâm đồng thời cũng không tự chủ được mà cọ cọ rồi nỉ non nói: "Đã về rồi."

"Đã đánh thức em?" Hạ Phong nhẹ giọng nói.

Vu Đông lắc lắc đầu, cô theo bản năng mà dùng đôi tay của mình ôm lấy eo của Hạ Phong, làm cho hai người càng sát nhau hơn.

"Anh... Lúc này ở phòng thí nghiệm đã gặp An An." Hạ Phong do dự một chút rồi nghĩ cách nói như thế nào.

Thân thể của Vu Đông lập tức cứng đờ, con buồn ngủ nháy mắt bay đi, cô ngẩng đầu từ trong lồng ngực của Hạ Phong, đợi hẳn nói tiếp.

Hạ Phong nhìn đôi mắt của Vu Đông thì thờ dãi đem chuyện xảy ra trong phòng thí nghiệm nói một lần.

"Cho nên... Chiếc nhẫn kim cương đó anh không lấy về được, nhưng nó đã không có ý nghĩa gì với anh nữa." Hạ Phong vừa thương thức ngón tay của Vu Đông vừa lẳng lặng tự thuật toàn bộ câu chuyện.

Từ đầu đến cuối Vu Đông đều yên tĩnh lắng nghe, không xen vào lời nói của Hạ Phong lần nào thì lúc này lại bỗng nhiên nâng tay phải của mình lên, đưa chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình đến trước mặt Hạ Phong, giọng nói mang theo sự u oán: "Sao em không có kim cương?"

Hạ Phong hơi mỉm cười nói: "Chiếc nhẫn đó là chiếc cô ấy thích, chiếc này là chiếc anh thích."

Hạ Phong nói chuyện hơi mơ hồ, nhưng hẳn biết chắc chắn Vu Đông sẽ hiểu.

"Vậy sao anh không hỏi xem em thích cái gì?" Vu Đông nghe hiểu nhưng vẫn cố ý hỏi.

"Không phải em thích anh sao?" Hạ Phong ra vẻ kinh ngạc nói.

"..." Vu Đông phát hiện da mặt của Hạ Phong còn dày hơn so với lúc trước, nhưng cô vẫn thản nhiên thừa nhận, "Được rồi, em thật sự thích anh."

Về mặt "không còn cách nào với anh" làm Hạ Phong nhìn không được mà cúi đầu hôn một cái.

"Vậy lúc cô ấy khóc thì anh có đau lòng hay không hả?" Vu Đông nhìn không được lại hỏi thêm một câu.

"Đau lòng thì không có, nhưng có chút không thoải mái."

"Vây anh đi an ủi cô ấy đi!" Vu Đông hung hăng tránh khỏi sự ôm ấp của Hạ Phong, người đàn ông này thật là đáng ghét, ngay cả nói dối để dỗ cô cũng không chịu làm ư? Cứ một hai phải nói thật cho bằng được.

Hạ Phong cũng qua ôm người lại lần nữa, Vu Đông quay người đi không muốn để ý đến hắn, Hạ Phong cười hờn nhẹ sợi tóc của Vu Đông rồi nhẹ giọng nói: "Trên đường về anh đã suy nghĩ rất lâu, đối với chuyện tình cảm, Hạ Phong anh chỉ có năng lực hữu hạn, nên chỉ có thể bảo vệ một người... Bây giờ cô ấy... đang trong lòng ngực của anh."

Giờ phút này Vu Đông cảm thấy, có lẽ mỗi một người đàn ông đều có thiên phú để dành người khác, làm người phụ nữ cam tâm tình nguyện sa vào lưới.

"Anh... Anh đi tắm rửa đi." Vu Đông hơi mất tự nhiên đẩy đẩy Hạ Phong. Hạ Phong nhìn thấy đôi tai đã đỏ lên của Vu Đông thì biết cô đang thẹn thùng nên tâm trạng vô có mà trở nên sung sướng.

Hạ Phong cảm thấy Vu Đông là một con người tràn ngập sự mâu thuẫn, có đôi lúc rộng rãi trưởng thành không phù hợp với lứa tuổi, nhưng đôi lúc lại toát ra sự thẹn thùng của thiếu nữ làm hắn say đắm. Hạ Phong buông Vu Đông ra rồi lưu luyến đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Vu Đông đợi đến lúc phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào thì mới che lại khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, dưới sự tối tăm của cả căn phòng chỉ có ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn bàn, cô lẳng lặng vuốt ve chiếc nhẫn bạch kim bóng loáng, trong mắt là sự ấm áp phảng phất sắp tràn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 49: Son Môi Phần Tiếp Theo

Nhậm Hân Hân mới sinh xong thì mẹ Nhậm đột nhiên quan tâm con gái mình, ngày nào bà cũng chạy đến bệnh viện, vừa chăm sóc con gái vừa chăm sóc cháu gái.

Vu Đông nhìn từ vẻ mặt của Nhậm Hân Hân thì biết ngay là chuyện mẹ Nhậm thay đổi thái độ làm cô nàng rất vui, cười cũng nhiều hơn, ngay cả lúc nhìn đến Lục Hiên thì Nhậm Hân Hân cũng không mang vẻ mặt khó chịu nữa.

Nhưng Hường Hiểu Nguyệt lại lên phân tích với Vu Đông, cô nàng cho rằng loại thay đổi đột ngột như thế này rất kỳ lạ nên không yên tâm lắm, bởi vậy Hường Hiểu Nguyệt cũng quyết định mỗi ngày đều phải đến bệnh viện xem xét.

Vu Đông cũng sợ chuyện khó sinh lần trước lại tái diễn nên mỗi ngày cô đều bớt chút thời giờ đi đến bệnh viện, thuận tiện cũng cùng Hạ Phong ăn cơm trưa với nhau.

Hôm nay Vu Đông vừa đến cửa phòng bệnh thì từ xa đã thấy mẹ Nhậm một mình đi đến khoa nhi. Vu Đông có ấn tượng không tốt với mẹ Nhậm, đặc biệt là hai hôm trước lúc Hân Hân đang làm phẫu thuật thì mẹ Nhậm còn đứng ở ngoài bệnh vực cho Lục Hiên.

Nghĩ đến đây thì Vu Đông nhanh trí xoay người rồi lên đi theo bà.

Mẹ Nhậm đi thẳng đến phòng trẻ sơ sinh, bà đứng bên cạnh giường của cháu gái mình rồi vừa chơi với bé vừa nói chuyện với y tá, nhìn qua thì có vẻ là thật tình thích đứa bé.

Vu Đông thấy cảnh này thì bỗng nhiên cảm thấy cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi.

"Chị y tá ơi." Vu Đông nhìn thấy cô y tá trẻ mới nói chuyện với mẹ Nhậm bước ra từ phòng trẻ sơ sinh thì cười hỏi, "Bé ở giường số 12 thế nào rồi chị?"

"A, cô là người yêu của bác sĩ Hạ đúng không." Cô y tá vừa thấy Vu Đông thì mắt lập tức sáng lên rồi kêu lên một tiếng đầy vui vẻ.

"À... Chị biết tôi sao?" Vu Đông hơi sững sốt.

"Đương nhiên là biết, bác sĩ Hạ là người đàn ông độc thân có giá ở bệnh viện chúng tôi đó. Năm trước nghe nói anh ấy kết hôn thì chúng tôi vẫn còn đáng tiếc đó." Cô y tá cười nói, "Năm trước cô còn lên tv vào buổi tiệc tối cuối năm nữa, người trong bệnh viện chúng tôi đều xem, cô hát rất hay."

"Cám ơn!" Vu Đông hơi ngượng ngùng nói.

"Đúng rồi, cô mới hỏi bé ở giường số 12 đúng không?" Bởi vì là người quen nên cô y tá cũng nhiệt tình giải thích hơn, "Bé này lúc mới sinh thì hơi yếu nhưng ở trong lồng ấp ba ngày thì cơ bản đã ổn rồi, hai ngày nữa thì có thể xuất viện. Lúc này bà ngoại của bé cũng hỏi chuyện này đó."

"Bà ngoại của bé hỏi chừng nào bé có thể xuất viện ư?" Vu Đông nghi hoặc nói.

"Chắc bà ấy thấy bé đáng yêu quá nên vội vã muốn mang về nhà đó, mỗi ngày bà ấy đến đây đều hỏi." Cô y tá cười nói.

Vu Đông gật đầu cảm ơn cô y tá.

Bởi vì muốn vào phòng trẻ sơ sinh thì phải thay quần áo mà Vu Đông lười thay nên cô chỉ đứng ở bên ngoài, nhìn bé yêu lần qua lần lại qua cửa kính thì Vu Đông bỗng nhiên nảy sinh loại cảm xúc muốn sinh ngay một đứa.

"Có phải rất đáng yêu không." An An mới ra khỏi văn phòng liền thấy Vu Đông.

Vu Đông thấy An An thì cũng sùng sốt, cô cười cười gọi một tiếng "bác sĩ An".

"Cô rất thích trẻ em à?" An An hỏi.

"Đúng vậy, cô xem, mấy đứa bé thật đáng yêu." Vu Đông gật đầu nói.

"Đúng là rất đáng yêu cho nên tôi mới chọn khoa nhi." Trên mặt An An mang theo ý cười, "Trước kia Hạ Phong luôn nói tôi thích trẻ em như vậy thì sau này phải sinh nhiều hơn..."

An An nói đến đây thì phảng phất mới ý thức được mình đã chia tay với Hạ Phong mà Vu Đông còn là vợ của Hạ Phong, cô nàng mang vẻ hơi xin lỗi nhìn Vu Đông nói: "Xin lỗi, tôi..."

"Không sao, dù sao thì lúc trước hai người cũng đã từng hẹn hò, thảo luận về con cái cũng là việc bình thường." Vu Đông cười không để ý, "Chỉ có điều Hạ Phong thật sự rất thích trẻ con, hai người chúng tôi cũng đang định sinh một đứa đây nè."

A... Muốn kích thích tôi sao... Con thì cô cũng chỉ có thể nghĩ thôi, còn chị đây đang hành động này.

Trên mặt Vu Đông mang nụ cười còn trong lòng thì đang vô cùng khinh bỉ hành động ấu trĩ của An An.

"Vậy sao." Vẻ mặt của An An trở nên cứng đờ nhưng cô nàng vẫn nói, "Vậy thì phải chúc mừng hai người rồi."

"Vẫn chưa có đâu, chỉ là chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng." Vu Đông cười thẹn thùng, làm như cô đang ngượng thật vậy.

"Vây... Hy vọng hai người nghĩ gì được đó!" An An phảng phất đã bị đâm một dao ngay ngực nhưng trên mặt vẫn phải mang nụ cười chúc phúc.

"Cám ơn bác sĩ An, cô thật là một người tốt." Vu Đông mang vẻ mặt ngây thơ.

Vốn dĩ An An muốn mượn đề tài lúc trước cô và Hạ Phong đã thảo luận về con cái rồi thuận tiện nói ra tình cảm của mình dành cho Hạ Phong vẫn chưa mất, ai ngờ những biểu hiện liên tiếp của Vu Đông trực tiếp chặn luôn lời nói tiếp theo của cô, nếu cô còn nói nữa thì có vẻ quá cố tình rồi?

Cô nàng ngốc bạch ngọt này từ đâu xuất hiện thế.

Mà ngốc bạch ngọt cũng đang khinh bỉ tâm cơ kỹ nữ\* trước mặt mình ở trong lòng.

(\*tâm cơ kỹ nữ: ý nói người trong ngoài không giống nhau, bề ngoài thì ngoan hiền vô tội, bên trong lại mang ý xấu)

An An điều chỉnh lại sắc mặt, cô nàng ra vẻ mới nhớ đến điều gì đó rồi nói: "Đúng rồi, Hạ Phong còn có mấy thứ để quên ở chỗ tôi, tôi vẫn chưa có cơ hội trả cho anh ấy, bây giờ tôi đưa lại cho cô nhé."

"Đồ gì?" Vu Đông nghi hoặc nói.

"Nó đang ở văn phòng của tôi, bây giờ tôi đi lấy, cô đợi một chút." Nói xong thì An An xoay người đi vào văn phòng lấy đồ.

Vu Đông nhìn bóng dáng của An An rồi nghĩ thầm trong lòng, nếu cô dám lấy nhẫn kim cương thì tôi cũng dám cười nhận lấy.

Chỉ chốc lát sau An An mang theo một cái túi quay lại, trong ánh mắt tò mò của Vu Đông thì cô nàng đưa một cái túi nhỏ qua rồi nói: "Lúc trước hai người chúng tôi đã gặp nhau vài lần ở Mỹ, có một lần vô tình gặp ở trung tâm mua sắm, tôi lấy nhầm mấy cây son mà anh ấy mua cho cô."

Ánh mắt Vu Đông thay đổi.

"Hiện tại tôi trả lại cho cô coi như là vật trả về đúng chỗ."

Vu Đông nhận lấy, cô vừa mở ra thì thấy hai cây son mỗi cực kì chương mắt ở trong.

"Màu số 1 và số 6 hiệu Chanel, tôi cũng rất thích hai màu này." An An cười nói, "Sở thích của hai ta cũng rất giống nhau đó."

Vu Đông hít sâu một hơi rồi chậm rãi ngẩng đầu, cô nở nụ cười ngọt ngào với An An: "Sở thích của hai ta quả thật rất giống nhau, nếu không thì tại sao lại thích cùng một người đàn ông chứ."

Về mặt của An An lập tức cứng đờ, cô nàng rõ ràng là đang muốn chọc tức người khác ai ngờ lại có cảm giác bị người ta chọc tức.

"Khụ... Vậy... Tôi còn chút chuyện, đi trước nhé." An An nhìn nhìn đồng hồ rồi nói.

"Vậy cô đi đi." Vu Đông còn cười vẫy tay với An An.

Đợi đến lúc An An xoay người đi xa thì Vu Đông nắm chặt cái túi, tức đến mức khớp xương tay trở nên trắng bệch vì dùng sức quá, Vu Đông hận mình không thể lập tức chạy đến khoa ngoại tìm Hạ Phong hỏi cho rõ ràng.

"Vấn đề trong nhà thì giải quyết ở nhà, Hạ Phong, anh đợi đó!" Vu Đông hung hăng nói xong thì lập tức cầm chặt cái túi trở về phòng bệnh thăm Nhậm Hân Hân.

Còn Hạ Phong ư, chờ cô về nhà sẽ xử hần!

"Đông Đông, cậu đã đến rồi." Nhậm Hân Hân nằm trên giường thấy Vu Đông lại đây thì vui vẻ chào hỏi.

"Hôm nay cậu thấy sao rồi?" Vu Đông ngồi trước giường.

"Khá hơn nhiều rồi, bác sĩ nói đã có thể cắt chỉ, hai ngày nữa thì có thể xuất viện." Nhậm Hân Hân cười nói.

"Vậy là tốt rồi." Vu Đông cầm một quả táo lên rồi vừa gọt vỏ vừa hỏi, "Sau khi xuất viện thì cậu định về chung cư của Hiếu Nguyệt hay về nhà cậu thế?"

"Tớ... Mẹ tớ muốn tớ về nhà." Nhậm Hân Hân do dự một chút rồi nói, "Nhưng tớ lại không muốn nhìn thấy Lục Hiên cho lắm."

"Vậy cậu nghĩ sao?" Nhậm Hân Hân và Lục Hiên lớn lên cùng nhau, Hân Hân thích Lục Hiên bao nhiêu thì Vu Đông không biết và cô cũng không biết Nhậm Hân Hân có muốn cho Lục Hiên một cơ hội nữa hay không.

"Thật ra... Máy bữa nay anh ta thường đến đây..." Nhậm Hân Hân nói, "Vẫn luôn nói lời xin lỗi với tớ..."

Vu Đông yên tĩnh nhìn Nhậm Hân Hân, chờ cô nàng nói tiếp.

"Nhưng mỗi lần tớ nhìn thấy anh ta đều cảm thấy rất khó chịu..." Nhậm Hân Hân cười khổ nói, "Tớ không muốn gặp anh ta nữa."

Vu Đông đưa quả táo đã gọt vỏ cho Nhậm Hân Hân rồi nói: "Cho dù cậu muốn thế nào thì tớ và Hiếu Nguyệt vĩnh viễn vẫn đứng bên cạnh cậu."

"Tớ biết." Nhậm Hân Hân cười cảm động, cả đời có thể có hai người bạn thân như vậy đã là một điều may mắn rồi.

Vu Đông lại ngồi một lát rồi mới lái xe rời khỏi bệnh viện.

Vu Đông đi đến phòng làm việc Hiếu Nguyệt bận rộn một hồi, buổi tối lại đến đài phát thanh phát sóng trực tiếp tiết mục "Đêm khuya mị ảnh", đợi đến lúc cô về đến nhà thì đã là hai giờ rưỡi sáng.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Vu Đông trực tiếp quăng cái túi mà An An đưa cho lên giường của Hạ Phong rồi trở về phòng ngủ phụ đóng cửa đi ngủ.

Đến lúc Hạ Phong về đến nhà, nhìn căn phòng trống rỗng thì suy nghĩ đầu tiên của hần là Vu Đông vẫn chưa về nhà, nhưng hần cũng nhanh chóng phủ định suy nghĩ này vì lúc mới vào cửa thì hần đã thấy áo khoác và giày của Vu Đông.

Hạ Phong nghĩ nghĩ, đi đến trước cửa phòng ngủ phụ rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, quả nhiên hần thấy được một bóng hình đang ngủ say trên giường.

Hạ Phong cảm thấy thói quen ngủ sai phòng của Vu Đông không được tốt lắm, hần hơi bất đắc dĩ đi qua, dự định lặng lẽ ôm người về phòng ngủ chính.

Hạ Phong mới ôm người vào lòng ngực mình thì Vu Đông liền mở mắt, trong mắt không có một tí gì là buồn ngủ cả.

"Dậy rồi? Sao em không vào phòng ngủ chính ngủ thế?" Hạ Phong nhẹ giọng hỏi.

"Bỏ em ra!" Giọng nói của Vu Đông mang sự lạnh lùng.

Hạ Phong hơi kinh ngạc nhưng cũng nghe lời bỏ Vu Đông ra.

Vu Đông sửa chăn lại, quay người qua rồi ngủ tiếp.

"Em sao vậy?" Dù Hạ Phong có ngốc thì lúc này cũng biết Vu Đông đang giận hần, nhưng hần suy đi nghĩ lại thì gần đây hần cũng chẳng làm gì khiến Vu Đông tức giận mà.

"Em muốn ở riêng!" Vu Đông quay lưng lại nói.

"Đừng giận nữa!" Hạ Phong nghe được hai chữ "ở riêng" thì sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

"Ai giận với anh, tự anh về phòng ngủ chính ngủ đi, về sau em sẽ ngủ bên này." Vu Đông ngồi dậy, chỉ vào cửa rồi hét lên với Hạ Phong.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Phong biết chắc chắn đã có chuyện gì đó, bởi vì Vu Đông không phải là một người hay vô cớ gây sự.

"Em muốn đi ngủ, anh ra ngoài đi!" Người này chẳng lẽ còn không phát hiện ra túi son môi cô đặt ở trên giường sao? Còn dám không biết xấu hổ hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Vu Đông cực kì tức giận, cô trực tiếp xoay người nằm xuống, lòi cái chân rồi che lại cả đầu mình.

Hạ Phong kéo chăn mấy lần cũng không kéo ra, gọi tên Vu Đông một hồi lâu nhưng Vu Đông cũng không để ý tới hắn.

Tuy Hạ Phong không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác nói cho hắn biết chuyện này tuyệt đối không thể để qua đêm. Vu Đông lại từ chối nói chuyện nên Hạ Phong không còn cách nào, hắn cúi người xuống rồi ôm cả người lẫn chăn lên, không để ý đến sự giãy giụa của Vu Đông mà ôm người về phòng ngủ chính.

Vu Đông bỗng nhiên bị đặt lên giường, cô giãy giụa hồi lâu mới chui ra khỏi chăn, Vu Đông trừng mắt nhìn Hạ Phong rồi thở hổn hển nói: "Em muốn ở riêng."

"Đông Đông, em đừng giận nữa." Hạ Phong vô cùng đau đầu.

"Ai giận với anh, anh tin hay không ngày mai em liền dọn ra ngoài." Vu Đông tức đến khó thở.

Hạ Phong vừa nghe Vu Đông nói muốn dọn ra ngoài ở thì đã không chịu được, lại thấy Vu Đông đi chân không bước xuống giường định đi ra ngoài thì lập tức bước nhanh qua đẩy người lại trên giường.

"Anh buông em ra, anh làm gì vậy." Vu Đông nằm trên giường giãy giụa không ngừng.

Ánh mắt Hạ Phong tối sầm lại, hắn cúi đầu rồi trực tiếp chặn lại cái môi đang lái nhai liên tục của Vu Đông.

Lúc mới bắt đầu thì Vu Đông còn giãy giụa nhưng cuối cùng thì cô cũng bị hôn đến mức cả người đều xụi lơ. Lúc đầu lưỡi đáng ghét của Hạ Phong ở bên trong gây sóng gió thì Vu Đông hận không thể cắn một cái cho đỡ ghét, nhưng cuối cùng thì cô cũng không nhẫn tâm.

Hạ Phong cảm thấy mỷ mẩn buông Vu Đông ra, hắn thấy khuôn mặt Vu Đông ửng hồng, ánh mắt ngập nước thì cung chiều hỏi: "Bây giờ có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì được chưa?"

"Anh... Anh đứng lên trước đi." Vu Đông xấu hổ và giận dữ đẩy đẩy Hạ Phong đang nằm đè lên người mình.

"Em nói trước đi, đợi em nói cho anh xong thì anh lại đứng lên." Hạ Phong trả lời.

"Anh..." Trước kia Vu Đông chưa từng phát hiện ra Hạ Phong vô lại như thế này, "Em không đi nữa, anh đứng lên trước đi."

Lúc này Hạ Phong mới buông Vu Đông ra rồi ngồi dậy.

Vu Đông cũng ngồi dậy, cô sửa sửa lại cái áo ngủ đã bị nhăn nhúm rồi mới tức giận chất vấn Hạ Phong: "Lúc anh ở Mỹ thì đi gặp An An đúng không?"

An An? Hạ Phong nhú mày nhưng vẫn gật đầu nói: "Có gặp hai lần nhưng không nói gì nhiều."

"Còn không nói gì ư, vậy tại sao anh lại đưa son môi anh mua cho em đưa cho cô ta hả." Vu Đông càng nói thì càng tức giận, cô lấy cái túi đã bị đẩy đến góc giường đập vào người Hạ Phong.

Hạ Phong bị đập nhưng cũng không tức giận, hắn mở túi ra nhìn thấy cái cây son thì mới bắt đầu nhớ lại.

"Thứ này không phải anh cho cô ấy. Hôm đó anh ở trung tâm thương mại mua son môi cho em thì đúng lúc gặp An An và bạn học của cô ấy đang đi dạo ở đó, cô ấy tưởng là anh mua cho mình nên trực tiếp lấy." Hạ Phong giải thích.

"Cô ta muốn lấy thì anh cho cô ta lấy?" Vu Đông tức giận nói, "Sau đó anh lại đổi một nhãn hiệu khác mua cho em, anh..."

Vu Đông muốn tiếp tục mắng Hạ Phong nhưng cô lại không biết nên nói gì bây giờ, dù sao thì lúc đó tình cảm của Hạ Phong dành cho An An chắc chắn nhiều hơn tình cảm dành cho cô. Nhưng trong lòng Vu Đông lại vô cùng buồn bã, cô tức đến mức khóc luôn.

"Em đừng khóc." Hạ Phong vừa thấy Vu Đông rơi nước mắt thì lập tức hoảng sợ, luống cuống tay chân lau nước mắt cho Vu Đông, "Tất cả đều là lỗi của anh, em đừng khóc nữa."

Vu Đông cảm thấy cô thật sự rất vô dụng, chỉ có chút việc nhỏ lại còn khóc nhưng lại không ngăn được nước mắt.

"Anh có nghĩ muốn lấy lại nhưng anh lại nghĩ chắc là em không thích son hiệu Chanel nên mới mua hiệu khác cho em." Hạ Phong giải thích.

"Ai nói, em thích, em rất thích son hiệu Chanel!" Vu Đông hét lên trong sự tức nộ.

"Được, được, em thích là được." Hạ Phong theo lời của Vu Đông rồi giải thích tiếp, "Lúc trước em có nói với anh, em không thích anh xem em là An An nên anh nghĩ là em cũng sẽ không thích hiệu mà An An thích nên anh mới đổi hiệu khác cho em. Nhưng nếu em thích Chanel thì mai anh sẽ mua tất cả son môi hiệu đó cho em."

"Ý... Ý gì?" Vu Đông nức nở nói.

"Lúc trước em ghi son trong tờ danh sách thì không ghi rõ nhãn hiệu, mà anh lại không biết mấy thứ này cho lắm, nên lúc anh đi đến trung tâm thương mại liền trực tiếp bước tới quầy hàng của Chanel. Đợi đến lúc anh gặp được An An thì mới nhớ ra anh trực tiếp đến đây là vì lúc trước anh thường đi cùng với An An." Hạ Phong nói, "Sau đó anh lại nghĩ em sẽ không thích hiệu này nên mới đổi hiệu khác."

"Vậy... Vậy anh cũng không được cho cô ấy." Vu Đông nghe Hạ Phong giải thích xong thì trong lòng ít tức hơn, nhưng cô vẫn cá giận nói, "Đồ anh mua cho em thì cho dù em không thích anh cũng không được cho người khác."

"Được, sau này anh sẽ không làm vậy." Hạ Phong gỡ tay nói, "Anh xin hứa!"

"Em ghét An An." Vu Đông nổi giận nói.

"Được."

"Hôm nay cô ta cố ý lấy son môi ra ghê tởm em, cô ta là tâm cơ kỹ nữ!"

"Ách..."

"Cô ta muốn em hiểu lầm anh, làm chúng ta cãi nhau, sau đó chúng ta chia tay sao? Em càng không, em phải vui vẻ sống với anh, tức chết cô!"

"A... Được, đều nghe em."

Chỉ cần em không khóc, cái gì đều nghe em.

"Sau này em cũng sẽ ghét Chanel, cô ta thích thì em đều phải ghét." Vu Đông do dự một chút rồi nói, "Trừ anh!"

Cuối cùng thì Hạ Phong cũng không nhịn được mà cười ra tiếng, nghĩ, vợ mình ngốc lên sao lại đáng yêu như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.